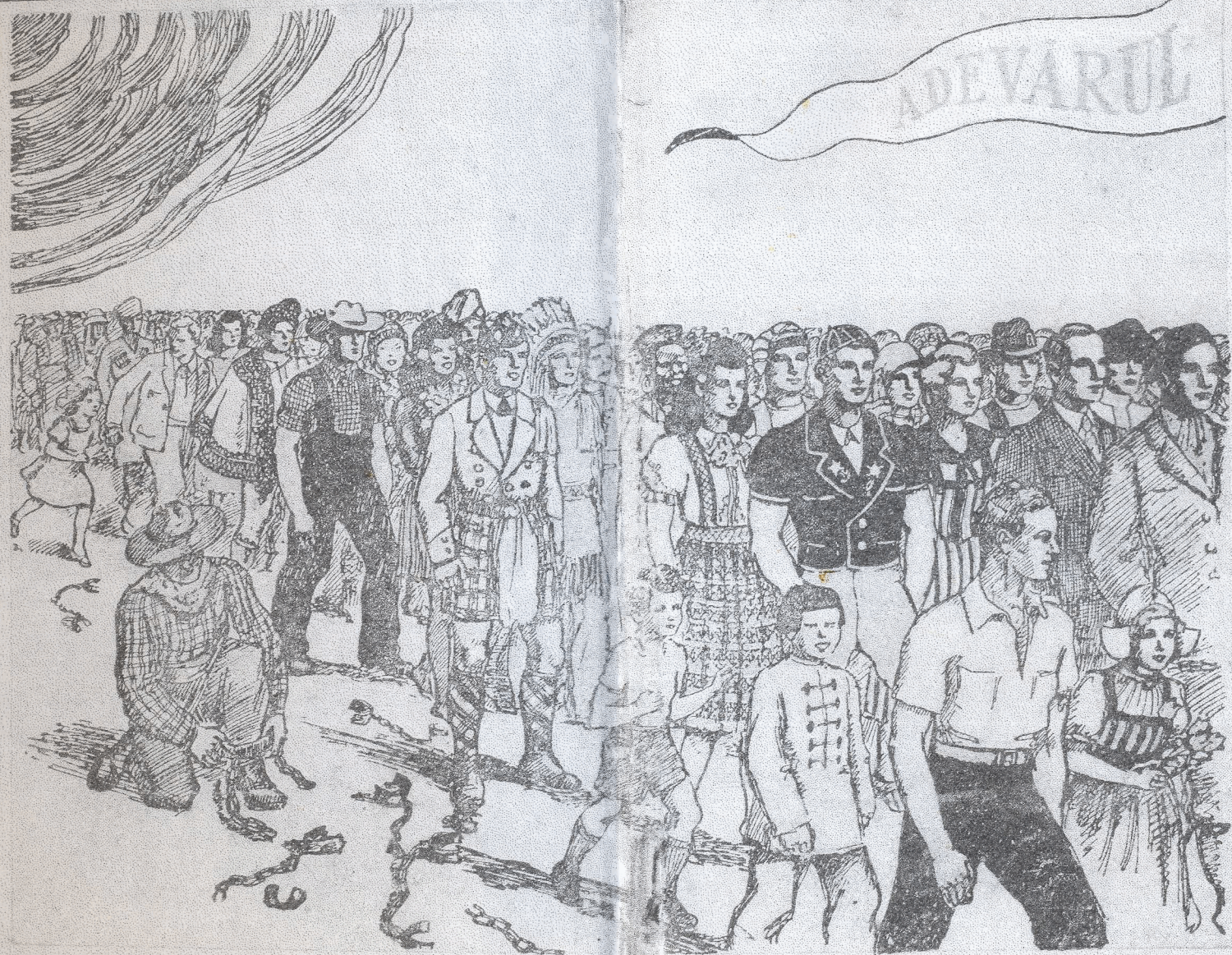

ADEVĂRUL
VĂ VA FACE
LIBERI

ADEVARUL

„ADEVĂRUL
VĂ VA FACE
LIBERI“

*„Deschideți porțile, ca să intre neamul cel
neprihănit și credincios“.*

ISAIA 26:2

Ediura: Asociația „Martorii lui Iehova din România”

Persoană juridică morală

—București 2, Str. Basarabia No. 38

„The Truth Shall Make You Free” — Rumanian

Made in Rumania

1947

In englezește prima ediție 3.572.500 exemplare

Copyright 1943

by

WATCHTOWER BIBLE AND TRACT SOCIETY, INC.

Brooklyn, N.Y., U.S.A.

Dedicată
lui

IEHOVA

„Un Dumnezeu al adevă-
rului, și fără nedreptate,
drept și curat este El”

Deuteronomul 32:4

și lui

ISUS CHRISTOS

„Eu sunt calea, ade-
vărul și viața”. —

Ioan 14:6

„ADEVĂRUL VĂ VA FACE LIBERI“

CAPITOLUL 1

„Adevărul
vă va face liberi“

ERA în ziua de 22 a lunii Ethanim, luna pe care Romanii o numeau Octombrie. Multime de oameni se îmbulzeau în curtea din față, rezervată poporului de rând, în templul din Ierusalim. Sărbătoarea de șapte zile a strănerii secerișului, cea mai îmbucurătoare întâmplare a anului pentru poporul națiunii, deja trecuse. Această sărbătoare era o expresie plină de bucurie a convingerii poporului, că, cel puțin pentru anul următor, va fi liber de nevoi.

Astăzi, era ziua a opta. Poporul nu se împrăștiase încă pe la casele lor, prin toată Palestina, precum și prin celelalte provincii ale Imperiului Roman, deoarece această a opta zi, era o altă zi pe mai departe, de adunare de sărbătoare, un sabbat al abținerii dela lucru, și deaceia, o zi de sărbătoare. Ea era numită „ultima zi“, a acelei zile mari de sărbătoare. În acea dimineață, unul dintre preoții templului ieșise, urmat de o mulțime veselă, fâlfâind ramuri de palmieri și de alți copaci, și aduceau apă dela izvorul din Siloam. Urciorul de aur cu apă era adus în curtea preoților templului, în mijlocul aclamațiilor închinătorilor și a sunetelor cimbalilor și trâmbițelor, și apoi era turnat peste marele altar de aramă al jertfei. Ceremonia aducea aminte de vremea când strămoșii lor locuiseră în corturi în pustie, timp de patruzeci de ani și puterea divină făcu să iasă apă într'un mod miraculos dintr'o stâncă de piatră, spre a înviora poporul slăbit de sete. Mai mult decât aceasta, pentru agricultori se apropia acum vremea sămănatului, și aducerea apei din Siloam lui Dumnezeu, care înfăptuise acel miracol, era o cerere pentru binecuvântările Sale a ploii peste sămânța sămănată. Anotimpul pentru ploaia timpurie era aproape. Poporul privea spre Marele Dătător al ploii, spre a-l ocroti de nevoi.

Pilat din Pont era atunci guvernator al Romei peste provincia ei din Iudeea. În decursul marilor sărbători ale acestor Iudei, era obiceiul său ca procurator, să se mute din Cesarea, de pe coasta mării Mediterane, și să vină la Ierusalim ca să locuiască acolo. Pilat își luase serviciul său în Iudeea cu șase ani înainte, în anul 26 d. Chr. Numele său de familie, sau porecla, înseamnă că el coborâse dintr'un om care-și răscumpăraseră libertatea și căruia îi fusese dat *pileus-ul* sau cascheta libertății.

Din casa lui Tiberiu Cezar, împăratul roman, Pilat veni să guverneze timp de zece ani, încercând să păstreze *Pax Romana* în Palestina. El a avut puțină înțelegere pentru Evrei. Să părea că sub el, ei s'ar bucura de libertatea religiei. Aceasta, totuși nu s'a întâmplat fără luptă, pentru că Pilat se certa cu ei aproape continuu. Deaceia, ei nu se bucurau împreună, liberi de frică. Ei își aduseră aminte cum, la începutul administrației sale, Pilat își transferase cartierul general al armatei sale din Cesarea la Ierusalim. Fără îndoială că soldații luară cu ei steagurile lor, cari purtau chipul împăratului și le aduseră în cetatea sfântă, al cărei Dumnezeu dase poporului Său porunca: „Să nu-ți faci chip cioplit, nicio vreo înfățișare a lucrurilor cari sunt sus în ceruri, sau jos pe pământ, sau în apele mari de jos decât pământul. Să nu te închini înaintea lor, și să nu le slujești”.¹ Prevăzătorii, soldații introduseră steagurile lor înăuntru noaptea.

Niciun guvernator de mai înainte nu încercase un asemenea lucru, care pentru Evrei ar fi fost o profanare a cetății sfinte. Furia și indignarea lor era mare, când descoperiră acele steaguri, sau drapelul purtătoare de chipuri, în mijlocul Ierusalimului. În cete mari, năvăliră ei jos la Pilat, pe atunci în Cesarea, și-l implorară să îndepărteze chipurile. În a cincia zi a discuțiilor,

¹ Citat din Exodul 20: 4,5, din Sfintele Scripturi.

Pilat, ca un trădător, așeză soldații în locuri ascunse. La un semnal dat, el le-a dat ordin să împresoare pe Evreii cari veniseră în delegație și să-i ucidă, dacă nu încetează cu cererile lor. Aceasta îi făcu însă și mai dârji în hotărîrea lor. Ei se declarară gata să moară, mai de grabă decât să cedeze unei asemenea încălcări idolatrice a regatului sacru de închinare. Numai atunci se supuse Pilat și porunci ca steagurile militare să fie îndepărtate din Ierusalim și să fie trimise îndărăt la Cesarea. Dar mai târziu, el lăsă ca unele scuturi cu inscripții să fie atârinate în Ierusalim, totuși, în cele din urmă, din ordinul personal al Împăratului Tiberiu, care găsi acele lucruri ca profanatoare, au fost îndepărtate din oraș. Acestea și alte mișcări neînțelepte, stăteau ca o plagă dureroasă în lupta pentru libertatea de închinare, în conformitate cu prescripțiunile conștiinței Evreilor. Atenția continuă era prețul libertății lor de pângărire.

Un alt lucru apăruse acum ca să turbure înșteea, și acesta din propriile lor rânduiri. Un om se sculase deodată din Galileia. „Un Nazarinean”, după cum îl numeau ei. Din această pricină conducătorii religioși, cari voiau să fie mai sfinți decât alții, îl disprețuiau. Era necunoscut faptul că el fusese botezat în râul Iordan. Se cugeta că prin aceasta el se recunoscuse a fi un păcătos. De trei ani străbătea Palestina, mergea din loc în loc predicând și învățând în sinagogi, în casele oamenilor, pe munți, pe coasta mării, și în templu. Și tocmai astăzi, el era în templu.

Intreaga națiune era într'o fierbere religioasă. Acest om neobiștuit din „Galileia Neamurilor”, pășise pentru închinarea divină, curată și pură, liberă, nu numai de pângăririle păgâne astfel ca steaguri purtătoare de chipuri și scuturi încrustate, ci deasemenea și de orice religie. El luase discuția cu practicile religioase ale bătrânilor Evrei, cărturari, Leviti, preoți, Saduehei și Farisei. Un număr dintre aceștia erau membri în Sinedriu,

Curtea supremă, care avea putere peste Evrei și care era limitată numai de către guvernatorul roman. Acești oameni de rang înalt, erau apărători dârji a ceea ce unul dintre ei numea „religia Evreilor”, sau „Iudaism”. Mereu priveau după profeti falși, spre a-i supune cercetării înaintea Sinedriului.

Intr'o zi, un număr de cărturari și Farisei din Ierusalim, veniră la acest predicator făcător de minună din Galileia, cu întrebarea: „Pentru ce calcă ucenicii Tăi datina bătrânilor? Căci nu-și spală mâinile când mănâncă”. La aceasta El răspunse: „Dar voi de ce călcați porunca lui Dumnezeu în folosul datinei voastre? Căci Dumnezeu a zis: 'Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta'; și: 'Cine va grăi de rău pe tatăl său sau pe mama sa să fie pedepsit negreșit cu moartea'. Dar voi ziceți: 'Cine va zice tatălui său sau mamei sale, „Oricum ce te-ași putea ajuta, l-am închinat lui Dumnezeu”, nu mai este ținut să cinstească pe tatăl său sau pe mama sa. Și ați desființat astfel cuvântul lui Dumnezeu în folosul datinei voastre”. Atunci acest Galileian îndrăznea să-i numească religioși fățarnici și să aplice împotriva lor un verset al profetului lui Dumnezeu, Isaia. El zise: „Fățarnicilor, bine a proorocit Isaia despre voi, când a zis: 'Norodul acesta se apropie de Mine cu gura și Mă cinstește cu buzele, dar inima lui este departe de Mine. De geaba Mă cinstesc ei, învățând ca învățături niște porunci omenești.’”¹

Cu o altă ocaziune, acest Galileian învăța în public poporul de pe o coastă a muntelui și demasca religia și lucrările ei de binefacere anunțate în lung și larg, posturi impuse dela sine precum și celelalte așezări. El zise: „Luați seama să nu vă îndepliniți neprihănirea voastră înaintea oamenilor, ca să fiți văzuți de ei; altminteri, nu veți avea răsplată dela Tatăl vostru care

¹ Citat din Matei 15: 2-9, traducerea Weymouth, ed. 5-a

este în ceruri. Tu, dar, când faci milostenie, nu suna cu trâmbița înaintea ta, cum fac fățarnicii, în sinagogi și în ulițe, pentruca să fie slăviți de oameni. Adevărat vă spun, că și-au luat răsplata. Ci tu, când faci milostenie, să nu știe stânga ta ce face dreapta, pentruca milostenia ta să fie făcută în ascuns; și Tatăl tău, care vede în ascuns, îți va răsplăti.

„Când vă rugați, să nu fiți ca fățarnicii, cărora le place să se roage stând în picioare în sinagogi și la colțurile ulițelor, pentruca să fie văzuți de oameni. Adevărat vă spun, că și-au luat răsplata. Ci tu, când te rogi, intră în odăița ta, incuie-ți ușa, și roagă-te Tatălui tău, care este în ascuns; și Tatăl tău, care vede în ascuns, îți va răsplăti. Când vă rugați să nu bolborosiți aceleași vorbe, ca păgânii, cărora li se pare că, dacă spun o mulțime de vorbe, vor fi ascultați. Să nu vă asemănați cu ei; căci Tatăl vostru știe de ce aveți trebuință, mai înainte ca să cereți voi.

„Când postiți, să nu vă luați o înfățișare posomorită, ca fățarnicii, cari își slutesc fețele, ca să se arate oamenilor că postesc. Adevărat vă spun, că și-au luat răsplata. Ci tu, când postești, unge-ți capul, și spală-ți fața, ca să te arăți că postești nu oamenilor, ci Tatălui tău, care este în ascuns; și Tatăl tău, care vede în ascuns, îți va răsplăti.”¹

Asemenea vorbire era în mod hotărît antireligioasă pentru marii preoți, cărturarii și Farisei din Ierusalim și pentru membrii Curții Supreme. Pentru ei era o purtare nereligioasă, când acest Galileian înfăptuia vîndecări miraculoase de bolnavi și oameni necăjiți în ziua de odihnă a săptămânii, în ziua de sabbat. Poporul de rând îl asculta cu plăcere. Acest fapt jefui pe conducătorii religioși de libertatea lor de frică; cu atât mai

¹ Citat din Matei 6: 1-18, traducerea Weymouth.

mult cu cât poporul venea să privească pe acest învățător, care umbla din loc în loc, ca pe unul dintre profeții lui Dumnezeu. Chestiunea de discuție se ridică atunci, dacă acesta era sau nu puternicul Prinț care fusese prezis să vină, Mesia, pe care Evreii care vorbeau grecește pe timpul acela îl numeau „Christos”. Se spera că Mesia, sau Christos, va sfărâma jugul Romei de pe grumazul acelor care se închinau lui Dumnezeu Cel Prea Înalt. El urma să întemeieze Împărăția lui Dumnezeu, care ar fi o binecuvântare pentru bărbații și femeile tuturor națiunilor, păgânilor, și îi va introduce într-o lume liberă fără sfârșit. Acum, în acea „mare zi de sărbătoare”, oamenii, cari ascultau pe acest Galileian învățând în templu, erau auziți discutând printre ei. Unii ziceau: „Acesta este cu adevărat Profetul”; adică, profetul care trebuia să se ridice după Moise și să fie asemenea lui Moise. Alții ziceau: „Acesta este Christosul.”¹

Conducătorii religioși începură să cugete că libertatea de cuvânt nu era un lucru bun pentru acest tânăr îndrăzneț, care „nu avea încă cincizeci de ani”, ci, de fapt, numai treizeci și trei de ani. Ei doreau să-l ucidă, dar le era teamă să pună mâinile pe el din cauza poporului. Cum disprețuiau ei poporul pentru că-l asculta! Ei numeau pe asemenea oameni *am ha-arets* (oamenii pământului) și ziceau despre ei că ar fi nevrednici pentru o înviere spre viață vecinică. În ziua aceea, în timp ce Galileianul învăța pe popor, ei ziceau: „Acești oameni, care nu cunosc legea, sunt blestemați”. Astfel, marii preoți și Fariseii trimiseră agenți ca să-l aresteze în templu și să întrerupă propovăduirea sa în public. Funcționarii erau mult mai cinstiți decât dictatorii lor religioși și veniră îndărăt fără predicator. Întrebați pen-

¹ Citat din Ioan 7: 26,37,40,31.

truce, ei răspunseră: „Niciodată n'a vorbit vreun om ca omul acesta.

„Acest om” nu cerea domnitorilor politici sau religioși dreptul sau garantarea libertății de cuvânt, spre a propovădui mesajul pe care El îl dădea. El avea deja acel drept dat lui de către Acela care îl trimise să propovăduiască și să învețe „împărăția cerurilor”. Acela, zicea El, era Tatăl Său cel de sus. Niciunul nu putea, prin urmare, să se amestece în dreptul Său de vorbire pentru Împărăție. Frica de moarte — aceasta El nu o avea pentru că El le-a zis: „Când veți înălța pe Fiul Omului, atunci veți cunoaște că Eu sunt, și că nu fac nimic dela Mine însumi, ci vorbesc după cum M'a învățat Tatăl Meu. Cel ce M'a trimis este cu Mine.”¹

Pentru ce vorbea acest Galileian cu atâta îndrăzneală, cu totul liber de teama religioniștilor, cari încercau să-L dea pe mâna mitocănimii, să-L aresteze și să-L ucidă? Acolo stă El și vorbește în templu acelor cari cred în El. Ascultați-L! Ascultați propriul Său răspuns la întrebarea de mai sus: „Dacă rămâneți în cuvântul Meu, sunteți în adevăr ucenicii Mei; veți cunoaște adevărul, și ADEVĂRUL VĂ VA FACE LIBERI”.

Aici este secretul curajului Galileianului de a vorbi deschis împotriva religiei, a fătarnicilor religioși și a păcatelor lor. El avea adevărul și-l cunoștea, și vorbea adevărul fără compromis în interesul libertății poporului. El recunoscuse că conducătorii religioși și victimele lor erau într-o robie mai rea decât își închipuiau ei, în robia celui mai rău adversar al lor, a Diavolului. Unii dintre acești religioniști obiectau și ziceau că ei erau sămânța sau urmașii credinciosului patriarh Abraam și de aceea ei nu erau în niciun caz în robie; și cum, atunci, putea Galileianul să-i facă liberi?

¹ Citat din Ioan 7: 32,45-49; și Ioan 8: 28,29.

Galileianul răspunse: „Adevărat, adevărat, vă spun, că, oricine trăește în păcat, este rob al păcatului... Dec, dacă Fiul vă va face liberi, veți fi cu adevărat liberi. Știu că sunteți sămânța lui Abraam; dar căutați să Mă omoriți, pentrucă nu pătrunde în voi cuvântul Meu. Eu spun ce am văzut la Tatăl Meu; și voi faceți ce ați auzit dela tatăl vostru... Voi faceți faptele tatălui vostru”. După aceea religioniștii drepti în sine defăimară nașterea Galileianului și ziseră „Noi nu suntem copii născuți din curvie; avem un singur Tată: pe Dumnezeu”. Ei se încredeau în „paternitatea lui Dumnezeu” cel puțin pentru națiunea lor dintre toate națiunile.

Cine avea trebuință mai mult să li se spună adevărul decât ei, pentruca să poată recunoaște robia lor și să înceapă să cunoască calea spre libertate? Prin urmare Galileianul, acesta care se numea Isus, zise religioniștilor de-a-dreptul: „Dacă ar fi Dumnezeu Tatăl vostru, Măți iubi și pe Mine, căci Eu am ieșit și vin dela Dumnezeu; n'am venit dela Mine însumi, ci El M'a trimis Pentruce nu înțelegeți vorbirea Mea? Pentrucă nu puteți asculta cuvântul Meu. Voi aveți de tată pe diavolul; și vreți să împliniți poftele tatălui vostru. El dela început a fost ucigaș; și nu stă în adevăr, pentrucă în el nu este adevăr. Orîdecâteori spune o minciună, vorbește din ale lui, căci este mincinos și tatăl minciunii. Iar pe Mine, pentrucă spun adevărul, nu Mă credeți?”

Isus nu era servul păcatului sau al Diavolului și a minciunilor sale; Isus era liber. Prin urmare El îi întrebă: „Cine din voi Mă poate dovedi că am păcat? Dacă spun adevărul, pentruce nu Mă credeți? Cine este din Dumnezeu, ascultă cuvintele lui Dumnezeu; voi deaceea n'ascultați, pentrucă nu sunteți din Dumnezeu”. Deaceea ei nu erau liberi din robia prin tatăl minciunilor, ci erau legați prin spiritul său ucigaș.

Mâniati pe adevărul ce ieșea din gura Acestui om,

care vorbea cu perfectă libertate de frică, religioniștii îl acuzară că avea drac și că era în robia aceluia. „N'am drac, le-a răspuns Isus; ci Eu cinstesc pe Tatăl Meu, dar voi nu Mă cinstiți. Eu nu caut slava Mea; este Unul care o caută și judecă. Adevărat, adevărat, vă spun, că, dacă păzește cineva cuvântul Meu, în veac nu va vedea moartea”.

Este demn de însemnat acest cuvânt; pentrucă aci este făgăduită libertatea vecinică din moarte, și aceasta prin păzirea cuvântului adevărului. Sunt persoane credincioase cari trăiesc acum pe pământ, cari vor experiența literalmente împlinirea acestei făgăduințe? Religioniștii cari auzeau pe Isus, lepădară adevărul mărturiei Sale cu privire la Sine însuși și la Tatăl Său. „Atunci au luat pietre ca să arunce în El. Dar Isus S'a ascuns, și a ieșit din templu”. La păcatul lor, al necre-

dinții adevărului, ei adăugară fapta diavolească a uciderei în curând murirea ei în robia lor cu voia, după cum îi avertizase Isus: „Deaceia v'am spus că veți muri în păcatele voastre; căci, dacă nu credeți că Eu sunt, veți muri în păcatele voastre.”¹

CE ESTE ADEVĂRUL ?

Astăzi, nouăsprezece veacuri după pronunțarea cuvintelor: „Adevărul vă va face liberi”, lumea nu este liberă. Cine poate să susțină în mod sincer că este liberă? Singur faptul că, în cel de-al 1940-lea an, politicienii „creștinătății” au dat lumii o declarație garantând așa-numitele „Patru Libertăți”, este o mărturisire pe față că popoarele și națiunile nu sunt libere. Totuși „creștinătatea”, care, în conformitate cu mărturisirea ei a numelui „creștin”, ar trebui să fie liberă, susține a fi continuat în cuvântul lui Isus și a fi, de fapt, ucenicul Lui. Faptele desmint susținerea ei. În schimbul cunoașterii adevărului, „creștinătatea” este un labirint de religii, catolică, protestantă, evreiești și păgâne, și un haos de sisteme politice, democratice și totalitare. Toate dibuiesc prin întunec pentru vreun aranjament inter-religios și internațional, prin care să poată supraviețui și să meargă mai departe împreună.

Această stare seroasă a „creștinătății”, stă ca o osândă că conducătorii ei politici și religioși, în decursul celor șase-sprezece veacuri ale existenței ei, nu au continuat până acum în cuvântul lui Isus și nu au fost într'adevăr ucenicii Săi. Astăzi, în „creștinătate”, sunt împlinite cuvintele profetului din vechime: „Niciunui nu-i place dreptatea, niciunul nu se judecă cu dreptate; ei se bazează pe lucruri deșarte și spun neadevăruri, zămislesc răul, și nasc nealigiunea... Și astfel izbăvirea s'a

întors îndărăt, și mântuirea a stat deoparte; căci adevărul s'a poticnit în piața de obște și neprihănirea nu poate să se apropie. Adevărul s'a făcut nevăzut, și cel ce se depărtează de rău este jefuit. Domnul vede, cu privirea mâniașă, că nu mai este nicio neprihănire.”¹

Cea mai imperioasă trebuință a tuturor oamenilor cari doresc viață și libertate într'o lume liberă, este adevărul. A continua în cuvântul unui om, care vorbește din propria sa înțelepciune, devine un ucenic al unui asemenea om, dar îl duce și în robie. Nu se întâmplă așa, cu toate acestea, cu cuvântul lui Isus. A continua în cuvântul Său, ne face liberi ca ucenici ai Săi, cunoscând adevărul, deoarece cuvântul Său nu este al unuia de origine pur umană sau stăpânit de o simplă înțelepciune umană. El învață pe ascultătorii Săi să fie cinstiți, să cerceteze și să recunoască adevărata SA identitate și pe aceea a Tatălui Său. Pentru ce? Deoarece, zicea El, „aceasta este viața vecinică, să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Christos, pe care L'ai trimis Tu.”² Acest adevăr este repetat de către unul din ucenicii Săi, care a scris: „Acesta este Dumnezeu adevărat și viața vecinică.”³

Isus rămase lângă cuvântul pe care-l propovăduia, deoarece acesta era adevărul. El a fost în cele din urmă arestat de către religioniști, ținut sub pază, maltratată și batjocorit, acuzat în mod fals, și apoi pironit pe un lemn până muri. Dar El muri ca om liber. El muri, deoarece nu alese să se folosească de puterile cari îi stăteau la dispoziție, spre a Se apăra. El se supuse morții deoarece El știa că mai mult folos va rezulta din moartea Sa, decât să lupte pentru viață mai departe în carne. El muri, deoarece interesele adevărului cu privire la Sine însuși și la Tatăl Său, ar fi mult mai pe deplin servite

¹ Citat din Isaia 59: 4,14,15.

² Citație din Ioan 17:3 și din 1 Ioan 5: 20.

¹ Citat din Ioan 8: 24-59.

suferind nevinovat până la moarte, decât continuând să trăiască ca om. După cum adevărul nu poate fi călcat în picioare pentru vecie, totaşa nici acest Vestitor al adevărului nu putea să rămână pentru totdeauna în legăturile morţii; pentrucă Tatăl Său, la timpul hotărît, îl eliberă din legăturile morţii şi-l introduse într-o libertate care se întinde în întregul univers şi în care „niciodată nu va vedea moartea”.

Ce este cuvântul sau învăătura Sa, în care noi trebuie să continuăm pentruca să fim ucenicii Săi, să cunoaştem adevărul şi să fim liberi? Noi nu putem să ne întoarcem spre vreuna din multele religii, cari se contrazic între ele, spre a găsi cuvântul Său, deoarece El spunea practicantilor religiei că ei erau vinovaţi pentru „desfiinţarea cuvântului lui Dumnezeu prin datina lor”. După aceea religioniştii îl omorîră, deoarece cuvântul Său nu găsea loc în ei. Isus nu învăţa ca religioniştii, cari se refereau la autorităţi umane şi tradiţiuni ale oamenilor religioşi. Deaceea, „noroadele au rămas uitate de învăătura Lui; căci El învăţa ca unul care avea putere, nu cum îi învăţau cărturarii lor.”¹

Isus descoperi izvorul cuvântului Său al adevărului. El zise: „Învăătura Mea nu este a Mea, ci a Celui ce M'a trimis pe Mine. Dacă vrea cineva să facă voia Lui, va ajunge să cunoască dacă învăătura este dela Dumnezeu, sau dacă Eu vorbesc dela Mine”. În particular, El zise ucenicilor Săi: „Cuvântul pe care-l auziţi, nu este al Meu, ci al Tatălui, care M'a trimis pe Mine”. Apoi, unindu-Se cu ucenicii Săi în rugăciune. El zise către Tatăl Său: „Sfinteşte-i prin adevărul Tău: cuvântul Tău este adevăr.”²

Cuvântul scris al Tatălui Său, acela este adevărul; deaceea l-a citat El deseori ca autoritate şi îndrumător

al Său, în decursul vieţii Sale pământeşti. Dacă continuăm în cuvântul Său şi dorim să fim ucenicii Săi, trebuie deasemenea să ne întoarcem spre cuvântul Tatălui Său al adevărului. Atunci noi vom ajunge să cunoaştem adevărul şi să fim făcuţi liberi cu o libertate dată de Dumnezeu, pe care nicio putere omenească sau diavolească nu o poate jefui. Spre a găsi viaţă večnică, noi trebuie să cunoaştem într'adevăr „pe singurul Dumnezeu adevărat, şi pe Isus Christos, pe care (El) L-a trimis”. Această cunoştinţă noi ne-o putem însuşi în mod corect, numai din cuvântul scris al lui Dumnezeu. Acel cuvânt învaţă pe căutătorii de adevăr şi pe iubitorii de libertate: „Cumpără adevărul, şi nu-l vinde, înţelepciunea, învăătura, priceperea”. „N'am aşternut Eu oare în scris pentru tine sfaturi şi cugetări, ca să înveţi lucruri temeinice, cuvinte adevărate, ca să răspunzi cu vorbe adevărate celui ce te trimite?”¹

Tu trebuie să cumperi adevărul cu costul timpului tău şi să te străduieşti să cercetezi cuvântul scris al lui Dumnezeu, făcând aceasta fără prevenire şi judecată religioasă. Altfel vei fi asemenea conducătorilor religioşi, cari „tot timpul învaţă şi niciodată nu ajung la cunoştinţa adevărului”. Instrucţiunea divină, dată prin unul dintre ucenicii credincioşi ai lui Isus, care a continuat în cuvântul Său şi veni la cunoştinţa adevărului, este: „Caută să te înfăţişezi înaintea lui Dumnezeu ca un om încercat, ca un lucrător care n'are de ce să-i fie ruşine, şi care împarte drept cuvântul adevărului.”

Spre a te face în măsură să cumperi adevărul şi după aceea să continui în el şi să „nu-l vinzi”, este publicată această carte. Prin toate paginile următoare, această carte va continua în cuvântul Său, şi în sprijinirea adevărului, în aceste pagini vor fi expuse texte scripturale, ci-

¹ Vezi Marcu 7: 1-13; şi Ioan 8: 43,45,47; şi Matei 7: 28,29.

² Citaţiunile sunt din Ioan 7: 16,17; 14: 24; 17: 17.

¹ Citaţiunile sunt din Proverbe 23: 23; 22: 20,21.

iate mai cu seamă din trei versiuni ale Bibliei: Versiunea catolică Douay (Douay), Versiunea Regelui Iacob sau Versiunea Autorizată (A.V.), Versiunea Americană Revizuită (A.R.V.). Fiecare din acestea este compusă din Scriptură va fi compusă mai ales din Cartea Sfintelor Scripturi, apoi capitolele aceleia, și după aceea versetul sau versetele; spre exemplu: 2 Timotei 3:7 și 2 Timotei 2:15, pentru cele două texte scripturale citate în paragraful de mai sus. Studiul principal și cel mai vital al omului, este Dumnezeu și scopul Său. În mod corect, cercetarea noastră începe cu El.

CAPITOLUL II.

„UN DUMNEZEU AL ADEVĂRULUI”

DESCHIDE Biblia ta, la prima dată a aceluia care este numită „Genesis” la versetul întâi! Nu importa dacă întrebuințezi versiunea catolică Douay, sau versiunea sârvească Leiser, sau versiunile protestante, fie Regele Iacob sau americană revizuită, traducerea sfântului Sînod, sau traducerea nouă românească. Toate traduc aceleiași cuvinte ebraice de descoperire a Bibliei originale, „Elohim” sau „Elohim”, și ele toate redă cuvintele în același mod: „La început, Dumnezeu a făcut (crea).”

Acete cuvinte inspirate le-a spus Dumnezeu la început. Ele nu încep cu ridicarea întrebării pusă de către învințaji hurnești: Există un Dumnezeu? deoarece dacă se cercetează lucrurile din toate punctele de vedere, această întrebare este nebună. „Nebunul zice în inima lui: Nu este Dumnezeu! S’au stricat oamenii, au săvârșit fărâdelegi urite, nu este niciunul care să facă binele. Dumnezeu se uită dela înălțimea cerurilor peste fiii oamenilor, ca să vadă dacă este cineva care să fie priceput, și să caute pe Dumnezeu”. (Psalm 53:1,2). Măgul de a lucra a acelora cari tăgăduiesc sau se îndoiesc de existența lui Dumnezeu, și rezultatul scerteis, și dovedește nebună. Ei tăgăduiesc adevărul principal, și sunt în robia rătăcirii, care duce la nimicire. Spre a deveni liber din asemenea rătăciră producătoare de moarte, și spre a veni la Marele Dăruitor de viață și adevăr, cineva trebuie să creadă că este Dumnezeu. Pentru aceasta sunt numărate dovezi că El există. „Și fără credință este cu neputință să fim plăcuți Lui! Căci cine se apropie de Dumnezeu, trebuie să creadă că El este, și că răsplătește pe cel ce-L caută.” (Evrei 11:6) „Frica de Domnul este

începutul științei; dar nebunii neascultă înțelepciunea și învățătura. „Frica de Domnul este un izvor de viață, ea te fereste de cursa morții”. Proverbe 1:7; 14:27.

El este un „Dumnezeu al adevărului”. Este „cu nepuțință pentru Dumnezeu să mărturască”, și „El nu se poate tăgădui pe Sine”. Deaceia El începe cartea Sa începând a Genezei cu adevărul învederat că Dumnezeu este: „La început Dumnezeu a creat”. „Acceptați întru bucurie să înșelăm că Dumnezeu ar fi avut un început; ci că El este începutul tuturor lucrurilor cari există. El este Creatorul, Izvorul întregii creațiuni. Omul pe care Dumnezeu l-a inspirat să scrie cartea Genezei, deasemenea scrie: „Înainte ca să se fi născut munții, și înainte ca să se fi născut pământul și lumea, din vecinicie în vecinicie. Tu ești Dumnezeu!” Psalm 90:2.

Este cu nepuțință omului ușil cu puteri limitate, să pătrundă în adâncul secretelor lucrărilor minunate ale lui Dumnezeu, din care el însuși face parte și să cerceteze existența eternă a lui Dumnezeu. „Căci gândurile Mele nu sunt gândurile voastre, și căile voastre nu sunt căile Mele, zice Domnul: Ci căi sunt de sus cerurile față de pământ, atât sunt de sus căile Mele față de căile voastre, și gândurile Mele față de gândurile voastre”. (Isaia 55:8,9). Neavând niciun început, Dumnezeu Creatorul este prin urmare Unul și singura Ființă. El este Cel Suprem. „Singurul care are nemăsurarea, care locuiește într-o împărăie, de care nu poți să te apropii, pe care niciun om nu l-a văzut, nici nu-l poate vedea, și spre care cinstea și puterea vecinicii”. Amia. — 1 Timotei 6:16.

Într-o vreme când Dumnezeu începu să creeze, înainte de aceasta El era cu totul singur în univers, pentru vreme nemăsurată. El nu era singuratic; deoarece El este perfect, fiind desăvârșit în Sine însuși. Deaceia plăcerea Sa este cu totul independentă de creațiuni, deși El plăce-

ște plăcere în exercitarea puterilor Sale nemărginite de creare. Aceia cari se închină Lui, zic în adevăr și în adorațiune față de El: „Vrednic ești Doamne și Dumnezeu nostru, să primești slava, cinstea și puterea, căci Tu ai făcut toate lucrurile, și prin voia Ta sînt în ființă și au fost făcute!” — Apocalips 4:11.

Niciodată nu exista o vreme când să fi fost un haos, adică o stare lipsită de formă, dezorganizată și confuză, prin univers. Numai mitologia păgână greacă susține că Hicoul era starea cea mai veche a zeilor. Demascînd nebunia unei asemenea idei a științei păgâne, cuvîntul divin al adevărului zice: „Căci Dumnezeu nu este un Dumnezeu al neorânduieii, ci al păcii”. „Dumnezeu nu este Autorul neorânduieii, ci al păcii.” (I Corinteni 14:44, A.V. și A.R.V.) El nu făcu ordine din haos, deoarece haosul niciodată nu exista la „adevăratul și viuul Dumnezeu”. Universul niciodată nu era în afara controlului Său. Când El, singurul locuitor al universului și eternității, începu să creeze, procedă în ordine. Lucrările Sale de creare, fie imediate sau progresive, au fost executate sub orînduirea Sa și în conformitate cu legile pe cari El le stabilă să conducă procesul Său creativ, spre desăvârșirea lui. Nimic nu poate scăpa controlului și stăpînirii Sale.

Ca dovadă de neîtgăduit a existenței Sale și a supremației Sale, înțelepciunea de nepătruns și țara atotputernică, Dumnezeu atrage atențiunea omului la lucrările pe cari omul le poate vedea în ceruri, pe pământ și în mări, lucrări cari erau în curs înainte de apariția omului pe pământ și cari continuă să funcționeze fără ajutorul omului și peste puterea omului de a le explica sau controla. — Citește capitolele 38 și până la 41 ale cărții lui Iov.

Omul cu bun simț, minunându-se de asemenea lucrări a puterii și inteligenței divine, exclamă: „Urechile mea

auzise vorbindu-se de Tine; dar acum ochiul meu Te-a văzut. De aceea mi-e scârbă de mine și mă pocăiesc în țărână și cenușă”. Un astfel de om apreciază cuvintele inspirate ale psalmistului: „Când privesc cerurile — lucrarea mânilor Tale — luna și stelele pe care le-ai făcut, îmi zic: Ce este omul, ca să Te gândești la el? Și fiul omului, ca să-l bagi în seamă?” (Iov 42:5,6; Psalm 8:3,4). Unui asemenea om cerurile, deși în mod tăcut, mărturisesc că Dumnezeu există și este mareț: „Cerurile spun slava lui Dumnezeu, și întinderea lor vestește lucrarea mâinilor Lui. O zi istor sește altele a acest lucru, o noapte dă de știre alte a despre El. Și aceasta, fără vorbe, fără cuvinte, al căror sunet să fie auzit; dar răsunetul lor străbate tot pământul, și glasul lor merge până la marginile lumii. În cer El a întins un cort soarelui... nimic nu se ascunde de căldura lui”. — Psalm 19:1—6, A.R.V.

Dumnezeu este Acela care este Atotputernic. Acelora cari greșesc împotriva acestui adevăr, le zice El: „Aduceți-vă aminte de cele petrecute în vreme străbună; căci Eu sunt Dumnezeu, și nu este altul. Eu sunt Dumnezeu, și nu este niciunul ca Mine”. (Isaia 46:9). Religioniștii accentuează faptul că cuvântul Dumnezeu aci, cât și la Genesa 1:1, este cuvântul Elohîm în originalul ebraic Elôah. Deaceia ei susțin că aci, în aceste versete și în altele, Elohîm înseamnă „dumnezei” și că aceasta dovedește că Dumnezeu Atotputernicul este o treime de persoane, toți fiind necreați, având o eternitate a existenței împreună, și fiind egali în putere și slavă. Nu numai că asemenea învățături despre o treime de persoane într-un dumnezeu este fără judecată și peste capacitatea acestor învățatori ai treimii de a explica-o, dar nici cuvântul „treime”, nici măcar ideea despre aceasta, nu apare în cuvântul lui Dumnezeu al adevărului. Treimea dumnezeilor, cu toate acestea, apără ca o

învățătură a religioșilor păgâni în Egipt, Babilon, Grecia și China, și în alte părți, mult înainte adoptării ei de către religioniștii asaramitei „creștinătăți”. Neobișnuit și lipsa de dovadă scripturală a acestei doctrine a trei-ții, și a văditelor ei origini păgâne, va apare mult mai clar pe măsură ce această discuție își urmează cursul. Adevărul strălucitor despre „adevărul și viața Dumnezeu” vă va face liberi de una din cele mai mari defecțiuni ale doctrinei răscălcătoare ale religiei.

Să fie datul să zicem aici, că Elohîm, deși fiind în formă plurală, este însoțit de un pronume singular și de un verb singular, când se referă la Cel Suprem și Atotputernic. Acest fapt arată că unitatea Ființei Sale, asemenea căreia nu există afară de El, nimeni asemenea Lui, necunul egal Lui în putere, slavă și eternitate. De aceea forma plurală Elohîm, ca însemnând Dumnezeu Atotputernicul, este numai pluralul superiorității și majestății Sale și înseamnă o persoană, Elôah (singular) și Elohîm (plural) ambele sunt derivate (lărgite) din substantivul ebraic El; și El se trage din verbul ebraic, care înseamnă a fi tare și puternic sau a fi înaintea sau în frunte. Deaceia pluralul Elohîm se potrivește și descrie pe Cel Suprem ca întrunind toată puterea și tăria și cu întrecând pe toți și fiind înaintea tuturor în superioritatea și existența Sa eternă.

Dacă Dumnezeu este ceace El este, ce este numele Său? Această întrebare a fost pusă cu mult timp înainte, chiar cu mai de ans înainte, în zilele lui Moise. Prin minunea rugului arzător, Atotputernicul Dumnezeu își arată prezența Sa lui Moise pentru un scop foarte hotărât. „Moise a zis lui Dumnezeu: Iată, când mă voi duce la copiii lui Israel, și le voi spune: Dumnezeu părinților voștri m'a trimis la voi; și mă vor întreba: Care este numele Lui? ce le voi răspunde? Dumnezeu (Elohîm) a zis lui Moise: EU SUNT CEL CE SUNT. Și a adăugat: Veți răspunde copiilor lui Israel

astfel: Cei ce se numește EU SUNT, m'a trimis la voi. Dumnezeu (Elohim) a mai zis lui Moise: Așa să vorbești copiilor lui Israel: IEHOVA, Dumnezeul (Elohim) părinților voștri, Dumnezeul (Elohim) lui Abraam, Dumnezeul (Elohim) lui Isaac și Dumnezeul (Elohim) lui Iacob, m'a trimis la voi. Acesta este numele Meu pentru vecinicie, acesta este numele Meu din neam în neam.” — Exodul 3:13—15, A.R.V.

Elohim aci este Iehova, și nu există trei persoane Iehova; ci numai una. În cea mai mare poruncă a legii,

Domnul Dumnezeu zice prin profetul Său Moise: „Ascultă, Israele! Iehova, Dumnezeul (Elohim) nostru, este singurul Iehova. Să nu bești pe Iehova, Dumnezeul (Elohim) tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu toată puterea ta.” (Deuteronomul 6:4,5, A.R.V.). Astfel argumentul că titlul Elohim sprijinește doctrina treimii, cade uzadar ca nebun.

Prin profetul Său Isaia, Domnul Dumnezeu anunță: „Eu sunt Iehova, acesta este numele Meu; și slava Mea n'o voi da altuia, nici cinstea Mea idoloilor.” (Isaia 42:8, A.R.V.). La ce timp descoperi Domnul Dumnezeu acest nume omenirii de pe pământ, nu este stabilit în mod definitiv. El apare prima dată în textul ebraic al Bibliei la *Genesis* 2:4, și apare după aceea de șase mii șase sute de ori, de la *Genesis* la *Maleachi*. Versiunile englezești ale Bibliei, catolică Douay, evreiască Leeser, și Regele Iacob sau Versiunea Autorizată, ascunde acest adevăr intrucât traduc *Iehova* prin cuvintele Domn, Dumnezeu, și Cel Etern. (Traducerile românești ale Bibliei, atât ediția veche din 1874, cât și traducerea Niulescu, redau cuvântul *Iehova*, până când Traducerea nouă românească înlocuiește acest cuvânt cu „Domnul” peste tot unde celelalte traduceri amintite lasă numele *Iehova* netradus). Versiunea Regele Iacob face numai patru excepțiuni de la această deprindere, care întunecă adevărul. Cu toate acestea, numele *Iehova* este găsit mai întâi pe buzele primei femei, la *Genesis* 4:1, A.R.V. Primul om arătat a se adresa lui pe nume, este patriarhul Abraam, „prstenul lui Dumnezeu”, la *Genesis* 15:2,7,8: Dumnezeu „l-a zis: Eu sunt Iehova, care te-am scos din Ur din Chaldea, ca să-ți dau în stăpânire țara aceasta. Abraam a răspuns: Doamne, Iehova, prin ce voi cunoaște că o voi stăpâni?” — A.R.V.

Domnul Dumnezeu deasemenea se descoperi lui Abraham sub alt titlu: „Când a fost Abraam în vârstă de

nouăzeci și nouă de ani, Iehova i s'a arătat, și i-a zis: „Eu sunt Dumnezeu Cel Atotputernic.” (Genesa 17:1, A.R.V.). Acest titlu urma să întărească credința lui Abraam în făgăduința lui Dumnezeu față de el cu privire la nașterea miraculoasă a unui fiu.

Că Abraam și alții înainte de Moise cunoscuseră numele dar nu apreciară înțelesul lui adânc, este declarat de către însuși Dumnezeu: „Dumnezeu a mai vorbit lui Moise, și i-a zis: Eu sunt Iehova. Eu m'am arătat lui Abraam, lui Isaac și lui Iacob, ca Dumnezeu Cel Atotputernic; dar n'am fost cunoscut de el sub numele Meu ca Iehova.” (Exodul 6:2,3, A.R.V.). Iehova merse înainte să declare scopul Său cu privire la poporul Său ales, pe atunci sclav în Egipt. Scopul Său era spre a îndeplini o anumită parte a legământului Său făcut cu strămoșii lor Abraam și să facă din ei poporul Său de legământ. Aceasta era ocaziunea de a face de cunoscut înțelesul adânc al numelui lui Dumnezeu. Din accentul pus asupra lui cu această ocaziune, și din alegerea specială a lui Dumnezeu în anunțarea scopului Său de a se justifica pe Sine și cuvântul legământului Său, este clar că numele *Iehova* înseamnă sau semnifică Cel ce are un scop, sau scopul Său față de creaturile Sale. Numele nu atrage atențiunea asupra Ființei Sale ca Cel Etern, care, fără îndoielă, El este. Numele este forma cauzativă (care arată cauza) a verbului ebraic *hava* (a fi) și literal înseamnă „El face să fie”, adică, El face sau cauzează în conformitate cu scopul Său.

De multe sute de ani, mai ales după zilele lui Isus și ale apostolilor Săi, înțelesul numelui *Iehova* a fost pierdut din vedere, și numele însuși a fost pus deoparte. Numai în anii recentți, Dumnezeu făcu ca numele Său să fie adus din nou la lumină și însemnătatea lui, spre a fi făcută de cunoscut servilor Săi credincioși, deoarece este timpul hotărâri și justificarea numelui Său *Iehova*

se apropie.¹ Deci nimeni să nu ignoreze acum acest nume!

La Genesa 2:4 însemnarea „Iehova Dumnezeu” apare prima dată în scrierile sfinte. Fiind Dumnezeu (*Elohim*), Iehova este dev.n. El este Dumnezeirea sau Cel Divin. „Astfel dar, fiindcă suntem de neam din Dumnezeu, nu trebuie să credem că Dumnezeirea este asemenea aurului sau argintului sau pietrei cioplite cu meșteșugirea și iscusința omului.” — Fapte 17:29, Douay.

Iehova este nevăzut ochilor omenești, dar El dă omenirii dovadă despre dumnezeirea Sa prin lucrările Sale, văzute lor. „In adevăr, însușirile nevăzute ale Lui, puterea lui vicinică și dumnezeirea Lui, se văd lămurit, dela facerea lumii, când te uiți cu băgare de seamă la ele în lucrurile făcute de El.” (Romani 1:20, Douay). Ar fi nepotrivit a vorbi despre Iehova ca având „natură divină” deoarece natură înseamnă aceea care este născut sau produs, sau, cecace este adus în existență prin naștere și creștere; până când Iehova este fără naștere, încrput sau creștere. El este totdeauna perfect, și crează toate lucrurile drepte, bune și perfecte. Cu toate acestea, creaturilor cari se dovedesc ucenici credincioși ai lui Isus, le este scris de către ucenicul Petru: „Dumnezeiasca Lui putere ne-a dăruit tot ce privește viața și evlavia, prin cunoașterea Celui ce ne-a chemat prin slava și puterea Lui, prin cari El ne-a dat făgăduințele Lui nespuse de mari și scumpe, ca prin ele să vă faceți părtași ai naturii divine ((în mod literal) o natură divină), după ce ați fugit de stricăciunea, care este în lume prin pofte.” (2 Petru 1:3,4). Astfel de ucenici credincioși, împreună cu Isus, devin părtași ai „unei naturi divine”, deoarece ei sunt în mod special născuți prin forța nevăzută a Celui Divin, Iehova Dumnezeu.

¹ Vezi Turnul de Veghere, 1 Iunie 1928, § 5; 1 Ianuarie 1933, §§4,5,6.

Dumnezeu este nevăzut, peste puterea și capacitatea omului de a-L vedea. Profetului Moise El îi zise: „Tu nu poți să vezi fața Mea: căci nu poate omul să Mă vadă și să trăiască.” (Exodul 33:20). Deaceia natura umană nu ar putea niciodată să se suie în cer și să vadă pe Dumnezeu. În sprijinul acesta, un ucenic al lui Isus scrie: „Nimeni n'a văzut vreodată pe Dumnezeu: singurul Lui Fiu, care este în sânul Tatălui, Acela L-a făcut cunoscut.” „Nimeni nu s'a suie în cer, afară de Cel ce S'a pogorât din cer, adică Fiul omului.” (Ioan 1:18; 3:13). Aceasta este adevărat deoarece natura umană este „din pământ, pământească”, dar Dumnezeu este spirit și este Spiritul. Cu privire la Marele Spirit și la modul de închinare Lui, Isus zise: „Dar vine ceasul, și acum a și venit, când închinătorii adevărați se vor închina Tatălui în spirit și în adevăr; fiindcă astfel de închinători dorește și Tatăl. Dumnezeu este spirit; și cine se închină Lui, trebuie să I se închine în spirit și în adevăr.” — Ioan 4:23,24.

Este necesar acum să mergem la vreun templu religios sau catedrală pentru ca să ne închinăm lui Dumnezeu, care este spirit? Servul Său Pavel dă adevăratul răspuns: „Dumnezeu, care a făcut lumea și tot ce este în ea, este Domnul cerului și al pământului, și nu locuiește în temple făcute de mâinile omenești, ca și când ar avea trebuință de ceva, El, care dă tuturor viață, suflarea și toate lucrurile... Astfel dar, fiindcă suntem de neam din Dumnezeu, nu trebuie să credem că Dumnezeirea este asemenea aurului sau argintului sau pietrei cioplite cu meșteșugirea și incusinta omului. Dumnezeu nu ține seama de vremurile de neștiință, și poruncește acum tuturor oamenilor pretutindeni să se pocăiască.” — Fapte 17:24—30; 7:48—50.

Se închină cineva lui Dumnezeu atunci când el jertfește tălmăile și se apleacă unei icoane dintr'un oarecare

material și zice rugăciuni în genunchi înaintea unei astfel de icoane? Aceasta este practica religiei, dar nu este adorarea lui Dumnezeu, Dumnezeul cărui Iisus I se închină în spirit și în adevăr. (Ioan 20:17). Toți închinătorii lui Dumnezeu, de la Abel până la Moise, nu se închină în templu. Dumnezeu în temple făcute de om sau de îngeri icoanelor. La Muntele Horeb, în Arabia, „Iehova Dumnezeu dădu o arătare înspăimântătoare a puterii Sale și atunci chemă pe Moise sus pe munte și dădu acelui profet tablele de piatră ale celor zece porunci, scrise cu propria Sa mână; și scrisa ou degetul - lui Dumnezeu.” (Ieremia: două din aceste porunci sună: „Eu sunt Iehova, Dumnezeuul (Elohim) tău, care te-a scos din țara Egiptului; și tu nu ai alți dumnezei afară de Mine. Să nu-ți faci chip cioplit, nici vreo înălțare a lucrurilor care sunt sus în ceruri, sau jos pe pământ, sau în apele mai de jos decât pământul. Să nu te închini înaintea lor, și să nu le slujești; căci Eu, Iehova, Dumnezeuul tău, sunt un Dumnezeu gelos.” — Exodul 20:2—5, A.R.V.; și 31:18.

Un religionist nu se poate acuza zicând că cinstea și închinarea pe care el le dă icoanei ar fi numai relativă și că el nu se închină icoanei însăși, ci aceluia pe care icoana îl reprezintă. Chiar acesta era argumentul întrebunțat de către neamurile păgâne în religia și închinarea lor la soare, lună și stele, și la „regina cerului”, după cum o numeau ele. (Ieremia 7:18; 44:17—25). Asemenea practică religioasă este amăgire de sine, și Dumnezeu nu iartă folosirea icoanelor sub acest pretext, ci o numește o cursă și o interzice într'adins aceluia care se închină Lui în spirit și în adevăr. Chiar și a mișca mâna spre a saluta ceva și a arunca o sărutare, era interzisă de către El ca idolatrizare a icoanei sau lucrului.

Prin urmare Dumnezeu inspiră pe Moise să rostească și să scrie acest avertisment poporului de legământ al lui Dumnezeu: „Fiindcă n'ați văzut nici un chip în ziua când

v'a vorbit Iehova din mijlocul focului, la Horeb, veghiați cu luare aminte asupra sufletelor voastre, ca nu cumva să vă stricați, și să vă faceți un chip copleșit, sau o înfățișare a veunui idol, sau chipul vreunui om, sau chipul vreunei femei, sau chipul vreunui dobitoc de pe pământ, sau chipul vreunei păsări care zboară în ceruri, sau chipul vreunui dobitoc care se târâște pe pământ, sau chipul vreunui pește care trăiește în apele dedesuptul pământului. Veghiați asupra sufletului tău, ca nu cumva, ridicându-ți ochii spre cer, și văzând soarele, luna și stelele, toată oșirea cerurilor, să fii târfit să te închini înaintea lor și să le slujești: căci acestea sunt lucruri pe cari Iehova, Dumnezeuul tău, le-a făcut și le-a împărțit ca să slujească tuturor popoarelor, sub cerul întreg. Impotri-
vitorilor aștor fel de practici religioase, Iehova Dumnezeu avertiză, zicând: „Să nu slujești Dumnezeilor lor, căci aceasta va fi o cursă pentru tine. Chipurile cioplite ale dumnezeilor lor să le ardeți în foc. Să nu poțtești și să nu te închini pentru tine argintul și aurul de pe ele, ca nu cumva aceste lucruri să ajungă pentru tine o cursă; căci ele sunt o urciune înaintea lui Iehova, Dumnezeuul tău.” (Deuteronomul 4:15—19; 7:16, 25, A.R.V.). Cuvântul adevărului declară astfel că religia este o cursă care duce la moarte.¹

În Psalmul 84:11 citim declarația inspirată: „Iehova Dumnezeu este un soare și un scut” (A.R.V.). Dar aceasta nu este îndreptățire pentru închinătorii lui Iehova Dumnezeu să arunce o sărutare de mână soarelui sau unui scut, sau să le salute și să se aplece înaintea lor, pentru că ele sunt întrebunțate ca simboale ale lui Dumnezeu. Delă asemenea supunere la creaturi și la lucruri făcute de om, curatul și adevăratul închinător al lui Dumnezeu trebuie să se rețină, întocmai după cum a făcut credinciosul Iov. El zicea: „Dacă mi-am pus incre-

¹ Referitor la Iacob 1: 26,27, vezi capitolul 6.

derca în aur, dacă am zis surului: Tu ești nădejdea mea; dacă m'am îngâmfat de mărimea averilor mele, de mulțimea bogățiilor pe cari le dobând sem; dacă am privit soarele când strălucea, luna când înainta măreață, și dacă mi s'a lăsat înima amăgită în taină, dacă le-am aruncat sărutări, ducându-mi mâna la gură: și aceasta este tot o fărâdelege care trebuie pedepsită de judecători, căci m'ași fi lepădat de Dumnezeuul cel de sus!” — Iov 31:24—28; 1 Regi 19:19; Osea 13:2.

Nimic nu ar putea fi de o importanță mai mare decât a te închina lui Iehova Dumnezeu în spirit și în adevăr, după cum zicea Isus. Acesta este un drept dat de Dumnezeu tuturor creaturilor Sale, și nici un guvern omnesc, indiferent cât de înalt este el pe pământ, nu are vreun drept să se amestece în aceasta și să dicteze împotriva regulii și porunci de închinare a lui Iehova Dumnezeu. Iehova este Puterea Supremă. (Eclesiastul 5:8). Vieța creațiunii inteligente depinde direct de asemenea închinare adevărată a Puterii Supreme. „Alege vieța, ca să trăiești, tu și sămânța ta, iubind pe Iehova, Dumnezeuul tău, ascultând glasul Lui, și lipindu-te de El: căci de aceasta stărnă vieța ta și lungimea zilelor tale.” (Deuteronomul 30:19, 20, A.R.V.; 32:47). „Darul fără plată al lui Dumnezeu este vieța vecinică prin Iesus Christos, Domnul nostru”. — Romani 6:23.

Veni un timp când marele Creator și Dătător de viață, începu lucrarea Sa creatoare. Aceasta era o expresie a iubirii Sale; pentru că „Dumnezeu este iubire”. (1 Ioan 4:16). Ce a fost prima Sa creațiune, începutul creațiunii lui Dumnezeu? Era ea vie sau moartă?

FII SPIRITUALI AI LUI DUMNEZEU

STIINȚA oamenilor acestei lumi nu poate să lămurască secretul primei creațiuni a lui Dumnezeu. Secretul poate fi lămurit și este, de fapt, descoperit acum aceluia care se tem de Dumnezeu și care, prin urmare, are „înțelepciunea care este de sus”. Învățații lumeyști și religioși, cari se închină propriilor lor înțelegeri și aceluia a altor oameni, trec pe alături de importantul izvor al adevăratei informațiuni, cuvântul lui Dumnezeu, sau leapădă mărturia lui. Prin aceasta ei tăgăduiesc pe Dumnezeu, Autorul lui, și se fac pe ei înșiși nebuni. Ei continuă să privească în spațiul fără de margini cu telescoapele lor și să observe cu atenție prin lentilele (sticle) lor măritoare în regatele lumilor mici, și să sape în pământ după oase și resturi petrificate, dar niciodată nu învață să cunoască izvorul vieții, nici nu vin la înțelepciunea și adevărul dătător de viață. Ei niciodată nu se eliberează de legăturile închipuirilor și presupunerilor oamenilor lor, cari îi duc în rătăcire. Ei merg dintr'o dezamăgire într'alta, în timp ce aceia cari se încred în teoriile lor, cad într'o întunecime mai adâncă și omul rea continuă să lupte, să sufere și să moară și lumea înfruntă un sfârșit înspăimântător.

Atotputernicul, atotînțeleptul Dumnezeu care, în timpuri necunoscute în trecut, aduse la iveală prima Sa creațiune, este deasemenea în măsură să creeze acum o nouă lume a dreptății, în care oamenii cari se tem de El și I se închină Lui în spirit și în adevăr, poț să trăiască neîmpiedecați în lumină, pace și bucurie pentru vece. Prima Sa creațiune are o importantă și vitală legătură cu stabilirea noului lumi născăzută. Nu este prin urmare o chestiune de speculațiune deșartă sau de cu-

rozitate fără rușine pentru oameni temători de Dumnezeu, de a cerceta în această chestiune. Ceeace lăasă Dumnezeu să se însemneze în cuvântul Său al adevărului, este potrivit pentru om să dorească și să se străduiască să priceapă. La timpul hotărit Dumnezeu face aceasta ușor de înțeles. „Lucrurile ascunse sunt ale Domnului, Dumnezeului nostru, iar lucrurile descoperite sunt ale noastre și ale copiilor noștri, pe vece, ca să împlinim toate cuvintele legii acestuia.” — Deuteronomul 29:29.

Prima lucrare creatoare a lui Dumnezeu, nu era model experimental. Aceasta era cea mai bună lucrare a creațiunii Sale până acum nouăsprezece sute de ani. Era o lucrare perfectă și descoperi în mod perfect înțelepciunea, cunoștința și lucrarea vrednică de laudă a Creatorului. Merita să poarte numele lui Iehova, a Creatorului ei. „Căci voi vesti numele lui Iehova. Dați slavă Dumnezeului nostru! El este Stânca, LUCRĂRILE LUI SUNT PERFECTE. Căci toate căile Lui sunt drepte: El este un Dumnezeu credincios și fără nedreptate. El este drept și curat.” (Deuteronomul 32:3, 4, A.R.V.). Toate lucrările lui Iehova sunt o cinste și onoare pentru El, și studierea lor pentru mai bună cunoaștere a Lui, duc la înțelepciune și pricepere a adevărului. „Mar: sunt lucrările Domnului, cercetate de toți cei ce le iubesc. Străluce și măreție este lucrarea Lui, și dreptatea Lui ține în vece. Lucrările mâinilor Lui sunt credincioșe și drepte; toate poruncile Lui sunt adevărate, întărite pentru vecinicie, făcute cu credincioșie și neprihănire.” — Psalm 111:2, 3, 7, 8.

Prima creațiune a lui Dumnezeu era vie și înțeleptă și era făcută să aibă înțelepciune. „Căci Iehova dă înțelepciune; din gura Lui iese cunoștință și pricepere.” (Proverbe 2:6, A.R.V.). Deaceia în cartea proverbelor inspirate, Creatorul face pe Acela care este începutul creațiunii Sale, să vorbească în figura simbolică a înțe-

tepcuni și să zică: „Iehova m'a făcut cea dintâi dintre lucrările Lui, înaintea celor mai vechi lucrări ale Lui. Eu am fost așezată din vecinție, înainte de orice început, înainte de a fi pământul. Am fost născută când încă nu erau adâncuri, nici izvoare încărcate cu ape; am fost născută înainte de întărirea munților, înainte de a fi dealurile, când nu era încă nici pășunții, nici câmpurile, nici cea dintâi fărâmă din pulbera lumii. Când a întorsm-I Iehova cerurile, eu eram de față; când a tras o zare pe fața abisurilor, când a pironit norii sus, și când au tănit cu putere izvoarele adâncului, când a pus un hotar mărit, ca apele să nu treacă peste porunca Lui, când a pus temeliele pământului, eu eram meșterul Lui, la lucru lângă El, și în toate zilele erau desfășurarea Lui, jucând neîncetat înaintea Lui, jucând pe rotocolul pământului Său și găbindu-mi plăcerea în fiii oamenilor.” — Proverba 8:22—31, A.R.V.

Iehova Dumnezeu Și-a arătat scopul Său în legătură cu o creațiune fără sfârșit. El avea acum alături de El un „meșter” înzestrat cu înțelepciune. Acesta primește ceață dela Dumnezeu. Aceasta îl făcu Fiul lui Dumnezeu. Născându-l pe acest Fi, sau aducându-L la viață, Iehova era singurul Făcător sau Creator, neajutat de nimeni. Prima Sa creațiune vie era prin urmare „singurul născut Fi al lui Dumnezeu”. El era un spirit asemenea lui Iehova, Tatăl Său, și-L putea vedea și fi cu El fiind un spirit și după chipul lui Dumnezeu; acest unul născut Fi era în „asemănarea lui Dumnezeu”. El era supus în chip desăvârșit Tatălui și Creatorului Său. Niciodată nu s'a rugat El, ca, prin uzurpare (a pune mâna prin violență), să se facă egal cu Tatăl Său; El știa că asemenea egalitate în mod cuminte este o imposibilitate. El recunoștea pe Iehova ca Puterea Supremă și ca Cap al Său. El niciodată nu s'a abătut dela această regulă. Deaceia despre singurul Fi născut se vorbește ca despre unul „care, măcar că avea chipul lui Dumnezeu,

totuși n'a crezut ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu”. (Filipeni 2:6, A.R.V.). Iehova, Tatăl, iubea mult pe singurul Său Fi născut și Fiul iubea pe Tatăl și dovedi această iubire prin supunere neogorită față de El și prin pășirea poruncilor Sale. El Se temea de Iehova, nu cu o teamă chinătoare, egotistă, ci cu o frică, ca nu cumva să răpăcă Tatălui și Dumnezeului Său și să nu-I aducă laude. Fiul se închina lui Iehova Dumnezeu, ceea ce nu înseamnă adorație și admirație lăunșă, ci serviciu activ lui Dumnezeu și prin aceasta slăvirea și înălțarea Lui.

.. Poseda acest Fi totuși născut nemurire, adică neputereză? Că El nu avea această înșiră și nu era nemuritor pe vremea aceea, este dovedit prin faptele de mai târziu, după cum stant declarate lămurit în Biblie. Viața fără sfârșit depinde de ascultare fără sfârșit față de Dumnezeu. Fiul trăia prin ascultare credincioasă și perfectă prin aprobarea Tatălui Său și putea să trăiască la El pe vecie. Timpul său, ca toate acestea, că Iehova Dumnezeu deschise Fiului Său ocaziunea să câștige nemurirea. Că Tatăl dădu Fiului asemenea ocaziune, este dovedit prin declarația Fiului: „Căci, după cum Tatăl are viața în Sine, tot așa a dat și Fiului să aibă viața în Sine.” (Ioan 5:26). Aceasta dovedește deaceia că Iehova este Dătătorul de viață Fiului.

Tatăl, Iehova Dumnezeu, făcu pe Fiul Său Purtătorul Său de cuvânt sau Cuvântătorul Său, fapt care înseamnă în sine că urmau să fie și alte creaturi și că Fiul lui Dumnezeu le va face de cunoscut și le va transmite cuvântul lui Dumnezeu. Prin urmare, în această împrejurare Fiul a fost numit „Cuvântul lui Dumnezeu”. Această poziție de a fi Principala Funcționar Executiv al lui Iehova, puse pe singurul Fi născut într-o poziție de respect superioară, cu privire la toate celelalte creaturi, care ar veni în existență. Tatăl îmbrăcă Fiul cu putere

cuvântul poziției Sale, și astfel Fiul, acest „meșter” al lui Dumnezeu Iehova, era un puternic, și exista înaintea tuturor, cu singura excepție a lui Iehova. Cu privire la Fiul în această funcție a „Cuvântului” lui Dumnezeu, este scrie: „La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu, El era la început cu Dumnezeu. Toate lucrurile au fost făcute prin El; și nimic din ce a fost făcut, n'a fost făcut fără El.” — Ioan 1:1—3.

Începutul acestei călătorii Dumnezeu (Elohim) și singurul Fiu născut sunt două persoane, dar în același timp un singur Dumnezeu și membrul al sfârșitului „treimii” sau „Dumnezeu în trei fețe”? Dacă religia învață așa, ea violență cuvântul lui Dumnezeu, susține Scripturile spre nimicirea acestora care sunt duși în călășire, și distorsionă înțelegerea și înțelegerea date de Dumnezeu. Să se observe mai întâi că citațiunea de mai sus din Ioan 1:1—3 menționează numai două persoane, nu trei. Cuvintele textului arată deosebirile că Fiul, care primește viață, nu poate fi de aceeași vârstă sau împreună existent din veacurile cu Tatăl, care dă viață Fiului și îl aduce astfel în existență. Deși nu există un început al lui Dumnezeu (Elohim), sau Iehova, totuși vorbirea sau cuvântul său un început; și Dumnezeu era acela care începu sau produse vorbirea sau cuvântul. Astfel deși tatăl arată că Iehova produce sau născu pe acela care este numit „Cuvântul”; „Cuvântul” Tău este adăvărat de la început; sau, după notița marginală a Bibliei, „Începutul cuvântului Tău este adevărat”. (Traducerea nouă românească: Temelia cuvântului Tău este adevăratul). (Psalm 119:160). Dumnezeu este origina Cuvântului. „Și Dumnezeu (Elohim) zise.” — Genesă 1:3, 5, 9, 11, 14, 20, 24, 26.

Confuzia este cauzată de către traducerea nepotrivită a lui Ioan 1:1—3 din grecește, (în care textul a fost scris în

original), în românește, asemenea traducere fiind făcută de către religioși, cari încearcă să producă dovadă pentru învățătură lor a unei „treimi”. Acest fapt este făcut clar într-o carte intitulată: „The Emphatic Diaglott” (în engleză), care prezintă textul original al Scripturilor în litera grecească și sub fiecare rând al textului grecesc prezintă cuvânt după cuvânt traducerea textului original grecesc. Această traducere engleză printre rânduri tradusă în românește sună, după cum urmează: „Într'un început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era un Dumnezeu. Aceasta era într'un început cu Dumnezeu. Toate prin El au fost făcute; și nimic nu s'a făcut fără el, din cecece a fost făcut”. Să se observe deosebirile că în textul englezesc regulat, în coloana din dreapta a lui The Emphatic Diaglott este scrisă în evidență deosebirea dintre Creatorul cu Dumnezeu și Cuvântul ca un Dumnezeu prin tipărirea cuvântului „Dumnezeu” când se referă la Creator, și „Dumnezeu” când se referă la Cuvântul sau Logos, însă traducerea în românește a acestui text din coloana din dreapta:

- 1 La început era Logos, și Logos era cu DUMNEZEU, și Logos era Dumnezeu.
- 2 Acesta era la început cu DUMNEZEU.
- 3 Prin el s'a făcut orice lucru; și fără el nimic nu s'a făcut din cecece s'a făcut.
- 4 În el era viață: viața era lumina oamenilor.
- 5 Și lumina strălucea în întuneric, și întunericul nu a priceput-o.

Prin reamintirea că cuvântul „dumnezeu”, în conformitate cu ebraica, înseamnă „puternic” sau „unul care este înainte (și altora)”, și dacă ne aducem amintire de puterea și poziția Fiului în comparație cu tot restul creației, este ușor de cuprins că Fiul lui Dumnezeu, Cuvântul, era și este „un dumnezeu” (El), sau „puternic”, mai

presus de alte creaturi, pe când Iehova, Producătorul Cuvântului, este „Dumnezeul” (Elohim), fără început și care există „din vecinicie în vecinicie”.

Prin referirea la Ioan 10:34—36 se va vedea că Iesuș citează din lege, din Psalme 82:6 și zice: „Nu este scris în legea voastră: Eu am zis: Sunteți dumnezei? Dacă legea a numit dumnezei, pe acela, cărora Iehova vorbit Cuvântul lui Dumnezeu, — și Scriptura nu poate fi desființată, — cum ziceti voi că hulile Eu, pe care Tatăl Mă așteaptă și Mă trimite în lume? Și aceasta pentru că am zis: Sunt Fiul lui Dumnezeu?” Dacă noi omenii puterilor și pământului împotriva cărora Dumnezeu îndrumă cuvântul Său de condamnare putem fi numiți „dumnezei”, cu cât mai mult pot adevăratele Scripturi să vorbească despre Fiul lui Dumnezeu, Cuvântul, ca despre „un Dumnezeu”. El este un „dumnezeu puternic”, dar nu Avântuternicul Dumnezeu, care este Iehova. (Isaia 9:6). Cu siguranță, atunci, că Ioan 1:1—3, în conformitate cu textul lui grecesc original, nu este dovadă

că Iehova Dumnezeu și Fiul Său sunt „una în persoană, egali în putere și glorie”, după cum spun catechismele religioase, fără dovadă Scripturală. Contrariul este adevărat. Dumnezeu, Vorbitorul, are putere peste Cuvânt, și trimite afară Cuvântul ca să poarte și să împlinească mesajul lui Dumnezeu. De acord cu aceasta, Ioan 1:18 sună: „Nimeni n'a văzut vreodată pe Dumnezeu; singurul Lad Fiu, care este în sânul Tatălui, Acela L-a făcut cunoscut”.

Chestiunea se ridică acum în ce privește alte creaturi, care au fost create după Fiul lui Dumnezeu al lui Dumnezeu, Cuvântul. Erau aceste alte creaturi fiecare o creațiune directă a lui Dumnezeu după cum era Fiul Său, Cuvântul? Titlul „singurul Fiu născut” al Fiului înțeles născut, arată că celelalte creaturi nu au fost creațiune directă a lui Dumnezeu, fără vreun agent mijlocitor în chestiune. După ce Iehova Dumnezeu creă Cuvântul direct, folosește pe acest singur Fiu născut ca agentul sau „mașterul” Său în crearea a orice altceva. În acest scop Ioan 1:3 mărturisește cu privire la Cuvântul: „Toate lucrurile au fost făcute prin El; și nimic din ce a fost făcut, n'a fost făcut fără El.” Ioan 1:14 de asemenea declară că singurul Fiu născut al lui Dumnezeu, Cuvântul, a fost Acela care la timpul hotărât deveni „omul Christos Iesus”; el zice: „Și Cuvântul S'a făcut trup, și a locuit printre noi, plin de har și de adevăr. Și noi am primit slava Lui, o slavă întocmită ce slavă singurului născut din Tatăl”. 1 Ioan 1:1 de asemenea zice: „Ce era dela început, ce am auzit, ce am văzut cu ochii noștri, ce am privit și ce am pipăit cu mâinile noastre, cu privire la Cuvântul vieții”.

Că Dumnezeu a folosit pe Fiul Său, Cuvântul, în crearea tuturor lucrurilor după El, este dovedit pe mai departe la Efeseni 3:9: „Dumnezeu, care a creat toate lucrurile prin Iesus Christos.” (traducere engleză). Dea-

semenea și la Coloseni 1:15—17 este scris cu privire la Cuvântul sau Isus Christos: „El este chipul Dumnezeu! celui nevăzut, cel întâi născut din toată zidirea. Pentru că prin El au fost făcute toate lucrurile care sunt în ceruri și pe pământ, cele văzute și cele nevăzute: fie scaune de domnie, fie domnii, fie stăpâniri. Toate au fost făcute prin El și pentru El. El este mai înainte de toate lucrurile, și toate se țin prin El.” Cuvântul lui Dumnezeu, Christos Isus, trebuia să fie „cel întâi născut din toată zidirea”, pentru ca să fie mai înainte de toate celelalte creațiuni și pentru ca să fie „meșterul” lui Dumnezeu la crearea lor. În dovedirea acestui fapt, Christos Isus zice cu privire la Sine însuși: „Iată ce zice Celce este Amin, Martorul credincios și adevărat, începutul zidirii lui Dumnezeu.” — Apocalips 3:14.

Fiind singurul Fiu născut al lui Dumnezeu și „întâiul născut din toată creațiunea”, Cuvântul trebuia să fie un Prinț printre toate celelalte creaturi. În acest oficiu El purtă un alt nume în cer, nume care este „Mihail”. El înseamnă „Cel ce este asemenea lui Dumnezeu?” și marchează pe purtătorul său ca pe unul care sprijinește majestatea și supremația lui Iehova Dumnezeu și care va justifica numele și cuvântul lui Iehova de orice acuze false și reprezentări greșite posibile. Alte nume au fost date Fiului în decursul timpului. În toate principatele, cari au fost create în regatele spirituale nevăzute, Mihail era „unul dintre prinții principali”, și la timpul hotărât El deveni prințul nevăzut al poporului ales al lui Dumnezeu, al lui Israel. (Daniel 10:13, 21; 12:1; Iudecători 9; Deuteronomul 34:5, 6. Ca prinț, puternic și purtător de mesagu al lui Iehova, Mihail are ingeri sub comanda Sa, și deaceia el este un Arhanghel. El este acela pe care Iehova îl întrebuințează ca să nimicească toată rebeliunea din univers, deși aceasta trebuie să se întâmple într'un timp de strămtorare pe pă-

mânt, asemenea căreia n'a fost cunoscută niciodată înainte. — Vezi Apocalips 12:7—9; Daniel 12:1; Matei 24:3, 21, 22; 1 Tesaloniceni 4:16.

Cât timp erau Iehova Dumnezeu și Fiul Său lușit împreună, fără a avea în societatea lor pe alte creaturi și S'au împărțit de iubirea Unui-Altuia, Cuvântul inspirat al adevărului nu descopere. Cu toate acestea, Iehova are plăcere în lucrarea de creare și în acordarea bunătății Sale creațiilor, și timpul Său veni pentru ca alte creaturi să fie aduse în existență. Acum, El lucrează de acord cu Fiul Său, singurul Său Fiul fiind în completă armonie cu scopurile Tatălui Său și activa în perfectă unitate și în deplină cooperare cu El. În mod potrivit, atunci, Fiul putea zice: „Eu și Tatăl Meu suntem una.” (Ioan 10:30). Fiul, sub îndrumarea Tatălui Său, se dovedi pe Sine un „meșter” și creă alte creaturi spirituale, cărora le-a fost dată poziția fevoriată de rang, putere și autoritate, anume, cherubim, serafim și ingeri.

Cherubim este înțeles să însemneze serviciul de purtători, adică, purtătorii tronului lui Dumnezeu; ei sunt o escortă a tronului Său și sprijinesc majestatea Sa pe tron ca Puterea Supremă a universului. Desceea despre Iehova Dumnezeu se spune în Psalmul 80:1, în felul următor: „Arată-Te în strălucirea Tu, Tu, care ești pe cherubim!”. Deasemenea Psalmul 18:10: „Călătoria pe un cherubim și zbura, venea plutind pe arpile vântului”. Și Psalmul 99:1: „Iehova împărățește; popoarele tremură; El sade pe cherubim!”.

Pe capacul chivotului pe care porunci Iehova lui Moise să-l facă, erau reprezentați doi cherubim de aur, unul la fiecare capăt al scaunului milei. Dar înaltului preot și poporului lui Israel nu le-a fost permis să se lăchine și să adore aceste icoane de cherubim. Pentru

a împiedeca aceasta, Dumnezeu porunci ca atunci când chivotul legământului era purtat dintr'un loc în altul, întregul chivot cuprinzând cherubimii, trebuiau să fie acoperiți cu un poșav, astfel ca ei să nu poată fi văzuți poporul. (Exodul 25:18—22; Numeri 4:5). O-venii în legătură cu cherubimii vă de vreme în istoria omănită — Genesa 3:24; Ezechiel: 28:15, 16.

Serafim înscamună arzător sau cei ce ard, Descoperi rau divină îi arată ca serfi pe tronul lui Dumnezeu în templul Său de judecată, și ei sunt întrebuințați spre a curăți sau a îndepărta pângăritura întotdeauna ca prin foc. El doborâ stăruința lui Dumnezeu, și au fost întrebuințați să prezică că tot pământul va fi umpluț cu gloria lui Iehova. — Isaia 6:1—7.

Îngeri în mod literal înseamnă soți. Aceasta arată nu numai pe purtătorii mesajului lui Iehova, ci deosebierea și pe arhiepiscopii (trăniții) cerești, trăniți în interes de serviciu. Cel pus ca șef sau primul peste un corp de îngeri trebuia să fie un arhiepiscop în rang. Toți aceștia sunt fiți spiritali, nevăzuți omului și mai înalți decât omul în formă de viață și organizație. Despre creaținea lui Dumnezeu a „îngerilor este scris: „Din vălături îi face soți, și din flăcări de foc aluțitorii (Cel ce își face îngerii Săi spirite; aluțitorii Săi o flăcără de foc, traducere engleză). — Psalm 104:4; E-vel 1:7.

Toți aceștia sunt creatura strălucitoare și glorioasă. Prin urmare ei sunt aceluși în Scriptură stelelor, pe care omul le privește pe ceruri. Ei erau toți fiți ai lui Dumnezeu, deoarece primară viața dala Iehova și prin singurul Său Fiu născut, Cuvântul. Cuvântul a fost a-ducut mai întâi în existență, în demineța creațunii. Apoi, pe când creaținea era înăl în demineța ei, Iehova împreună cu Cuvântul Său, creă un alt fiu spirital

glorios, numit *Hădă*, creștea înscamună cel ce strălucete, creștea *zilei*, sau *Lucifer*. Fiind unul dintre cei mai de timpuriu fiți ai lui Dumnezeu, el este numit un „fiu al zărilor”. (Isaia 14:13). Cuvântul și *Lucifer* par să fi fost cei doi descriși ca „stelele dimineașii”.

Până în această vreme în istoria universală, toți erau bucurie, pace, și activitate constructivă, prin tot regatul de creaturi cerești a lui Iehova. Darea de seamă, la Iov 38:7, descrie o ocaziune de cântare și de strigăte de bucurie printre ei: „Când stelele dimineașii izbuceau în cântări de bucurie, și când toți fiii lui Dumnezeu scoțeau strigăte de veselie”.

Toți glorioși și spiritali ai lui Iehova, erau aranjați într'o ordine și numiți să îndeplinească anumite îndatoriri, ca să lucreze în armonie unul cu altul, fără vrajbe și încătușă. Prin aceste toți trebuiau să lucreze împreună, fără confuzie, pentru ducerea la îndeplinire a scopului drept și sfânt al Creatorului lor, Iehova. Astfel aranjați și împărțiți în „tronuri, sau domnii, sau principate, sau puteri”, și compuseră partea cerească a unei organizații universale, organizația lui Iehova, peste care El domnea ca 'Rege veciniei', (Ieremia 10:10). Toți erau supuși lui Iehova, Capul Suprem. Chiar și Cuvântul, care deveni Iesus Christos, era supus Tatălui: „Capul lui Christos este Dumnezeu.” (I Corinteni 11:3; 15:28). Singurul Fiu născut și toți ceilalți fiți spiritali ai lui Dumnezeu, se înclinau lui Iehova ca Dumnezeu Cel Prea Înalt și Înălțat ca eternitatea. „Și un înălțat de zile a venit jos.” *Hădă* lui era albă ca zăpada și părul capului Lui era ca niște lână curată; scaunul Lui de domnie era ca niște flăcări de foc, și roțile Lui ca un foc aprins. Un rău de foc curgea și ieșea dinaintea Lui. *Hădă* și toți de alți

„Itori îi slujeau, și de zecemii de ori zece mii stăteau înaintea Lui.” (Daniel 7:9, 10). Binecuvântată este par- tea lor de a privi frumusețea majestății lui Iehova și de a fi slujitorii Săi sfinți!

CAPITOLUL IV

CREAREA PĂMÂNTULUI

MINUNI care întrec cunoștința și înțelegerea, au fost făcute de către Marele Dumnezeu și Crea- tor pentru folosința, bucuria și plăcerea fiilor Săi spirituali în ceruri. Iubitul și singurul Său Fiu născut era cu El în aceste mari lucrări de creare, și fiecare nouă creațiune proaspătă a făcut ca toate crea- turile să laude și să adore pe Cel Atotputernic, „care face lucruri mari și nepătrunse, minuni fără număr.” (Iov 9:10). Iehova Dumnezeu și „meșterul” Său, Cuvân- tul, erau Mările Puterii, și sub El organizația universală de creațiune spirituală, serafimi, cherubimi și îngeri, trăiau, se mișcau și serveau scopul lui Dumnezeu cu su- punere perfectă și întru totul spre gloria Sa. — Ro- man 13:1.

Apoi înțelepciunea lui Dumnezeu cea de multe feluri, a fost extinsă la acele ceruri spirituale prin începerea unei NOVI forme de creațiune, creațiunea materială. Exis- tau adâncimi întinse, nepătrunse ale spațiului, și la po- runca lui Dumnezeu, puteratul Său Fiu, Cuvântul, în- cepu să le înfrumusețeze cu uimitoare lucruri materiale. „Cerurile au fost făcute prin cuvântul Lui, și toate aștile lor prin suflarea gurii Lui. Căci el zice, și se face; și ce poruncește se împlătește.” (Psalm 33:6, 9, A.R.V.). Au fost formate glorioase spirale nebuloase (nouri grii) și grupe de stele cătără impregnă în formă de glob, sovă cu planetele și cometele lor, spre a se răsă- li împrejurul soarelui lor într-o orbită bine definită, toate împreună, miliarde de căi a Laptelui sau constelații de stele. Vederea Atotputernicului Creator putea cuprinde cu privirea frumoasă priveliște, și aceasta s-a făcut în

perfectă armonie cu voința Sa de necombătut. Nu exista niciun haos sau confuzie, ci toate aceste corpuri cerești se mișcau în ordine și cu regularitate, după cum măna Marelui Făcător a tuturor lucrurilor le-a ordonat acestea. Formarea fiecărui corp ceresc mergea înainte în conformitate cu legea fixată de Dumnezeu pentru el. Creatorul prin Cuvântul Său șiinea în puterea Sa toate lucrurile create, în formare și în dezvoltare, Forța Sa nevăzută, pe care Biblia o numește „spiritul lui Dumnezeu”, a fost trimisă de El să lucreze și să îndeplinească voința Sa față de toate aceste creațiuni nelusufite pe înălțimile nemărginite ale spațiului.

Acolo, la locuri hotărâte, erau corpurile cerești As, Cesi, Cimah și Mazzaroth, pe care oamenii le-au numit în mod greșit Arcturus sau Ursul Mare, Orion, Pleiadele sau Cloșca cu pui și zodăcul, după numele dumnezeilor falși sau a demonilor. — Iov 9:9 și 38:31, 32.

La acest punct, prima carte a Sfințelor Scripturi, începe darea ei de seamă de necompat și în conformitate cu adevărul: „La început Dumnezeu creă cerurile și pământul.” (Genesis 1:1, A.R.V.). Dacă masa de materie din care este compus acest pământ a fost sau nu ruptă la început din soarele arzător, în jurul căruia se învârteste, și exact cu cât timp înainte ca masa pământului să fi fost formată, darea de seamă divină nu spune. Deaceia darea de seamă scripturală care urmează, în Genesis, capitolul 1, nu descrie crearea masei pământului în sine, ci ordonarea și pregătirea acesteia pentru scopul final al Creatorului lui.

Ce era și este acel scop final? Răspunsul Creatorului este răspunsul adevăratului, adevăr care eliberează mintea și inima omului de orice teamă cu privire la destinația pământului pe care-l locuim: „Căci așa vorbește Iehova, care a creat cerurile, Dumnezeu care a format

pământul și l-a făcut, care l-a stabilit și l-a creat nu ca să fie pustiu, ci l-a format ca să fie locuit: Eu sunt Iehova; și nu este altul”. (Isaia 45:18, A.R.V.). „O generațiune trece, și altă generațiune vine, și pământul rămâne veșnic în picioare. Soarele răsare, și apune și alestează spre locul de unde răsare din nou”. (Eclesiastul 1:4, 5). „Pământul, pe care l-a întemeiat pe veci”. — Psalm 78:69.

Pregătirea pământului și aranjarea lucrurilor de pe el, pentru a putea fi locuit, darea de seamă a Creatorului o împarte în șase perioade de lucru. Aceste șase perioade sunt urmate de o perioadă de odihnă sau sabbat în legătură cu lucrările pământului, dar nu un sabbat în legătură cu alte părți ale universului și cu activitatea de acolo. Acea perioadă de odihnă a lui Dumnezeu în legătură cu pământul, continuă încă, după cum arată o comparație a Cuvântului Său la Genesis 2:1—3 și Psalm 95:7—11 precum și Evrei 3:15—19; 4:1—11. Deja, aproape șase mii de ani din acea odihnă mare sau sabbat al lui Dumnezeu au trecut, și Cuvântul Său ne arată în mod hotărât că o altă mie de ani din aceasta este în curs. Deaceia, această mare zi de odihnă a Creatorului, în legătură cu pământul, pare să fie de circa șapte mii de ani de lungă. Această a șaptea „zi” fiind de o asemenea durată, este înțelept să presupunem că fiecare din cele șase zile de lucru erau la fel de lungi, și toate la oaltă însumeară o perioadă totală de patruzeci și două de mii de ani.

Darea de seamă despre crearea pământului, fiind în legătură cu lucruri de dinaintea existenței omului, este așadar inspirată de Dumnezeu Dumnezeu întrebă pe noi: „Unde erai tu când am întemeiat pământul? Spune, dacă ai priceput... când stelele dinimeții cântau împreună, și toți fiii lui Dumnezeu scuteau strigăte de bucurie? Cine a închis marea cu porți, când s'a aranjat

caî din pântecul stămei ei? Când i-am făcut haină din nori, și acoperi de dințunerec.” (Iov 38:4—9). „Care face îngerii Săi spirite; slujitorii Săi o flacără de foc: care puse temelile pământului, ca în veci să nu se clatine. Tu îi acoperiseși cu adâncul cum l-ai acoperi cu o haină; apele stăteau pe munți”. (Psalm 104:4—6). Aceasta și alte declarațiuni scripturale mărturisesc în unire că sfera pământească era altădată înfășurată într-o boltă de apă și alte materiale, cari atârnav deasupra suprafeței globului. Mari legături sau inele de acest fel acopereau pământul și ascundeau fața lui de vedere.

La început, pământul era o masă de materie arzătoare. În această stare incandescentă (încălzire până la alb) el scânteia întocmai ca un soare mic, întocmai ca o stea. Mări nu puteau exista pe suprafața pământului atunci, ci toată umezeala a fost aruncată sub formă de vapori și hidrocarburiile lui au fost evaporate, iar metalele și mineralele au fost sublimat și aruncate departe, în spațiu, împrejurul sămburelui pământului arzător, în ferbere. Din cauza rotației pământului în jurul axei sale, această materie aruncată în spațiu, s'a format în mod treptat în inele mari în jurul Equatorului acestuia, unde forța centrifugală a pământului în rotație, era cea mai puternică. Totuși, puterea gravitației (de atracție) a pământului ținea inelele în vecinătatea Equatorului pământului. În conformitate cu densitatea și gravitatea specifică a materialelor aruncate în spațiu de către pământul topit, ele se formară în inele de apă amestecată cu substanțe minerale, cel mai dens și mai greu fiind cel mai apropiat de sămburele pământului, următorul în ordinea greutatei fiind imediat după el, și așa mai departe, cel mai ușor, compus aproape numai din apă curată, fiind aruncat la depărtarea cea mai mare de sămburele pământului. Astfel, a existat un sistem

inelar¹, și toate acestea apăreau în ochii lui Dumnezeu întocmai ca o roată mare, cu roți înăuntrul altor roți, și cu pământul topit însuși ca butucul sferic (rotund) al lor. Formarea era exact asemănătoare celeia a planetei, pe care astronomii o numesc „Saturn” și care are încă un sistem inelar în jurul ei, trei inele concentrice (cu același centru) cari se învârtesc încă și astăzi în jurul Equatorului ei.

Planeta Saturn progresa spre finala formă creatoare, în conformitate cu aceleași legi divine cari au guvernat pământul în primele lui perioade de creare. Aparența tinde spre concluziunea că aceste inele sunt compuse din mici particule de zăpadă înghețată. Cu ajutorul unui telescop este dovedit nu numai că Saturn are inele, ci că în jurul sferei sunt brăuri de diferite lățimi și strălucire, și acestea sunt pe diferite latitudini deasupra și dedesubtul Equatorului lui Saturn. Cu toate acestea, la poli săi Nord și Sud, nu există bolte de nouri, ci poli sunt descoperiți. Acolo brăurile de nouri cad, acelea fiind ținuturile celei mai mici rezistențe față de forțele de atracțiune. Asemenea brăuri sunt făcute din inelele dela Equator, cari cad unele după altele și apoi se împrăștie spre a forma brăuri, fie de o parte fie de alta a Equatorului. Fiecare din aceste brăuri de nouri, se învârtesc în jurul lui Saturn cu viteza specifică, proprie a planetei, încetîndu-și viteza în mod treptat, pe măsură ce se apropie de regiunea polară. Nevăzută înăuntrul și dedesubtul acestor brăuri de nouri, planeta Saturn însăși se învârteste în jurul axei sale, întocmai ca un sămbure central cu propria ei viteză, încă nemăsurată.

Tot la fel au stat lucrurile și cu pământul în epoca timpurie a acestuia. Pe măsură ce acesta se răcea, cel

¹ Vezi cartea *Systemul inelar al pământului* de Isaac N. Vail (1886).

mai apropiat și mai greu dintre inelele sale, se prăbușea mai întâi spre Equator. Dar forța centrifugală a pământului împiedeca căderea acestuia pe suprafața pământului, și inelul se lățea și se împrăștia întocmai ca un brâu, o parte spre Nord și altă parte spre Sud. Inel după inel se prăbușea, și brâu după brâu se forma. Brăurile se mișcau spre polul Nord și Sud și acolo, în cele din urmă, cădeau asupra pământului însuși. La punctele polare de cea mai mică rezistență, gravitatea pământului atrăgea fiecare brâu, îndată ce atingea un asemenea punct slab, și apele și prețioasele lor comori luau forma unei cascade (căderi de apă) asemănătoare Niagarei. Atingând pământul, masele de ape asemenea unui potop, măturau totul în calea lor, asemenea unei inundații înspăimântătoare, dela pol spre Equator, târînd cu ele și bogăția lor de metale și minerale, împreună cu gheața. Prin aceasta, suprafața pământului, în proces de răcire, a fost mult îmbogățită.

Într-o anumită perioadă, apoi, suprafața pământului,

cu excepția aceleia a polilor, era cu totul acoperită de o boltă de brăuri conținând minerale și apă, ca și cum ar fi fost înfășurată în scutece, care atârnavă sus împrejurul globului pământesc. Existau încă o serie de inele cari pluteau în înălțime la Equatorul lui și astfel apariția planetei noastre era atunci asemenea celeia a lui Saturn în prezent, ale cărui inele ating dimensiunea de 275.000 de kilometri în diametru. Pământul a atins această fază a dezvoltării inelare și de acoperire mult mai repede decât Saturn, deoarece, fiind un corp mai mic, s'a răcit mult mai repede și vaporii săi s'au condensat mai curând. Nici o formă de continent nu se arăta atunci pe pământ, dar exista apă direct în sânul pământului, precum și un adânc de ape care plina sus în înălțime. Apoi, forța sau „spiritul” nevăzut al lui Iehova se purta deasupra acelor ape exterioare, mișcându-se pe fața din afară sau pe suprafața acestora. „Pământul era pustiu și gol; peste fața adâncului de ape era întunec, și spiritul lui Dumnezeu se mișca pe deasupra apelor.” — Genesa 1:2.

Intrucât pământul acum se răcase și se întărise, nu mai strălucea mai mult asemenea unei stele, ci era întunecos. „Dumnezeu a zis: Să fie lumină! și a fost lumină. Dumnezeu a văzut că lumina era bună; și Dumnezeu a despărțit lumina de întunec. Dumnezeu a numit lumina zi, iar întunecul l-a numit noapte. Astfel, a fost o seară, și apoi a fost o dimineață: aceasta a fost ziua întâi.” — Genesa 1:3-5.

Aceasta nu era o oarecare lumină electrică, creată de pământ însuși, altfel aceasta ar fi strălucit de jur împrejurul pământului în același timp și nu ar fi fost o despărțire între lumină și întunec. De unde venea deci lumina? Dela soare, care fusese creat din timpuri necunoscute, înaintea mititei noastre planete pământul din sistemul solar.

Lumina soarelui strălucea numai pe suprafața de deasupra a boltei înghețate sau de apă, sus în înălțime și împrejurul pământului. Numai jumătate din această boltă primea lumina soarelui în același timp, cealaltă jumătate fiind întoarsă de la soare, era în întunec. Dar, întocmai ca și pământul din lăuntrul boltei, și bolta în formă de brâu se învârtea în jurul axei pământului. Astfel, exista o despărțire între zi și noapte. Cu toate acestea, lumina soarelui nu pătrundea prin acele brăuri ale boltei și prin urmare nu atingea suprafața pământului însuși sau în mod direct apele care erau pe pământ. Bolta de brăuri era în mod practic opacă (prin care nu pătrundea lumina) și pământul spațiul despărțitor era înțesat cu carbon, mai rău decât o „negură asemănătoare supei de mazăre” în Londra. Să se observe de asemenea, că în descrierea acestei prime zile, cât și a tuturor următoarelor zile de creare, Dumnezeu, Creatorul, pune seara înainte de dimineață. El începe fiecare zi de creare de șapte mii de ani, cu prînzul de seară. Seara, forma finală a vînturilor lucruri stabile, este văzută prima dată numai într'un contur turbure, dacă totuși se vede; și apoi deveni mai clar și, în cele din urmă, pe deplin clar, la punctul culminant sau în „dimineața” zilei.

„Și Dumnezeu a zis: Să fie întindere (firmament) între ape, și ea să despărțea apele de ape. Și Dumnezeu a făcut întinderea, și ea a despărțit apele care sunt dedesubtul întinderii de apele care sunt deasupra întinderii. Și așa a fost. Dumnezeu a numit întinderea cer. Astfel, a fost o seară, și apoi a fost o dimineață: aceasta a fost ziua a doua.” (Genesa 1:6-8). Aceasta pare să însemneze o împărțire într'o anumită măsură a întinderii dintre apele sub care era îngropată suprafața pământului și brăurile de apă atârșate deasupra pământului. Firmamentul sau „cerul”, nu ținea brăurile în formă de boltă în înălțime, ci întemeierea firmamentului, însem-

na o clară separațiune între asemenea ape de sus și cele dedesubt. În acest firmament trebuia să zboare creaturile înaripate care urmau încă să fie create, și în care mai târziu însuși omul trebuia să pătrundă cu balonul, avionul și racheta. La încheierea celei de a doua zi de creare, lumina de la soare încă nu pătrundea prin boltă și prin urmare nu atinsese firmamentul. Total era încă întunecos acolo.

„Dumnezeu a zis: Să se strângă la un loc apele care sunt dedesubtul cerului, și să se arate uscatul! Și așa a fost. Dumnezeu a numit uscatul pământ, iar grămada de ape a numit-o mări. Dumnezeu a văzut că lucrul acesta era bun”. (Genesa 1:9, 10). Astfel, la începutul celei de a treia zi de creare de șapte mii de ani, existau mari turburări în interiorul pământului, pricinuite foarte probabil de căderea multor brăuri ale boltei la polii pământului și supunerea acestuia unei nouă greutate și presiuni. Cu orice preț, puterea conducătoare a lui Dumnezeu era activă, și formele uscatului au fost forțate să iasă la iveală pe suprafața pustiei de apă de pînă aci. Continente urleșe și insule au apărut la suprafață. Ele erau goale și lipsite de orice vegetație sau viață vegetală.

„Apoi Dumnezeu a zis: Să dea pământul verdeață, iarbă cu sămînță, pomi roditori, cari să facă rod după soțul lor și cari să aibă în ei sămînța lor pe pământ. Și așa a fost. Pământul a dat verdeață, iarbă cu sămînță după soțul ei, și pomi cari fac rod și cari își au sămînța în ei, după soțul lor. Dumnezeu a văzut că lucrul acesta era bun. Astfel, a fost o seară, și apoi a fost o dimineață: aceasta a fost ziua a treia”. (Genesa 1:11-13). Nu exista evoluțiune sau dezvoltare a unei forme sau specialități de viață vegetală prin schimbări nehotărîte, neclare, într'o altă formă de viață vegetală. Înțelepciunea lui Dumnezeu cea de multe feluri creă

mulțimea de forme botărite a plantelor și vegetației, fiecare purtând sămânță în ea, spre a se reproduce și a continua propriul ei soi neschimbat. Toată această aducere în existență a primelor forme a vieții vegetale avu loc în întunerecul care încă acoperea firmamentul de deasupra pământului și înăuntrul densei bolți de apă.

Dumnezeu a zis: Să fie niște luminători în întinderea cerului, ca să despartă ziua de noapte; ei să fie niște semne care să arate vremile, zilele și anii; și să slujească de luminători în întinderea cerului, ca să lumineze pământul. Și așa a fost. Dumnezeu a făcut cei doi mari luminători, și anume: luminătorul cel mai mare ca să stăpânească ziua și luminătorul cel mai mic ca să stăpânească noaptea. Dumnezeu a făcut și stelele. Dumnezeu l-a așezat în întinderea cerului, ca să lumineze pământul, să stăpânească ziua și noaptea, și să despartă lumina de întunerec. Dumnezeu a văzut că lucrul acesta era bun. Astfel, a fost o seară, și apoi a fost o dimineață: aceasta a fost ziua a patra." (Genesis 1:14—19). Aceasta nu zice sau nu înseamnă că de abia în decursul celei de a patra zi de creare a făcut Dumnezeu soarele în jurul căruia se învârteste, și făcu de asemenea satelitul pământului, luna, precum și stelele mult mai depărtate, vizibile cu ochiul liber. Aceste corpuri cerești existau cu mult înainte de cea de a „patra zi” a pământului început. Dumnezeu le făcuse și le stărnase în spațiu, la distanțe uriașe, dincolo de inelele și bolta care se învârtea în jurul pământului, și de aceea sus, deasupra firmamentului sau „cerului”, care împrejmua pământul, „ceruri” cari despărteau apele de pe pământ de cele de sus.

Acum, cu toate acestea, pentru prima dată lumina soarelui, a lunii și a stelelor, apărură pe firmamentul cerului pământului și această lumină pătrunse pe suprafața uscatului și a mărilor pământului înșuși. Evident, că în

acel timp, mai multe dintre brăiele greu încărcate cu apă ale bolții atânseseră pământul și se prăbușiră inundând temporar întregul pământ și ștergând orice urmă de viață a plantelor. După ce aceste potopuri se potoleau, mai multe plante răsăreau și acopereau cu verdețuri suprafața uscatului, ieșit afară din apă. Brăul bolții, care se prăbuși în decursul celei de a patra zi, lăsă numai inelele cele mai ușoare și din cea mai curată apă să năvălească spre Equator și să se împrăstie spre Nord și spre Sud, întocmai ca un cort sau boltă peste pământ. Această boltă apoasă care rămase, era transparentă. Ea lăsă prin urmare lumina soarelui, a lunii și a stelelor, de departe din afară, să străbată prin ea, și lumineze firmamentul, întinderea aerului, care devenise acum în mod relativ liber de carbon. Efectul acesta era să producă pe pământ o stare asemănătoare unei seră încălzite sub bolta lui transparentă. Aceasta era foarte favorabilă creșterii abundente a vieții plantelor, până chiar în regiunile polare de Nord și de Sud, în intervalele dintre căderea brăurilor (inelelor) bolții.

Datorită bolții apoasă, care încă mai acoperea pământul deasupra firmamentului, conturul definit al soarelui, al lunii și al stelelor, nu putea fi văzut pe suprafața pământului. Numai lumina lor, împrăștiată peste tot, străbătea prin boltă. Pe măsură ce timpul trece, bolta va deveni foarte subțire, nemijlocit deasupra Equatorului, și lumina soarelui va pătrunde prin ea, și va fi refractată cu o strălucire neobișnuită. Ce creațiuni vor locui acum pământul?

SUFLETE ANIMALE

Darea de seamă biblică sună: „Dumnezeu a zis: Să mișune apele de viețuitoare (suflete vii, *Rothérham*), și să zboare păsări deasupra pământului pe întinderea ce

rului. Dumnezeu a făcut peștii cei mari (monștrii mării, Rotherham), și toate vâdătoarele cari se mișcă și de cari mișună apele, după felul lor; a făcut și orice pânză înaripată după felul ei. Dumnezeu a văzut că erau bune. Dumnezeu le a binecuvântat și a zis: Creșteți, înmulțiți-vă, și umpleți apele mărilor; să se înmulțească și păsările pe pământ. Și a fost seară și a fost dimineață: ziua a cincea”. — Genesa 1:20—23.

Cuvântul lui Dumnezeu al adevărului, așa după cum este citat mai sus, dovedește existența sufletelor pământești, cu mii de ani înainte de apariția omului. Darea de seamă inspirată a lui Dumnezeu numește monștrii mărilor și alte creaturi maritime, și deasemenea și păsările „suflete vii”, deoarece ele trăiau și aveau o măsură de inteligență. În textul original ebraic al Bibliei, această expresie este *nepheš chayyah*, exact aceeași expresie care este aplicată omului de către Creatorul său. Ținând acest adevăr în minte, vom ajuta pe studentul cuvântului lui Dumnezeu să devină liber de marea confuzie și întunecime religioasă cu privire la această întrebare: Ce este un suflet uman, și poate el muri întocmai ca animalele inferioare?

În decursul acestei a cincea zi de creare, probabil că a avut loc o cădere a altor brâuțe ale boiței apoase la poli, având ca rezultat de astă dată nimicirea vieții animalelor sau a creaturilor de către apele înghețate, unele forme de viață animală fiind șterse și cari nu există astăzi. Acest proces de nimicire, împreună cu rădăcarea ulterioară a scoarței pământului, era, fără îndoială, responsabil pentru acele mari depozite de piatră de var cunoscute ca „cimitire de scoici”. Cu toate acestea, deoarece această a cincea zi era de mii de ani de lungă, noui forme de viață de creaturi vor fi produse de către puterea divină, după fiecare astfel de potop.

Ultima zi lucrătoare era acum sosită. „Și Dumnezeu a zis: Să dea pământul vântuitorae (suflete vii, Rotherham) după soiul lor, vite, târtoare și fiare pământești, după soiul lor. Și așa a fost. Dumnezeu a făcut fiarele pământului după soiul lor, vitele după soiul lor și toate târtoarele pământului după soiul lor. Dumnezeu a văzut că erau bune”. — Genesa 1:24, 25.

Ce forme sau soiuri de suflete animale urmau să fie create mai întâi în această a șasea zi de creare, nu este spus. Fără îndoială, unele forme ale căror fosile sau resturi pietrificate au fost găsite fixate adânc în pământ, au fost distruse de către brățele cari au căzut ulterior din boltă și de către inundațiile rezultate, cari se prăvăliu de la poli, întocmai ca valurile mării. Ziua de creare nefiind de douăzeci și patru de ore, ci de mai multe mii de ani, puterea lui Iehova va umple din nou pământul cu viață animală de același soi sau de soiuri noi. Aceasta era fără îndoială după ultimul din aceste potopuri pustitoare, în a șasea zi, când se aplică descrierea din Genesa 2:4—6: „Iată istoria cerurilor și a pământului, când au fost făcute. În ziua când a făcut Iehova Dumnezeu un pământ și ceruri, nu era încă pe pământ nici un copăcel de câmp și nici iarbă de pe câmp nu încolțea încă: fiindcă Iehova Dumnezeu nu dăduse încă ploaie pe pământ și nu era nici un om ca să lucreze pământul. Ci un abur se ridica de pe pământ și uda țestă suprafața pământului”.

CAPITOLUL V. SUFLETE UMANE CREATE

DUMNEZEU făcu pământul spre a fi locuit de către om. A șasea zi de creaere se încheia. Capodopera creațiunii pământești a lui Dumnezeu urma încă să vină, spre a prezida peste toate creaturile animale și să facă aceasta după chipul lui Dumnezeu, care prezidează peste toată creațiunea. În acest scop, această capodoperă (lucrare de maestru) pământească, trebuia să fie mai inteligentă decât animalele supuse ei... Aceasta trebuia să fie în asemănarea Creatorului posedând măsura necesară de înțelepciune, putere, iubire, și justiție. Din nou Domnul Dumnezeu întrebă pe singurul Său Fiu născut, Cuvântul, ca pe un meșter, și Lui îi vorbi Iehova Dumnezeu când, în cele din urmă, era gata să aducă în existență culmea creațiilor Sale pământești. „Apoi Dumnezeu a zis: Să facem om după chipul Nostru, după asemănarea Noastră, el să stăpânească peste peștii mării, peste păsările cerului, peste vite, peste tot pământul și peste toate târtoarele cari se mișcă pe pământ. Dumnezeu a făcut pe om după chipul Său, l-a făcut după chipul lui Dumnezeu; parte bărbătească și parte femeiască l-a făcut. Dumnezeu l-a binecuvântat, și Dumnezeu le-a zis: Creșteți, înmulțiți-vă, umpleți pământul, și supuneți-l; și stăpâniți peste peștii mării, peste păsările cerului, și peste orice vîetuitoare care se mișcă pe pământ.” (Genesa 1:26—28). Aci Creatorul dădu omului și soției sale un mandat cu privire la pământ. Mandatul cuprindea mai mult decât a fi după chipul lui Dumnezeu prin exercitarea domniei peste întreg pământul și peste creaturile lui vii. Dumnezeu prin „meșterul” Său făcuse prima pereche de oameni prin puterea Sa directă. El nu

va mai face niciunul din ei în mod direct. El le dăruie puterea de a reproduce soțul lor prin unire de căsătorie; ceea ce nu este cazul la îngeri, cari „nici nu se însoară, nici nu se mărită”, ei toți fiind creațiunile individuale ale lui Dumnezeu prin Cuvântul Său. Prin urmare cea mai responsabilă parte a mandatului divin către omul perfect și către femeia perfectă, era să „crească și să înmulțească” propriul lor soi omenească și să umplă pământul cu urmași în asemănarea lui Dumnezeu.

Marele Îngrijitor favoriză această frumoasă pereche umană cu libertate de lipsă și cu libertate de teamă. Era belșug pentru toți, pentru om și pentru animal, deopotrivă. „Și Dumnezeu a zis: Iată că v'am dat orice iarbă care face sămânță și care este pe fața întregului pământ, și orice pom, care are în el rod cu sămânță: aceasta să fie hrana voastră. Iar tuturor fiarelor pământului tuturor păsărilor cerului, și tuturor vietăților cari se mișcă pe pământ, cari au în ele o suflare de viață, le-am dat ca hrană toată iarba verde. Și așa a fost. Dumnezeu S'a uitat la tot ce făcuse; și iată că erau foarte bune. Și a fost seară, și a fost dimineață: ziua a șasea.” (Genesa 1:29—31). O perioadă de circa 42.000 de ani trecuse acum de când Dumnezeu zise cu privire la pământ: „Să fie lumină”. După toată lucrarea de pregătire a acelor mii de ani, iubitorul Creator Iehova dăduse omului și femeii un început care era „foarte bun”.

Dat fiindcă Iehova a pronunțat acest început a fi „foarte bun”, acesta nu era cu nimic mai prejos de un început perfect. Prin continuarea credincioasă a omului în executarea mandatului divin încredințat lui, lucrurile puteau rămâne perfecte pentru om în acea lume originală liberă, în care era creat omul. Ce altă lucrare a lui Iehova Dumnezeu era necesară în interesul omului?

Niciuna; și astfel Creatorul a predat omului domnia pământului ca reprezentantul pământesc văzut al lui Dumnezeu. Lucrarea și privilegiile omului trebuie de aci înainte să continue în conformitate cu mandatul divin.

„Astfel au fost sfârșite cerurile și pământul, și toată oștirea lor. În ziua a șaptea Dumnezeu Și-a sfârșit lucrarea, pe care o făcuse; și în ziua a șaptea S'a odihnit de toată lucrarea Lui pe care o făcuse. Dumnezeu a binecuvântat ziua a șaptea și a sfințit-o, pentrucă în ziua aceasta S'a odihnit de toată lucrarea Lui, pe care o zidise și o făcuse.” (Geneza 2:1—3). Este o nebunie a cugeta că aceasta ar însemna că Atotputernicul Dumnezeu era ostenit sau oboșit de lucrarea Sa pe această mică planetă a pământului și că după aceea El era obligat să Se odihnească pentru ca să Se refacă. „Nu știi? N'ai auzit? Dumnezeu cel vecinic, Domnul a făcut marginile pământului. El nu obosește, nici nu psteneste; preceperea Lui nu poate fi pătrunsă. El șade deasupra cerului pământului, și locuitorii lui sunt ca niște lăcuste înaintea Lui; El întinde cerurile ca o mahramă subțire, și le lățește ca un cort, ca să locuiască în el.” (Isaia 40:28, 22). Deaceia, când Exodul 31:17 declară că „în ziua a șaptea S'a odihnit și a răsuflat”, aceasta înseamnă că El isprăvise lucrarea pe care și-o propusese să o facă în legătură cu pământul, și El simți mulțumirea și bucuria înviorătoare a lucrării isprăvite. El se odihni, deasemenea, în cunoștința că nimie ce s'ar putea desvolta mai târziu nu ar putea să se așeze de-a-curmezii sau să împiedece cu succes scopul Său cu privire la pământ. El va putea face față oricărei situații ce s'ar putea ivi, și va învinge-o.

Luna va împărți omului timpul în luni. Declarația din Geneza 2:1—3 nu spune că Dumnezeu împărți timpul pentru omul perfect și pentru femeia perfectă în perioa-

de de șapte zile și le porunci să observe o zi de odihnă sau o zi de sabbat, fiecare a șaptea zi. Atât timp cât această pereche perfectă ar fi observat mandatul divin, ei s'ar fi odihnit în Creatorul lor și s'ar fi împărtășit de libertate de închinare și libertate de orice teamă și necaz, și prin aceasta ei s'ar fi bucurat de odihna sabbatului lui Dumnezeu, împreună cu El. Ei s'ar fi bucurat de un sabbat perpetuu prin credință și ascultare față de El.

Darea, de seamă timpore crearea omului, dată în Geneza, capitoul unu, este una generală. Acea din capitoul doi, este una detaliată, completând darea de seamă mai scurtă de sus. În acest al doilea capitol, numele lui Iehova apare pentru prima dată, deoarece de acum înainte numele Domnului Dumnezeu devine în legătură cu omul de pe pământ. Darea de seamă este foarte simplă și destăvăuitoare în ce privește sufletul uman și cum a fost acesta creat. Să se studieze limba ebraică înțelegând: „Și Iehova Dumnezeu a făcut pe om din țărâna pământului, i-a suflat în nări suflare de viață și omul s'a făcut astfel un suflet viu”. — Geneza 2:7.

Să se observe că aici este înțelegerea acestei expresii „suflet viu” ca aceea în legătură cu animalele inferioare omului, când acestea au fost create. În textul ebraic expresia este nephesh chayyah. (Geneza 1:20, 21, 24, 30). Dumnezeu făcu creatura umană, omul, sau pe Adam, spre a fi un „suflet viu” întrucât a creat întâi trupul uman și apoi suflând în el, nu un suflet, ci „suflarea de viață”, puterea de energie, și apoi a unit această forță de viață cu trupul. Un „suflet viu” înseamnă o creație care respiră în timp ce trăiește. Omul sau Adam, era un suflet viu, întocmai ca și animalele inferioare, având un trup material și respirând atmosfera.

firmamentului, ~~acești pe care~~ o respirau acele animale; numai că omul, ~~sau Adam,~~ era de un raag mai înalt, având o formă ~~dreaptă și fiind~~ de o inteligență mult superioară. El era deci după chipul și asemănarea lui Dumnezeu. Sufletele animalelor inferioare mor. Poate sufletul uman muri? Și dacă el poate muri, este totuși posibil pentru el ca sub împrejurări drepte să trăiască pe vecie? Biblia dă răspuns.

În secțiunea pământului numită „Eden”, care înseamnă „plăcere”, și în partea de răsărit a acesteia, Iehova Dumnezeu plantă o grădină sau paradis, și pune acolo pe om, ca „să o lucreze și să o păzească”. Acesta era într-adevăr un loc plăcut, singurul loc pregătit în mod special pe pământ, și pomii și curgerile lui de apă susținătoare de viață, sunt pe scurt descrise în Genesa 2:3—15. Deși abia de scurt timp creat, Adam era pe deplin matur și perfect în statură, și el putea vorbi în mod inteligent. Creatorul lasă pe Adam că facă cunoștința animalelor din grădină, pentruca el, ca unul care domnește peste ele, să poată să le pună nume. Să se citească cu grijă darea de seamă: „Domnul Dumnezeu a făcut din pământ toate fiarele câmpului și toate păsările cerului; și le-a adus la om, ca să vadă cum are să le numească; și orice nume pe care-l dădea omul fiecărei viețuitoare, acela-i era numele. Și omul a pus nume tuturor vitelor, păsărilor cerului și tuturor fiarelor câmpului; dar, pentru om, nu s-a găsit niciun ajutor, care să i se potrivească.” Genesa 2:19, 20, Roth.

Aici, darea de seamă întrebunțează din nou termenul „suflet viu” pentru păsări și alte animale, aceiași ca și cel întrebunțat în legătură cu omul perfect după chipul și asemănarea lui Dumnezeu. Animalele erau suflete muritoare și muriseră înaintea omului, fie datorită vieții mărginite sau datorită procesului de creare în operațiune încă desupra pământului, astfel ca căderea brău-

rilor bolții de deasupra firmamentului. Este și omul un suflet muritor? Adică, poate un suflet uman să moară? Trebuie el să moară în mod forțat, întocmai ca animalele de ordin inferior, sau poate el să supraviețuiască pe vecie? Este el nemuritor?

Răspunsuri potrivite acestor întrebări sunt descoperite în legea lui Iehova pentru Adam: „Domnul Dumnezeu a dat omului porunca aceasta: Poți să mănânci după plăcere din orice pom din grădină; dar din pomul cunoștinței binei și răului să nu mănânci, căci în ziua în care vei mânca din el, vei muri negreșit.” — Genesa 2:16, 17.

Aceasta dovedește că sufletul uman este muritor, chiar și atunci când omul este perfect și fără păcat, așa după cum era Adam la primirea acestei porunci a lui Dumnezeu. Dacă sufletul uman ar fi nemuritor, Dumnezeu nu ar fi putut zice că neascultarea omului față de legea lui Dumnezeu aduce pedeapsa morții asupra omului. Adam, creatura umană, era un suflet. El nu avea niciun suflet înlăuntrul lui, care să fie separat și deosebit de trupul său uman, și care ar putea exista independent chiar în eventuala descomputere a trupului uman. Dumnezeu, care făcuse sufletul uman prin unirea trupului pământesc cu suflarea de viață, putea să desfacă acel suflet, dacă acesta s'ar dovedi răscușător împotriva legii lui Dumnezeu. Atunci, acel suflet ar luceta de a muri fi. El ar muri, cu atât mai mult cu cât creatura vie, omul, care este suflet viu, ar muri. Așa sună Exechiel 18:4, 20. — Psalm 104:29.

Nephesh, termenul Ebraic pentru suflet, este tradus deasemenea de multe ori cu viață în Biblia Românească, indiferent dacă ea înseamnă viața unui animal, sau viața unui om. Prin urmare, dacă o creatură are viață, se poate spune despre cea creatură că este un suflet viu.

în ea. Spre exemplu, Genesa 1:30 sună: „Și tuturor fiarelor pământului, tuturor păsărilor cerului, și tuturor vietăților cari se mișcă pe pământ, în cari este un suflet viu”. (Roth, și A.K.V. nota marginală). Deasemenea și 2 Regi 4:27 sună: „Sufletul ei este amărît înăuntrul ei.” Când profetul Iie a restatornicit în mod miraculos un copil la viață, el zise lui Dumnezeu: „Fă să se întoarcă sufletul copilului în el”. „Și Domnul ascultă glasul lui Iie, și sufletul copilului s'a întors în el, și a înviat”. — 1 Regi 17:21, 22.

Deoarece sângele care circulă înăuntrul vaselor sanguine este baza vieții umane și animale, viața este spusă a fi în sânge: „Carnea cu sufletul ei, cu sângele ei, să nu o mâncați și cu siguranță voi cere sângele sufletelor voastre”. (Genesa 9:4, 5, Roth., marginală). „Căci sufletul trupului este în sânge. Vă l-am dat ca să-l puneți pe altar, ca să slujescă de ispășire pentru sufletele voastre, căci prin sufletul d.n. el face sângele ispășire.” (Leviticul 17:11, Roth., marginală). Prin urmare, viața sau sufletul, nu poate să supraviețuiască și să existe ca o creatură inteligentă aparte de trup. După cum sângele vărsat din trup nu este mai mult, tot așa viața sau sufletul nu există aparte de trup. Când forțele de viață sunt despărțite de trup, sufletul sau creatura vie moare, și nu numai trupul.

Când Adam a fost avertizat de a nu mânca din fructul pomului oprit, sub pedeapsa cu moartea, Iehova Dumnezeu nu făcu nici o mențiune despre un loc al chinului conștient, fie temporar sau etern, după moarte. În toată darea de seamă divină despre creațiune, nu se spune nimic despre facerea unui „isd” arzător de tortură, care ar fi fost prevăzut pentru chinarea sufletelor umane. Niciun astfel de loc nu a existat vreodată, și ar fi odios (foarte neplăcut) pentru Iehova și nu în armonie cu înțelepciunea, dreptatea și iubirea Sa, ca El să

pregătească un asemenea loc vecinic de tortură pentru păcătoși. Pe de altă parte, este imposibil pentru păcătoși ca să fie trimiși într'un asemenea loc, deoarece la moarte sufletul păcătos moare și încetează de a fi. „Plata păcatului este moartea”. (Romani 6:23). Dacă după împărțirea neascultătoare din fruct, Dumnezeu ar fi închis sufletul uman la moarte într'un iad de tortură, așa după cum este învățat această de către religie, Dumnezeu ar fi schimbat pedeapsa anunțată prin instituirea unei legi ex post facto, o lege făcută după comiterea crimei. Totuși, Iehova zice: „Eu nu Mă schimb”. — Maleachi 3:6.

Fără ca Scripturile să fie răsucite, este văzut că sufletul uman este muritor și că Atotputernicul Dumnezeu poate să-l pună în moarte pentru păcat. Contrar învățaturii religiei că sufletul uman este nemuritor, cuvântul lui Dumnezeu al adevărului învață clar: „Sufletul care păcătuiește, acela va muri.” (Ezechiel 18:4, 20). Aceasta nu înseamnă, totuși, că sufletul uman nu ar putea trăi pe vecie pe pământ. De fapt, Dumnezeu Se îngrijă pentru om ca să locuiască și să trăiască în paradis pe pământ pe vecie, întrucât „a făcut să răsară din pământ tot felul de pomi, plăcuți la vedere și buni la mâncare, și pomul vieții în mijlocul grădinii, și pomul cunoștinței, binelui și răului.” (Genesa 2:9). Ce s'ar fi întâmplat dacă omul ar fi trebuit să se abțină pentru vecie de a mânca din fructul oprit al pomului cunoștinței: binelui și răului, sau până ce Dumnezeu însuși ar fi ridicat prohibițiunea (oprirea) de deasupra pomului, după o îndestulătoare probă asupra omenirii? Adam și urmașii săi ar fi putut atunci să trăiască pe vecie pe pământ. Deaceia, în timp ce era sub probă, dreptul lui Adam la viața veșnică era numai condițional, depinzând de ascultare. Fără îndoială că, după ce omenirea s'ar fi dovedit credincioasă și ascultătoare sub probă,

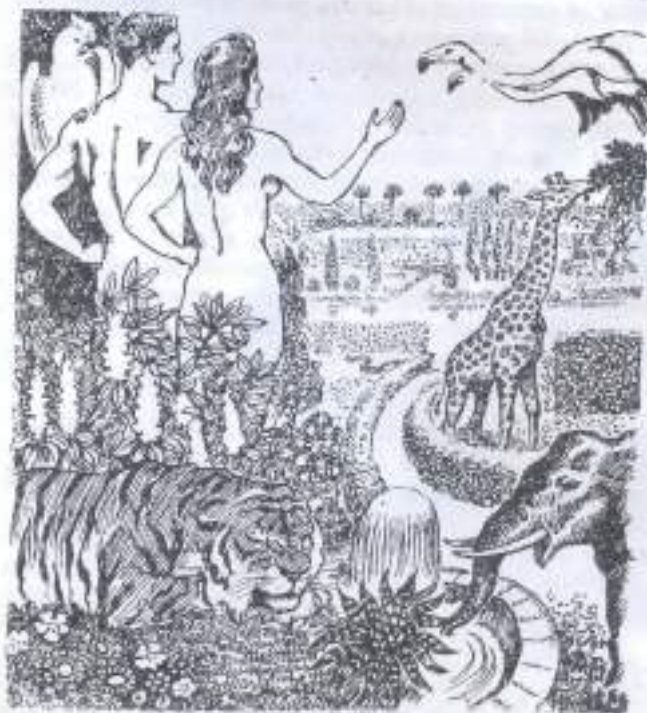

Dumnezeu ar fi condus pe om și la „pomul vieții din mijlocul grădini” și să fi permis omului să mănânce din el, simbolizând și garantând astfel omului ascultător, încercat, dreptul la viață veșnică.

După facerea de cunoscut a legii ascultării, Dumnezeu dădu lui Adam o femeie, pentruca să se poată naște urmași umani. Dumnezeu prin cuvântul Său făcu pe Adam direct din elementele pământului; dar cu o coastă din partea lui Adam ca o bază, formă Dumnezeu o femeie perfectă, o femeie umană, pentruca ei amândoi să poată fi un trup. Atunci s'a întâmplat că Creatorul lor îi binecuvântă și le-a dat mandatul divin spre a „crește, a se înmulți și a umple pământul”. (Genesa 2:18—25; 1:28, Roth.). Ar fi greșit să se aplice perfectului Adam și Evei versetul din Evrei 9:27: „Și, după cum oamenii lor le este rânduit să moară o singură dată, iar după aceea vine judecata.” Acea scriptură a fost aplicată marelui preot Evreu în ziua de ispășire și, mai târziu, Antihristului acestuia. Cât privește pe Adam și Eva, a fost pusă înaintea lor o cale a ascultării, care să-i ducă la viață veșnică pe pământ. Cercetătorul Scripturilor inspirate poate, prin urmare, să descopere cât de neadevărat este catehismul religios, care, fără dovadă scripturală, zice: „Principalele binecuvântări intenționate pentru Adam și Eva, dacă ar fi rămas credincioși lui Dumnezeu, ar fi fost o stare continuă de fericire în această viață și glorie vecinică în cea viitoare.” Iehova Dumnezeu nu le-a dat nicio speranță într-o „viață viitoare” presupusă în glorie cerească. Pentru Adam și Eva era un caz de de a continua prezenta lor viață pe baza ascultării neîntrerupte față de Dumnezeu, sau moartea eternă pentru neascultare.

Adam și Eva trăiau pe pământ într-o lume liberă, deoarece nu exista niciun păcat sau nedreptate în ea. Ei aveau adevărul care face liber pe cel ce-l păzește.

Ei se închinau lui Dumnezeu în spirit și în adevăr în mijlocul paradisiului deschis al Edenului. Ei nu aveau niciun fel de teamă chinătoare, ci numai teama divină, care caută să evite displăcerea lui Dumnezeu. Lor nu li s'a dat nicio lege a celor zece porunci. Ei erau perfecti, deoarece 1 Timotei 1:9, 10 declară: „Căci știm că legea nu este făcută pentru cel neprihănit, ci pentru cei fărădelege și nesupuși, pentru cei nelegiuși și păcătoși, pentru cei fără evlavie, necurați, pentru ucigători de tată și ucigători de mamă, pentru ucigători de oa-

menț, pentru curvari, pentru sodomiți, pentru vânzătorii de oameni, pentru cei mincinoși, pentru cei ce jură strâmb, și pentru orice este împotriva învățaturii sănătoase”.

Niciun timp hotărât nu era stabilit pentru ei când să înceapă cu executarea acelei părți a mandatului divin cu privire la umplerea pământului cu urmași lor. Ei nu erau hotărâți pentru moarte, și toată vecnicia era înaintea lor; și nu exista pentru ei nicio obligație urgentă sau vreo grabă nepotrivită. Lucrând și îngrijind grădina, și exercitând stăpânire peste creațiunea animală mai joasă, își petreceau zilele lor într-o activitate veselă, interes neobosit și binecuvântare divină.

CAPITOLUL VI.

PIERDEREA LIBERTĂȚII

ADAM și Eva, reflectând în perfecțiunea chipului și asemănării Creatorului lor, erau pământești, partea văzută a organizațiunii lui Iehova Dumnezeu. Pe vremea aceea se putea vorbi despre om ca „Adam, care era fiul lui Dumnezeu”, (Luca 3:38). El și femeia sa erau o parte din familia universală a lui Dumnezeu din cer și de pe pământ. Credincioasele creaturi spirituale erau corești, partea nevăzută a organizațiunii universale a lui Dumnezeu. Unii din aceștia aveau să de-a face cu omul perfect și cu femeia perfectă în Eden. Până la data când mandatul divin a fost dat acestei perechi de oameni, Dumnezeu a comunicat cu ei prin Cuvântul Său, singurul Său Fiș nascut, cărui a i zisese El în ziua a șasea: „Să facem om, după chipul și asemănarea Noastră”. Și apoi pr'n Fiș Său, Dumnezeu dădu omului, bărbat și femeie, termenul mandatului. Aceasta era mărturie credincioasă pentru ei și era legea adevărului. Era o lege teocratică, deoarece ea exprima regula libertății pentru omenire.

Într-o zi, eroarea invadează glorioasa grădină. Asemenea eroare nu era de la Fiș iubet al lui Dumnezeu, pentru că El este cuvântul lui Dumnezeu, și totdeauna ceea ce Dumnezeu rostește pr'n Cuvântul Său este credincios, demn de încredere, bazat pe fapte, și durabil, deoarece adevărat. Lui Adam și Evei le fusese dat adevărul și puteau combate eroarea, dacă ei se credeau în cuvântul lui Dumnezeu cu credincioșie. Nu era de lipsă ca Dumnezeu să împiedece eroarea de a veni în legătură cu ei pentru a fi încercați. „Adevărul Său va fi scutul și pavăza ta”, și prin el ei puteau să-și apere libertatea.

„ADEVĂRUL VĂ VA FACE LIBERI”

(Psalm 91:4). Pătrunderea erorii trădă, prin urmare, prezența unui alt spirit care operează, nevăzut, în grădina. Cum s'a întâmplat aceasta?

„Șarpele era mai șiret decât toate fiarele câmpului, pe cari le făcuse Iehova Dumnezeu. Și el zise femeii: Oare a zis Dumnezeu cu adevărat: Să nu mâncați din toți pomii din grădină?”. (Genesa 3:1, 2, A.R.V.). Adam era plecat, și Eva era singură în acel timp. Nu creatura mută însăși, șarpele, a fost aceea care a vorbit astfel și a ridicat chestiunea cu privire la libertatea omului în grădină. Cineva era îndărătuț șarpelui care vorbea astfel și în mod îndrăzneț, ridicând o chestiune de discuție cu privire la veracitatea (cecece este adevărat) și legalitatea legii lui Dumnezeu. Trebuie să fi fost o creatură spirituală nevăzută, care-și masca identitatea sa îndărătuț acestei forme văzute a șarpelui, acel animal șiret care părea să aibă mai multă cunoștință și înțelepciune decât toate celelalte animale. Cine era acesta, care ar apărea ca un descoperitor de secrete vitale? Noi nu suntem lăsați în îndoială; răspunsul, la 2 Corinteni 11:3, 14, este: „Șarpele a amăgît pe Eva cu șiretleul lui... și nu este de mirare, căci chiar Satan se prefăce într'un inger de lumină”. Dovezi pe mai departe arată spre Lucifer, fiul zorilor.

Această împrejurare ne atrage atențiunea asupra unui aranjament nevăzut lui Adam și Evei, care fusese stabilit peste pământ de către Creatorul lor. După încheierea celei de a șasea zi de creare, și după ce El dădu mandatul divin perechii umane în Paradis, Tatăl lor cercă să întemeieze un protectorat peste ei, o organizațiune specială cerească, care să poarte în mod exclusiv grijă de ei. Această organizațiune nevăzută peste ei și mai înaltă decât ei, servea ca un cer special, până când Adam și Eva în domnia lor peste creațiunea animală, erau pământul văzut, vorbind în mod figurativ. Aceste două

părți, cea cerească și cea pământescă, constituiau lumea originală peste acest glob terestru (pământesc). Era o lume curată, perfectă și liberă. Partea nevăzută sau cerească a acestei lumi era compusă din îngeri sfinți, cari erau așezați sub Lucifer, cherubimul care era răspunzător să fie totdeauna loial Tronului Divin și să-i susțină fără șovăire.

Amănuntele aranjamentului de mai sus, sunt date în părțile de mai târziu ale cărții de seamă divină. Lucifer se puse pe lucru spre a se instala ca un rege cereș și organizațiunea de sub conducerea sa asemenea unei stânci, asemenea „Tirului”, care înseamnă „stâncă”. Cădea sa de acțiune dădu loc unui cântec funebru sau de jale împotriva lui, după cum urmează: „Ajunsesei la cea mai înaltă desăvârșire, erai plin de înțelepciune și desăvârșit în frumusețe. Stăteai în Eden, grădina lui Dumnezeu, și erai acoperit cu tot felul de pietre scumpe: cu sardonice, cu topaz, cu diamant, cu hrisolite, cu onix, cu iaspis, cu safir, cu rubin, cu smaragd, și cu aur; timpanele și flautele erau în slujba ta, pentru ziua când ai fost făcut. Erai un cherubim ocrotitor, cu aripile întinse; te puseseam pe muntele cel sfânt al lui Dumnezeu, și umblai prin mijlocul pietrelor scânteletoare. Ai fost fără prihană în căile tale, din ziua, când ai fost făcut, până în ziua când s'a găsit nelegiuirea în tine”. — Ezechiel 28:11—15, A.R.V.

Calea lui Lucifer deveni „calea șarpelui pe stâncă”. (Proverbe 30:19). El observă închinarea pe care omul o făcea lui Dumnezeu, și Lucifer pofti aceea închinare pentru sine însuși. Spre a întoarce pe om împotriva adevăratului și vădui Dumnezeu, Cel Suprem, Lucifer trebuia să mințescă cu privire la El și trebuia să trezească egoism în om și apoi să se prezinte pe sine ca binefăcătorul strălucitor al omului. Atunci putu el, sub masca binelui și cu un strigăt prefăcut de libertate din

itate repartizările trebuințelor vieții, precum și libertatea privilegiilor de a-și îmbunătăți el însuși situația, să înțele pe om să calce dreapta și înțeleapta lege a lui Dumnezeu. După ce câștigă teama, recunoștința și închinare din partea omului, Lucifer voia să se ridice mai presus decât îngerii lui Dumnezeu și voia să se divinizeze ca un dumnezeu, asemenea lui Iehova Dumnezeu. Asemenea mândrie duce la nimicire, și un astfel de spirit îngâmfat duce la o cădere grozavă, asemenea unui copac mândru aruncat la pământ. Este scris în mod profetic la Isaia 14:12-14: „Cum ai căzut din cer Luceafăr strălucitor, fiu al zorilor! Cum ai fost doborât la pământ, tu, biruitorul neamurilor! Tu zăceai în inima ta: Mă voi sui în cer, îmi voi ridica scaunul de domnie mai presus de stelele lui Dumnezeu; voi ședea pe muntele adunării dumnezeilor, la capătul miază-noapții; mă voi sui pe vârful norilor, voi fi asemenea Celui Prea Înalt.

Printr-o asemenea răscoală împotriva lui Iehova Dumnezeu și printr-o astfel de aspirație de a fi egal cu El sau chiar superior, Lucifer deveni orb cugetându-se că el s'ar face pe sine liber și independent. De fapt, totuși, el se robea pe sine unei ambiții trădătoare și deveni servul păcatului, trădării și răscoală. Atotputernicul Dumnezeu permise lui Lucifer libertatea să apuce această cale, dar acei nelegiuit căzu în lațul minciunilor și religiei, al căror autor și inventator deveni el. Lucifer prin aceasta pierdu libertatea fiilor lui Dumnezeu, și a fost aruncat afară din organizațiunea universală a lui Iehova. El ajunse sub sentința nimicirii vecinice, de sub care nu poate să scape și care trebuie să fie executată la timpul hotărât.

Prezentând o față neovovată și surprins, el întreabă pe Eva pentru ce nu mănca ea din pomul cunoștinței binei și răului. „Femeia a răspuns șarpelui: Putem să

măncăm din rodul tuturor pomilor din grădină. Dar despre rodul pomului din mijlocul grădinii, Dumnezeu a zis: Să nu măncați din el, și nici să nu vă atingeți de el, ca să nu muriți.” (Genesa 3:2, 3). Eva acceptase această declarație a adevărului dela bărbatul ei și observase avertismentul, pentru ca să continue să trăiască. Ei nu duceau nici o lipsă și nu sufereau nimic ca un rezultat al reținerii de a mânca din fructul oprit; de fapt, mănecarea lui ar fi însemnat să sufere pierderea chiar a vieții însăși. Mai bine a trăi și a avea ova, decât a muri și a pierde totul.

„Atunci șarpele a zis femeii: Hotărât, că nu veți muri; dar Dumnezeu știe că, în ziua când veți mânca din el, vi se vor deschide ochii, și veți fi ca Dumnezeu, cunoscând binele și răul.” (Genesa 3:4, 5). Aceasta era direct o minciună, prima spusă vreodată, și ea făcea ca Iehova Dumnezeu să apară ca un mincinos. Acesta era primul păcat, și el consta din uciderea sau pierderea vieții primei perechi de oameni. Lucifer, prin această minciună și defaimă împotriva lui Dumnezeu, deveni Diavolul sau defăimătorul lui Dumnezeu. „Diavolul păcătuiește dela început”. „El dela început a fost ucigaș; și nu stă în adevăr pentru că în el nu este adevăr, ori-decâteori spune o minciună, vorbește din ale lui, căci este mincinos și tatăl minciunilor”. (Ioan 3:8; Ioan 8:44). Numele bun al lui Iehova pentru adevăr, dreptate, neogolism și supremație ca Dumnezeu, veni acum în joc și trebuia de aci înainte să fie justificat, iar Diavolul dovedit ca un mincinos.

Declarația aceluși Șarpe vechiu, Diavolul, era o minciună cu privire la lucrurile divine și ea atinse atitudinea de închinare a creaturii. De aceea exprimarea aceluși mincinos ca un îndrumător în purtare și închinare, era introducerea religiei, spre a prinde în cursă și spre a îndepărta omenirea dela închinare lui Iehova Dumne-

zeu în spirit și în adevăr. Diavolul, de fapt, se străduia să se instaleze pe sine ca Dumnezeu 'asemenea Celui Prea înalt', și el a căutat să deștepte în Eva și în bărbatul ei așteptarea că ei ar deveni „asemenea dumnezeilor”, ca Elohim, sau, „ca Dumnezeu”. (A.R.V.). Care persoană sinceră poate tăgădui că asemenea sistem de închinare și divinizare este religie? și că Diavolul era cel ce a introdus religia? Aceasta este religia, deoarece ea nu este închinare lui Iehova Dumnezeu, închinare pe care singurul Flu născut al lui Dumnezeu, Cuvântul, o exercită. Religia este bazată pe cuvântul unei creaturi, mai degrabă decât pe cuvântul și porunca adevăratului și viuului Dumnezeu. Nimeni nu poate arăta vreo ceremonie sau formalism religios, pe care Adam și Eva le-ar fi practicat în Eden până la data aceea. În nevinovăție, ei urmau cuvântul și porunca lui Iehova Dumnezeu.

Religionistii, cu toate acestea, vor arăta spre Iacob 1:26, 27, și vor zice: 'Nu numesc aceste texte adorarea lui Dumnezeu religie?' După unele traduceri englezești și românești ale textului grec original ar apare așa, deoarece ele sună astfel: „Dacă crede cineva că este religios, și nu-și înfrânează limba, ci își înșală inima, religiunea unui astfel de om este zadarnică. Religiunea curată și neîntinată, înaintea lui Dumnezeu, Tatăl nostru, este să cercetăm pe orfani și pe văduve în necazurile lor, și să ne păzim neîntinați de lume”.

Examinarea acestor texte descoperă că cuvântul grecesc tradus „religie”, este cuvântul *threskeia*, și „religios” este *threskos*. Aceste două cuvinte, cu toate acestea, nu au nici o legătură cu Tracia din vechea Grece, cari erau religioniști foarte superstițioși și închinători la diavolul și prin urmare inventatori ai misserelor religioase. În schimb, *threskeia* se trage din cuvântul ebraic *derash*, care înseamnă a căuta, adică a căuta pe

Dumnezeu, ca la 1 Cronici 28:9; 2 Cronici 15:2; 17:4; Psalm 9:10; și în altă parte. De aceea Versiunea Siriană, care este o traducere în limba vorbită de Isus Christos, redă *threskos* și *threskeia* în mod corespunzător; și traducerea engleză a lui Murdock a Versiunii Siriane, redă Iacob 1:26, 27 după cum urmează: „Și dacă oarecineva cugetă că se închină lui Dumnezeu și nu-și înfrânează limba, ci îi înșală inima; închinarea sa este zadarnică. Pentru că închinarea care este curată și sfântă înaintea lui Dumnezeu, Tatăl, este aceasta: a vizita pe orfani și pe văduve în necazurile lor, și a se păstra pe sine nepătat de lume”. Versiunea lui Martin Luther a tradus *threskeia* cu *Gottesdienst*, sau serviciul lui Dumnezeu.

La Coloseni 2:18 Versiunea Autorizată sau Regele Iacob traduce *threskeia* cu închinare, dar la Fapte 26:5 cu religie, pe nedrept astfel, deoarece Pavel apostolul întrebunță acolo *threskeia* spre a înțelege forma de închinare. Este adevărat că religia, astfel după cum era practică de către Farisei din vechime printre Evrei, este o formă de închinare, dar adorarea lui Dumnezeu în spirit și adevăr nu este religie. Adevărata închinare în spirit este dela Dumnezeu; religia este dela adversarul lui Dumnezeu, care plănuște să se facă pe sine „asemenea Celui Prea înalt”. Cuvântul religie se trage din cuvântul latinesc *religio*, cuvânt care, chiar dela începutul întrebunțării lui, cu mult înainte de Christos, se aplica de către păgânii Latini din Italia, practicii lor de demonism sau religie. Va produce „mai multă religie”, după care se strigă acum, o lume liberă în epoca de după război? Ca o concluziune potrivită, să se reflecteze asupra a ceasce a cauzat lumii originale introducerea religiei.

Înainte de apariția doctinelor religioase ale Diavolului prin șarpe, Eva nu simțise necesitatea libertății din nevoe. Treburile umane erau satisfăcute din belșug.

Acum, cu toate acestea, prin adoptarea propunerilor șarpelui, inima Evei se simți mișcată de egoism. Ea simțea că ar fi pierdut ceva, și că prin adoptarea doctrinei religioase și urmarea lor, ea și bărbatul ei, ar deveni asemenea lui Dumnezeu, ar deveni liberi și de sine stă-

tători, neducând lipsă de nimic. „Femeia a văzut că pomul era bun de mâncat și plăcut de privit, și că pomul era de dorit ca să facă pe cineva înțelept. A luat din rodul lui, și a mâncat; a dat și bărbatului ei, care era lângă ea, și bărbatul a mâncat și el”. — Genesa 3:6.

Cu privire la fapta lui Adam este scris, la I Timotei 2:13, 14: „Căci întâi a fost întocmit Adam, și apoi Eva. Și nu Adam a fost amăgit; ci femeia, fiind amăgită, s'a făcut vinovată de călcarea porunci”. Eva, după formată mare pe urmă, o luă înaintea lui Adam și arătă încăpățănare în păcat. Ea a fost înșelată în aceea că, după ce mănca, și-a dat seama că nu a primit ce așteptase, ci șarpele o amăgise. (Genesa 3:13, Roș. marginală). Totuși, egoismul ei încăpățânat și nesupunerea ei față de capul ei, față de bărbatul ei, o făcu părtaşă la păcat.

Intrucât Adam nu a fost înșelat, ei nu păcătui cu vreo speranță de a câștiga ceea ce promisese șarpele Evei, ci spre a o păstra pe ea pentru sine. El se învoi să calce legea împreună cu ea și să sufere aceeași soartă cu ea, mai degrabă decât să fie lipsit de ea. El o preferă pe ea în locul unei astfel de vieți, pe care o cunoscuse înaintea creerii ei. Nici Adam și nici femeia sa, nu-și menținură integritatea, adică, supunerea sănătoasă, nepătată sau perfectă înaintea lui Dumnezeu. Adam, care era capul ei pământesc, o sprijini pe calea răscălei, întrucât se alătură în greșala ei, și, prin urmare, răspunderea pentru păcat cade mai cu seamă asupra capului său. Starea viitorilor urmași ai săi era atinsă în primul rând de ceea ce făcu el, mai degrabă decât ceea ce făcu Eva. Dumnezeu putea să creeze o altă femeie perfectă pentru Adam, dacă ar fi fost necesar, pentruca mandatul divin de a umple pământul să poată fi dus la îndeplinire. De aceea, judecata divină declară: „Printre'un om a intrat păcatul în lume, și prin păcat moartea”. — Romani 5:12.

Iehova Dumnezeu îi spusese lui Adam că, dacă nu va asculta „vă muri negreșit”. Șarpele zise către Eva: „Hotărât că nu veți muri”. Pe contradicția religioasă a șarpelui împotriva cuvântului lui Dumnezeu, sunt bazate doctrinele nemuririi sufletului uman, a pedepsei temporară a membrilor bisericii într'un „Purgator” înfiăcărat, și a chinurii veșnică a păcătoșilor neconvertiți într'un „Iad” literal cu foc și cu pucioasă. Al cui cuvânt a fost justificat prin faptele cari urmară cu adevărat, sigur și demn de încredere, al lui Iehova sau al D'avalului?

CAPITOLUL VII.

ELIBERARE PROMISĂ

IMPLINIREA mandatului divin de a se înmulți și a umple pământul cu niște urmași drepti, fusese prezentată omului perfect și femeii sale. Aceasta era o perspectivă îmbucurătoare.

Acesta ar fi fost executat în împrejurări cari ar fi folosit urmașilor lor și ar fi slăvit pe Dumnezeu, îndeplinind scopul Său. Pe vremea când Lucifer era încă credincios, Dumnezeu îi dăduse o organizațiune specială de îngeri sfinți și așezase pe Lucifer peste aceștia, și toți aceștia constituiau un cer drept peste om și peste femeie în Eden.

Fiind „cherubim uns cu aripi întinse”, Lucifer era un suveran nevăzut peste ei, și sub droapta lui suveranitate, mandatul divin urma să fie dus înainte spre marea lui rezultat: un pământ populat al Paradisului. Adam și Eva nu fuseseră autorizați să aducă în existență și să umple pământul cu copii imperfecti, nedrepti; dar, fiind perfecti și în asemănarea lui Dumnezeu, ei urmau să crească și să înmulțească soțul lor în dreptate, și astfel să umplă tot pământul cu oameni și femei asemănători lui Dumnezeu, toți închinându-se lui Iehova. Văzând posibilitățile minunate prin mijloacele acestei perechi umane cu puteri de reproducere, Lucifer își propuse să pună stavilă împlinirii mandatului divin și să lase ca pământul să fie umplut cu oameni care practică religia și se închină lui Lucifer, în loc de Iehova Dumnezeu.

Mandatul divin era o perspectivă plăcută pentru a fi cercetat cu de-a-mănuntul de către perechea perfectă. Cugetul la primul lor copil trebuie să fi fost mișcător,

precum și mandatul îndeplinit; un pământ plin de oameni robuști și de femei dragălașe, toți descinși dela ei ca Izvorul principal și toți aduși în existență de către ei „Instruiți și povățuiți de Domnul”. Puterile de reproducere fuseseră plantate în trupurile lor, nu deoarece rassa omenească ar fi fost o rasă muritoare și deaceia reproducerea ar fi trebuit să continue rassa în existență, ci pentruca poporul de pe pământ cu oamenii, să se dovedească demni de dreptul la viață veșnică. Toți ar fi format o mare familie umană de copii ai lui Dumnezeu. Nu ar fi existat niciun fel de probleme economice datorită egoismului comercial, nici dispute și diferențieri politice, deoarece domnia pământului ar fi fost domnia lui Dumnezeu, teocratică, prin dreptul Său suveran. Așa ar fi fost peste tot pe pământ. Nu ar fi existat necesitatea războaielor, pe tearta că pământul ar fi devenit supraînghesuit și ar fi necesar a lupta cu arme producătoare de moarte și a omori multe milioane de oameni pentru a se rări populația. Dimpotrivă, pământul ar fi devenit locuit din ce în ce mai strâns, pe măsură ce noi generațiuni s'ar fi născut, până ce pământul ar fi fost umplut în întregime în mod confortabil. Apoi nașterea de copii s'ar fi oprit, în armonie cu voia lui Dumnezeu.

Ajunșând la perfectă îndeplinire a mandatului divin, omenirea perfectă, în deplină stăpânire de sine și ascultare față de porunca lui Dumnezeu, ar fi încetat de a se mai înmulți. Rassa ar fi ajuns la deplina ei creștere. În decursul timpului în care ea s'ar fi înfăș, din ce în ce mai mult din suprafața pământului: ar fi fost cuprinsă și hotărâta paradisului Edenic: s'ar fi lărgit, până ce Paradisul ar fi cuprins tot pământul și l-ar fi făcut un glob glorios în universul spațiu al lui Dumnezeu. Această a plăcări pe deplină perfectă, ar fi fost ocupată de către familia omenească pentru veșie și în ea ar fi

slăvit pe Dumnezeu. Scopul Său pentru realizarea acestui mandat divin în dreptate, nu va da greș. Timpul împlinirii lui a fost rezervat, de astă dată, pentru viitor, când stările drepte vor fi restabilite.

Îndată după ce Adam și soția sa mâncară din fructul oprit și au călcat legea teocratică, ei se văzură nevrednici și incapabili de a executa mandatul divin. „Atunci li s'au deschis ochii la amândoi; au cunoscut că erau goi, au cusut laolaltă frunze de smochin și și-au făcut șorturi din ele. Atunci au auzit glasul lui Iehova Dumnezeu, care umbla prin grădina în răcoarea zilei: și omul și nevasta lui s'au ascuns de fața lui Iehova Dumnezeu printre pomii din grădină.” — Genesa 3:7, 8, A.R.V.

Adam și femeia sa n'au murit imediat după mănscarea fructului. Suveranul lor invizibil, Lucifer, „cherubimul uns cu aripi întinse”, i-a amăgît să păcătuiască împotriva lui Dumnezeu și el a refuzat deasemenea să-și aplice puterea sa a morții împotriva lor, pentruca să-și poată susține minciuna sa: „Hotărît că nu veți muri”. Există un altfel de pom în acel Paradis, anume, „pomul vieții, deasemenea în mijlocul grădinii”. De la sine înțeles că, necredincosul Lucifer, care cunoștea locul unde era „pomul vieții”, i-ar fi condus la el, cât mai repede posibil. Dacă ei ar fi mâncat din fructul lui, atunci, în aparență, ei ar fi fost înzestrați cu o garanție a vieții, pentru veșie. Apoi, dacă Dumnezeu ar fi executat pe Adam și pe Eva, acest fapt ar fi desmintit înțelesul și scopul „pomului vieții” și ar fi dovedit cuvântul Său de garanție nevrednic de încredere. Dacă, cu toate acestea, Dumnezeu nu i-ar executa din cauză că ar fi respectat înțelesul „pomului vieții” și a faptului că ei au mâncat din el, atunci cuvintele Diavolului: „Hotărît că nu veți muri”, ar fi fost susținute și dovedite ca adevărate. Aceasta ar fi dovedit legea lui Dumnezeu nevrednică de a fi păzită și pedepsele ei incapabile de a fi executate de către El. Aceasta

ar fi tras la îndoială Atotputernicia Sa. Șiretul Diavol a cugetat că ar putea să încolțască pe Dumnezeu și să-L pună într-o dilemă (încurcătură) imposibilă. Dumnezeu, totuși, nu dormita. Repede a împiedecat planul trădătorului.

Intrucât funcționarul incredințat al lui Iehova, (Lucifer) căzuse, Iehova însuși luă în mână desbaterea cazului de judecată, care acum se ținea. Prin Funcționarul Său, Cuvântul, Iehova Dumnezeu făcu de cunoscut lui Adam și Evei prezența Sa în grădină. Era că și când ar fi umbrit prin grădină, și s'ar fi apropiat de ei. Ei nu vedeau pe nimeni, dar auzeau evidența prezenței Judecătorului. Ei știau că erau sub judecată și că faptele casului erau împotriva lor. Șorțurile din frunze de smochin nu erau îndeajuns ca să acopere zăpăceala lor; ei se ascuseră printre pomii din grădină. Nu era necesar ca Judecătorul să fie vizibil, și nici pentru ei ca să vadă pe Judecător cu ochii lor lăterali, pentruca să fie sub judecată. Aceasta lămurește cum, în judecata naștilor urmașilor lor, nu este necesar pentru Judecătorul lui Iehova ca să apară într'un trup văzut, nici pentru naștile pământului ca să-L vadă în chip lăteral, pentruca ele să fie sub judecată. Funcționarul judecătoresc al Domnului fiind un spirit divin, va fi nevăzut tuturor naștilor adunate înaintea Lui, și totuși El va face prezența Sa ușor de priceput prin semnele văzute ale prezenței Sale, pe cari El le va face să apară. — Matei 24:3—14.

Nu că Domnul nu ar fi reușit să-i observe ascunși printre copaci, dar pentruca să le acorde un auz curat, Iehova, prin Judecătorul Său, i-a chemat afară din ascunzătoare. „Dar Domnul Dumnezeu a chemat pe om, și i-a zis: Unde ești? El a răspuns: Ti-am auzit glasul în grădină; și mi-a fost frică, pentrucă eram gol, și m'am ascuns”. Din pricina supunerii la religia aceluia Șarpe vechi, a Diavolului, și din pricina comiterii pă-

catului și neascultării, una din marile libertăți, libertatea de teamă, fusese pierdută pentru om. El poate să fi simțit că Dumnezeu ar fi neglijat să le pregătească îmbrăcăminte, deoarece acum ei experimentară simțul rușinii de goliciune.

„Și Domnul Dumnezeu a zis: Cine ți-a spus că ești gol? Nu cumva ai mâncat din pomul din care îți poruncisem să nu mănânci? Omul a răspuns: Femeia pe care mi-ai dat-o ca să fie lângă mine, ea mi-a dat din pom și am mâncat”. (Genesa 3:9—12). Aceasta suna ca și aruncarea de ocară asupra lui Iehova Dumnezeu pentrucă i-a dat lui Adam femeia, deoarece Dumnezeu o făcuse pe ea spre a fi o ajutoare pentru om și nu o ispititoare.

„Și Domnul Dumnezeu a zis femeii: Ce ai făcut? Femeia a răspuns: Șarpele m'a amăgit, și am mâncat.” (Genesa 3:13). Prin procesul de dare afară, Domnul scormoni chestiunea până în fundul ei, pentruca toată evidența să poată fi scoasă la iveală până la primul începător al acestei izbucniri de răscoală. El trebuia să stabilească dacă aceasta era produsă de omenire, sau dacă suveranul nevăzut al omului, cherubimul cu aripi întinse, Lucifer, era complice la păcatul omului sau, mai rău încă, era amăgitorul acestuia și era el însuși un rebel și trădător, vinovat de administrație proastă. Toate probele duc până la acest din urmă punct. „Tatăl minciunilor” a fost descoperit și demascat. Asupra lui a rostit Dumnezeu prima dată judecata.

„Domnul Dumnezeu a zis șarpelui: Fiindcă ai făcut lucrul acesta, blestemat ești între toate vițele și între toate fiarele de pe câmp; în toate zilele vieții tale să te târâști pe pântec, și să mănânci țărână. Vrăsmășie voi pune între tine și femeie, între sămânța ta și sămânța ei. Aceasta îți va zdrobi capul, și tu îi vei zdrobi călcâiul”. (Genesa 3:14, 15). Cu aserenă frază înspăi-

mântătoare, Iehova Dumnezeu nu se adresa numai decât anghinului înelat (șarpeului), ci persoanei nelegiuite spirituală, care influențase pe șarpe și care-l făcu să vorbească Evei mîncina diavolească.

Cu acele cuvinte, bineînțeles, Iehova își afirmă suveranitatea Sa peste toate creaturile. El răspundea provocării Diavolului, și condamna scopul aceluia rebel nelegiuit la o nereușită rușinoasă, după cum este scris „sămânței femeii”: „Dumnezeul păcii va zdrobi în curînd pe Satan sub picioarele voastre”. (Romani 16:20). Nu există hrană în țărăni (pulbere), ci ea este uscată și lipsită de viață. În mod asemănător Șarpeului vechiu, trebuia să se hrănească Diavolul, și nu avea nici o speranță de viață vecinică. Binecuvîntarea lui Dumnezeu se îndepărtase dela el, și fusese umilit întrucît a fost scos afară din sfînta organizație a lui Dumnezeu. Aceasta ar fi trebuit să servească drept o notă de avertisment tuturor îngerilor cari serviseră sub Lucifer.

După cum Iehova Dumnezeu, aci, nu se adresase șarpeului literal de pe pămînt, tot așa, deasemenea, El nu vorbea despre femeia neascuitătoare, Eva, nici despre vreo altă femeie, urmașă a Evei, inclusiv fecioara evreică, Maria din Betleem. Prin termenul femeie, El desemnase ceva mai mare, ceva simbolizat printr-o femeie curată și credincioasă, anume, organizațiunea universală a creaturilor sfînte a lui Dumnezeu.

Dumnezeu însuși este Cap peste această organizațiune. Ea este măritată sau unită cu El, peste puțină de divorț și este supusă Lui. Prin ea El naște astfel de servi speciali după cum îi place Lui. Astfel, ca să întrebuițăm o vorbire figurată, sfînta Sa organizațiune este „femeia” lui Dumnezeu. Este scris, la Isaia 54:5, 13: „Căci Făcătorul tău este bărbatul tău; Iehova al oștirilor este numele Său; ...Și toți fiii tăi vor fi învățați

de Iehova; și mare va fi pacea fiilor tăi”. (A.R.V.) Cu astfel de cuvinte se adresează Iehova organizațiunii numită „Sion”. Mai mult încă, îngerii din cer nu se mărită, nici nu sunt dați cuiva ca femei în căsătorie, și nu există femei în cer. Deaceia, când cartea simbolică a Apocalisului vorbește despre o femeie în cer, ea nu poate să însemne o femeie literală de pe acest pămînt, ci trebuie să însemne organizațiunea lui Dumnezeu, Sion, „femeia” Sa, condusă prin lumina Sa cerească. „In cer s’a arătat un semn mare: o femeie învăluită în soare, cu luna sub picioare, și cu o cunună de douăsprezece stele pe cap.” (Apocalips 12:1). Intre această „femeie” și acel Șarpe vechiu, Diavolul sau Satan, puse Iehova Dumnezeu vrăjmășie sau dușmărie și ură. Aceasta înseamnă războiu.

Că Satan își va forma o organizațiune în opoziție cu Dumnezeu și cu organizațiunea sfîntă a lui Dumnezeu, Iehova prezise acest fapt, întrucît vorbi către Șarpele cel vechiu cu privire la „sămînța ta” ca în nepotrivire cu „sămînța ei”, urmașul organizațiunii lui Dumnezeu. Intre cele două sămînțe trebuie să fie opoziție și luptă. În acest scop Șarpele cel vechiu, Diavolul, își va clădi o organizațiune simbolizată printr-o femeie nelegiuită, necurată, al cărei nume este chemat „Babilon” în Scrierile sfînte. Această organizațiune oficială a lui Satan Diavolul va imita organizațiunea lui Dumnezeu și va aduce în existență o „sămînță” păcătoasă ca să lupte împotriva „sămînței” femeii devotate sau organizațiunii lui Dumnezeu și să o persecute.

Cine va câștiga în acest conflict îndelungat? Referindu-se nu la „femeia” Sa, ci la „sămînța” ei, Iehova dădu Șarpeului celui vechiu, Diavolului, acest anuț de neșchimbă: „Aceasta (sămînța) îți va zdrobi capul și tu îi vei zdrobi călcășul”. Este prin urmare o răscuire a Scripturilor și o încercare religioasă de a sprijini Ma-

riolatrii (adorarea Mariei) când versiunea biblică catolică Douay, traduce cuvintele lui Dumnezeu în felul următor: „Eu va sfărâma capul tău, și tu vei impunge călcâitul ei”.

Nota marginală a versiunii Douay zice că această traducere este făcută în conformitate cu „diferența părinți” și „potrivit cu Latina” (Vulgata). Cu siguranță, totuși, ea nu este potrivită cu Cuvântul lui Dumnezeu, care a fost scris aci original în Ebraică. În textul ebraic, cuvântul *sămânță* (*seva'*) este masculin, și pronumele pe care-l întrebuințează ebraica, nu este feminin, ci masculin, *el* (*hu*). Tot la fel, pronumele posesiv întrebuințat după aceea, nu e feminin (*ei*), ci masculin (*lui*). Deaceia toate traducerea corecte și necatolice, sună în mod corect cu originalul ebraic: „El va sfărâma capul tău, dar tu vei sfărâma călcâitul lui”. — Roth.; A.R.V.

Prin aceasta Marele Tată al sămânței „femeii” făcu cunoscut că El va expune „sămânța” Lui și a ei faptelor și operațiilor dușmănoase ale Șarpelei celui vechiu, a Diavolului, și a organizațiunii sale. Dumnezeu deasemenea permise lui Satan Diavolul libertatea de a ataca și persecuta „sămânța” „femeii” lui Dumnezeu, spre a lăsa pe Satan să vadă dacă el ar putea să înfrângă, prin asemenea mijloace, integritatea „sămânței” promise, față de Dumnezeu și Iehova, și dacă Satan ar putea astfel să o tragă afară din organizațiunea lui Dumnezeu și să se dovedească pe sine superior Dumnezeului Celui Prea Înalt. Asemenea acțiune satanică va cauza acestei „sămânțe” mare durere și oarecare pagubă asemănătoare aceleia a unei mușcăături la călcâi de către un șarpe, care stă ascuns în spatela cuiva. Cu toate acestea, va fi o limită la o asemenea libertate de acțiune neîntreuptă, acordată lui Satan și „sămânței” sale. Acea limită, fixată va fi atunci când „sămânța” neînfrânteii integrității, va câștiga biruința prin puterea atotputernică a lui Dumnezeu și va sfărâma Șarpele și generația sa de vipere, lipsită de viață.

Vorbind necredinciosului Lucifer, sub simbolul șarpelei, Iehova Dumnezeu arată că primul diavol venise

acum în existență prin defălmarea lui Dumnezeu. Diavolul înseamnă defălmător. Asemănându-l cu un șarpe, înseamnă că Diavolul este un înșelător. Prin ridicare de opoziție, necredinciosul Lucifer deveni Satan, nume care înseamnă împotriviitor. Simbolizându-l ca pe un șarpe monstruos sau balaur, înseamnă că el este un mare înghițitor, sfâșietor și sfărâmător, al celor drepti ai lui Dumnezeu, dacă este posibil. (Ieremia 51:34; Apocalips 12:3, 4). Chestiunea de discuție a bunului nume și supremației lui Dumnezeu, fusese ridicată acum de către Diavolul. Dumnezeu îl condamnă la nimicire, dar nu-l nimicim numai decât, pentruca El să poată pune chestiunea de discuție la probă până ce timpul hotărât va sosi.

MANDATUL DIVIN SUSPENDAT

DEOARECE Iehova condamnă pe Satan Diavolul la nimicire, dar îi permite să rămână pentru un timp hotărât înaintea executării sentinței, tot astfel în mod asemănător Atotînțeleptul Dumnezeu, nu nimici imediat pe răsculații Adam și Eva. Stătea în puterea lui Dumnezeu ca să-i omoare atunci și acolo, în armonie cu pedeapsa: „Vei muri negresit”. Apoi Dumnezeu putea să creeze un om nou și o femeie nouă, și să încredințeze din nou mandatul divin, acelei perechi nevinovate. Atunci îndeplinirea mandatului divin de a popula pământul cu urmași drepti, ar fi mers înainte fără vreo altă întârziere sau întrerupere. Cu toate acestea, asemenea mandat trebuia să fie executat sub un suveran drept văzut, însoțit de către o organizațiune spirituală cerească. Primul suveran al omului deveni trădător și nelegiuit, dar Dumnezeu nu-l îndepărtă sau nu-l nimicim din poziția sa de putere văzută peste pământ și peste creaturile lui. De aceea, de asemenea, Dumnezeu lăsă pe Adam și femeia sa să rămână încă în viață, dar nu să împlinească mandatul divin. Devenind nedrepti, ei nu mai erau potriviți scopului lui Dumnezeu și Dumnezeu retrase de la ei acest privilegiu. Dumnezeu li lăsă să rămână în viață, pentruca urmașii lor să poată servi pentru scopul probei înflăcărate a integrității, și pentruca, în cele din urmă, numele Său sfânt să poată fi vestit și justificat peste tot pământul.

Instând curtea Sa de judecată în Eden, și desbătând mai întâi de toate cazul Șarpelui prin judecata roșită, Iehova Dumnezeu se întoarse apoi către cel dintâi

infractor (călcător de lege) din perechea umană vinovată. „Femeii i-a zis: Voi mări foarte mult suferința și însărcinarea ta; cu durere vei naște copii, și dorințele tale se vor ține după bărbatul tău, iar el va stăpâni peste tine”. — Genesa 3:16.

Aceasta nu era o autorizație de a îndeplini mandatul divin, nici nu era aceasta o reconfirmare a mandatului. Aceasta nu voia să zică că executarea mandatului ar fi un proces dureros, și că ea ar trebui grăbită. Cunoscând dinainte nenorocirea ce va avea loc în toată lumea în decursul celor șasesprozece sute de ani de mai târziu, și aproape completă despopulare a pământului, Dumnezeu nu putea, prin cuvintele de mai sus, adresate femeii, să autorizeze o grăbită a mandatului divin. Catastrofa mondială viitoare va face un asemenea lucru fără niciun folos, oricare ar fi el, și va reduce cu totul la nimic grăbita generație umană. Cuvintele lui Iehova către femeie, dovedește că mandatul fusese retras dela Adam și dela femeia sa și va fi rezervat pentru vrednicii ascultători de mai târziu. Pentru acești merituoși, îndeplinirea mandatului, nu va fi niciun necaz.

Dumnezeu declară pe femeia neascultătoare imperfectă, și de aceea trupul ei nu va funcționa așa cum ar funcționa acela al unei femei perfecte sau al unei femei drepte, când naște copii în îndeplinirea mandatului. Dimpotrivă, va fi de suferință și aceasta va crește la sexul frumos (femei). Pe lângă aceasta, femeia, fără vreo dorință exprimată din partea bărbatului ei, alergase înainte și mâncase din fructul oprit și-i dădu și lui să mănânce din el. Prin aceasta, ea fi încredințată un indemn spre dorința egoistă. Rezultatul din partea omului a fost răscoala și căderea în păcat. În mod diferit de aci înainte, omul imperfect trebuie să stăpânească peste femeie, și expresia dorinței ei trebuie să fie satisfacție pentru el. Libertatea de poftă și de durere plecase!

„Omuluș i-a zis: Fîlindcă ai ascultat de glasul nevestei tale, și ai mâncat din pomul despre care îți poruncisem: Să nu mănânci deloc din el, blestemat este acum pământul din pricina ta. Cu multă trudă să-ți scoți hrana din el în toate zilele vieții tale; spini și pălămîdă să-ți dea, și să mănânci iarba de pe câmp. În sudoarea feței tale să-ți mănânci pâinea, până te vei întoarce în pământ, căci din el ai fost luat; căci țărână ești, și în țărână te vei întoarce.” (Genesa 3:17—19). În această pronunțare a judecării asupra omului, Marele Dătător de viață, declară anulat dreptul lui Adam la viață vecinică, și deasemenea și dreptul de a se bucura de viață în paradisul Edenului. El trebuie să meargă acum pe câmpul deschis!

În ce mod era blestemat câmpul sau pământul din afara grădini Raradisului? Intrucât încă în existența omului nu plouase pe pământ, ci un abur se ridică de pe pământ și uda toată fața pământului”. (Genesa 2:5, 6). În loc de acele câmpuri din afara grădini pe care Dumnezeu o plantă corespunzător acestei irigații (udat cu apă) de abur și pretutindeni înflorind ca un parc sau grădină, câmpurile vor încina să producă spini și pălămîdă. „Căci un pământ este adăpat de ploaia care cade adesea pe el, și rodește o herbă folositoare celor pentru cari este lucrat, capătă binecuvântare dela Dumnezeu. Dar dacă aduce spini și mărăcini, este lepădat și aproape să fie blestemat, și sfârșește prin a i se pune foc”. (Evrei 6:7, 8). În vederea răscoalei blestemate a omului, Dumnezeu nu va binecuvânta pământul câmpului și nu-și va ușura problema spinilor și pălămidei, ci omul va avea de luptat cu ei.

Chiar din acest moment, omul nu mai era liber să mănânce din fructul pomilor din Paradis, ci va fi obligat să mănânce iarba câmpului de afară. Nu mai lucra nici nu mai îngrijea mai mult grădina, care era o plăcere pen-

este aceeași; aceeași soartă au amândoi; cum moare unul, așa moare și celălalt, toți au aceeași suflare, și omul nu întrece cu nimic pe dobitoc; căci totul este deșăr-tăciune. Toate merg la un loc; toate au fost făcute din țărână, și toate se întorc în țărână. Cine știe dacă suflarea omului se suie în sus, și dacă suflarea dobitocului se pogorâre în pământ? (Douay). Din pricina cuvintelor întrebunțate în traducerea Douay, nu se poate înțelege că, cuvintele de mai sus, *suflare și spirit*, traduc același cuvânt ebraic, *ruach*; cuvânt care este tradus deasemenea aer și vânt în multe alte versete ale Bibliei. — Iov 41:18; 1:19; Genesa 8:1.

În lumina celor de mai sus, este clar, că atunci când Isus, murind pe lemn, zise: „Tată, în mâinile Tale Îmi încredințez spiritul Meu”, El își încredința Tatălui Său ceresc puterea Sa de viață. El avea încredere că în a treia zi Dumnezeu va restatornici puterea de viață, și-L va ridica dintre morți. — Luca 23:46.

Astfel, dat fiindcă Adam și nevasta sa Eva fiind personal în încercare și intrucât eu căzut în aceasta și au fost condamnați la moarte, numai moartea și nimicirea li mai așteptau. Judecata lui Dumnezeu fiind executată în mod drept împotriva lor, și fiind infailibilă, Iehova Dumnezeu nu schimbă nimic în chestiune. El nu Se tăgăduiește, sau nu Se contrazice pe Sine. (1 Samuel 15:29). Intrucât nu se născuseră copii lui Adam și Evei pe vremea aceea, spre a se împărtași împreună cu ei în încercare, judecată și sentință, situația urmașilor lor era prin urmare deosebită, și copiii lor nu erau așa dar peste puțină de a fi răscumpărați. Dumnezeu nu zise nimic cu privire la urmași lor, decât numai că se vor naște în dureri pentru mama lor. „Adam a pus nevastei sale numele Eva (Chavaah; Vie sau viață); căci ea a fost mama tuturor celor vii. Domnul Dumnezeu a făcut lui Adam și nevastei lui haine de piele, și i-a îmbrăcat

cu ale.” (Genesa 3:20, 21, marginală). Dacă această îmbrăcată a coapselor lor cu piele de animal a însemnat ceva, ea pare să zică că urmașii lor, cari erau nenăscuți, în coapsele lor, nu puteau să fie răscumpărați și să a-be păcatele acoperite, decât numai prin jertfa unuia egal în valoare cu tatăl lor Adam când era perfect. În Eden.

Executarea sentinței de moarte împotriva lui Adam și a Evei trebuia acum să înceapă. Dacă li s'ar fi permis să rămână în Eden cu Șarpele, ar fi rămas posibilitatea ca Șarpele să-i conducă la „pomul vieții”, care era deosemena în mijlocul grădinii și să li-l facă de cunoscut. Ei ar fi mâncat apoi din el și, deși nevrednici de viața vecinică pe pământ, ei ar fi pretins să fie eliberați de moarte și să li se garanteze viața pentru vecie, aducând astfel ocară asupra numelui, cuvântului și legii lui Dumnezeu. „Iehova Dumnezeu a zis: Iată că omul a ajuns ca unul din Noi, cunoscând binele și răul. Să-l împiedecăm dar acum ca nu cumva să-și întindă mâna, să ia și din pomul vieții, să mănânce din el, și să trăiască în veci. Deaceia Iehova Dumnezeu l-a izgonit din grădina Edenului, ca să lucreze pământul, din care fusese luat.” (Genesa 3:22, 23, A.R.V.). Dumnezeu lei arată prin aceasta supremația Sa peste Diavolul și împiedecă venirea în existență a unei stări, după care s'ar fi părut că Dumnezeu ar fi legat să lase pe păcătoșii răsculați să trăiască pe vecie. Dreptatea și justiția perfectă a lui Dumnezeu nu puteau permite un asemenea lucru nechipzuit. Aceasta este o dovadă că El nu va permite păcatul sau pe Diavolul să existe pe vecie.

„Astfel a izgonit El pe Adam, și la răsăritul grădinii Edenului a pus niște cherubimi, și văpașa unei săbii, care se învârtea în toate părțile, ca să păzească drumul la pomul vieții.” (Genesa 3:24, A.R.V.). Lucifer, care fusese un timp „cherubimul uns cu aripile întinse”, se

înșelase în speranța sa, și noui trădări puteau fi așteptate dela el. Prin urmare, Iehova Dumnezeu, care „șade pe cherubimi”, puse un paznic dintre acești cherubimi la intrarea în grădină, precum și o sabie de foc, înflăcărată a execuției. Adam și Eva veniră prin aceasta în

contact cu astfel de creaturi cerești, ca reprezentanți ai lui Dumnezeu. Niciun om nu putea să treacă peste acei cherubimi de pază, spre a pune stăpânire pe mijloacele de viață, contrar voinței și judecării lui Dumnezeu. Cu atât mai mult nu poate vreun om să se suie în cer și să treacă peste cherubimii credincioși, cari poartă și sunt laoli tronului lui Dumnezeu, pentruca să câștige viață pentru urmașii lui Adam.

Acei paznici cherubimi au stat întotdeauna în calea lui Adam și l-au obligat să stea în exil, pe câmpiile din afara Edenului, până în ziua morții sale. „Toate zilele pe cari le-a trăit Adam, au fost de nouă sute trei zeci de ani; apoi a murit. El nu trăi o perioadă plină de o mie de ani. Despre Dumnezeu este scris: „O zi este pentru Domnul o mie de ani, și o mie de ani ca o zi”. (2 Petru 3:8). Scopind astfel o mie de ani ca o zi, Adam murise în aceeași zi, în care mâncase din fructul oprit. Mai mult încă, în ziua de douăzeci și patru de ore, în decursul căreia el mâncă fructul din mâna nevestei sale, Marele Judecător rosti sentința de moarte asupra lui, și dreptul de viață al lui Adam a fost anulat. Astfel, în fața lui Dumnezeu, Adam deveni un om mort, în chiar acea zi în Eden; aceasta cu atât mai mult când Dumnezeu izgoni pe Adam și pe Eva și făcu imposibil ca să ajungă la pomul vieții, în mijlocul grădinii. Deși trebuiră veacuri pentru atngerea punctului culminant, cuvântul lui Dumnezeu a fost justificat în cele din urmă asupra lui Adam: „În ziua în care vei mânca din el, vei muri negrosit”. Satan nu reuși să dovedească disputa sa religioasă către Adam și Eva: „Hotărât că nu veți muri”. Majestatea, neschimbarea și supremația legii lui Dumnezeu era sprijinită, până când religia nu reuși să dea lui Adam și Evei înțelepciune, sau cunoștință, sau asemănare lui Dumnezeu, sau nemurire.

Nu există nici o înșirătură de dovadă că Adam s'ar fi călit. El era un rebel cu voie și îi era cu neputință să se căiască, iar sentința împotriva sa nu poate fi revocată. Încurcarea Eivel nu este nici măcar menționată. Adam muri și nu merse nicăieri, ci în țărână din care fusese luat.

CAPITOLUL IX

APĂRĂTORII LIBERTĂȚII

OMUL condamnat și femeia sa își începură existența lor în afara locuinții lor de până acum din Paradis. Lumea liberă, pe care ei o cunoscuseră, trecuse. Ei trăiau într-o lume coruptă. Șarpele celui vechiu, Diavolului, i-a fost permis de către Dumnezeu să rămână în putere. El era prin urmare încă suveranul nevăzut al lor, dar unul nedrept. Ei erau în ghimburile sale, în roșe, de partea sa a marrei controverse, pe care el o ridicase împotriva lui Iehova Dumnezeu. Ei nu erau mai mult copii liberi ai lui Dumnezeu, ci erau servii aceluia al cărui cuvânt îl aleseseră de preferință, față de adevărul cuvânt al lui Dumnezeu. Ei înfruntară legea Sa, care este o lege a libertății de a face bine, și erau, de aci înainte, sclavi legii păcatului și a morții. Ei nu mai erau mai mult liberi de slăbiciunea omenească, de poftă și de egoism. Ne având mai mult intrare la fructele susținătoare deviate din grădina Edenului, ei începură să se degenereze dela perfecțiunea trupului și a minții. Intrucât au acceptat religia din gura aceluș Șarpe vechiu, Iehova Dumnezeu le permise să aibă libertatea religiei, dar nu le mai dădu niciun adevăr mai mult. Pentru ce le-ar da, când în Eden ei puseseră la îndoială și disprețuiseră cuvântul divin al adevărului? Pământul nu era mai mult supus lor în vreo parte, ci ei erau supuși stărilor pământești. Aratul și cultivarea pământului nu era o parte a mandatului de „să supună”, ci pentru a îndrepta lipsurile și a lupta pentru existență.

Perspectiva nașterii de copii în lume, nu era una dintre cele mai îmbucurătoare. Existau aceluși necazuri de

neînălăturat în legătură cu nașterea de copii. Deasemenea nici copiii nu vor fi născuți perfecti, ci într-o stare muribundă, și vor fi păcătoși din cauza greșelii părinților lor. Stăpânirea naturală nu putea fi înălăturată, stăpânire care este expusă la Romani 5:12: „Printr'un singur om a intrat păcatul în lume, și prin păcat a intrat moartea, și moartea a trecut asupra tuturor oamenilor din pricina că toți au păcătuit“. Dat fiindcă izvorul uman a fost necistii, „Cum ar putea să lasă dintr'un lucru necurat unul curat? Nu poate să lasă neciumul“. (Iov 14:4). „Prin om a venit moartea, ...In Adam toți mor“. — 1 Corinteni 15:21, 22.

Viețea lui Adam de mai bine de nouă veacuri, îi permise să devină tatăl al unei mari familii. „La vârsta de o sută treizeci de ani, Adam a născut un fiu după chipul și asemănarea lui, și i-a pus numele Set. După nașterea lui Set, Adam a trăit opt sute de ani; și a născut fii și fiice. Toate zilele pe cari le-a trăit Adam, au fost nouă sute treizeci de ani; apoi a murit“. (Genesa 5:3--5). Înainte de Set alți fii și fiice li se născuseră lui Adam și Evei, și nașterea întâiului născut ne este descrisă. „Adam s'a împreunat cu nevastă-sa Eva; ea a rămas însărcinată, și a născut pe Cain. Și a zis: Am căpătat un om cu ajutorul lui Iehova.“ (Genesa 4:1, A.R.V.). Dădea Eva onoare lui Iehova Dumnezeu când lega de El răspunderea pentru nașterea acestui copil perfect, Cain? Foarte evident nu, având în vedere mai ales că Cain a devenit cel dintâi ucigător de oameni. Eva presupunea acestea cu privire la Dumnezeu, și prin pretențiunea ei, ea aduse ocară asupra numelui lui Dumnezeu, urmând astfel scopul lui Satan.

De atunci milioane de copii ai lui Cain au fost născuți, toți păcătoși, toți bolnavi, mulți schilozii, mulți tâmpiți, mulți orbi, și mulți născuți morți. Poate Dumnezeu Cel Drept să fie pe drept încântat cu răspundere

pentru producerea astorfel de copilași? Este religia adevărată, și aduce ea onoare lui Dumnezeu, când susține că la timpul ieșirii lor din mitră, Dumnezeu a plantat un suflet nemuritor în trupurile astorfel de copilași, să-i facă vii? Numai Diavolul, autorul religiei, ar putea să iscodească asemenea acuze false, spre a umple de ocară numele lui Iehova, și să creeze amărăciune în inimile umane împotriva Dumnezeului perfecțiunii și al vieții. Numai ignoranță grosolană sau răsucire religioasă a învățaturii Bibliei cu privire la ceea ce este sufletul uman¹ ar putea blama pe Dumnezeu pentru că a dat urmașilor umani o asemenea existență cu un început plin de necaz, cu șanse înspăimântătoare chiar dela începutul lor.

Niciunul dintre acești copii nu au fost născuți în conformitate cu mandatul divin dat în Eden, și deaceia niciunul dintre aceștia nu au fost născuți în conformitate cu voia lui Dumnezeu. Faptul că Dumnezeu le permise să se nască, nu-L face responsabil pentru popularea acestui pământ cu oameni bolnavi, tâmpiți, degenerați, imorali și muribunzi.² Toți aceștia se născură în conformitate cu voia sau pofta părinților lor păcătoși, și responsabilitatea pentru întreaga situație se datorește aceluși Dumnezeu imitator, Satan Diavolul, care încearcă să arunce blamă asupra lui Iehova Dumnezeu. Singurii oameni a căror naștere o admite Iehova, și pentru cari își asumă răspunderea, sunt aceia în a căror naștere interveni El printr'o minune sau printr'o îngrijire îndrumătoare, pentru ca aceștia să poată fi servi speciali. Printre unii ca aceștia sunt: Isaac³, Samson⁴, Samuel⁵, Ieremia⁶, Ioan Botezătorul⁷, și Isus⁸.

¹ Vezi Capitolul 5.

² Genesa 18 9--14; Romani 4:17--22; Galateni 4:28, 29.

³ Judecători 13:2--6. ⁴ 1 Samuel 1:11, 19, 20. ⁵ Ieremia 1:4, 5.

⁶ Luca 1:5--20. ⁷ Matei 1:18--25; Luca 1:26--37.

În ce privește deosebirea dintre aceia de naștere umană ordinară, în păcat, și aceia cărți devin copiii lui Dumnezeu, este scris, la Ioan 1:12, 13: „Dar tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu; născuți nu din sânge, nici din voia firii lor, nici din voia vreunui om, ci din Dumnezeu”. Nu în conformitate cu voia lui Dumnezeu, ci în conformitate cu voia cărnii păcătoase și în conformitate cu voia omului căzut, fusese născut Cain lui Adam și Evei, în timp ce erau sub sentința de moarte.

Diavolul făcu pe Eva să cugete că ea ar fi „femeia” înțeleasă în profetia lui Iehova, la Genesa 3:15, și că, prin urmare, ea ar fi favorizată de Iehova, cu nașterea fiului sau „sămânței”, care trebuie să zdrobească capul șarpelui. De fapt, Diavolul însuși veghea împotriva acelei posibilități. Sub această iluzie, era posibil ca Eva să cugete că fiul ei întâiu născut era un dar dela Iehova și că acest fiu era „sămânța” promisă. Cu această idee în minte, ea susținea că Iehova i-a ajutat la nașterea băiatului și-i pusese numele de „Cain”, ceea ce înseamnă „dobândit; câpătat”. Nașterea individuală a unei fiice este rar menționată în Scripturi, și este posibil că după Cain a avut loc nașterea unei fete sau unor fete, pentru că Adam avusese multe fiice înainte de a muri.

Nașterea fiului următor, cu toate acestea, este raportată: „A doua născut și pe fratele său Abel”. (Genesa 4:2, A.R.V.I.) Nu există nici o dovadă că Eva ar fi dat omere lui Dumnezeu pentru acest fiu. Numai pe care ea i-l dădu: arată că nu avea speranțe mari cu privire la el, spre a fi „sămânța” promisă, omere pe care ea o îngrămădisise toată pentru Cain. Astfel ea numi pe el doilea fiu al ei, „Abel”, ceea ce înseamnă „înalt; de sărbătorire”; stare treacătoare; stare nu prea satisfăcătoare”. Cain și Abel crescuseră la statura de oameni mari.

În acest timp se născură lui Adam și Evei fiice, cât și alți fii. Cain se căsătorise cu una dintre aceste fiice, surori ale sale. Tatăl său se căsătorise cu femeia care fusese făcută din propria sa coastă și pe care o numi „os din oasele mele, și carne din carnea mea”. Este probabil că Abel deasemenea s'a căsătorit cu o soră a sa, dar Biblia nu spune aceasta.

În conformitate cu speranțele ei, Eva spuse lui Cain despre făgăduința profetică făcută în Eden, cu privire la „sămânța” femeii și la mărirea divină a acelei „sămânțe”. Cain creștea mare crezându-se a fi un „om al soartei”. Suveranul nevăzut, Satan Diavolul, a fost acela care a avut grijă ca să se formeze astfel de cuget în mintea lui Cain: și mama sa, luându-și răspunderea să facă o interpretare privată a profetiei divine, va fi cea potrivită spre a concepe asemenea cuget în capul fiului. Cain își închipuia că el va fi acela care va zdrobi șarpele, câștigând prin aceasta starea de îndatorire a lui Abel și a tuturor celorlalți frați și surori ale sale, precum și a părinților săi, devenind astfel figura conducătoare pe pământ, în stare să exercite stăpânire mondială. Aceasta era o ambiție politică egoistă din partea lui Cain. Deoarece Iehova Dumnezeu prezisese „sămânța” și mărirea ei, Cain căuta cooperarea Sa și își sprijinea ambiția începând să aducă daruri de ardere de tot lui Dumnezeu, întocmai după cum aduc preoții religioși rugăcuni în legătură cu funcțiunile politice și în camerele legislative de astăzi. Cain urma falsa interpretare religioasă a Diavolului cu privire la „sămânță”, și de aceea forma sa de închinare era religioasă și neprimată de Dumnezeu.

„Abel era cioban, iar Cain era plugar. După o bucată de vreme, Cain a adus lui Iehova o jertfă de mâncare din roadele pământului. Abel a adus și el o jertfă de mâncare din oile întâi născute ale turmei lui și din gră-

simea lor. Iehova a privit cu plăcere spre Abel și spre jertfa lui; dar spre Cain și spre jertfa lui, n'a privit cu plăcere". (Genesa 4:2—5, A.R.V.). Este probabil că Cain și Abel își aduseră jertfele lor aproape de intrarea Edenului și în vederea cherubimului care staționa acolo, ca reprezentant al lui Dumnezeu și care mănina acea sabie învârtitoare, de foc.

Abel deasemenea știa despre făgăduința cu privire la sămânța femeii. El avea credință în ridicarea sămânței, dar nu și asuma în mod ambițios a fi el sămânța. El însuși mărturisea a fi un păcătos înaintea lui Dumnezeu, și și aducea aminte de pielea de animal, cu care îmbrăcase Dumnezeu pe părinții săi. El văzu necesitatea unei astfel de descoperiri pentru sine însuși, și pricepu că aceasta trebuie să aibă loc prin vărsarea sângelui sau a jertfii vieții unui animal. În iconă Abel jertfi un miel junghat, unul dintre întâi-născuții turmei sale. Prin aceasta el mărturisea credința sa, și el era o mărturie cu privire la adevărata cale de apropiere de Iehova Dumnezeu. Inchinarea sa lui Dumnezeu, nu era din motive egoiste, ci ca recunoștință pentru făgăduința „sămânței" eliberării. Inchinarea sa lui Dumnezeu, nu era religioasă, ci era din credință și adorațiune, în conformitate cu adevărul. Deaceia Dumnezeu a primit-o.

Cain văzu dovada bineprimirii lui Abel de către Dumnezeu și socoti că acesta ar fi un obstacol în calea sa de a deveni sămânța făgăduită. Necătându-se și neîncercând să urmeze corecta și bineprimita cale de inchinare a lui Dumnezeu, Cain prinse pe Abel singur la câmp, unde dovada crimei nu ar fi descoperită și atunci lovi pe fratele său credincios. Cât de mult persecutasă el pe acest martor pentru Iehova mai înainte, nu este specificat. În ce privește explicarea și avertismentul referitor la „această cale a lui Cain", este scris: „Nu cum a fost Cain, care era dela cel rău, și a ucis pe fratele său. Și pentruce

l-a ucis? Pentrucă Laptele lui erau roșu, iar sângele fratelui său erau neprihăniți". (1 Ioan 3:12). În acest mod, primul martor uman al lui Iehova de pe pământ, fusese pus laoparte din drum, pentruca să se progătească Libertatea religiei, fără ca să existe cineva să o critice sau să o demaște. Aceasta, cu toate acestea, se făcuse pe socoteala făgăduirii libertății de vorbire, de a pune mărturie pentru adevăr, precum și a tăgăduirii libertății de inchinare lui Iehova în spirit și în adevăr.

Nici prinucidere chiar, nu putea fi oprimată mărturia pentru adevărul lui Dumnezeu. Martirul martorului credincios al lui Iehova stătea ca o mărturie a integrității înaintea lui Dumnezeu și pentru o justificare a numelui Său. „Prin credință a adus Abel lui Dumnezeu o jertfă mai bună decât Cain. Prin ea a cōpătat el mărturia că este neprihănit, căci Dumnezeu a primit darurile lui. Și prin ea vorbește el încă, măcar că este mort". (Evrei 11:4, A.R.V.). Nu numai simpla petă de sânge mărturisește crima datorită religiei, ci ea strigă la Dumnezeu pentru răzbunare împotriva criminalilor religioși; și acest strigăt al sângelui vărsat, dela Abel încoace, nu va rămâne neauzit de Iehova. Astfel zise Isus religioniștilor cari erau gata să repete crima lui Cain împotriva fratelui său: „Deaceia iată, vă trimit prooroci, înțelepți și cărturari. Pe unii din ei îi veți omorî și răstigni, pe alții îi veți bate în sinagogile voastre, și-i veți prigoni din cetate în cetate; ca să vină asupra voastră tot sângele nevinovat, care a fost vărsat pe pământ, dela sângele neprihănitului Abel până la sângele lui Zaharia, fiul lui Barachia, pe care l-ați omorît între templu și altar. Adevărat vă spun, că toate acestea vor veni peste neamul acesta". — Matei 23:34—36.

După demascarea criminalului religios și a crimei sale, Iehova nu omorî pe Cain, nici nu alese pe oarecineva din familia lui Adam ca să acționeze ca un răz

bunător al sângelui și să servească lui Dumnezeu ca executător. Nimenea nu era vrednic ca să reprezinte pe Dumnezeu în această calitate. Răzbunarea este a lui Dumnezeu, și El a rezervat pentru Sine executarea ei asupra ucigașului martorului Său. Totuși El îngădui lui Cain ca să rămână și să crească urmași, Dumnezeu avea o altă cale de aducere la nimic a generațiunii lui Cain și de ștergere din existență a urmașilor săi, la sfârșitul acelei lumi vechi nelegiuite. Deaceia Dumnezeu rosti hotărârea Sa ca un semn, pentruca nimeni să nu ia legea în propriile sale mâini și să execute pe Cain. Apoi Cain își luă nevasta sa și se mută într'un teritoriu numit „țara Nod" (sau pribegie), și acolo își întemeie o familie. Probabil în armonie cu ambițiile sale politice, probabil din cauză că nu simțea libertatea de teamă, Cain zidi primele cetăți pe pământ. Urmașii săi se distingeau nu pentru adorarea lui Iehova, ci prin activitatea lor în creșterea vitelor, în petreceri muzicale, în exploatarea minelor și în industriile metalurgice, precum și în ucidere. — Genesa 4:16—24.

„Adam s'a împreunat iarăși cu nevastă-sa; ea a născut un fiu și l-a pus numele Set (Inlocuit); căci, a zis ea, Dumnezeu mi-a dat o altă sămânță în locul lui Abel, pe care l-a ucis Cain". (Genesa 4:25). Deoarece Set se născuse când Adam avea o sută treizeci de ani, atunci dacă Set se născuse imediat după uciderea lui Abel de către Cain, aceasta arată că Cain și Abel trebuie să fi fost oameni de o anumită vârstă și să fi avut unele experien-

țe pe vremea crimei. Abel era a ceea ce Evrei 12: 1 numește „un nor așa de mare de martori", dar nu există nicio dare de seamă care să arate că Set ar fi fost scos în evidență ca un bărbat de credință și un martor al lui Iehova. Evrei capitoul unaprezece, pe el nu-l îngră ca unul dintre Martorii lui Iehova.

„La vârsta de o sută cinci ani Set a născut pe Enos"; numele căruia înseamnă „muritor; bărbat tare". (Genesa 5:6). Adam încă trăia, fiind acum în vârstă de două sute treizeci și cinci de ani. Prin urmare, ceea ce este raportat ca având loc după aceea, nu putea însemna nimic de cinste pentru Iehova Dumnezeu, ci mai degrabă ocărirea numelui Său. Versiunea Catolică Douay din Genesa 4:26 sună: „Lui Set i s'a născut și lui un fiu,

pe care îl numă Enos; acest om începu să cheme numele Domnului”. O asemenea traducere, cu toate acestea, trăgându-se că, înaintea de Enos, Abel chema numele lui Iehova în adorare. Textul ebraic în mod literal sună: „Atunci începură să se numească cu numele lui Iehova”. (Roth.). Aceasta nu însemna că oamenii deveniră „fii ai lui Dumnezeu”, pentru că un asemenea lucru nu era posibil printre oameni până după venirea lui Isus. (Ioan 1:11—13). Aceasta nu însemna că oamenii începură să „umbla cu Dumnezeu”, deoarece următorul după Abel, care este mărturisit de a fi umblat cu Dumnezeu, este Enoch, fiul lui Iared și strănepotul lui Enos. Aceasta nu oprî degenerarea rasei omenești și întoarcerea lor spre pocăință și nu îndepărtă marea catastrofă, care se pregătea să vină. Chemarea pe nume a lui Iehova din vremea lui Enos trebuie să fi fost făcătoare, o mișcare religioasă pentru ocărîrea pe mai departe a numelui lui Dumnezeu; și ea derută pe oameni în ce privește făgăduința lui Dumnezeu cu privire la „sămânță”.

De abia trei sute optzeci și șapte de ani după nașterea lui Enos, se întâmplă că se nascu un om care primi aprobarea lui Dumnezeu, întrucât arătă o credință înaintea lui Dumnezeu și I se închens în adevăr. „La vârsta de o sută șasezeci și doi de ani, Iared a născut pe Enoch. La vârsta de șasezeci și cinci de ani, Enoch a născut pe Metusala. După nașterea lui Metusala, Enoch a umblat cu Dumnezeu trei sute de ani; a născut fiu și fiice. Toate zilele lui Enoch au fost trei sute șasezeci și cinci de ani. Enoch a umblat cu Dumnezeu; apoi nu s'a mai văzut, pentru că l-a luat Dumnezeu”. — Genesa 5:18, 21—24.

Numele lui Enoch înseamnă „instruit; consacrat”. Călea sa dovedește că el era pe deplin consacrat lui Dumnezeu prin credința sa în Iehova. Umblarea sa cu Dumnezeu însemna că el avea relațiune cu Dumnezeu prin

adevărul pe care Dumnezeu i-l descoperise și prin aceea că mergea pe calea dreptății, în armonie cu acest adevăr. El nu era din acea lume veche, nelegiuită, ci privea înainte prin credință spre o lume nouă, în care „sămânța femeii” lui Dumnezeu va stăpâni pământul, după ce a judecat pe Șarpele cel veșnic și pe sămânța lui și după ce a sfărâmat capul Șarpelui.

În linia urmașilor, Enoch era al șaptelea dela Adam. Iehova făcu pe credinciosul Enoch martorul și profetul Său, spre a prezice ceea ce de judecată la sfârșitul stăpânirii neîntrerupte a Diavolului. Este scris: „Și pentru ei a prorocit Enoch, al șaptelea patriarh dela Adam, când a zis: Iată că a venit Domnul cu zecile de mii de sfinți ai Săi, ca să facă judecată împotriva tuturor, și să creadă pe toți cei nelegiuți, de toate faptele nelegiuite, pe cari le-au făcut în chip nelegiuit, și de toate cuvintele de ocărî, pe cari le-au rostit împotriva Lui acești păcătoși nelegiuți”. O asemenea profecție prin Enoch, dovedește că lumea în care trăia el era nelegiuită, în ciuda faptului că oamenii chemau numele lui Iehova. O asemenea profecție puse în primejdie viața lui Enoch din partea elementelor violente ale „sămânței” Șarpelui. — Iuda 14, 15.

Într-o vreme când oameni nelegiuți trăiau pe pământ până la o vârstă de peste șase sute de ani, Metusală, atingând chiar nouă sute șasezeci de ani, pentru acest bărbat evlavios de credință și integritate, Enoch, trăi până la o vârstă de numai trei sute șasezeci și cinci de ani? Fost-a el pus la o parte din drum prin intoleranță religioasă, persecuțiune și violență ca în cazul lui Abel? Enoch avea bun motiv să se aștepte la așa ceva; dar Atotputernicul Dumnezeu îl ocroti de o asemenea moarte. Raportul cu privire la Martorii lui Iehova, la Evrei capitolul unsprezece, sună: „Prin credință a fost mutat Enoch de pe pământ, ca să nu vadă moartea. Și

n'a mai fost găsit, pentru că Dumnezeu îl mutase. Căci înainte de mutarea lui, primise mărturia că este plăcut lui Dumnezeu. Și fără credință este cu neputință să fim plăcuți Lui! Căci cine se apropie de Dumnezeu, trebuie să creadă că El este, și că răsplătește pe cei ce-L caută”. — Versetele 5, 6.

Enoch primi o bună mărturie de la Dumnezeu pentru credința și credințioșia sa. El ținu tare la integritatea sa sub probă și cinstit și sprijini numele lui Iehova în mijlocul lumii nelegiuite și în fața vrășmășiei sămânței Șarpeului. Când Iehova hotărî că Enoch își terminase lucrarea sa de mărturie, atunci Dumnezeu îi dădu o ultimă viziune despre noua lume viitoare, în care moartea va fi ștearsă din existență de puterea lui Dumnezeu prin Sămânța „Jemeii” Sale.

Astfel mută Dumnezeu pe Enoch, sau îl puse într'un extaz (tranză) asemănător extazului pe care-l experimentă un apostol al lui Iesus miș de ani mai târziu. (2 Corinteni 12:1—4). Căci Enoch văzu și mai în timp ce era ținut legat și extasiat de ceea ce viziune a noii lumi a Paradisului restatornicit, nuri era gata să răstească omenilor. În timp ce Enoch era în extaz, „Dumnezeu îl luă”, adică Dumnezeu lăsa viziunea lui Enoch să se stingă în chip pașnic. El nu simți durerile morții; el nu văzu sau nu pricepu că muria. În același timp, până la sfârșit din urmă viziune de lucruri glorioase viitoare, el era relativ tânăr și nu începuse să simțescă scăderea puterii, creșterea durerilor, și înțepinirea plîmă de slăbiciune a vârstei înaintate, care se apropie de porțile morții.

Astfel Enoch „murii în credință”, și dușmanii săi nu au fost în stare să găsească trupul său niciodată spre a-l folosi pentru vreun scop. El „n'a fost găsit”; el „nu era”. Dumnezeu a dispus de trupul său, Enoch murii, în

timp ce atențiunea sa îi era îndreptată de viziunea lumii noi. Când Dumnezeu îl aduce în realitate la viață din nou, la porțile acelei lumi noi, ceea ce viziune va fi primul cuget al minții sale, și ochii lui vor privi înainte spre a vedea realizarea acestei viziuni înfăptuite pe pământ.

ELIBERAREA PREUMBRITĂ

DUPĂ dispariția neașteptată a lui Enoch, fie că aceea a pricinuit vreo agitație sau sentiment de pierdere sau nu, oamenii continuară să muncească și să lucreze cu mâinile lor, luptând cu spini și pâlămida pământului blestemat. Enoch fusese întocmai ca „sarea pământului”, exercitând o influență sănătoasă printre oameni; dar oamenii în general erau legați de corupție. Aceștia erau bucuroși că Enoch nu mai era și predicarea și profeția sa împotriva păcătoșilor nelegiuți încetase. În mod egoist ei continuau să-și mănânce mâncarea lor, să-și bea vinul lor, să se căsătorească, și să dea în căsătorie, și omenirea se înmulțea în măsură crescândă.

Lamech, nepotul lui Enoch, simțea în mod dureros asprele condițiuni de viață. El nu se distingea printre oameni ca un martor pentru Iehova, după cum făcuse bunicii său. Avertismentul lui Enoch despre judecata viitoare, impresionase probabil pe Lamech că un timp de judecată se apropia, și că o schimbare în starea umană urma să vie îndată. Deoarece numele lui Lamech însemna „puternic; răsturnător; nimicitor”, el se potriveau foarte bine profeției lui Enoch, că Dumnezeu oricărei puteri va răsturna puterea celor nelegiuți, și va introduce o lume nouă în care oamenii ascultători se vor odihni de munca istovitoare și de apăsările celui nelegiuț. Lamech trăise în decursul ultimilor cincizeci și cinci de ani afecți primului său strămoș, Adam. De la el Lamech învăță cum, datorită păcatului lui Adam, Dumnezeu blestemase pământul, dar dăduse și promisiunea viitoare „sămânțe”, care să sfărâme capul

Șarpelui înșelăciunii și neadevărului. Această ar însemna ridicarea blestemului, după cum șpera Lamech.

„La vârsta de o sută optzeci și doi de ani, Lamech a născut un fiu. El i-a pus numele Noe, zicând: Acesta ne va mângâia pentru osteneala și truda mâinilor noastre, cari vin din acest pământ, pe care Iehova i-a blestemat”. (Genesa 5:28, 29, A.R.V.). Cuvintele lui Lamech se dovediră a fi o profeție, și erau prin urmare inspirate de spiritul sau forța nevăzută a lui Iehova Dumnezeu. De fapt, născând astfel un fiu, care să joace un rol în împlinirea profeției, Lamech deveni o icoană a lui Iehova Dumnezeu, Cel Atotputernic; și fiul său Noe deveni o icoană profetică a „sămânței” promise în Eden și prin care blestemul trebuia să fie ridicat. Lamech trăi până ce fiul său Noe era în vârstă de 595 de ani, și-l văzu angajat într-o lucrare la porunca lui Dumnezeu Atotputernicului și care a dat dovadă că fiul său Noe fusese pe drept numit sub inspirația lui Dumnezeu.

Pe neașteptate, în mijlocul corupției vremurilor, un nou element apără pe scenă și atrase atențiunea oamenilor, dar nu spre îmbunătățire. Darea de seamă divină zice deodată: „Urișiți erau în vremurile acelea pe pământ”. Sau, ca traducere mai bună a dării de seamă: „Nephilim-i erau pe pământ în zilele acelea”. (Genesa 6:4, A.R.V.). Cine erau acei Nephilim-i uriași? Ei nu erau oarecari indivizi de-a sâmbul omenirii, de o creștere capricioasă, anormală, datorită unei suferințe glandulare. Ei erau supra-oameni. Erău demoni din lumea spiritelor, materializați în carne, dar de o formă uriașă, spre a dovedi origina lor superioară, deoarece omul este făcut „cu puțin mai prejos decât îngerii”. Apariția lor neașteptată printre oameni, constituia dovada vizibilă că lucrurile, în acele ceruri de sub Satan, suveranul nevăzut al omului, mergea spre mai rău.

Dumnezeu nu scoase afară din cer pe Satan Diavolul, după ce pronunță judecata asupra lui în Eden, ci îl lasă să rămână pentru încercarea integrității fiilor spiritali ai lui Dumnezeu. Într-adevăr, după mai bine de două mii de ani după răscoala lui Satan, „se întâmplă într-o zi, când fiii lui Dumnezeu se înfățișară înaintea lui Iehova, că Satan veni și el printre ei. Și Iehova zise lui Satan: De unde vii? Atunci Satan răspunse lui Iehova, și zise: De la cutreerarea pământului și de la plimbarea pe care am făcut-o pe el”. (Iov 1:6, 7, A.R.V.). Evident, atunci, mulți din acei îngeri, dacă nu toți cari erau în organizațiunea pe care Dumnezeu o supuse lui Lucifer în funcțiunea sa de „cherubim ocrotitor” peste om în Eden, cedară înduplecării lui Satan, după ce el pricinui căderea omului. El deasemenea se răsculară împotriva lui Dumnezeu Cel Prea Înalt, părăsind sfânta Sa organizațiune și luară loc de partea lui Satan în controversă.

Acei îngeri necredincioși devinură diavoli, întrucât ei se alăturară necredinciosului Lucifer la defăimarea lui Iehova Dumnezeu și ocărtrea numelui Său. Ei devinură demoni cari erau adorați mai târziu de oameni, dar a căror adorare Iehova Dumnezeu interzise poporului Său ales să o practice, zicând: „Să nu-și mai aducă jertfele lor la demoniți cu cari curvose”. (Leviticul 17:7, Roth.). „Au adus jertfe draclilor, unor idoli cari nu sunt dumnezei, unor dumnezei pe cari nu-i cunoșteam, dumnezei noui, vălâți de curând”. (Deuteronomul 32:17, Roth.; și 2 Cronici 11:8; Psalm 109:37). Lucifer, de rangul cherubimilor, deveni astfel „principele demonilor”, numit și „Beelzebub”. — Matei 12:24, 27, 28, A.R.V.

Îngeri cari păcătură în acest fel, ajungură sub sentința de condamnare a lui Iehova Dumnezeu. Ei și degrabă din binecuvântata lor porțiune în sublimă Sa organizațiune a lumii și adăvărului, și-i înjosă la starea nu-

mită în mod simbolic „Tartar”. Neavând locașa adevărului scopurilor lui Dumnezeu, ei nu erau liberi, ci sunt sub continua supraveghere a lui Dumnezeu, ca vrășnăși ai Săi. Astfel ei sunt ca în lanțuri. Ei sălădată nu se pot elibera de sub sentința Sa de nimicire, care apăsă

lor, ci în starea lor de degradare în Tartar, aslecptă atenționarea acelei sentințe în ziua de judecată, împreună cu Satan Diavolul. Descoperirea inspirată cu privire la aceasta zice: „Dar ostinda îi pește de multă vreme și pierzarea lor nu dormitează. Căci dacă n'a crupat Dumnezeu pe îngeri cari au păcătuit, ei i-a aruncat în Tartar, unde stau înconjurat de întunerec, legați cu lanțuri și păstrați pentru judecată”. (2 Petru 2:3, 4, A.R.V., marginală). „El a păstrat pentru judecata zilei celei mării, puși în lanțuri veșnice, în întunerec, pe îngeri cari nu și-au păstrat vrednicia, ci și-au părăsit locuința”. — Iuda 6.

Demoni cari s'au materializat în zilele lui Noe, rizea oameni cari nu aveau credință în Dumnezeu, așa cum avea Noe. Ei răspândeau violență. Chiar numele lor Nephilim înseamnă căzători, cari iar pe oameni să cadă prin violența sau prin alte mijloace. Așa o impresie înspăimântătoare făceau, încât aproape o mie de ani mai târziu, când spionii Israeliti spionau țara Canaanului, și văzură înălțimea neobișnuit de mare a fiilor Canaanitului Amac, ei se întoarseră și raportară în mod fals: „Și văzurăm acolo Nephilim-ii, pe fiii lui Amac, cari se trag de la Nephilim-ii: și noi eram ca niște locuști în fața lor”. (Numerii 13:33, A.R.V.). Cartea Genezei spune ce a urmat îndată după ce spătură Nephilim-ii pe pământ.

Oamenii ajungură atât de corupți încât marele Spirit, Iehova, hotări să le acorde numai 120 de ani de favoare, înainte ca să-și execute judecata asupra lor, rezolvând prin aceasta chestiunea de controversă a supremației cu

această generație de oameni cu viață lungă. „Când au început oamenii să se înmulțească pe fața pământului, și li s'au născut fete, fiii lui Dumnezeu au văzut că fetele oamenilor erau frumoase; și din toate și-au luat de neveste pe acelea pe cari și le-au ales. Atunci Iehova a zis: „Spiriții Mei nu va rămâne pururea cu omul, căci și omul nu este decât carne păcătoasă: totuși zilele lui vor fi de o sută douăzeci de ani“. — Genesa 6:1—3, A.R.V.

„Fiii lui Dumnezeu“, cari se căsătoriră cu fetele oamenilor, erau îngeri cari, până aci, rămăseseră credincioși față de Iehova Dumnezeu. „Căci, în cer, cine se poate asemăna cu Iehova? Cine este ca Tine între fiii lui Dumnezeu?“ (Psalm 89:6, A.R.V., marginală; Psalm 88:7, Douay). Încă în organizațiunea lui Iehova ca membri ai familiei Sale de fii, acești îngeri se materializară, fără îndoială cu bune intențiuni, spre a fi de folos rasei umane rătăcite. Cu toate acestea ei nu au fost imputerniciți la aceasta de Dumnezeu, Tatăl lor, și nu era în armonie cu calea Sa de a produce „sămânța“ care va fi trimisă din cer spre a zdrobi capul Șarpelui. Deaceia, acesta era un pas făcut în neascultare, care servi în schimb scopului lui Satan, și produse o progenitură de urmași cari erau „viteji, oameni cu renume“, corecturi îngeri-oameni, cari își făcură un nume pentru ei înșiși și nu pentru Dumnezeu și cari umplură pământul cu violență. Scurta dară de seamă sună: „Nophilim-ii (uriazii) erau pe pământ în zilele acelea, și chiar și DUPĂ ACEEA, când fiii lui Dumnezeu se împreună cu fetele oamenilor, și ele le născură copii: aceștia erau oamenii puternici din vechime, oameni cu renume“. — Genesa 6:4, A.R.V.

În mijlocul acestei nelegiuiri, Noe urmă exemplul lui Enoch și umbla cu Iehova Dumnezeu. El se căsătorii cu o femeie cinstită, nepătată, și după ce ajunse la vârsta

de 500 de ani, Dumnezeu îi binecuvântă cu trei fii. Ei îi creșu în credința lui Dumnezeu și îi conduse în ascultare față de voiața dreaptă a lui Dumnezeu. Noe se păstră pe sine nepătat și necorupt de acea lume veche, nelegiuită, și mărturia inspirată cu privire la el raportează: „Acestea sunt generațiile lui Noe. Noe era un om drept și perfect în generațiunea sa: Noe umbla cu Dumnezeu. Și Noe născu trei fii, Sem, Ham și Iafet“. (Genesa 6:9, 10, A.R.V.) Acești trei fii se căsătoriră cu femei necorupte.

Pământul pe vremea aceea era în starea descrisă la 2 Petru 3:5, stare de care oamenii din afara familiei lui Noe aleseră mai bine să rămână ignorați: „Căci înadins se face că nu știu că odinioară erau ceruri și un pământ scos prin cuvântul lui Dumnezeu din apă și cu ajutorul apei“.

Prin cuvântul plin de putere al lui Dumnezeu, apele de pe pământ fuseseră adunate în mari ochiuri de mare, și pământul uscat a fost făcut să apară, a treia zi de creare. În decursul vremii, înțelele de materii evaporate în starea lor topită, căzuseră unul după altul, spre a forma o boltă de brăuri împrejurul pământului, dar sus, deasupra firmamentului pământului sau întinderii atmosferice. Brăurile se mișcau încet spre poli, la Nord și la Sud, și acolo, în zonele de mai puțină rezistență, căzură, supunând pământul marelui potop care nimici orice formă de viață existentă. Acum, după încheierea celei de a șasea zi de creare, în care Dumnezeu făcu pe om, ultimul înel, aproape numai din apă curată, pătrunse spre firmamentul pământului și învelii pământul într'o boltă. El era susținut în aer de forța centrifugă, pe măsură ce ea se învârtea. El constituia un mare ocean de apă în suspensie, dar încă învelind pământul.

Urmașii lui Adam, înmulțiți acum pe pământ, erau afară din apă, pe pământul uscat. În același timp ei erau

în apă, fiind în jurul boltei de apă, care fusese acolo încă înainte de crearea lui Adam. Căminilor nelegiuiți de pe pământ, de când Adam adormise în moarte, toate lucrurile la ea păreau că continuă să rămână așa cum erau de la începutul creației. Ei niciodată nu vedeau ce vedea Dumnezeu, că apele marel bolte de sus se mișcă spre pământ: că, datorită acestui fapt, grosimea boltei deasupra Ecuatorului pământului devenea foarte redusă, razele soarelui aproape pătrunzând prin ea, și că vânturile boltei, care se apropiau de pământ, slăbeau în mod primejdios, întrucât rotația lor era așa de încetă, încât aveau numai o mică forță centrifugă de oprire puterj de atracție a gravității pământului. Căderea boltei era amenințătoare, așteptând doar ca Dumnezeu să își îndepărteze puterea Sa de restrângere, la sfârșitul celor 120 de ani. Dar înainte ce brăurile boltei să fi căzut, Dumnezeu în mod misterios începe să le avertizeze locuitorii pământului de îngrozitorul cataclism de apă, și să li se arate oamenilor calea de scăpare, dacă ei ar da ascultare.

Iehova Dumnezeu făcu pe Noe martorul Său spre a trămbeta avertismentul. Fără îndoielă că mai întâi Iehova Dumnezeu făcu lui Noe o dare de seamă despre crearea pământului, așa cum este descrisă în primul capitol al Bibliei, descoperindu-i prin aceasta existența puternicului adănc de deasupra firmamentului și că acesta trebuie, în scurt timp, să se prăbușească pe pământ, provocând un potop peste toată fața pământului și nimicind întreaga omenire coruptă. Pentru a scăpa din acesta, trebuia să fie clădită o barcă mare, iar Noe, în ea și femeile tuturor celor patru trebuiau să se refugieze în ea, ducând înăuntru și un număr de păsări albe, vete și animale, reptile (nu insecte). O asemenea „catastrofă ce s'a schiăbut vreodată asupra pământului, nu a fost raportată niciodată până aci, totuș Noe a crezut pe Dum-

nezeu. „Prin credință Noe, când a fost înșălățat de Dumnezeu despre lucruri cari încă nu se vedeau, și, plin de o teamă sfântă, a făcut un chivot ca să-și scape casa; prin ea, el a osândit lumea, și a ajuns moștenitor al neprihănită care se capătă prin credință”. Evrei 11:7.

Toți cei nelegiuiți de pe pământ, Nephilim-ii, oamenii puternici cu renume, precum și omenirea în general, își băteau joc de Noe și de fiii săi, în timp ce aceștia clădeau marea corabie, lungă de 300 de coți, lată de 50 de coți și înaltă de 30 de coți, cu trei etaje interioare. Cum voiau ei să o lanseze de pe uscat, unde o clădiseră? Noe și fiii săi, cu toată batjocura, țineau tare la integritatea lor. Noe avertiză poporul de potop și predică dreptatea lui Dumnezeu, dreptate care reclama potopul nimicirii peste lume, ca executarea dreptei sentințe a lui Dumnezeu asupra ei. Intrebat de către cei îndoielnici când se va întâmpla aceasta, Noe răspunse că ei nu știe ziua sau ceasul, dar că nu se va întâmpla înainte ca corabia să fie terminată și înainte ca el și familia sa să intre în ea.

Marea barcă era complectată, în timp ce aburul continua să se ridice încă din pământ și să ude întreaga față a pământului. Niciun semn de ploaie sau potop nu se vedea. Ce se întâmplă acum? Cuvântul lui Iehova se adresa lui Noe spunându-i să intre în barcă cu familia sa, ducând cu sine deasemenea și păsările și animalele: „Căci după șapte zile voi face să plouă pe pământ patruzeci de zile și patruzeci de nopți; și voi șterge astfel de pe fața pământului, toate făpturile pe cari le-am făcut”. Noe ascultă. Niciun copil sau sugacu nu a fost lăsat în corabie. Deși căsătorii, fiii lui Noe erau atât de preocupați cu pregătirea pentru potop și cu mărturia pentru Iehova, încât nu aveau timp să se gândească la întemeierea unei familii. Nu era ocaziune pentru așa ceva. Mai mult decât atât, abjineren lor de a avea copii

arătă convingerea lor; ea adăuga greutatea la mărtașia lor cu privire la catastrofa apropiată. Cătuș-au oamăni și întorsese-au ei îndată de-a căle lor stricte, crezând că dezastrul mondial era aproape, atunci când văzură pe Noe și pe familia sa intrând în corabia și luând cu ei înșurta creșturile vie? Făc omului, Cristos Ius, răspunde: „Cum era în zilele lui Noe dinainte de potop, când încă nu și beau, se însurau și se măritau, până în ziua când a intrat Noe în corabie și n'au știut nimic, până când a venit potopul și i-a luat pe toți, tot așa va fi și la venirea Fiului omului”. — Matei 24:38, 39.

Noe era în vârstă de 600 de ani când întoarse spațiile acelei lumi nelegiuite și intră în corabia cu încălcătura ei prețioasă. „Cele cari au intrat, erau câte o

parte hărăbitească și câte o parte femească, din orice făptură, după cum poruncise Dumnezeu lui Noe Apoi Ichova l-a închis înăuntru”. (Geneza 7:16, 18, A.R.V.) Apoi izlăveni potopul, în cel de-al șasezecelea an al vieții lui Noe. În șaptesprezece a lunii, a doua. Toate izvoarele a auzului adăre suspendat deasupra pământului. Făcându-că în șirale de apă; și bolta de apă, care apăsase pe mărtaș de razale directe ale soarelui, lunii și stelelor întocmai ca un geam de fereastră, își deschise stăvilărrile ei. Patruzeci de zile cuceră, apăș coș nou, și apele au crescut pe pământ și au ridicat coraba, înălțându-la cele dia urmă pe suprafața lor cu c'ncisprezece coț deasupra celor mai înalți munți.

Pământul părea acum, înăuntru firmamentului său un stăseferă bine apălată, întocmai ca un glob de apă, semănând mult cu pământul de atunci când Dumnezeu porunci, cu 39.000 de ani înainte de aceasta, zicând: „Să se strângă la un loc apele cari sunt de deșuptul cerului, și să se arale uscatul. Nu era prin urmare un lucrul nou pentru Dumnezeu ca să dea o purtare asemănătoare, după ce apele potopului neoperiseră pământul timp de 150 de zile; pentru că atunci țalpa corăbii atose uscatul. „Apele au scăzut de pe fața pământului, surgându-se și împușându-se, și, după o suită cincizeci de zile apele s'au micșorat. În luna a șaptea în ziua a șaptesprezecea a lunii, corabia s'a oprit pe muntii Ararat”. (Geneza 8:3, 4, A.R.V.). Aceasta era exact cincă luni de când încep potopul. Impărțind c'oci lună în 150 de zile, arată că fiecare lună socotea 30 de zile, aproximativ durata unei sisteme lunar (lună nouă) a lunii pământului. Un an de douăsprezece luni pe vrtetea lui Noe socotea, șadar, circa 360 de zile. Acesta fiind un an lunar, era necesar, eventual, să fie regulat, după celuloxul de primăvară, pentru a pune calendarul de acord cu anul solar și pentru a nu lăsa înăuntru amotăntărilor cari sunt stabilite acur. — Geneza 8:22.

„ADEVĂRUL VA VA FACE LIBERI”

În cel de-al șaptesute unulea an al vieții lui Noe, „în luna a doua, în a douăzeci și șapte zi a lunii, pământul era uscat de tot. Atunci Dumnezeu a vorbit lui Noe și i-a zis: **ieși afară din corabie.**” (Geneza 8:13—16). Noe și familia sa și animalele stătuseră în corabie exact un an și zece zile, deoarece Domnul îi închinase în corabie în ziua a șaptesprezecea a lunii a doua a anului trecut. Ce se întâmplase afară, în timp ce aceștia erau în siguranță înăuntru? Dumnezeu „s’a cruțat lumea veche, ci a scăpat pe Noe, acest propovăditor al neprihănității, împreună cu alți șapte însuși, când a trimis potopul peste o lume de nelegători”. Cuvântul de judecată al lui Iehova s’a împlinit, prin care „lumea de atunci s’-a pierdut înecată de apă”. (2 Petru 2:5 ; 3:5, 6). Nelegiuita organizare de oameni de pe pământ, împreună cu amestecul Nephilimilor și a „fiilor neascultători ai lui Dumnezeu” din cerurile nevăzute, se sfârșe. Lumea veche se sfârșe „plini”, dar pământul continua să rămână mai departe. Cu privire la el Dumnezeu zice acum : „Cât va fi pământul, nu va înceta sămănatul și seceratul, frigul și căldura, vara și iarna, ziua și noaptea”. (Geneza 8:22). Acest adevăr sfârșește pe toți cei credincioși de teamă că sfârșitul lumii înseamnă distrugerea pământului literal, a soarelui, a lunii și a stelelor. Ocrotirea lui Noe și a familiei sale de către Dumnezeu, confirmă adevărul că Dumnezeu va păstra pe servii Săi în decursul sfârșitului acestui lumii.

CAPITOLUL XI

SOCOTIREA TIMPULUI

REGELE vecinicii stabile o limită lumii vechi a nelegătorilor și o aduce la sfârșit după exact 120 de ani dela pronunțarea judecării Sale. (Geneza 6:3). Cu facerea de cunoscut a atotputerniciei Sale puteri în potop, Iehova Dumnezeu șterse din existență creațiile nelegiuite, care umpluseră pământul cu răutate. Prin apele furioase ale potopului, El nu numai curăți pământul de ei, ci curăți pământul însuși, care fusese pătat de sângele pe nedrept vărsat de către cei nelegiuiți. Pământul pătat putea în mod drept să fie curățit numai prin sângele acolora care au vărsat sânge. — Numeri 35:33.

Creaturile spirituale cerești, care se materializaseră trupuri de carne, și exercitară un control direct în afacerea pământului, trebuiră să se întoarcă în lumea spirituală. În acest mod asemenea fel de amestec direct al spiritelor din cer în afacerile umane, a luat sfârșit. „Fiilor spirituali ai lui Dumnezeu”, care în mod neascultător se căsătoriră cu fetele oamenilor, nu le-a fost permisi să se întoarcă în curțile sfinte ale prezenței lui Dumnezeu, ci Dumnezeu îi lăsa pe mâna lui Satan, care-i dusă într-o adevărată captivitate. Fiind astfel înzestrați, ei deveniră „spiritele din închisoare, cari fuseseră răzvrătite odinioară, când îndelunga răbdare a lui Dumnezeu era în așteptare, în zilele lui Noe, când se făcea corabie. În care au fost scăpați prin apă un număr de mii, și anume opt”. — 1 Petru 3:19, 20.

Nephilimii cu toate acestea, cari se răzvrătiră deschis împreună cu Satan, se alăturară din nou rândurilor

diavolilor și demonilor sub Satan președintele lor, și pe toți aceștia Satan îl rândui acum după o nouă formă, simbolizată în profeția biblică ca „un alt semn în cer”. „Șiată, s'a văzut un mare balaur roș, cu șapte capete, zece coarne; și șapte cununii împărătești pe capete. Cu coada trăgea după el a treia parte din stelele cerului, și în drumul pe pământ”. — Apocalips 12:3, 4.

Dezvădă este clară, deci, că ocrurile și pământul simbolice de dinainte de potop, încetară să mai existe, dar globul nostru, pământul, rămase. Belgia fusese steașă de pe fața pământului, prin nimicirea tuturor religiunilor. La portunca lui Dumnezeu, Noe și toți ceilalți ocupații al corăbiei, pășău s'ară pe pământul curățit. Primul lucru ce urma să fie făcut în afara corăbiei, era să se institue adorația lui Iehova Dumnezeu prin Noe, care este o iconă profetică a „sămânței” femeii, destinată să afărime capul Șarpeului. „Noe a zidit un altar lui Iehova; și luă din toate debitoarele curate și din toate plăcile curate, și a adus ardere de tot pe altar. Iehova a miroșit un tainos plăcut; și Iehova zise în inimă Sa: Nu voi mai blestema pământul din pricina omului, pentru că întoornirile gândurilor din inima omului sunt rele din tineretea lui; și nu voi mai lovi tot ce este viu, cum am făcut”. Genesa 8:20, 21, A.R.V.

De altminteles, fiind profetică arătând lucruri mai mari încă viitoare, această transacțiune era o împlinire pe scară mică sau în miniatură a cuvintelor lui Lamech la nașterea lui Noe: „Acesta ne va mângâia pentru osteneala și truda mânilor noastre, apoi veni din acest pământ, pe care s'a blestemat Dumnezeu”. Iehova blestema pământul pe vremea Edenului, deoarece un om perfect devenise nelegiuș; dar acum, toți urmașii lui fiind făcuți păcătoși și deci întoornirile gândurilor din inima lor fiind inclinate spre rău din tineretea lor, Iehova Dumnezeu nu blestema pământul din pricina stărn

lipsită de ajutor, în care ei se născuseră. Numai mai târziu, când rasa umană arată o preferință (plăcere) pentru nelegiuire în mod hotărât și păcă pământul cu sânge nevinovat, aduse Dumnezeu asupra lor un blestem. — Ista 24:3—6; Maleachi 4:6.

Pe vremea când această iconă profetică a fost făcută aci, pământul era curat, nepătat și neblestemat. Unicii lui locuitori erau dreți în fața lui Dumnezeu prin credința și ascultarea lor, și prin adorarea lui Iehova, hotărâți să excludă orice demonism sau religie. Într'adevăr, demonii nevăzuți de sub Satan nu fuseseră nimicii, ci li s'a permis să se reorganizeze. Cu toate acestea, la acest punct al timpului, Iehova Dumnezeu, prin Cuvântul, reprezentantul Său cereșc, era în relațiuni directe cu Noe și cu dreapta sa familie. Ceruri drepte stăteau prin urmare atunci în legătură cu un pământ drept. Sub asemenea împrejurări, cari erau profetice împrejurărilor din lumea nouă, acum aproape, Dumnezeu renoi mandatul divin. „Dumnezeu a binecuvântat pe Noe și pe fiii săi, și le-a zis: Creșteți, și înmulțiți-vă...; răspândiți-vă pe pământ, și înmulțiți-vă pe el!” — Genesa 9:1, 7.

Cam un an mai târziu, sau doi ani dela începutul popoului, a fost născut primul copil în împlinirea acestui mandat divin renoi. (Genesa 11:10). În decursul timpului, mandatul a fost împlinit, nu într'un sens complet, ci într'un sens tipic sau preumbritor, când cele șaptezeci de generațiuni dela Noe și urmașii săi au fost aduse în existență, după cum sunt numite în Genesa. capitolul zece. Șaptezeci (sau de șapte ori zece, ambele numere simbolizând perfecțiune) reprezintă împlinirea sau executarea în ce privește mandatul. Nimrod, datorită nelegiuirii și lipsei de copii, nu este socotit, deoarece el nu preumbrăște pe acea cari, într'un oarecare mod, vor avea parte în adevărata și permanenta împlini-

te a mandatului divin în lumea nouă. (Geneza 10:8—10; 10:32). Noe, care trăi încă 350 de ani după potop, văzu mandatul executat în mod tipic. Deși mandatul era reinviat în timpul rând cu ei, el nu avea avu copiii. Fiii săi și nepoșii erau se înmulțiră. Așa va fi și sub Marele Noe.

Spre a arăta că executarea mandatului divin nu însemna nașterea de copii și sub stăpânire totalitară pentru scopuri de războaie egoiste și pângărire a pământului cu sânge, Iehova Dumnezeu stabilii cu Noe și cu fiii săi, deci cu toți urmașii lor până astăzi, legământul vecinic cu privire la sfințenia sângelui, baza vieții. Prin acest legământ sau declarația solemnă a voinței Dăătorului de viață, omul poate uide animale pentru hrana sa trebuie oare, dar nu poate, din dorința de a ucide, să răpească animalelor viața sau sufletul. Deasemenea, sângele unui om nu putea fi vărsat numai de către acela pe care Dumnezeu l-a delegat să activeze după chipul Său, adică, în calitate de reprezentant și executor al judecăților lui Dumnezeu. Dumnezeu zise aceluia care l se închină Lui: „Tot ce se mișcă și are viață, să vă slujească de hrană: toate acestea vi le dau, ca și iarba verde. Numai carne cu viață ei, adică sângele ei, să nu mâncați. Căci voi cere înapoi sângele vieților voastre; și voi cere înapoi viața omului din mâna omului, din mâna oricărui om, care este fratele lui. Dacă vârsă cineva sângele omului, și sângele lui să fie vărsat de om; căci Dumnezeu a făcut pe om după chipul Lui”. — Geneza 9:3—5.

Dacă oamenii ar fi păstrat acest legământ vecinic al sfințeniei vieții creaturii, ei nu ar fi pângărit pământul, ci ar scăpa de aducerea blestemului dela Dumnezeu asupra lor, cu nimicirea ce urmează blestemului. Ca un semn vizibil al acestui legământ al sângelui, Marele Dăător de viață însă să apară pe cer curcubeul, care nici-

dată nu putuse fi văzut de om înainte de potop. „Și Dumnezeu zise: Iată semnul legământului pe care-l fac între Mine și voi și între toate viețile toarele (susflote nite) nepneș chayyak) care sunt cu voi, pentru toate neamurile de oameni în veci... Acesta este semnul legământului pe care l-am făcut între Mine și orice făptură de pe pământ”. (Geneza 9:12—17, Roth.). Adevărul acestui legământ al curcubeului, fiind aplicat în mod potrivit de pu tera lui Dumnezeu la propriul Său timp, va elibera pământul de războaiele nedrepte, cari au lovit omenirea.

MĂSURAREA TIMPULUI PANA IN ZIUA DE ASTAZI

În ce privește relațiile umane, Dumnezeu păstrează cu o precizie de cronometru timpul împlinirii scopurilor Sale. Până ce Dumnezeu nu le descopere servilor Săi dezvoltaj, este cu neputință cercunilor „să știe timpurile sau anotimpurile, pe care Tatăl, le-a păstrat în a Sa putere”. El hotărăște timpul pentru fiecare din scopurile Sale când să devină mature, și la împlinirea vremii, fi activează. „Dar când a venit împlinirea vremii, Dumnezeu a trimis pe Fiul Său, născut din femeie, născut sub lege, ca să răscumpere pe cei ce erau sub lege, pentruca să răpătim inferna”. (Galateni 4:4, 5) „Toate își au vremea lor, și fiecare lucru sub ceruri își are vremea lui.” — Ecleristul 3:1.

Conștientul divin al adevărului arată că de nebuni sunt acei învățători ai „falsei comunismului știință, cari învață că omul a fost pe această planetă într-o stare de dezvoltare spre perfecțiune de milioane de ani. Asupra numărului exact de ani, acești comunisți „evangeliști”, nu pot cădea de acord priore ei. După potop, curcubeul lui Dumnezeu socotește timpul prin generațiile fiilor lui Noe, Sem. Înainte de potop, timpul era socotit dela Adam prin linia lui Set. Prin aceasta este ușor a simpu

să se dovedească că timpul dela crearea lui Adam până la potop era 1.656 de ani, după cum urmează:

Dela crearea lui Adam până la nașterea lui Seth erau	130 ani
Apoi până la nașterea lui Enos	106 ani
Până la nașterea lui Cainan	90 ani
Până la nașterea lui Mahalaieel	70 ani
Până la nașterea lui Iared	65 ani
Până la nașterea lui Enoch	182 ani
Până la nașterea lui Metusala	65 ani
Până la nașterea lui Lamech	187 ani
Până la nașterea lui Noe	182 ani
Până la potop	600 ani

Dela crearea lui Adam până la potop, după
Geneza 5:3—29; 7:6, erau 1.656 ani

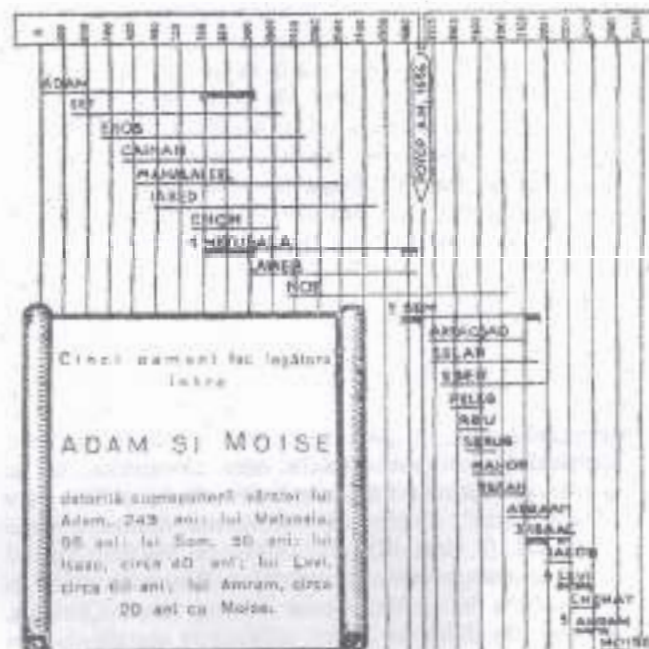
Dela începutul potopului până la nașterea

Sethi lui Seth, Arpanașd erau	2 ani
Până la nașterea lui Seth	35 ani
Până la nașterea lui Eber	36 ani
Până la nașterea lui Peleg	31 ani
Până la nașterea lui Heu	34 ani
Până la nașterea lui Serug	32 ani
Până la nașterea lui Nahor	30 ani
Până la nașterea lui Terah	29 ani

Până la moartea lui Terah, timp la care
fiul său Abraham, în vârstă de 75 de ani,
trece peste râul Eufrat, în pământul
promis 293 ani

Dela potop până la legământul lui Dumnezeu
în Canaan, după darea de seamă din
Geneza 11:10—32; 12:1—7, erau 427 ani

ANNO MUNDI („IN ANUL LUMII”)

Exodul 12:40—43 și Galateni 3:17 sunt de acord că dela legământul abrahamic până la legământul legii lui Iehova cu naștirea lui Israel, în timpul înălțării lor din Egipt, erau 430 ani După aceea urmează prăvălia Israelitelor prin pustie spre țara Canaanului, timp de 40 de ani, urmată de 6 ani de lupte cu Canaanitiți, înainte de împărțirea înregă țării, Israelitelor, de către judecătorul

Ioana (Iosua 14:5—10; Numeri 1:1; 10:11, 12; 12:16; 13:1—30). După moartea lui Ioana a existat o perioadă cu întreruperi, a judecătorilor, a cărei durată Biblia nu o precizează. Cu privire la aceasta apostolul Pavel zice, la Fapte 13:19—22: „Și după ce a născut șapte popoare în țara Canaanului, le-a dat de moștenire pământul lor, pentru aproape patru sute cincizeci de ani. După aceste lucruri, le-a dat judecători, până la proorocul Samuel. Ei au cerut atunci un împărat. Și timp de aproape patru sute de ani, Dumnezeu le-a dat pe Saul, fiul lui Chis, din seminția lui Benjamin; apoi l-a îndalțat, și l-a ridicat împărat pe David”. După domnia de patru sute de ani a lui David, fiul său Solomon devine rege, și în al patrulea an al domniei lui, începu clădirea templului la Ierusalim.

În darea de seamă cu privire la construirea templului, Marele Dumnezeu, care păstrează timpul cu precizie, furnizează ocazie utopie golul dintre ieșirea israeliților din Egipt și începerea lucrării templului. „În al patrusuteptzecelea an după ieșirea copiilor lui Israel din țara Egiptului, Solomon a zidit casa Domnului, în al patrulea an al domniei lui peste Israel, în luna Ziv, care este luna a doua”. După aceea Solomon domni 40 ani și șase de ani. (I Regi 6:1, 2; 11:42). În textul original Ebraic al acestor versete, numărul anilor este scris în întregime. Abia în primele sute de ani după Christos, începură să fie folosite litere alfabetice ca simboluri sic numerelor, și atunci acestea erau folosite numai spre a numera capitolele și versetele, dar NU spre a schimba textul original Ebraic. Fără vreo altă declarație scripturală cu privire la timp, noi acceptăm pe cea din I Regi 6:1, 2, și confirmăm cu socotirea timpului.

Dela legământul lui Dumnezeu cu Abraam până la ieșire erau 430 ani

Dela ieșire până la începerea zidirii templului	430 ani
Până la moartea lui Solomon și domnia lui Roboam	36 ani
Până la domnia lui Abia	17 ani
Până la domnia lui Assa	3 ani
Până la domnia lui Ioasaf	41 ani
Până la domnia lui Ioram	25 ani
Până la domnia lui Ahaz	3 ani
Până la domnia lui Atalia	1 an
Până la domnia lui Iosabab	6 ani
Până la domnia lui Amazia	40 ani
Până la domnia lui Ozia	29 ani
Până la domnia lui Iotam	32 ani
Până la domnia lui Ahaz	16 ani
Până la domnia lui Ezechia	16 ani
Până la domnia lui Manase	29 ani
Până la domnia lui Amos	55 ani
Până la domnia lui Iosia	2 ani
Până la domnia lui Iehoiakim	3 ani
Până la domnia lui Iehoiachin	11 ani
Până la domnia lui Zedechia	3 luni
Până la pustiirea Ierusalimului	11 ani
Până la sfârșitul pustiirii de șaptezeci de ani, în primul an al Regelui Cir din Persia	70 ani

Până la sfârșitul (timpului vechiu) anului 1 i. Chr.

Dela legământul abraamic până la anul 1 i. Chr.

1945 ani

Cifrele de mai sus sunt bazate pe datele de seamă cu privire la regii lui Israel, așa după cum e consemnată în 2 Cronici, capitolele 12 până la 36. Atât 2 Cronici 36:10—23 și Ezra 1:1—6, cât și Daniel 5:28—31, sunt de acord că în primul an al domniei sale, Cîr permise Iudeilor să plece din Babilon și să se întoarcă în Ierusalim spre a zidi templul, sfărșindu-se astfel pustiirea de șeptzeci de ani a Iudeii. Estă bine stabilit că doi ani după răsturnarea Babilonului în anul 539 î. Chr. de către Darius Medul și nepotul său, Cîr Persianul, începu primul an de domnie exclusivă al lui Cîr, deci în anul 537 î. Chr. Totalizând împreună cele trei mari perioade de timp dela crearea lui Adam înainte, avem în față următorul tablou:

Dela crearea lui Adam până la potop erau	1.656 ani
Dela potop până la începutul abrahamic erau	427 ani
Dela începutul abrahamic până la sfârșitul anului 1 î. Chr. erau	1.945 ani
<hr/>	
Dela crearea lui Adam până la sfârșitul anului 1 î. Chr. erau	4.028 ani

După aceea începu perioada așa-zisă Anno Domini sau A. D. („în anul Domnului”). Socrerea timpului „după Christos”, prezintă: „d. Chr.”.

Dela începutul anului 1 d. Chr., până la începutul anului 1943 d. Chr., sunt 1943 de ani până, câtă adunați la tabloul de mai sus, dau măsurarea timpului dela crearea lui Adam până astăzi:

Dela crearea lui Adam până la sfârșitul anului 1 î. Chr. erau	4.028 ani
Dela începutul anului 1 d. Chr. până la sfârșitul anului 1943 sunt	1.943 ani

Dela crearea lui Adam până la sfârșitul anului 1943 d. Chr. sunt 5.971 ani

Non suntem, prin urmare, aproape de sfârșitul celor șase mii de ani ai istoriei umane, unde împrejurările și întâmplările înfricoșătoare apropiate, au fost preanabete de către acelea din zilele lui Noe. — Luca 17:26—30.

CAPITOLUL XII

DUȘMANII LIBERTĂȚII

PRIN potop Iehova Dumnezeu își făcu un semn mare în mările celor opt supraiefturiari. Prin ei a dat El din nou un început familiei umane, care, deși nu era un început perfect, dar, cu toate acestea, era drept. Toate creaturile umane se închinau atunci lui Iehova, care le eliberaa într-un mod atât de minunat din boala necăzului, care veni peste nelegiuții închinători la demoni, în potop. Toate creaturile umane erau acum sub termenii legământului veșnic al sfințeniei sfințite, atât umane cât și animale. Orice măcelărire cu rea voință a oamenilor și animalelor era interzisă și supuși răsturnării lui Dumnezeu prin executarea Său la timpul Său hotărât. Dușmanii nelegiuții ai libertății fuseseră șterși de pe pământ.

Asemenea stări noi, nu înseamnă că proba integrității omului față de Dumnezeu a ajuns la sfârșit. Iehova însă permise Șarpelui cel vechi, Satan. Diavolul să rămână împreună cu hoardele sale de demoni, cărora le ardea încă inima de dorința de a fi adorati de oameni pe pământ. El nu avea niciun semnămint de toleranță pentru curata și nepătată închinare a adevăratului Dumnezeu. Iehova Cel Prea Înalt, care le-a dat o asemenea mustrare pănușitoare și-i înfrână pe potop. Fiind încă vii și activi, Satan și demonii săi „sămânța” sa, și-au ră sămânța „ferăstrău” lui Dumnezeu, care va sfârșii capul Șarpelui, nu se născuse încă, și nu intră în acțiune împotriva lor. Ei stăteau la pământ, penăruca, imediat ce vor fi în fața ei, să o nimicimă dacă va fi posibil. Ei erau hotărâți să corupă și să răsturne adorarea lui Iehova de pe pământ și să facă pe oameni

DUȘMANII LIBERTĂȚII

să uite numele pe care Iehova și-l făcu prin potop. Aceasta nu îl adus mare oareă asupra numelui lui Dumnezeu și ar întoarce oamenii dela El și i-ar îndrepta spre Diavolul ca ocl asupra. Proba integrității omului trebuia neapărat să încegă înainte. Și așa s'a și întâmplă.

„Fiii lui Noe, cari au ieșit din corabie, erau: Sem, Ham și Iafet: Ham este tatăl lui Canaan. Aceștia au fost cei trei fii ai lui Noe, și din ei s'au răspândit oamenii peste tot pământul”. (Geneza 9:18, 19). Nemai născându-se alți copii lui Noe, familia ortodoxă, care se cobora dela el, se împărți în trei mari ramuri: Semiti, Hamiți și Iafetiți. Ei erau și sunt toți din același sânge, și legământul veșnic cu privire la sânge, întarce și condamnă exterminarea răuvoitoare a unci ramuri din rassa umană, de câte vreo familie a celorlalte ramuri, după cum, spre exemplu, anti-Semitiții zisti încercau să ștergă din existență pe Iudei. Este clar declarat, la Fapte 17:26, 27, că Dumnezeu „a făcut ca toți oamenii, ieșiți dintr'unul singur, să locuiească pe toată fața pământului; le-a așezat ancurițe vremi și a pus anumite hotare locuințelor lor, ca și să caute pe Dumnezeu, și să se aibescă să-L găsească băjoșind măcar, că nu este departe de fiecare din noi”.

Nama activând sub directa năunire a lui Iehova Dumnezeu, spre a nimic pe cel nelegiuit, poate cineva să exerce pe nelegiuit. Un exemplu despre aceasta era atunci când Iehova îi aduse pe Ierusalim. În țara pe care o promusese strămoșilor lor. Atunci Dumnezeu le porunci să nimicimă pe locuitorii închinători la demoni, și să ștergă din existență religia lor. Atotputernicul Dumnezeu prin mizeră, ajută pe Ierusalim să ducă la împlinire executarea acestor închinători la demoni.

Noe trăi încă 350 de ani după începerea potopului și era martorul ocular al împlinirii simbolice a mandatului

divin. Cam la un an după ce mandatul le-a fost comunicat, fiul lui Noe, Sem, deveni tatăl unui fiu, pe care-l numi Arpacaxad sau Arpacaxad (Genesa 10:22; 11:10, A.R.V.). Numele acesta înseamnă „Iara lui Chaldeilor sau a Chaldeenilor”, adică, „Iara învingătorilor sau a invadatorilor”. De aceea, pare să se aplice lucrării lui Sem și a fraților săi la învingerea pământului prin cultivare, învedând în mod continuu părțile necultivate. Fiul lui Sem, Arpacaxad va fi continuat această învingere a solului. El era vărul lui Canaan, fiul lui Ham. Inuși Noe a dat un exemplu, întrucât se îndreptă spre agricultură. El nu zide cetăți, după cum făcuse Cain, ceea ce pierduse libertatea de trecătoare.

Noe planse o vie, și într-o zi a căzut vin și s'a îmbătat. El stătea desgolit în cortul său. Diavolul pândea o bună ocaziune ca să aducă ocară asupra acestui mare credincios al lui Iehova și să dea înțeles că Noe ar fi un bețiv ordinar din obișnuință. „Ham, tatăl lui Canaan, a văzut goliciunea tatălui său, și a spus celor doi frați ai lui sfârși”. (Genesa 9:20—22). Ham neglijă să scopere goliciunea tatălui său până ce el și-ar fi revenit în fire. În schimb, Ham se lăsa să fie folosit ca o unealtă de către Șarpele cel vechiu, care ocărăște pe Iehova și pe servii Săi, și el duse vestea despre starea tatălui său lui Sem și lui Iafet. Aceștia doi, cu toate acestea, nu folosiră ocaziunea de a umili și a ocări pe profetul și servul lui Iehova, acest „propovăduitor al dreptății”. Făcî respectară, pe el, pe care Domnul îl cinse pentru atitudinea lui credincioasă. Ei n'au jurat pe servul Domnului și nu s'au slăturat la înfățișarea falsă și ocărfrea lui. Ei se bazeau de Iehova, Dumnezeuul și cărui serv ascultător era tatăl lor. „Atunci Sem și Iafet au fost mandatați, au pus-o pe umeri, au mers de-a-retărâtelea, și au acoperit goliciunea tatălui lor: fiindcă fețele lor erau întoarse înapoi, n'au văzut goliciunea tatălui lor”.

(Genesa 9:23). În ochii lor, tatăl lor n'a suportat nicio rușine.

A cău atitudine era cea dreaptă în ochii lui Iehova, deveni eorum aparentă. Noe, traziindu-se din amestecala provocată de vin, află ce se întâmplase, și cum Ham se arătase neglijent și fără rușine și aduse ocară asupra servului lui Iehova. Atunci spiritul înspăimântat dela Dumnezeu veni asupra lui Noe și el rosti cuvinte profetice: „Blestemat să fie Canaan! Să fie robul robilor fraților lui!” Ham, care otrăvise să-și facă datoria față de Dumnezeu, a fost neglijat și s'a treput peste el, și blestemul umă asupra lui Canaan, care este înțeles ca al patruilea fiu al lui Ham. Urmașii lui Canaan, Canaanții, ajunseră sub acest blestem. În decursul timpului străpăr ei acest blestem, atunci când plouă Dumnezeu foc și puzoasă peste Sodoma și peste Gomora, cât și abinet, când El aduse pe Israelți în țara Canaanului și le porunci să nimicească pe locuitorii Canaanții și religia lor. Etiopienii sau Cușții nu sunt Canaanții, ci sunt urmașii lui Cuș, care este primul amantit prietar fiu lui Ham. Nu există nicio bază pentru pretențiunea religioasă, că locuitorii indigeni ai Africii ar avea pielea neagră din pricina blestemului lui Dumnezeu pronunțat asupra lui Canaan de către Noe.

Apoi Noe pronunță binecuvântarea lui Dumnezeu asupra celor doi fii credincioși ai săi; „și el zise: Binecuvântat să fie Iehova, Dumnezeuul lui Sem; și Canaan să fie robul lui Dumnezeu să lărgească locurile stăpânite de Iafet, și Iafet să locuiască în corturile lui Sem, și Canaan să fie robul lor”. (Genesa 9:26, 27, A.R.V.) Israelții și strămoșii lor, cărora Dumnezeu le făgădui că le va da în posesiune țara Canaanului, coborîră dela Sem și erau Semți. Astfel de Canaanții, cari nu erau executați la porunca lui Dumnezeu, deveniră robii Israelților, cari se închinau lui Iehova, Dumnezeuul lui

Sem. Binecuvântarea rostită asupra lui Sem, oferă un alt punct de sprijin, în ce privește Sămânța femeii, prezisă în Eden. Ea arăta că Sămânța va veni prin linia lui Sem, că în această Sămânță urmașii lui Isafet vor fi binecuvântați și că urmașii lui Canaan, după cum sunt preumbrăți prin Gabaoniți, vor deveni servii Sămânței. *Gen. 9:3—27.*

Satan Diavolul nu reuși să observe această direcție a scopului lui Dumnezeu. Pînă de vrăsmășie, el era hotărît să nîmicască Sămânța. Era dorința sa arzătoare de a iznuda din nou rasa umană cu religie sau demonism, și prin aceasta să înșele pe oameni și să-i îndepărteze de la Iehova. Prin mijlocirea religiei dorea el să-și procure stăpînire peste vecșimile sale și dorea să le întrebunțeze pentru a clădi o organizațiune văzută pe pămînt, și peste aceasta Satan și demonii săi ar fi o putere de control spirituală sau cerească. Acțiunea lui Iehova prin potop distrusese atât organizațiunea spirituală cît și cea omenească, cari existau atunci. Pe acestea se hotărî Satan să le înlocuiască cu altă organizațiune cerească și cu o altă organizațiune pămîntească, simbolic vorbind: cu al doilea rînd de „ceruri” și „pămînt”. Deoarece Ham ajunsese în desgrația lui Dumnezeu, Satan continuă să întrebunțeze pe urmașii acestuia ca fruntași ai religiei și să așeze temelii unui alt pămînt controlat de diavol. Mai ales în Nimrod, nepotul lui Ham, găsi Satan unealta sa.

Cuș era întîiul născut al lui Ham. „Cuș a născut și pe Nimrod: el este acela care a început să fie puternic pe pămînt. El era un viteaz vîntător înaintea lui Iehova; față de ce se zice: Ca Nimrod, viteaz vîntător înaintea lui Iehova. El a domniț la început peste Babel, Erec, Acad și Calne, în țara Sinear”. (*Genesa 10:3—10. A.R.V.*). Noe trăia încă, și, deși el era atunci patriarhul întregii omeniri, nu se așază pe sine peste ei ca un rege sau

dictator. El recunoștea domnia teocratică a Dompului Dumnezeu, Eliberatorul și Mîntuitorul său. El înălța numele lui Iehova, numele pe care Dumnezeu și-l făcu pentru Sine prin potop. Spre a pune în umbră numele lui Dumnezeu printre oameni, și să îndepărteze pe oameni de la încrederea și adorarea lui Dumnezeu, aduse Satan Diavolul pe Nimrod pe primul pămînt.

Nimrod ~~ce arăta răscălmăc~~ Sîmțindu-se restrîns de legămîntul vecinic al lui Dumnezeu, se lupta pentru libertate, după cum cugeta el, dar în realitate executa cu încăpătănare și servea scopurile lui Satan, și prin aceasta ajunsese sclavul Diavolului. Din motive de sport el ajunsese un ucigaș al animalelor de câmpie și de pădure, și în cele din urmă a oamenilor mai slabi. El călcă intenționat legămîntul cu privire la sfîrșirea sîngelui. Vederea curcubeului nu însemna nimic pentru el. El puse numele lui Dumnezeu la o parte și se făcu pe sine însuși popular, făcîndu-și un nume pentru sine. El, și nu martorul lui Iehova, Noe, deveni standardul de comparație uman; „deaceia se zicea: Ca Nimrod, viteaz vîntător înaintea lui Iehova”. Aceasta însemna, „superior și în opoziție față de Iehova”.¹

Oamenii se temeau de vîntătorul Nimrod mai degrabă decît de Dumnezeu, și deaceia nu erau înțelepți. Sub ei ei nu căștigă libertate, ci căzură în lațul religiei și în sclavia dictaturii. „Frica de oameni este o cursă, dar cel ce se încrede în Iehova n'are de ce să se teamă”. „Frica de Iehova este începutul înțelepciunii”. (*Proverbe 29:25, A.R.V.; Psalm 111:10 A.R.V.*). Depărțîndu-se de frica de Iehova, oamenii liudau, înălțau și aderau pe Nimrod, și prin aceasta religia era din nou instaurată pe pămînt. Oameni cari și-au pus încrederea

¹ Prepoziția ebraică aci (*Hiphazi*) este asemănătoare celeia din 1 Cronici 14:8; 2 Cronici 14:10; 20:12; Deuteronomi 31:21.

În om, au interpretat greșit profeția lui Dumnezeu și priveau pe Nimrod ca pe eliberatorul făgăduit, „Sămânța” femeii, și-l urmau ca pe conducătorul lor. După moartea sa, ei l-au zeificat ca pe un dumnezeu nemuritor, cu toată că Nimrod era mort. Deaceia Satan Diavolul era demonul care prinnea asemenea adorare.

Întocmai ca ucigașul levit de frică, Cain, Nimrod strănsese oamenii religioși împreună și ciădiră cetăți. Babel era prima sa cetate. În aceasta se stabili el ca un rege care guverna prin violență, domnind astfel ca un dictator și terorizând poporul. El puse baza politicii organizate și statul se ridică pe sine mai presus de Iehova Dumnezeu, deoarece capul statului era capul lui religios. Uniunea statului și a religiei deținea puterea și țineau poporul în întunecul rătăcirii și al sclaviei. Adevărata închinare lui Iehova Dumnezeu nu era tolerată, ci libertatea era tăgăduită în domeniul lui Nimrod. Nimrod era un Cușit, nu un străvechi Chaldean, și el își întinse teritoriile regatului lui prin agresiuni violente. (Genesa 10:11, 12, *marginală*). El credea într-o clasă a stăpânilor, care avea să stăpânească peste o clasă a sclavilor, și într-o egalitate a familiei. Noe și Sem se ținură de adevăr și continuară să se închine lui Iehova. Ei rămaseră liberi de religia și tirania lui Nimrod. Ei nu deveniră o parte a „pământului” controlat de demoni, pe care Satan, dumnezeul înșelător, reuși să-l întemeieze prin Nimrod.

Iehova Dumnezeu de timpuriu își arătă supremația Sa peste acea capitală politico-religioasă, Babel, începutul domniei totalitare a lui Nimrod. Pe vremea aceea nu exista familia de limbi sau genți, ci toată omenirea vorbea o singură limbă. Acesta era un avantaj; dar, în loc de a întrebuița aceasta spre a se uni în închinare și serviciu lui Dumnezeu, ei își propuseră să îndrumeze acest avantaj spre interese egoiste, într-o conspirație a-

nită împotriva adevăratului și viului Dumnezeu. „Tot pământul avea o singură limbă și aceleași cuvinte. Pornind ei înspre răsărit, au dat peste o câmpie în țara Sinear; și au descălecat acolo. Și au zis unul către altul: Haidem! să facem cărămizi și să le ardem bine în foc. Și cărămida le-a ținut loc de piatră, iar smoala le-a ținut loc de var. Și au mai zis: Haidem! să ne zidim o cetate și un turn al cărui vârf să atingă cerul, și să ne facem un nume, ca să nu fim împrăștiți pe toată fața pământului”. — Genesa 11:1—4, A.R.V.

Domnia teocratică a lui Iehova era aci disprețuită. O domnie politică era propusă pentru tot pământul, și această cetate (Babel) urma să fie capitala politică, împrejurul căreia trebuia să se strângă toată mitocăna mes poporului și să fie ținută în robie, într-o supunere comună față de acest guvern. Oamenii puseră temelie acestei cetăți, care reprezenta politica. Autorii și ziditorii ei erau oameni; ei întrebuițau cărămida arsă în foc sau uscată la soare. Trufașul turn, pe care începură ei să-l zidească în mijlocul cetății, nu era un turn de veghere, ci era un turn al închinării religioase. El trebuia să se ridice deasupra cetății spre cer, arătând că religia era partea dominantă a guvernului. Vârful lui era hotărât să atingă cerul, adică „cerurile” simbolice ale lui Satan și ale demonilor săi. Pe acest turn urmau să fie practicate astrologia și adorarea oștirilor cerurilor văzute, soarele, luna și stelele, pe cari omul le alegea să le adore ca simboluri reprezentative ale demonilor. Religia sau adorarea demonilor, vorbind prin intermediul unei limbi comune întregului popor, trebuia să fie legătura care să îmbrățișeze întreaga lume. Aceasta ar salva lumea. Prin aceasta oamenii și-ar fi făcut un nume pentru ei înșiși, înălțând și slăvind isprăvile oamenilor, mai de grabă decât numele lui Iehova, nume care fusese făcut glorios prin potop.

Din nou deveni necesar pentru Dumnezeu, Cel Prea Înalt, să-Şi facă de cunoscut în mod pronunţat numele Său înaintea oamenilor, cari după potop, așa de repede uitară şi ocăriră numele Său. Supremaţia Domnitorului Teocratic al universului trebuia desfăşurată pentruca oamenii cinşii să poată învăţa şi cunoaşte adevărul şi să fie liberi de religie şi de dictatura mondială sau de lu-

mea totalitară. Iehova Dumnezeu nu se coborî trupeşte de pe tronul Său ceresc ca să inspecteze, ci Îşi îndreptă atenţiunea Sa jos spre acel efort politico-religios al oamenilor cari se înălţau pe sine. Iehova putea deasemenea să trimită jos pe reprezentantul Său, pe Fiul Său iubit, dacă ar fi voit. „Şi Iehova a zis: Iată, ei sunt un singur popor, şi toţi au aceeaşi limbă; şi iacă de ce s'au apucat; acum nimic nu-*ar* împiedeca să facă tot ce şi-au pus de gând. Haidem! să Ne pogorim şi să le încurcăm acolo limba, ca să nu-şi mai înţeleagă vorba unii altora”. Iehova Îşi îndrumă atunci puterea Sa jos. „Astfel Iehova i-a împrăştiat peste toată faţa pământului: şi au încetat ca să mai zidească cetatea. Deaceia cetatea a fost numită Babel; căci acolo a încurcat Iehova limba întregului pământ, şi de acolo i-a împrăştiat Iehova pe toată faţa pământului”. (Genesa 11:5-9, A.R.V.). Atotputernicul Dumnezeu puse stavilă ţelului lor egoist şi frânse efortul lor organizat unit de a stabili o dominaţie mondială cu ajutorul religiei, politicii şi comerţului, şi în combaterea lui Iehova. El arătă supremaţia Sa pentru folosul aceluia, cari se temeau de El şi I se închinau Lui. Deoarece Noe şi Sem se păstrară curăţi şi nepătaţi de acea înregimentare lumească de oameni prin religie şi politică, Dumnezeu nu încurcă limba lor. Ei continuau să I se închine Lui şi să fie martorii Săi acum pentru nouele naţiuni.

Această dare de seamă biblică a fost scrisă dinainte ca un îndemn pentru noi acum, când scopul oamenilor este de a face cauză comună şi în mod unit să instaleze „o lume nouă şi mai bună” în care întreg pământul să constituie o singură vecinătate şi omenirea să fie o mare familie sub un guvern internaţional cu „mai multă religie”.

CAPITOLUL XIII

LEGĂMĂNTUL PENTRU LIBERTATE

O AMENILOR le s'a părut lung timpul dela legământul lui Iehova în Eden, prin care Iehova a descoperit că sămânța sau urmașul „femeii” Sale va zdrobi capul Șarpelui. Legământul lui Dumnezeu este învoiala Sa, totdeauna solemnă, prin care El își exprimă scopul Său. Când această declarație a scopului este făcută numai din partea lui Dumnezeu și fără a lua în considerațiune vreo creatură sau creaturi, sau fără să depindă de faptele creaturii, este un legământ unilateral sau de o singură parte.

Legământul în Eden a fost exprimat direct șarpelui, care reprezenta pe Satan, dar acesta nu era făcut cu Satan dușmanul, nici nu era acesta făcut cu Adam sau cu Eva, care s'au alăturat lui Satan în răscoală. Mai mult încă, legământul nu depindea de cecece ar face vreuna din aceste creaturi necredincioase, diavolești sau umane. Deaceia, legământul era de o singură parte, sau unilateral. Împlinirea lui depindea în întregime și în mod absolut de Atoșputernicul Dumnezeu singur. Acest fapt a asigurat executarea lui în mod perfect. Scopul lui Iehova, așa cum a fost declarat în auzul dușmanului, nu putea să dea greș, în ciuda vrăjmașiei exprimate de către un asemenea dușman. Oamenii temători de Dumnezeu pot, prin urmare, să exercite credință deplină în Dumnezeu, că El va justifica cuvântul Său sau îl va susține cu adevărat. El va justifica prin aceasta numele Său, care este legat de acel cuvânt. În prezicerea nimă-ciri nelegăuitului Lucifer, a lui Satan, care era îndărătul zidirii cetății Babel, sau Babilon, Dumnezeu, care și păstrează cu credincioșie legământul, zice: „Iehova al

oștirilor a jurat și a zis: Da, ce am hotărât se va întâmpla, ce am pus la cale se va împlini. Iehova al oștirilor a luat această hotărâre: cine l se va împotrivi? Mâna Lui este întinsă: cine o va abate? — Isaia 14:4, 12, 24, 27, A.R.V.

Cam la patru sute de ani după potop, Iehova Dumnezeu a dat mai multă informațiune, într'un alt legământ, cu privire la „Sămânța” promisă. Sem, unul dintre cei opt supraviețuitori ai potopului, era încă în vîrstă, și deasemenea și Arpaxad (sau Arpacșad), al cărui nume înseamnă „țara Chaldeilor”. În conformitate cu binecuvîntarea lui Sem de către Noe, „sămânța” urma să fie așteptată din linia urmașilor lui Sem, și l-a plăcut lui Dumnezeu să lase ca această lînie să treacă prin Arpacșad. În decursul vremii, a fost zidită o cetate cu numele „Ur din Chaldea”, pe țărmul de Sud al râului Eufrat, aproape de locul unde se varsă în Golful Persic. Eufratul era unul dintre cele patru râuri, cari curgeau din grădina Eden. Când Sem era în vîrstă de 450 de ani și fiul său Arpacșad în vîrstă de 350 de ani, în Ur din Chaldea se născuse un copil, pe care Terah, tatăl său, îl numi „Abram”. Numele său înseamnă „tată subtil”. El era din linia de urmași dela Sem prin Arpacșad. Tatăl lui Abram, Terah, avea trei fii, primul născându-se când Terah era în vîrstă de șaptezeci de ani. Abram era cel mai tânăr, fiind născut cu șaptezeci și cinci de ani înainte de moartea lui Terah, dar din cauza însemnătății lui Abram în scopul lui Dumnezeu, el este numit primul printre fiii lui Terah. — Genesa 11:26, 32; 12:4.

Abram creștu în Ur din Chaldea. Intrucît Abram și Sem au trăit împreună adică viețile lor s'au suprapus timp de 150 de ani, Abram a putut să primească direct dela Sem o dare de seamă despre potop și despre stările cari l-au precedat, precum și despre promisiunea lui Iehova în Eden cu privire la el berare prin o „sămânță”.

Abram a arătat credință în aceste chestiuni și, deci, în Iehova Dumnezeu, și a privit înainte spre ziua „sămânței”, spre ziua libertății. Aceasta i-a plăcut lui Dumnezeu. El era cu luare aminte la Abram pentru credința lui. Unul din urmașii lui Abram spune ce urmă, zicând: „Dumnezeul slavei S'a arătat părintelui nostru Abraam, când era în Mesopotamia, înainte ca să se așeze în Haran. Și i-a zis: Ieși din țara ta și din familia ta, și du-te în țară, pe care ți-o voi arăta. El a iugit atunci din țara Chaldeilor, și s'a așezat în Haran. De acolo, după moartea tatălui său, Dumnezeu l-a strămutat în țara aceasta, în care locuiești acum”. — Faptele 7:2—4, A.R.V.

Darea de seamă de către un alt urmaș al lui Abram, Moise, zice: „Iehova zicese lui Abram: Ieși din țara ta, din rudenția ta, și din casa tatălui tău, și vino în țara pe care ți-o voi arăta. Voi face din tine un neam mare, și te voi binecuvânta; și ți voi face un nume mare, și vei fi o binecuvântare. Voi binecuvânta pe cel ce te vor binecuvânta, și voi blestema pe cel ce te vor blestema; și toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine”. — Genesa 12:1—3, A.R.V.

Aceasta a stabilit că sămânța „femeii” lui Dumnezeu trebuia să vină prin acest om credincios, prin acest maritor al lui Iehova. Această declarație a scopului divin lui Abram, era un legământ unilateral al lui Iehova, precizând pe mai departe canalul prin care trebuia să vină „sămânța”, și deci o garanție că binecuvântarea trebuia să vină la toate familiile pământului, nu orbește sau în mod automat, ci numai la toți aceia cari binecuvântează pe Abram, pe când aceia cari îi blestemă, vor fi blestemați. În armonie cu acest legământ, Dumnezeu schimbă mai târziu numele lui Abram în vârstă de 99 de ani, în acela de Abraam, ceea ce înseamnă „tatăl unei mulțimi”.

Unul din urmașii lui Abram deveni un apostol al „sămânței” și a declarat sub inspirație că Abraam a fost întrebuintat ca un tip sau icoană profetică a lui Iehova Dumnezeu. Dumnezeu însuși este „Tatăl sublim” și este Tatăl „sămânței” și al mulțimii aceloră cari primesc viață și libertate prin „sămânța”. (Romani 4:16, 17, *marginală*). Prin urmare lui Abraam i-a promis Dumnezeu în realitate că El va face numele lui Iehova mare și că în Iehova vor fi binecuvântate toate familiile pământului, dacă ele binecuvintează numele lui Iehova. Aceia cari blestemă pe Iehova, vor fi blestemați, întocmai ca Șarpele. Prin acest fapt, nevasta lui Abraam devenea deasemenea un tip, o icoană profetică a „femeii” lui Dumnezeu, care naște „sămânța”, „femeia” lui Dumnezeu fiind sfânta Sa organizațiune numită Sion. Pentru acest motiv, Dumnezeu schimbă numele nevastei lui Abraam din Sarai în Sara, ceea ce înseamnă „prințesă”.

Dacă Abraam urma să fie o parte în acest legământ, aceasta depindea de credința sa, așa cum a fost dovedită prin fapte. Când el părăsi țara Chaldeilor și se mută în țara pe care i-o arăta Dumnezeu, anume, în țara Canaanului, acum Palestina, atunci legământul i s'a aplicat lui, Abraam deveni părtaș la el, care, de astădată deveni un legământ de două părți sau bilateral. Cu toate acestea, scopul legământului unilateral al lui Iehova Dumnezeu, așa după cum a fost dat în Eden, stătea încă în picioare și nu depindea de nimeni om, ci va fi executat neîntrerupt: veamă de vreo creatură individuală. Dacă o creatură va avea o parte în acest legământ, în timpul implinirii lui, depinde de credința și credincioșia unei asemenea creaturi. Abraam a arătat credință și credincioșie până la sfârșit, și de aceea a fost întrebuintat ca o parte pentru legământ.

Abraam nu se stabilă în Canaan și nu zidi o cetate cu propriile sale mâini și nu ridică nicio pretențiune a-

supra țării. Canaanii se închinau la dumnezei falși, la demoni, dar Abraam se închina lui Iehova. Odată, Abraam a fost nevoit să se pogoare în Egipt. Atunci Satan Diavolul, în vrăgăniea sa împotriva sămânței promise, încercă să necinstească pe nevasta lui Abraam, Sara, prin Faraon, regele Egiptului, și să facă astfel pe Sara nepotrivită de a fi mama urmașului lui Abraam, Iehova Dumnezeu. Mai Marele Abraam, zădărnici manevra lui Satan și păstră pe Sara curată, nepătată și potrivită spre a fi folosită ca o iconă a „femeii” lui Dumnezeu. Abraam n'a luat parte în politica țării Canaanului, și în ce privește certurile locale, sau certurile cu națiunile înconjurătoare, el stătea cu totul neutru. El credea că Dumnezeu îi va da țara, lui și urmașilor lui, la timpul Său hotărât și pe propria Sa cale.

Pe vremea aceea trăia în Canaan un rege distins, care se închina lui Iehova Dumnezeu. Numele său era Melchisedec. El era domnitor al cetății Sodomului, care mai târziu deveni Ierusalim, după cum susțin unii. Biblia nu conține nicio dare de seamă cu privire la tatăl sau mama lui Melchisedec sau cu privire la urmașii săi, nici cu privire la vârsta sa, sau cu privire la sfârșitul vieții sale. El și Abraam s'au întâlnit în felul următor: Neputa lui Abraam, Lot, venise cu el în Canaan. Din motive economice, Lot se despărți de Abraam și își întinse corturile sale aproape de Sodoma, pe câmpia râului Iordan. Prin aceasta Lot era aproape de teatrul de război dintre cinci regi locali și patru regi agresori din afara Canaanului. Lot și casa sa au fost capturați printre prizonierii luați de către regii biruitoare agresori și au fost duși în robie. Abraam înarmă 318 oameni dintre servii săi instruiți și urmări pe jefuitori, nu pentrucă Lot era rudenie sa după carne și sânge, ci pentrucă Lot credea în același Dumnezeu căruiă Abraam I se închina. El îi hătu și aduse înapoi pe colegul său, pe credinciosul

Lot, casa și averea sa. La întoarcerea sa, pe când Abraam se apropia de Salem, regele acelei localități îi ieși înainte întru întâmpinarea lui, și-i aduse daruri improprietătoare.

„Melchisedec, împăratul Sodomului, a adus pâine și vin: el era preot al Dumnezeului Celui Prea Înalt. Melchisedec a binecuvântat pe Abram, și a zis: Binecuvântat să fie Abram de Dumnezeul Cel Prea Înalt, Ziditorul cerului și al pământului. Binecuvântat să fie Dumnezeul Cel Prea Înalt, care a dat pe vrăgnașii tăi în mâinile tale! Și Abram i-a dat zeciuială din toate”. (Genesa 14:18—20). Acest preot-rege binecuvântă pe Abraam și Abraam îi dădu zeciuială din tot cecece adusese.

Această întâmplare era manevrată de Iehova Dumnezeu și era profetică. Ea prezicea că „sămânța” organizațiunii lui Dumnezeu va fi marele Preot al lui Iehova și deasemenea și un rege al dreptății și al păcii, și că El va justifica numele lui Iehova și-l va binecuvânta. Deaceia Dumnezeu făcu această declarație cu privire la „sămânța”, zicând: „Iehova a jurat și nu-l va părea rău: Tu ești preot în veac după ordinul lui Melchisedec”. (Psalm 110:4, A.R.V.). Aceasta ne dă o speranță pentru un guvern al dreptății și al păcii peste pământ prin „sămânța” lui Dumnezeu. „Speranță, pe care o avem ca o ancoră a sufletului; o speranță tare și neclintită, care pătrunde dincolo de perdeaua dinlăuntru a templului, unde Isus a intrat pentru noi ca înainte mergător, când a fost făcut Mare Preot în veac, după rânduiala lui Melchisedec. În adevăr, Melchisedec acesta, împărat al Sodomului, preot al Dumnezeului Celui Prea Înalt, — care a întâmpinat pe Abraam când acesta se întorcea dela măcelul împăraților, care l-a binecuvântat, care a primit dela Abraam zeciuială din tot, — care, după însemnătatea numelui său, este întâi, rege al

dreptății, apoi și rege al Salemului, adică Rege al păcii; fără tată, fără mamă, fără sprijin de neam, neavând nici început al zilelor, nici sfârșit al vieții, — dar care a fost asemănat cu Fiul lui Dumnezeu, — rămâne proot în veac. Vedeți bine dar cât de mare era el, dacă până și patriarhul Abraam i-a dat zeceșală din prada de războiu”. — Evrei 6:19, 20; 7:1—4.

Abraam ajunsese în vârstă de nouăzeci și nouă de ani, și se părea fără speranță acum ca să aibă urmaș prin Sara, care era cu zece ani mai tânără decât el. Atunci apăru Atotputernicul Dumnezeu prin soțul Său lui Abraam și-i promise că, prin puterea atotputernică a lui Dumnezeu, Abraam și Sara vor avea un fiu, care va fi numit Isaac. Înainte de nașterea lui Isaac a avut loc distrugerea cu foc și cu pucioasă a Sodomei și a Gomorei, iar Lot și cele două fiice ale sale au fost scăpați din această soartă. Încă odată Satan Diavolul a încercat să pângărească pe urmașul lui Abraam prin acțiunea regelui filistin Abimelech, dar Dumnezeu eliberă pe Sara de pângărire prin acest închinător al diavolului și a dat-o îndărăt lui Abraam. După aceea s'a născut Isaac, când Abraam era în vârstă de o sută de ani; aceasta s'a întâmplat printr'o minune a lui Dumnezeu și prin spiritul sau forța Sa activă. El n'a fost „născut după carne”, ci a fost „născut după spirit”. — Galateni 4:26, 29; Romani 4:17—22.

Isaac era singurul fiu născut al lui Abraam prin femeia sa Sara, și el iubea pe Isaac foarte mult. În această relațiune a acestor trei, Abraam preumbrea sau simboliza pe Iehova Dumnezeu ca Tatăl „sămânței” promise, Femeia sa Sara preumbrea pe organizațiunea sfântă a lui Dumnezeu, prin care aduce Iehova la ivesală „sămânța”, organizațiune care este simbolizată în Scriptură ca o „femeie” curată și sfântă a lui Dumnezeu și care se numește Sion. „Femeia” este organizațiunea universală a lui Dumnezeu, compusă din creaturile Sale credincioase, care sunt în relațiune de legământ cu El, fiind consacrate și devotate Lui. Întreaga organizațiune universală este unită cu El cu legături sfinte, întrucât ea este legăturile de căsătorie, dela care nu există divorț, cu excepția renunțării pentru creatura necredincioasă, separată astfel dela Dumnezeu. Isaac preumbrea pe singurul Fiu

născut al lui Dumnezeu, Cuvântul, Capul organizației universale a lui Dumnezeu. Singurul Fiul născut al lui Dumnezeu a fost luat din acea organizație pentru că să devină „omul Christos Isus” și după aceea să devină un Rege și Preot în veac „după rânduiala lui Melchisedec”.

Abraam a crescut pe Isaac în credința și ascultarea lui Iehova, după cum spusese Dumnezeu: „Căci Eu îl cunosc și știu că are să poruncească fiilor lui și casei lui după el să țină calea Domnului (a lui Iehova), făcând ce este drept și bine, pentru că astfel Domnul (Iehova) să împlinească față de Abraam ce i-a făgăduit”. (Geneza 18:19, A.R.V.). Când Isaac crescuse la starea de tânăr, care avea aceeași credință întocmai ca tatăl său, atunci Dumnezeu puse, atât pe tată cât și pe fiu, la o mare probă a integrității sau a sănătății credinței și devotamentului lor față de Dumnezeu. Prin îndeplinirea cu credințioasă a părții lor prin favoarea și cu ajutorul Său, tatăl și fiul trebuiau să aibă parte într-o dramă profetică, cari preumbreau întâmplări de cea mai mare importanță ce urmau să vie. Dumnezeu porunci lui Abraam să ia pe Isaac și să meargă cale de trei zile spre Nord, în țara Moria, și să-l aducă acolo ca ardere de tot lui Dumnezeu pe unul din munți. Prin faptul că Abraam a ascultat și a făcut pașii necesari pentru aducerea jertfei, el și-a dovedit iubirea pentru Creatorul său, care era mai mare decât iubirea sa pentru singurul său fiu născut.

Când au ajuns la locul de jertfă și au clădit acolo un altar, Abraam făcu de cunoscut lui Isaac că Dumnezeu îl desemnase ca el să fie jertfa. Isaac nu fugi, ci cu devotament pentru Iehova Dumnezeu, se hotărî să-și păstreze integritatea înaintea Dumnezeului său cu credințioasă până la moarte. El se lăsă să fie legat și pus pe lemnele altarului. Abraam luă cuțitul în mână să și îl

momentul următor îl ridică la punctul extrem spre a înjunghia cu el pe Isaac, înainte de a aprinde focul de pe altar. În clipa aceea Isaac era ca și mort pentru credințioșia sa. Pentru Abraam el era ca și mort și pe deplin jertfit. Încă o clipă și — dar într'un mod fulgerător ingerul lui Iehova strigă din cer și opri lovitura mortală și declară că încercarea lui Abraam a temerii sale de Dumnezeu era îndeajuns. Apoi Dumnezeu Se îngriji de un berbec, care era încurcat cu coarnele într'un tufts, și-l jertfi pe acesta ca un simbol al lui Isaac.

„Ingerul lui Iehova a chemat a doua oară din ceruri pe Abraam și i-a zis: Pe Mine însumi jur, zice Iehova: pentru că ai făcut lucrul acesta, și n'ai cruțat pe fiul tău, pe singurul tău fiu, te voi binecuvânta foarte mult și-ți voi înmulți foarte mult sămânța, și anume: ca stelele cerului și ca nisipul de pe țămul mării; și sămânța ta va stăpâni cetățile vrășmașilor ei. Toate neamurile pământului vor fi binecuvântate în sămânța ta”. (Geneza 22:15—18, A.R.V.). Cu această promisiune, legământul lui Dumnezeu cu Abraam era complet. Ea arăta că eliberarea de dușmanii lui Dumnezeu și ai omului se va câștiga prin biruința „sămânței” promise. Dumnezeu accentuă că ei și aiții vor fi asociați împreună cu „sămânța” ca fi ai lui Dumnezeu, dar că numărul tuturor acelor-lă nu fusese încă destăinuit, ci era ca stelele și ca grăunțele de nisip, peste puterea omului atunci să-i numere.

Prin „sămânță”, toate națiunile, cari binecuvântează pe Iehova Dumnezeu și-L ascultă, vor fi binecuvântate. După textul ebraic: „Astfel toate națiunile pământului se vor binecuvânta în sămânța ta”. (Roth.). Binecuvântarea nu va veni în mod automat, ci prin exercitarea credinței și supunerii, oamenii tuturor naționalităților vor primi binecuvântare.

În această dramă profetică, care a fost creată cu A-

braam și Isaac pe muntele Moria, s'a prăvălit în mod exact că Fiul lui Dumnezeu își va păstra integritatea lui Dumnezeu cu credincioșii până la moarte, pentru justificarea marelui Tatălui Său și că din iubire pentru noua lume a dreptății, Iehova Dumnezeu va da pe Isus Fiul să fie Săruința și Regele asmenes lui Melchisedec. „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiul, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică”. — Ioan 3:16.

CAPITOLUL XIV

DREPTUL DE ÎNȚIA NAȘTERE A LIBERTAȚII

CUI urmează să-i revină prețiosul drept de întâia naștere pentru pășindurța sau legământul făcut cu Abraam? Iehova Dumnezeu, care era prăvălit prin Abraam, a hotărât aceasta, deoarece El este Autorul și Dozătorul legământului. El a îndrumat pe Abraam în drama tipică.

Când Abraam era în vârstă de 137 de ani, nevasta sa credincioasă muri. Venise știrea din cetatea lui Haran în Mezopotamia, aproape de izvorul râului Eufrat, unde se stabilise Nahor, fratele mai bătrân al lui Abraam, că fiului acestuia, lui Bethue, i se născuse o fiică, Rebeca, și că ea ajunsese acum la maturitate. Fiul lui Abraam, Isaac, era deocamdată în vârstă de patruzeci de ani, dar încă tot singur. El refuza să se căsătorească cu vreuna din fiicele țării, cari erau Canaanite, urmasă ale blestematului Canaan. Isaac aștepta ca tatăl său Abraam să-i găsească o nevastă și să aranjeze astfel pentru transmiterea pe mai departe a legământului făgăduințat. Nevasta trebuia să fie o femeie temătoare de Dumnezeu și din rudenția cea mai apropiată a lui Abraam. Abraam nu se întoarse îndărăt în țara din care Iehova Dumnezeu îl scosese, nici nu permise ca fiul său Isaac să meargă acolo, ci trimise acolo pe cel mai bătrân dintre servii casei sale, ca să aducă o nevastă pentru Isaac din neamul lui. Așeză din cetate, Domnul Dumnezeu aduse îndată pe acest serv Egiptean în legătură cu femeia în perspectivă, cu Rebeca, tocmai unde oprise să aștepte cămilele sale. După ce a dat cămilelor sale să bea și după ce află educația lui Eliezar, Rebeca fugi acasă și a dat de știre că servul lui Abraam se află afa-

ră din cetate. Fratele ei, Laban, se grăbi numai decât și aduse omul în casă.

Înainte de a primi să mănânce, Elazar, fără întârziere, făcu de cunoscut măriunea sa tatălui Rebecii, lui Bethuel. Atât Bethuel cât și Laban ziseră: „Dela Iehova vine lucrul acesta; noi nu-ți mai putem spune nici rău, nici bine. Iată, Rebeca este înaintea ta; ia-o și du-te, ca să fie nevasta fiului stăpânului tău, cum a spus Iehova”. După o sărbătoare și după ce s'au odihnit peste noapte, Eliazar a cerut să fie lăsat să se întoarcă cu Rebeca la casa stăpânului său. Rebeca s'a învoit să plece, deoarece cazul dela Domnul era urgent. „Și ei au binecuvântat pe Rebeca, și i-au zis: O, sora noastră, să ajungă mama a mil de zeci de mii, și sămânța ta să stăpânească cetățile vrășmașilor tăi” (Genesa 24:50, 51, 50, A.R.V.) Pe când cămilele se apropiau de destinație, purtând pe Elazar și pe logodnica lui Isaac, Isaac era la câmp și-i văzu venind. Caravana se opri, iar Rebeca coborî și-și acoperi fața cu vălul ei de mireasă. „Servul a istorisit lui Isaac toate lucrurile pe cari le făcuse. Isaac a dus pe Rebeca în cortul mamei sale Sara; a luat pe Rebeca, ea a fost nevasta lui și el a iubit-o. Astfel a fost mângâiat Isaac pentru pierderea mamei sale”. (Genesa 24:66, 67). Nu există nicio dare de seamă că ar fi fost de față vreun preot sau ar fi luat vreo oarecare parte în aceste întâmplări; pentru că întregul chestiune era în conformitate cu aranjamentul și legea lui Iehova Dumnezeu.

Accastă parte plăcută a dromei profetice îndeplinește pe mai departe icoana, că sămânța lui Abraam trebuie să fie numeroasă ca stelele și ca nisipul. Ea preumbrește că singurul Fiu născut al lui Dumnezeu ca „Sămânța”, nu va fi a ngur, ci că Iehova Dumnezeu, în conformitate cu scopul Său, îi va da asociat, peste cari Fiuul va fi Capul, după cum bărbatul este capul femeii. (I Corințeni

11:3). În consecință, Isaac continuă să preumbrească pe Christos Isus ca Sămânța, pe când Rebeca preumbrește grupa asociaților creștini, pe cari Iehova Dumnezeu în conformitate cu scopul Său, îi dă lui Christos Isus ca „mireasă”. Ei sunt „trupul lui Christos”, al cărui Cap este Isus Christos. Prin căsătoria cu Isaac, Rebeca deveni nora lui Abraam și deveni una cu Isaac, tipica sămânță a făgăduinței. Aceasta preumbrește cum aceia cari constituie mireasa lui Christos, sau „nevasta Mielului”, vor fi uniți, prin adopțiunea lui Dumnezeu, împreună cu Sămânța Christos Isus și prin aceasta devin parte a Sămânței Mai Marelui Abraam.

Accasta nu este „interpretarea particulară” a vreunui om. Scripturile îndepărtează orice idolăla cu privire la aceasta. Sub inspirație cerească este scris: „Înțelegeți și voi dar, că fiii ai lui Abraam sunt cei ce au credință. Scriptura, deasemenea, fiindcă prevedea că Dumnezeu va socoti neprihănit pe neamuri, prin credință, a vestit mai dinainte lui Abraam această veste bună: Toate neamurile vor fi binecuvântate în bine. Acum, făgăduințele au fost făcute lui Abraam și seminței lui. Nu zice: Și semințelor (ca și cum ar fi vorba de mai multe), ci ca și cum ar fi vorba numai de una: Și seminței tale, ADICĂ CHRISTOS”. (Galateni 3:7, 8, 16, A.R.V.). Aceasta dovedește că Christos Isus este Sămânța Marelui Abraam, Iehova. Prin Christos Isus, Iehova binecuvintează pe aceia cari arată credință și o dovedesc, și apoi El îi adoptă ca fiii ai Săi și-i face una cu Christos Isus, Sămânța, făcându-i astfel parte din „Sămânță”. Căci totți sunteți fiii ai lui Dumnezeu prin credința în Christos Isus... Fiindcă totți sunteți una în Christos Isus. Și dacă sunteți ai lui Christos, sunteți „sămânța” lui Abraam, moștenitori prin făgăduință”. — Galateni 3:26—29.

Legământul lui Dumnezeu cu Abraam, nu a descoperit căți anume vor fi asociați cu Christos Isus ca „mi-

reasa Sa; ei au fost lăsați fără număr, întrucât ca stelele și ca nisipul. La timpul hotărât i-a plăcut lui Dumnezeu să facă de cunoscut numărul exact. (Apocalips 7:4—8; 14:1, 3), ca dovadă că Isaac preumbrea Sămânța promisă, care unește clasa „miresei” cu sine ca copii ai lui Dumnezeu și ai organizației Sale, și ca dovadă că mama lui Isaac, Sara, preumbrea pe „femeia” lui Dumnezeu, organizația Sa, Sion sau Ierusalimul ceresc, este scris cu privire la trupul lui Christos, urmașii Săi: „Dar Ierusalimul cel de sus este slobod, și el este mama noastră. Și voi fraților, ca și Isaac, voi sunteți copii ai făgăduinței. De aceea, fraților, noi nu suntem copiii celor roabe, ci ai femeii slobode. Christos ne-a izbăvit ca să fim slobodi”. (Galateni 4:26, 28, 31). Organizația lui Dumnezeu este una a adevărului, și de aceea este liberă.

Dumnezeu știa în mod cu totul clar dinainte și El de asemenea a hotărât dinainte cine să fie Acela care, ca unsoală a Sa, va face mare numele Său și va binecuvânta pe cei credincioși dintre oameni. Acest fapt devine tot mai clar, pe măsură ce procedurile profetice se desfășură. Să nu se uite niciodată că Șarpele cel vechiu, în amara sa vrăjnie împotriva Sămânței făgăduite, era totdeauna la pândă și gata de atac, pentru a se opune împlinirii legământului lui Iehova și astfel să se dovedească pe sine mai puternic decât Dumnezeu. După douăzeci de ani de sterilitate, nevasta lui Isaac deveni fecundă (roditoare), prin mila lui Dumnezeu. Domnul i-a descoperit că va naște doi gemeni, și că cel ce se va naște pe urmă va deveni mai puternic decât cel ce se va naște întâi, și Dumnezeu a hotărât că „cel mai bătrân va fi servul celui mai tânăr”. (Genesa 25:21—23). Aceasta a însemnat că cel mai tânăr era alesul lui Dumnezeu pentru dreptul de întâia naștere la legământul Său cu Abraam. Șarpele cel vechiu, cu toate acestea, imediat s'a apucat să saboteze această hotărâre divină și să aducă rușine asupra alegerii lui Dumnezeu.

Când s'a împlinit vremea Rebecă ca să nască, întâiul născut a fost numit Esau, iar al doilea gemen, care se ținea tare cu mâna de călcâiul fratelui său, a fost numit Iacob, sau „Cel care ia locul altuia”. Gemenii crescuseră ca matur tate. Esau deveni un vânător. Iacob se ocupa cu lucrarea de administrare și de construcție pe lângă corturile tatălui său Isaac, și cu studiul legămintelor lui Dumnezeu, a căror împlinire el o dorea. Esau nu se ocupa de legământul cu Abraam, ci vâna și se interesa de fiicele blestemată ale lui Canaan, dintre cari își alegea femeile sale. Totuși el pretindea dreptul la legământul abraamic, în virtutea legii țării cu privire la fiul întâi născuț. Neștiind că Dumnezeu hotărâse ca dreptul de întâia naștere să aparțină gemenului celui mai tânăr, lui Iacob, dar arătând dispreț pentru cuvântul lui Dumnezeu și iubindu-și stomacul său, Esau vându dreptul său de întâia naștere lui Iacob pentru o gustoasă fiertură de linte. Pentru soarta cuvântului lui Dumnezeu numește pe Esau un curvar și un nelegiuit; și pe drept, Dumnezeu a judecat pe cei doi fii gemeni, zicând: „Pe Iacob l'am iubit, dar pe Esau l'am urât”. (Romani 9:10—13, Maleachi 1:2, 3). Iacob posedă acum dreptul de întâia naștere în două moduri: prin hotărârea lui Dumnezeu și prin dreptul de cumpărare a oricărei pretențiuni în legătură cu aceasta. — Genesa 25:27—34.

Diavolul ura pe Iacob și veghea asupra lui ca să-l nimicască, pe când era încă fără copii. La Gerar, în Palestina, Dumnezeu își reînnoiea termenii legământului abraamic față de Isaac. (Genesa 26:1—5). Apoi veni vremea pentru Isaac ca să transmită urmașului său binecuvântările dreptului de întâia naștere, pe cari el le primise de la Abraam. Esau ținu în neștiință pe tatăl său despre vânzarea pretențiunii sale la dreptul de întâia naștere. El a lucrat în mod făjarnic ca și când dreptul i-ar fi

apărținut lui și, la dorința tatălui său, se duse să văneze, înainte de a veni să primească binecuvântarea. Dumnezeu lăasă ca Rebeca să afle despre complotul lui Esau și o conduse în armonie cu ceace-i spusese Dumnezeu înainte de nașterea lui Esau și a lui Iacob. Drept rezultat, Isaac a dat binecuvântarea alesului lui Dumne-

zeu, lui Iacob, și zise: „Fii! mamei tale să se închine înaintea ta! Blestemat să fie oricine te va blestama, și binecuvântat să fie oricine te va binecuvânta”. (Geneza 27:27—29). Isaac, datorită vârstei înaintate, orbise și nu văzu cui îi transmisese binecuvântarea. Deaceia binecuvântarea îi luă cursul ei nu după voia omului, ci după voia lui Dumnezeu, pentruca scopul lui Iehova să rămână în picioare. (Romani 9:11). El niciodată nu acordă binecuvântări în mod greșit.

După aceea veni Esau, în mod prezumțios (încrezută în sine), să prefundă și să primească binecuvântarea dreptului de întâia naștere, dar sfârși prin a afla numai că Iacob lucrase în conformitate cu vânzarea pe care i-o făcuse cu ani înainte. Mâniat din cauză că nu-i reușise să înșele pe fratele său, moștenitorul de drept al făgăduinței, Esau plănui să omoare pe Iacob, la moartea tatălui lor. În acelaș timp, el se căsătorii cu o femeie Canaanită. Intreaga sa procedură arată că el era nevrednic spre a moșteni binecuvântarea; deaceia Dumnezeu hotărî împotriva lui.

Iacob era acum trecut de șaptezeci de ani. Mama sa Rebeca, auzind despre scopul criminal al lui Esau, sfătui pe credinciosul său fiu să se ferească de Esau și să fugă în casa fratelui ei Laban, în Siria. Înainte ca să plece, orbul Isaac sfătui pe Iacob, ca moștenitor al făgăduinței, să nu se conformeze după purtarea necurată a lui Esau, ci să meargă în casa vărului său în Siria (sau Padanaram) și să-și ia o nevestă din casa lui. Apoi — și de astă dată în mod conștient — Isaac repetă binecuvântarea lui Dumnezeu pentru Iacob, arătând prin aceasta că el era moștenitorul aprobat.

Iacob a pornit la drum spre Siria. În decursul călătoriei sale, el era obligat să doarmă afară, în câmp deschis, aproape de locul ce se numește Luz. Si-a pus o

piatră drept căpătâi și s'a culcat să doarmă. Iehova trimise un vis celui ce dormea și asigură pe Iacob că procedase bine și că era un om cu credință, care plăcea lui Dumnezeu și că era ales de El. „Și a visat o scară zăremată de pământ, al cărui vârf ajungea până la cer. Ingerii lui Dumnezeu se suitau și se pogorau pe scara aceea”. Din vârful scării aceleia, Iehova vorbea lui Iacob, și, extinzând termenii legământului abraamic la el, îi zise: „Și toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine și în sămânța ta”. Deșteptându-se din vise, Iacob făcu un stâlp din piatră pe care și-l pusese de căpătâi, a turnat untdelemn pe ea și a chemat numele locului aceluia „Bethel”, ceea ce înseamnă „Casa lui Dumnezeu”. Iacob a făcut o juruință că, dacă Dumnezeu îl va conduce și se va îngriji de el și-l va aduce din nou în pace acasă, atunci „Iehova va fi Dumnezeul meu”. — *Genesis, capitolul 28. A.R.V.*

Ajungând în cetatea lui Haran în Siria, Iacob a fost bine primit de către Laban, unchiul său, și putea să se simtă ca acasă. El a făcut o înțelegere cu Laban spre a se căsători cu cele două fiice ale sale, Lea și Rachela. Prin ele și prin servetele lor, care au dat naștere la copii pentru stăpânii lor, Iacob deveni tată a unsprezece fii și o fiică. El a dobândit deosebita și mari bunuri de animale domestice și un mare număr de servii. Aceasta cauză gelozie în casa lui Laban și Dumnezeu porunci lui Iacob să plece și să se întorcă în pământul promis. Esau, suferind de venerea sa, își latră întâmpinarea lui, și Iacob îi trimise daruri înainte. Noaptea, înainte de întâlnirea cu Esau, Iacob a fost vizitat de un inger al lui Iehova, și Iacob s'a luptat cu ingerul în formă umană, pentru o binecuvântare divină, înainte de a se întâlni față în față cu Esau. Apoi, acest înșelător al lui Dumnezeu schimbă numele lui Iacob în Israel, zicând: „Căci ai luptat cu Dumnezeu și cu oameni, și ai fost biruitor”.

Pentru acest motiv „Israel” înseamnă „Cel ce domnește cu Dumnezeu”; Juptător (care se la la trinități cu Dumnezeu”. Aceasta era răsplata pentru credința neclintită.

Întâlnirea lui Iacob cu Esau trecu fără ca Esau să-și fi executat amenințarea sa, exprimată cu douăzeci de ani în urmă. Esau se întorcă la Seir, și Iacob plecă mai departe și își întinse un cort provizoriu aproape de Sichem. Acolo a ridicat un altar de închinare, pe care l-a numit „El-elo-he-Israel”, însemnând „Dumnezeu, Dumnezeul lui Israel”. Acest Dumnezeu era Iehova, după cum zice Iacob în Bethel, locul unde văzuse scara în decursul timpului. Dumnezeu porunci lui Iacob să treacă viziteze încă o dată Bethel-ul. Acolo spuse Dumnezeu lui Iacob și confirmă schimbarea numelui său în acela de Israel, și deosebita și promisiunea cu privire la sămânța lui Abraham. Pe drum, pe când se întorcea de la Bethel, și pe când se apropia de Efrata (mai târziu numit Betleem), soția iubită a lui Iacob, Rachela, născu pe al doilea fiu al ei, Benjamin, dar ea muri din cauza marilor dureri de naștere. Celălalt fiu al ei era Iosif. Iacob era acum tată a doisprezece fii. El avea privilegiul acum să viziteze pe tatăl său Isaac, înainte de ce acest bătrân patriarh, orb, muri în vârstă de 180 de ani.

Cu privire la moartea lui Isaac, darea de seamă în *Genesis 35:29*, în conformitate cu traducerea *R/Vg* James, sună: „Și s'a dat dușul și mari, fiind adăugat la poporul său, bătrân și alături de zile: și fii săi Esau și Iacob îi înmormântară”. Traducerea Douay a aceluiași verset sună: „Și alături de vârstă, el muri și a fost adăugat la poporul său”. Traducerea *Rotherham* sună: „Și Isaac și-a dat ultima suflare și murî, fiind adăugat la poporul său”.

O comparație a acestor trei traduceri autorizate, condamnă falsa doctrină bazată pe minciuna Șarpelui în

Eden, că un suflet nemuritor ar locui în trupul omului și că, întocmai ca un duh, acesta scapă din trup la moarte și se duce într-o lume spirituală, așteptând o reunire cu trupul la timpul învierii. Aceasta nu este altceva decât religia demonică a vechilor Egipteni, care făceau mumii prin îmbălsămarea trupurilor moarte, închinându-le în cosciuge în credința că la ziua de judecată, sufletul va intra din nou în trup și persoana va trăi din nou. Aceasta este o străduință ne bună a demonilor de a contrazice sentința lui Dumnezeu asupra lui Adam: „Din țărână ești, și în țărână te voi întoarce”. În ce privește pe Isaac, el muri și a fost înmormântat, și la el se aplică cuvintele lui Isus: „Nimenia nu s'a suit în cer”.

Fiul lui Isaac, Iacob a continuat să locuiască în corturi, ca un străin într-o țară străină, neluând parte la afacerile acestei lumi, ci privind înainte spre lumea nouă a dreptății. Esau și urmașii săi, cu toate acestea, clădiră cetăți în teritoriile Seirului și întemeiară împărății și ducate. Iacob trăiește după întemeierea împărăției lui Dumnezeu prin Sămânța făgăduită. El nu ridică cetate sau cetăți, clădite de mâini omenești. Intocmai ca Abraam și Isaac, el ținea tare la integritatea Sa față de făgăduința lui Iehova și era un martor credincios pentru El.

Ca dovadă a aprobării acestor trei strămoși ai Sămânței făgăduitei, Iehova făcu să se scrie această dare de seamă: „Prin credință Abraam, când a fost chemat să plece într'un loc, pe care avea să-l ia ca moștenire, a ascultat și a plecat fără să știe unde se duce. Prin credință a venit și s'a așezat el în țara făgăduinței, ca într-o țară care nu era a lui, și a locuit în corturi, ca și Isaac și Iacob, cari erau împreună moștenitori cu el al aceleiași făgăduințe. Căci el aștepta cetatea care are temelii tari, al cărei meșter și ziditor este Dumnezeu, în credință su muri; totuși accepta, fără să fi căpătat lucru-

ele făgăduite (impăcate); și deose le-au văzut și le-au urât de bine de departe, mărturisind că sunt străini și călători pe pământ. Cei ce vorbesc în felul acesta, arată deslușit că sunt în căutarea unei patrii. Dacă ar fi avut în vedere pe aceea din care iesiseră, regretat că ar fi avut vreme să se întoarcă în ea. Dar dăresu o patrie mai bună, adică o patrie cerească. De aceea, în Dumnezeu nu-i este rușine să Se numească Dumnezeuul lor, căci le-a pregătit o cetate”. — Evrei 11:8—10, 13—15.

Acea „cetate”, sau guvern organizat, o vor lua ei în stăpânire ca prinț pește tot pământul sub împărăția cerească a Sămânței „fermiți” lui Dumnezeu. Pentru acest motiv, Christos Isus, Sămânța, zise cu privire la credința lor: „Abraam s'a bucurat și vădă ziua. Mea: a vădă-o, și s'a bucurat”. (Ioan 8:56). Pentru credința și faptele lor, ei sunt înscrisi cu numele în „marțe nor de norșton” al lui Iehova. — Evrei 12:1.

CAPITOLUL XV

O NAȚIUNE LIBERĂ NĂSCUTĂ

UN NUME dat unui om de către Dumnezeu, care cunoaște sfârșitul dela început, aruncă lumină peste partea pe care un astfel de om va împlini-o în scopul Atotputernicului Dumnezeu. Această regulă este adevărată deasemenea și cu privire la Iacob. „Dumnezeu i-a zis: Numele tău este Iacob; dar nu te vei mai chema Iacob, ci numele tău va fi Israel. Și i-a pus numele Israel. Dumnezeu i-a zis: Eu sunt Dumnezeu Cel Atotputernic. Crește și înmulțește-te; un neam și o mulțime de neamuri se vor naște din tine, și chiar împărați vor ieși din coapsele tale”. Genesa 35:10, 11.

Nașterea lui Israel, concepută din Iacob și din urmașii lui, este o naștere liberă, nu o parte a acestei lumi și a religiei ei, a comerțului și a politicii ei, ci liberă de lume și asupra tuturor legilor lui Iehova, Dumnezeu lui Israel. Regele ei trebuia să stea, în mod reprezentativ, pe tronul lui Iehova Dumnezeu și să domnească ca Servul Său și în numele de Dumnezeu. Nașterea trebuia să fie o teocrație tipică, adică, o naștere administrată de către Dumnezeu și guvernată prin poruncile Sale. Astfel trebuia ea să preumbrescă o naștere mai mare viitoare și pe Regele ei, anume, împărăția lui Dumnezeu prin Sămânța Sa. Această naștere din urmă este vecinul Guvern teocratic prin care bărbați ascultători din toate națiunile și familiile vor fi pentru veche binecuvântați. Modul cum Dumnezeu a procedat spre a împlini această făgăduință de legământ făcută lui Iacob, este de interes universal.

● NAȚIUNE LIBERĂ NĂSCUTĂ

Marele contrar al lui Dumnezeu, Satan, Diavolul, și-a propus să zădărnicească legământul divin și prin aceasta să dovedească că Dumnezeu nu este în stare să-și îndeplinească cuvântul Său. Observând favoarea specială pe care Iacob, sau Israel, a acordat-o lui Iosif, Diavolul a trezit gelozie în cei zece frați vitregi ai săi. Aceasta s'a agravat atunci când Dumnezeu favoriză pe Iosif cu visuri, cari preziceau ridicarea sa la vremea și în modul pe cari Dumnezeu le-a hotărât. Spre a combate scopul divin, frații lui Iosif îi vândură în robie în Egipt, prima putere mondială după darea de seamă biblică.

Vrășmășia Diavolului l-a urmărit pe Iosif mai departe ca sclav în țara lui Ham, și tânărul a fost pus într-o lumină falsă, acuzat pe nedrept, și aruncat în închisoarea de stat. Iosif, cu toate acestea, nu-și pierdu credința în Dumnezeu, care-i trăsese visurile. El își menținu integritatea sa înaintea lui Iehova și i s'a dat privilegiul de a fi un martor pentru Iehova. După un număr de ani, Dumnezeu făcu ca Iosif să fie scos afară din închisoare și, înaintea puternicului domnitor al Egiptului, să explice visurile lui Faraon. Prin puterea lui Dumnezeu, Iosif explică visurile, prezicând șapte ani de belșug peste întreg Egiptul, urmați apoi de șapte ani de foamete îngrozitoare. Situația trebuia să fie luată în mână imediat, și Faraon numi pe Iosif ca prim ministru al său, pentru a lua măsuri de ajutor împotriva foametei și să asigure libertatea din lipsuri a Egiptului. Când cei șapte ani de belșug se terminară, au urmat cei șapte ani de foamete. Dar Egiptul era pregătit dinainte.

Foametea stinse celelalte părți ale pământului, și cei zece frați vitregi ai lui Iosif veniră în Egipt după alimente, dar nu reușiră să recunoască pe Iosif în poziția sa înălțată. Folosindu-se de puterea sa, Iosif îi obligă să aducă pe fratele său mai tânăr, Benjamin, cu ocazia

celel de a doua călătorii a lor după alimente. Apoi, după ce ospătă pe cei unsprezece frați ai săi, Iosif îi se descoperi în particular cine era el. El își ținea ochii închiși, dar Iosif i-a asigurat că Iehova Dumnezeu permisesese toate acestea pentru binele servilor Săi credincioși și a combătut scopurile Diavolului. Apoi, Iosif îi trimise îndărăt în Canaan spre a aduce pe tatăl lor și toate familiile lor, jos în Egipt, ca să trăiască în acea țară în vremea de foamete care mai rămăsese. Iosif s'a înțeles cu Faraon ca ei să fie stabiliți în ținutul lui Gosen, unde li s'a purtat bine de grijă. Egiptenii, cu toate acestea, își terminară banii și celelalte lucruri, și nu mai aveau ce să dea în schimb spre a-și primi hrana necesară, astfel încât, în cele din urmă, ei se vândură pe ei și pământurile lor lui Faraon pentru susținerea vieții lor. În consecință, oamenii depindeau acum de domnitorul lor prin primul său ministru, în ce privește susținerea vieții, și Iosif dispunea de ei și de interesele lor în tot Egiptul, spre a-i apăra împotriva lipsei și a șomajului. Deasemenea din toate țările de prămpriej veneau la Iosif după alimente. — Genesa, capitolele 37 până la 47.

Atotputernicul Dumnezeu, care înscenă această puternică dramă profetică și prezervă darea de seamă despre această până acum, fașe de cunoscut prin aceasta oamenilor calea care duce la viață veșnică în această mare criză mondială. Toți aceia cari caută libertate din moarte, lipsă și teamă, trebuie să asculte instrucțiunile și legile Domnitorului Suprem, mai mare decât Faraon. Ei trebuie să vină la Servul principal al lui Dumnezeu, la Sămânța „femeii” Sale, la Christos Isus. Ei trebuie să se „vândă” sau să se devoteze pe ei însuși lui Iehova Dumnezeu și să primească din mâna marelui Său Serv proviziile dătătoare de viață ale adevărului, împărțite acum prin cuvântul lui Dumnezeu, Biblia. Dacă aceasta nu se întâmplă, orice conferință mondială cu privire

la hrana materială și orice mecanism stabilit de către domnitorii mondiali, spre a rezolva problema hranei, precum și alte probleme de după războiu, sunt zadarnice. Asemenea străduințe umane, nu vor anunța ușurare durabilă, securitate socială, ordine bună, pace, prosperitate și libertățile dorite. „Omul nu trăiește numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Iehova, trăiește omul”. Acela, care este mai mare decât Iosif, a repetat aceste adevăruri. Deuteronomul 8:3, A.R.V.; Matei 4:3, 4.

În Egipt, rudele lui Israel, ajunseră la șaptezeci de suflete. Timpul se apropia ca el să moară, la vârsta de 147 ani, ultimii șaptesprezece ani, petrecându-i împreună cu Iosif în Egipt. Sub îndrumarea lui Dumnezeu, Israel adună pe cei doisprezece fii ai săi în jurul patului său și le puse o mărturie cu privire la Iehova și la legământul Său. Apoi, în calitate de instrument al lui Dumnezeu, el transmese binecuvântarea divină asupra acestor doisprezece stâlpi ai viitoarei națiuni a lui Israel, compusă din douăsprezece seminții.

Cu spiritul lui Dumnezeu al inspirației asupra lui, Israel arătă seminția prin care va veni domnitorul făgăduit al împărăției lui Dumnezeu, Guvernul teocratic. El zise: „Iuda este un pui de leu... Totagul de domnie nu se va depărta de Iuda, nici totagul de cârmuire (sofiuitorul, trad. engl.) dintre picioarele lui, până va veni Său; și de El vor asculta popoarele”. (Genesa 49:9, 10). Viitorul Rege va fi „Leul din seminția lui Iuda”. Din cele douăsprezece canale, cari au ieșit din Iacob, Sămânța regală a făgăduinței va veni prin Iuda, al cărui nume înseamnă „laudă”, laudă lui Dumnezeu. Despre Iuda și despre frații săi se vorbește acum ca despre capi de seminții: „Aceștia sunt toți cei ce alcătuiesc cele douăsprezece seminții când l-a binecuvântat, pe fiecare cu o binecuvântare deosebită”. (Genesa 49:28). Doispre-

zece este un simbol scriptural al unei organizații complete, echilibrată; și cele douăsprezece seminții ale lui Israel sunt folosite ca o iconă a organizației complete a viitoarei națiuni teocratice sub Sămânța, Silo, „Prințul Păcii”. — Apocalips 7:4—8; 9:5; Isaia 9:8, 7.

Cele douăsprezece seminții ale copiilor lui Israel, se bucurau de libertatea de închinare și liberi de lipsă, teamă și de apăsare până la moartea lui Iosif, a primului ministru al Egiptului. Sub binecuvântarea lui Dumnezeu, în armonie cu scopul Său irezistibil, ei s'au înmulțit mult. Cu moartea lui Iosif, Satan eugeta că avea de-acum poporul ales al lui Dumnezeu acolo unde dorea. Egiptul n'a acceptat închinarea Dumnezeului lui Iosif, Iehova, ci a continuat în religie, proferându-se demonilor. Satan încercă să murdărească pe israeliți cu asemenea religie și prin ea să-i întoarcă spre necredințaoșe față de Iehova. El a ridicat pe tronul Egiptului un Faraon, care nu cunoștea sau nu recunoștea datoria, cu care națiunea era obligată față de Iosif și față de Dumnezeul său, Iehova. Impins de naționalism și de ideea că Egiptenii erau o rasă domnească, acest Faraon servea Diavolului, încât prin ordine de stat voia să nimicească pe străinii israeliți, și să-i facă să lucreze ca sclavi până la moarte. Nu toți israeliții deveneau pătați prin religie, ci câțiva dintre ei țineau la credința lor în Iehova și rezistă impotriva unei asemenea nedreptăți, făurite prin lege împotriva lui Iehova și a popoului Său. Sub aceste împrejurări diabolice în Egipt, se născu Moise, fiul unui bărbat din seminția lui Levî, numit Amram, și al soției sale, Jochebed.

Iehova, care ducea mai departe la împlinire scopul Său, ocroti pe acest copil levit de sabia săngeruoasă a lui Faraon, și chiar făcu ca el să fie adoptat în casa lui Faraon și să fie crescut de propria fiică a lui Faraon. Până la predarea lui mamei sale adoptive, părinții lui Moise

crescuseră copilul în educația, muștrarea și credința Dumnezeului lui Abraam, Isaac și Iacob. La curtea lui Faraon, Moise creștea la maturitate, în timp ce poporul său nu înceta să se înmulțească în ciuda crudei apăsări a Egiptului nazificat. Moise nu adoptă religia Egiptului, ci s'a lipit de credința sa în Iehova și căuta eliberarea popoului său. În străduința sa de a începe eliberarea lor, un conducător egiptean de sclavi a fost ucis. În primejdie acum cu propria sa viață și văzând că nu sosise încă vremea, Moise părăsi Egiptul și se refugie în Arabia la un prinț Midianit, care era un urmaș al propriului strămoș al lui Moise, al lui Abraam. Moise se căsătorii cu fiica prințului și începu o viață de păstor. Patruzeci de ani trecură astfel.

Timpul prezis al lui Iehova sosi spre a face poporul Său ales o națiune liberă. De la vremea, când Abraam intră în țara făgăduită, și când a fost făcut parte din legământul lui Dumnezeu, trecuseră 430 de ani, și israeliții gemeau tot mai mult sub apăsarea unui nou Faraon. Intr'o zi, dintr'un rug, care ardea în chihă miraculos la poalele Muntelui Horeb, ingerul lui Dumnezeu chemă pe Moise, care-și păștea oile, și-i porunci să se întoarcă în Egipt, să scoată pe israeliți din robie și să-i aducă la acest munte să se închine lui Dumnezeu. Moise întrebă în al cui nume să pretia el această misiune. „Dumnezeu a zis lui Moise: EU SUNT CEL CE SUNT. Și a adăugat: Vei răspunde copiilor lui Israel astfel. Cel ce se numește EU SUNT, m'a trimis la voi. Și Dumnezeu a mai zis lui Moise: Așa vei zice copiilor lui Israel: Iehova, Dumnezeul părinților voștri, Dumnezeul lui Abraam, Dumnezeul lui Isaac și Dumnezeul lui Iacob, m'a trimis la voi. Acesta este numele Meu pentru veșnicie, acesta este numele Meu din neam în neam. Du-te”. (Exodul 3:14—16, A.R.V.) Moise trebuia să fie martorul lui Iehova în Egipt.

Moise se întâlnește apoi cu Israelii în Egipt și le prezintă dovezile sale autentice și declarațiunea scopului lui Dumnezeu, simbolizat prin numele „Iehova”. Impreună cu fratele său Aaron, Moise apără înaintea lui Faraon și ceru în numele lui Iehova eliberarea Israelitelor; precum și libertatea lor să se închine lui Iehova la muntele sfânt. Arogant, Faraon răspunse: „Cine este Iehova, ca să ascult de glasul Lui, și să las pe Israel să plece? Eu nu cunosc pe Iehova, și nu voi lăsa pe Israel să plece”. (Exodul 5:2, A.R.V.). Următor acestui fapt, Iehova, prin Moise ca servul și profetul Său, lovi Egiptul cu zece plăgi, arătând supremația și atotputernicia lui Iehova. Preoții religiei lui Faraon au rezistat, dar în zadar, Faraon servea pe Diavolul, și astfel stătea cu un simbol al Diavolului. Deaceia, într'un mesaj către Faraon, Iehova spuse pentrucă permitea El Diavolului să continue să existe și să se opună în mod nelegiuit lui Dumnezeu, Iehova zise: „Dar te-am lăsat să rămâi în picioare, ca să vezi puterea Mea, și numele Meu să fie vestit (de către Martorii Mei) în tot pământul”. (Exodul 9:16, Leeser). Ultimele patru plăgi au urmat acestei descoperiri.

A zecea plagă a fost nimicirea tuturor întâilor născuți ai Egiptului, copii și animale. Pentrucă copiii întâi născuți ai Israelitelor să fie ocrotiți în decursul acestei ultime plăgi, li s'a poruncit Israelitelor să junghie un miel de paște și să-l mănânce în casele lor, înlăuntrul ușilor stropite cu sângele lui. În vechile aranjamente tipice ale lui Dumnezeu, legământele Sale erau înaugurate și intrau în vigoare peste sângele unui animal de jertfă. Stropirea sângelui mielului de paște, era, prin urmare, începutul legământului special al lui Dumnezeu al legii, cu națiunea lui Israel. Prin aceasta ei intrau în mod definitiv într'o relațiune de legământ cu El și erau supuși legii Sale. Ei deveneau o națiune teocratică, și naș-

terea sau aducerea lor în existență la libertate, urmă imediat. Toată aceasta a fost o dramă profetică, în care mielul de paște deveni un simbol sau ticoană a Jertfei mai mari, prin care un nou legământ cu Dumnezeu este adus în existență. Această Jertfă este antitipicul Isac și „Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatele lumii” și care este Christos Isus. — Ioan 1:29, 36.

În acea noapte de paște, cea de a patrusprezecea zi din luna întâia după calendarul lui Dumnezeu, lui Faraon i s'a răpit întâiul său născut și el a trimis și a rugat pe Moise și pe poporul său să plece afară din Egipt. Israelii s'au adunat la oaltă și au ieșit. În timp ce mergeau, stâlpul de nor al lui Iehova apără înaintea lor și-i conducea. În timpul nopții acesta se transforma într'un stâlp de foc și-i lumina. Ei erau conduși spre coasta Mării Roșii. În amărăciune învârtoșată, Faraon și

optile sale înarmate, începând încă urmărirea Israelitilor, sperând a le întinde o tură la coasta mării și să-i ducă îndărăt în robie. Apoi, Moise ridică toiagul în mâna sa, și Iehova împărți apele Mării Roșii și poporul Său trecu înafară de ea pe uscat. Când optile lui Faraon năvăliră grăbite în fundul mării în armătură aprinsă, Dumnezeu făcu ca echipamentul lor militar să se târască greu și să se zgropie în noroiu. El adușe din nou la alaltă parte despartite și ele înghetară trupele de elită ale lui Faraon. Când poporul lui Dumnezeu se afla în siguranță de cealaltă parte a mării, cântă sub conducerea lui Moise, cântarea de biruință: „Vot cânta lui Iehova, căci așa arătat alava: A năpusit în mare pe cal și pe călăreț. Iehova este țara mea și temelul cântărilor mele de laudă: El m'a scăpat. El este Dumnezeul meu; pe El îl voi lauda; El este Dumnezeul tatălui meu; pe El îl voi preamăni”. (Exodul 15:1, 2, A.R.V.). Astfel, Israel devine o națiune a mărtoriilor lui Iehova, obligată să vestească numele Său peste tot pământul.

În decursul călătoriilor lor mai departe, acum ca o națiune liberă, deveni necesar să se procure hrană în mod rațional pentru hrănirea Israelitilor în pustia Arabiei. Această hrană era numită „mană”, și putea fi găsită în herare dinmăieșă a celor șase zile, dar nu în a șaptea zi. Când poporul întrebă pe Moise le spuse: „Voi strănge timp de șase zile; dar în ziua a șaptea, care este Sabatul, nu va fi”. „Și poporul s'a odihnit în ziua a șaptea”, (Exodul 16:26; 30). Aceasta este prima dare de semn, că un popor observa un Săbăt săptămânal sau o zi de odihnă. Este prima dată că Dumnezeu porunci servilor Săi să păzească o zi de Săbăt. Aceasta dovedește că Israelitii erau acum sub legământul legii cu Iehova. În decursul celor patruzeci de ani în timp ce erau în pustie, ei au fost hrăniți cu credincioșe cu această mană miraculoasă.

În luna a treia după părăsirea Egiptului, Israelitii ajunseră la poalele Muntelui Horeb sau Sinai. Acolo, Iehova zise către națiunea nou născută: „Ați văzut ce am făcut Egiptului, și cum v'am purtat pe aripi de vultur, și v'am adus aici la Mine. Acum, dacă veți asculta glasul Meu și dacă veți păzi legământul Meu, veți fi al Mei dintre toate popoarele, căci tot pământul este al Meu; Imi veți fi o împărăție de preoți și un neam sfânt”. (Exodul 19:4-6) Israelitii s'au învoț ca să păzească legământul. A treia zi după aceea, făcu Dumnezeu, pe Muntele Sinai, o înspăimântătoare demonstrație a puterii și gloriei Sale. Atunci, chemă El pe Moise sus pe Munte și l'a dat legea de bază, cele zece porunci, și deasemena multe alte legi amănunțite ale legământului. Primele patru din cele zece porunci, porunceau poporului Său de legământ, să nu aibe pe altcineva decât pe Iehova ca Dumnezeu; să nu-și facă idoli și să nu se închine lor, să nu ta numele Său în deșert, și să păzească a șaptea zi a fiecărei săptămâni, sfîntînd-o ca un Săbăt pentru El. Celelalte porunci, stabăleau cum trebuiau să se poarte cum se cade față de semenul lor, în deosebi față de acela în legământ cu Dumnezeu.

Moise coborî de pe munte. Ca mijlocitor între Dumnezeu și națiunea lui Israel, el inaugură legământul legii față de Israelitii peste sângele animalelor de jertfă, și stropi niat cartea scrisă a legii, cât și poporul cu sânge. Din nou chemă Iehova pe Moise sus pe munte și-l rețină acolo timp de patruzeci de zile, fără mîncare sau băutură. El a dat lui Moise două table de piatră pe cari erau săpate cele zece porunci, precum și o explicație amănunțită a legii. El instrui deasemenea pe Moise ca să instaleze familia lui Aaron ca preoți și întreaga semînție a lui Levi ca servi ai preotului. Mai departe, Moise trebuia să pregătească și să instaleze un tabernacol sfânt, unde puteau fi aduse jertfe și unde se putea

păcatulă întregii națiuni, într-o zi anuală a ispășirii.

În timpul absenței lui Moise de patruzeci de zile, Diavolul a slăbit credința poporului și l-a amăgit să calce cele zece porunci și ridice un vitel de aur pentru închinare. Moise îi surprinse în totul idolatriei lor nebune, sparse cele două table ale legii în indignarea sa, și p-orunci apoi ca idolul să fie nimic. Întreaga seminție a lui Levi luă loc de partea lui Iehova în această chestiune și execută trei mii de închinători la idoli. Apoi, Moise se sui din nou pe munte, spre a interveni ca mijlocitor în fața lui Iehova, pe care Iehova l-a scos din lume pentru numele Său. Astfel, Domnul Dumnezeu renanță ca să nimicească națiunea lui Israel. Când Moise cobori de astă dată cu o nouă serie de table de piatră, fața lui strălucea de gloria lui Dumnezeu, și el era obligat să-și scopere fața cu un văl, când vorbea cu poporul.

Pregătirea pentru procurarea tuturor lucrurilor necesare pentru tabernacolul de închinare, înainta repede. În prima zi a celui de-al doilea an după părăsirea Egiptului, tabernacolul a fost instalat, și Moise, ca servul lui Dumnezeu, instală pe Aaron ca mare preot și pe fiii săi ca preoți, iar pe leviți ca ajutoari. Atât legea lui Dumnezeu pentru națiune, cât și toate ceremoniile executate înăuntrul și în legătură cu tabernacolul, erau tipice: adică, ele erau umbre sau pilde ale lucrurilor bune viitoare, care vor fi împărtășite omșirii prin marea teocrație a lui Iehova, de către Sămânța făgăduinței. (Coloseni 3:16, 17; Ebrei 10:1). Pentru aceea este necesar pentru creștini să studieze și să dea atenție acestor lucruri scrise obișnuite.

CAPITOLUL XVI

FORMAREA CĂRȚII LIBERTĂȚII

SCRIE lucrul acesta într-o carte, ca să păstreze aducerea aminte, și spune lui Iosua că vor șterge pomenirea lui Amalec de sub ceruri”. Așa porunci Iehova Dumnezeu lui Moise, după biruința pe care a dat-o Dumnezeu căpeteanului Iosua, asupra Amalechiților atacatori, o biruință care întări mai mult pe Israelii în libertatea lor pe care o câștigă de sub autoritarul Egipt. — Exodul 17:14, A.R.V.

„Scrie-ți aceste cuvinte, căci pe temelul acestor cuvinte închei legământ cu tine și cu Israel”. Astfel, Iehova Dumnezeu, din nou porunci lui Moise, când acesta era cu Dumnezeu pe Muntele Sinai și Dumnezeu i-a predat legile, poruncile și ordinele sfântului Său legământ cu națiunea lui Israel. — Exodul 34:27.

Când atotînțeleptul Dumnezeu a dat asemenea poruncă de a se scrie, El avea în vedere vremurile pline de nedumerire din zilele noastre, când omenirea amărită duce lipsă de conducere adevărată și de o speranță sănătoasă. Și tot ce a fost scris mai înainte, a fost scris pentru învățătura noastră, pentruca, prin răbdarea și prin mângăierea pe care o dau Scripturile, să avem nădejde”. (Roman 15:4). Cu privire la întâmplările din cariera poporului de legământ al lui Dumnezeu, este declarat sub inspirație: „Aceste lucruri li s'a întâmplat ca să ne slujească drept pilde (sau icoane) și au fost scrise pentru învățătura noastră, peste cari au venit sfârșiturile veacurilor”. — 1 Corinteni 10:11.

Scrierea cărții libertății, a cărții adevărului, a Bibliei, nu a fost lăsată înclinării unor istorici lumești. Ea a

foști scrisă la porunca lui Iehova Dumnezeu dată servilor Săi devotați, cari erau oameni liberi ai lui Dumnezeu și supuși conducerii Sale. Moise este primul după darea de seamă, care primi porunca divină să scrie o dare de seamă sfântă despre scopurile lui Dumnezeu și despre faptele Sale.

Atotputernicul Dumnezeu cunoaște formația și slăbiciunea memoriei, și cunoaște deasemenea și scopul Diavolului de a nimici darea de seamă, să o strice și să o ștergă din mințile oamenilor. De aceea, Dumnezeu nu a lăsat ca educațiunea poporului să fie supusă procesului tradiției și puterii preoției religioase, ci lăasă ca să fie scrisă o credincioasă dare de seamă, pentru a fi citită și consultată, pentruca faptele și învățăturile adevărate să poată fi cercetate. Deoarece Dumnezeu a poruncit ca darea de seamă să fie scrisă în mod expres pentru aceia cari duc lipsă de informațiune vitală în acest timp de cea mai rea criză a națiunilor la sfârșitul lumii, Atotputernicul Dumnezeu va păzi Sfintele Scripturi și va avea grijă ca ele să fie păstrate până la timpul necesar, în fața tuturor eforturilor uritorilor Libertății de a le nimici și de a ține omenirea în ignoranță. „Curvântul Domnului rămâne în veac. Și acesta este cuvântul care v'a fost propovăduit prin Evangheliile”. — 1 Petru 1:25; Isala 40:8.

Prima mențiune despre o carte, este făcută la Geneza 5:1, care declară: „Iată cartea neamurilor lui Adam”. Dacă dări de seamă au fost scrise și păstrate până în acest trecut îndepărtat, nu este arătat, întrucât prima scriere și citire este menționată pe vremea lui Moise, când Dumnezeu îi autoriză să scrie. Este prin urmare rațional că dela Adam până la Moise, darea de seamă a fost transmisă mai departe prin tradiție orală, din generațiune în generațiune. Dovadă în acest scop este declarația lui Dumnezeu despre Abraam: „Căci Eu îl cunosc și

știu că are să poruncească fiilor lui și casei lui după el, să țină calea Domnului, făcând ce este drept și bine, astfel Doctul și înțeleptul față de Abrahăm: — Geneza 12:19.

Abraam putea să învețe faptele în mod direct dela Sem, fiul lui Noe, întrucât viața lui Sem și aceea a lui Abraam erau suprapuse timp de 150 de ani. Sem putea să adună informațiuni dela strămoșul său Metusala, care muri în anul potopului, când Sem era în vârstă de 98 de ani. În schimb, Metusala avusese mult timp să strângă material de documentare, direct până îndărăt la crearea omului; pentrucă viața lui Adam se suprapunea cu cea a lui Metusala timp de 243 de ani. Faptele astfel transmise mai departe, dela Adam până la Metusala, apoi până la Sem, și după aceea până la Abraam, acest „prieten al lui Dumnezeu” putea să le treacă direct nepotului său Iacob, pe care el l-a cunoscut timp de 15 ani. Iacob putea să transmită credincioasa dare de seamă fiului său Levi, strămoșul lui Moise, sau chiar fiului lui Levi, Chehat. Chehat, levitul, putea să comunice faptele din cartea Genezei fiului său Amram. Deși Chehat a trăit 133 de ani, totuși el a murit înainte nașterii nepotului său Moise. Amram trăi 137 de ani în Egipt, și fiul său Moise se născu cu 80 de ani înainte de ce Iehova eliberă pe Israelii din Egipt.

Atotputernicul Dumnezeu, în care nu este minciună, a avut grijă ca darea de seamă orală, sau tradiția, să fie menținută în mod corect și să treacă mai departe prin linia bărbatilor amintiiți mai sus. Aceasta a făcut-o Dumnezeu prin spiritul Său, sau forța Sa nevăzută. Este „spiritul adevărului”, care lucrează pentruca noi să avem „Mângăierea Scripturilor”. Isus zise în legătură cu „spiritul adevărului”, „mângăietorul”, și despre ajutorul pe care acesta îl dă memoriei: „Dar Mângăietorul”, adică spiritul sfânt, pe care-l va trimite Tatăl, în numele

Meu, vă va învăța toate lucrurile, și vă va aduce aminte de tot ce v'am spus". — Ioan 14:17,26, *Emphatic Diaglott*.

Noe, Abraam, Isaac și Moise, erau profeți. Cât despre înfrăurirea puterii sau spiritului nevăzută al lui Dumnezeu asupra lor, pentru a duce mai departe o dăru de seamă corectă, este scris: „Căci nicio proorocie n'a fost adusă prin voia omului; ci oamenii au vorbit dela Dumnezeu, mânați de spiritul sfânt". (2 Petru 1:21, A.R.V.). Cel târziu cu Moise, Dumnezeu puse capăt tradiției orale, când porunci lui Moise să scrie. Deaceia cu Moise începe formarea Biblii scrise. Moise scrise partea sa din Biblie în limba pe care Dumnezeu i-a arătat-o. Aceasta era limba Ebraică. — Exodul 24:12; 31:18.

Moise scrise primele cinci cărți ale Biblii. Acestea au compus la început o singură carte, dar aceasta fără îndoială a fost despărțită în cinci volume, spre a o face suluri ușor de mănuit. Cartea Genezei singură, poate să fie făcută un sul de cel puțin 9 metri. Aceste scrieri au fost numite „cartea legii lui Moise". (Iosua 1:8; 8:31—35). Iosua scrise cartea care poartă numele său. (Iosua 24:26). Dumnezeu, prin puterea sau spiritul Său al inspirațiunii, lăsa și pe alți servi ai Săi să scrie, astfel ca Davud, Solomon, Isaia, Ieremia, Ezechiel, Habacuc, Naum, și Ezra¹. La 1 Regi 14:19, 29 un alt scriitor menționează cartea cronicilor; în timp ce la 1 Cronici 29:29, scriitorul menționează cartea lui Samuel. La 2 Cronici 16:11; 32:32, sunt menționate cartea Regilor și viziunea lui Isaia, arătând astfel că acele cărți existau în acea vreme. Daniel scrie la anul 538 înainte de Christos: „Eu, Daniel, am văzut din cărți numărul anilor, despre cari vorbise Domnul către proorocul Ieremia". Cinci ani mai târziu, îngerul lui Iehova zise către Daniel: „Dar vreau să-ți

¹ Vezi 2 Cronici 35:4; 36:22; Ieremia 36:2, 27; 51:90; Ezechiel 37:16; Habacuc 2:2; Naum 1:1; Ezra 4:8; 7:11, 12, 21.

fac de cunoscut ce este scris în cartea adevărului." (Daniel 9:2; 10:21). Aceasta dovedește că pe vremea lui Daniel exista o colecție a cărților Scripturilor inspirate.

Din zilele lui Davud mai ales, sunt menționați scriitori, cari erau profeți și leviți. (2 Samuel 8:17; 20:25). După Daniel, scriitorul Ezra, preotul, a ajuns însemnat. (Ezra 7:1, 6, 10—12). Fără îndoială că din timpul lui Ezra înceace, multiplicarea prin copiere a sântelor cărți inspirate, a crescut în mare măsură. Pentruce? Deoarece Israelită sau Evrei se împrăștiaseră atunci prin multe țări și și-au clădit sinagogi spre a auzi și a studia cuvântul lui Dumnezeu. Deaceia, copiile erau necesare pentru fiecare sinagogă. Astfel, când Isus intră într-o sinagogă în Nazaret și I s'a cerut să predice, I s'a putut da cartea sau sulul profeției lui Isaia, ca să citească. (Luca 4:17). Mai târziu, apostolul Său, Iacob, explică despre această răspândire de copii a cuvântului lui Dumnezeu, zicând: „Căci încă din vechime, Moise are în fiecare cetate oameni, cari îl propovăduiesc, fiindcă este citit în sinagogi în toate zilele de Sabat". (Fapte 15:21). Ucenicii lui Isus li citau din profeția lui Maleachi cu privire la venirea unui Ilie, și Isus recunoscuse inspirațiunea profeției lui Maleachi, zicând: „Este adevărat că trebuie să vină întâi Ilie, și să așeze din nou toate lucrurile". (Matei 17:10—13). Aceasta dovedește că cartea profeției lui Maleachi, ultima carte a Scripturilor Ebraice a Biblii, exista pe vremea lui Isus și canonul (sau colecția de cărți inspirate) în Ebraică era atunci complet, dela Genesa, prin Cronici, și până la Maleachi, inclusiv.

Asemenea cărți canonice erau desfășurate în mod public pentru referință, pe mesele bibliotecii preoților sau scriitorilor Evrei. Alte cărți, cari nu erau inspirate și deaceia nu erau dela Dumnezeu, deci nu corespundeau cu adevărul, erau ascunse din fața publicului. Prin urmare ele au fost numite „Apocrif", ceeace înseamnă

întregii Bibliei. Mai întâi, cele șasezeci și șase de cărți erau scrise pe suluri de piele fin-grăunțoase sau pe papirus. Fiecare scrisă de mână și nu tipărite cu litere de tipar, aceste copii sunt numite *manuscripte*, cecace înseamnă scris de mână. Nicănumal dintre scrierile originale autografe ale acestor scriitori inspirați de Dumnezeu, nu mai există astăzi, dar Marele Autor al „scripturilor adevărate”, a lăsat să se facă copii în strânsă armonie cu originalele. Ebreii sau Iudeii au depus cea mai mare grijă la copierea și păstrarea Scripturilor Ebraice. Copii fidele după acestea au rămas până în zilele noastre, deși cruciadele și inquiziția Romano-Catolică au nimicuit și au făcut să fie nămicite nenumărate copii din cuvântul lui Dumnezeu în Ebraică. Zadarnic asemenea efort! „În adevăr, poporul este ca iarba: iarba se usucă, floarea cade; dar cuvântul Dumnezeului nostru rămâne în veac”, cu toată furia religioasă de a-l nimic. — Isaia 40:7, 8.

Nu numai că au fost făcute multe copii din scrierile Grecești ale apostolilor și ucenicilor inspirați ai lui Christos, ci de asemenea multe traduceri de ale acestora au fost făcute în alte limbi, în armonie cu porunca lui Isus: „Duceți-vă și faceți ucenici, din toate neamurile, ... învățându-i să păzească tot ce v'am poruncit”. „Și-Mi veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudea, în Samaria, și până la marginea pământului.” (Matei 28:19, 20; Faptele 1:8). În ziua de Rusali, zece zile mai târziu, ucenicii au fost unși cu spiritul sau forța activă a lui Dumnezeu și erau în măsură să vorbească în multe limbi străine. Mulți din aceia, cari acceptară creștinismul atunci, erau Evrei cari vorbeau grecește. (Faptele 2:1—11; 6:1). Scurt după aceea, ucenicul Filip predică evanghelia unui proslit Evreu, care era un Etiopian, și-l botează. (Faptele 8:26—39). Traducerile Sfintelor Scripturi din Ebraică și Greacă în aceste limbi diferite, sunt numite *versiuni*.

Facerea de copii manuscripte după Scripturile din limba originală precum și de asemenea versiuni sau traduceri a lor, a continuat până pe la mijlocul veacului al cincisprezecilea, când a fost inventat tiparul cu litere mișcătoare.

Astăzi, numărul de manuscripte a Scripturilor Grecești, cari au fost scrise după Christos, este peste 4.000 în Greaca originală. În afară de aceasta există cel puțin 8.000 de copii manuscripte a traducerii Latine Vulgate. Sunt de asemenea cam o mie de manuscripte existente ale primelor versiuni, în etiopiană, armeniană, siriană, coptică, gotică, persiană, și altele. Deaceia se poate spune cu siguranță că există acum 12.000 de copii manuscripte ale Scripturilor scrise de către apostolii și ucenicii lui Christos, din cari, cu toate acestea, nu se găsesc două exemplare exact la fel.¹

Cei dintâi cari s-au specializat în copierea manuscriptelor în formă de carte, cu pagini și scoarțe, a acestei cărți pe care o țineți în mână, și nu în suluri. O asemenea carte-manuscript este numit *codex*. În ultima jumătate a veacului al patrulea după Christos, a fost scris un asemenea codex, și care este cunoscut astăzi ca Manuscriptul Vatican No. 1209. Dovada este că el a fost scris în Egipt. În decursul timpului, el și-a găsit căminul lui înpre biblioteca Vaticanului, la Roma, unde pentru prima dată apare în catalogul cărților bibliotecii în anul 1481. În original scrisă — în Grecește nu în Latină — întreaga Biblie, dar a pierdut părți din ea, inclusiv ultima carte, Apocalipsa, sau Doxocoptura. El ridică nu a conținut neautenticile cărți ale Maqabeilor și are trei coloane pe pagină.

¹ Pentru documentare în acest capitol, vezi *Criticalness of Texts of the New Testament*, de Sir Frederic G. Kenyon, K.C.B., F.B.S.

Vaticanul refuză mult timp cercetătorilor Bibliei, astfel că Contele Tisendorf, o scurtă privire a acestui Manuscript Vatican No. 1209. În cele din urmă, în 1868, autoritățile papale au scos o ediție a așa-numitului „Nou Testament”, parte din Manuscript, care a fost urmată în anii următori de volume conținând șpanumitul „Vechiul Testament”. În 1889—1890, toate publicațiile de până aci, au fost sprijinite printr-o copie facsimilă a întregului manuscript original.

Facsimilul textului biblic grecesc al lui Novum Testamentum E. Codice Vaticano 1209 (pagina 1441 a manuscriptului original) dela I Ioan 4:13 până la I Ioan 5:16.

Al doilea în însemnătate, după Manuscriptul Vatican No. 1209, urmează altul, scris în veacul al patrulea, Manuscriptul Sinaitic. El a fost găsit în mănăstirea greco-catolică la Muntele Sinai în Arabia, de către Contele Tisendorf, în 1859, și este acum, dela 1933, în Muzeul Britanic în Londra. El este în Grecește, și original conține întreaga Biblie, din care „Noul Testament”, parte din el este în mod practic complet, inclusiv Apocalipsul, sau Descoperirea, patru coloane pe o pagină.

Următorul manuscript în însemnătate, este Manuscriptul Alexandrinian, scris în veacul al cincilea, în Egipt. Prin patriarhul greco-catolic, Ciril Lucar, care l-a adus din Alexandria la Constantinopol (Istanbul) în 1621, el a fost prezentat Regelui Iacob I al Angliei, monarhul care a făcut să se formeze Versiunea Regele Iacob (King James Version) a Bibliei englezești. Manuscriptul a fost primit în realitate de către Regele Carol I în 1627, deoarece Regele Iacob murise înainte de predarea darului. Se păstrează în Muzeul Britanic. El conținea altădată întreaga Biblie în Grecește.

În anul 382 d. Chr., Eusebiu Ieronim, cunoscut pe scurt ca Jerome, începu revizua sa a vechii versiuni Latine a Bibliei. El încearcă prima dată să traducă din textul original Grecesc și din Versiunea Greacă Septuaginta, dar, în cele din urmă, se întoarce și la textul original Ebraic. Versiunea Latină pe care o formase Jerome, și care a fost revizuită de atunci, este numită „Latină Vulgata”. Când a fost inventat tiparul, în veacul al cincisprezecelea, această Biblie Latină a fost aceea, care a fost încredințată presei prima dată, la Mainz, în Germania, în anul 1456, apărând în ediția lui Gutenberg, cunoscută ca „Biblia Mazarin”.

John Wycliffe a fost acela, care a tradus prima dată Biblia în englezește, în anii 1382—1384. Era scrișă de

mână. Prima Btblee engleză completă, tipărită vreodată, a fost aceea de Myles Coverdale, în anul 1535, care cuprindea în ea lucrarea făcută până aci de William Tyn-

Facsimilul textului biblic grecesc al lui Codex Alexandrinus (pagina 115 a manuscrisului original) dela 1-Timotei 5:14, până la 1-Timotei 5:13.

dale, pe atunci în închisoare așteptând să fie executat de către inquiziția Romano-Catolică. Alte traduceri ale Bibliei în englezăe urmări, dar aceea, care s'a dovedit cea mai populară, este Versiunea King James, sau Versiunea autorizată, publicată în 1611. Versiunea Catoice, Douay, în englezăe, a fost completată și publicată prima dată în anul 1610.

Multă cercetare și criticism savant al manuscrisurilor originale Grecești a Bibliei au fost întreprinse în veacuri cari urmări, pentru a se ajunge la textul just sau exact, așa cum l-au scris apostolii și colaboratorii lor. În anul 1774, J. J. Griesbach, renumit în criticismul textual, edită primele sale trei ediții ale „Noului Testament” Grecesc. Griesbach porni dela concluzia că cele mai vechi manuscrise sunt cele mai exacte și mai corecte în textul lor, după cum era cunoscut pe atunci Manuscrisul Alexandrinian.

De vreme, pe la începutul veacului al nouăsprezecelea, începură să se întemeze Societățile de Btblee englezăe: Societatea de Btblee Britanică și Străină și Societatea de Btblee New York-eză în 1804, Societatea de Btblee Philadelphia-nă în 1808 și Societatea de Btblee Americană în 1816. În 1884 Watch Tower Bible and Tract Society (Societatea de Btblee și Tractate Turnul de Veghere) a fost legal înregistrată, dar revista *The Watchtower* (Turnul de Veghere, în englezăe) fusese deja publicată începând din Iulie 1879. Societatea Watch Tower deasemenea a distribuit Btblei și un ajutor biblic intitulat „The Emphatic Diaglott”, de un oarecare Benjamin Wilson, dela care s'au cumpărat mai târziu matricele și dreptul de editură al Diaglott-ului.

Diaglott-ul conține textul Grecesc original, dela evanghelia lui Matei până la Apocalips, text care este în conformitate cu textul revizuit sau recenzat de către

Dr. J. J. Griesbach. Rândurile Grecești sunt intercalate cu acelea ale traducerei englezești, urmând textul grecesc cuvânt cu cuvânt. La dreapta acestora, există o coloană care conține o nouă traducere cu semne de accentuare, într-o englezească curgătoare. (Vezi pagina 40 a acestei cărți). Această traducere engleză accentuată, de autorul lui *The Emphatic Diaglott*, nu urmează în mod strict sau exclusiv, textul Grecesc al Dr. Griesbach, ci urmează mai degrabă textul mai vechiu al Manuscrisului Vatican No. 1209, cel mai vechiu și mai valoros manuscris în existență și care nu fusese publicat pe vremea Dr. Griesbach. Unde manuscrisul Vatican No. 1209 are lipsuri, *Diaglott*-ul urmează manuscrisul Vatican No. 1160 și cel Alexandrinian. În 1942, ediția Watchtower a Bibliei începu să fie publicată (în engleză). Această ediție este favorita Versiune King James a Bibliei, neschimbată, dar cu ajutoare speciale pentru studenți.

Din darea de seamă de mai sus, pretențiunea defăimătoare a religioniștilor, este dovedită a fi nefondată și nebună, anume: „Dacă nu era organizațiunea religioasă Romano-Catolică, creștinii nu ar avea astăzi Biblia, pentru că organizațiunea Romano-Catolică a fost făcută de Dumnezeu depozitara adevărului și păstrătorul lui.” Asemenea pretențiune închipuită, nu numai că stă în contradicție cu faptele, dar la onoarea de Dumnezeu, care este Autorul Sfintei Biblie și care nu depinde de niciun om sau grup de oameni, pentru a fi păstrată. El a păstrat cuvântul Său scris și lăsat ca el să fie răspândit în toată lumea în ciuda opoziției și a eforturilor nimicitoare ale tuturor religioniștilor.

CAPITOLUL XVII

O TEOCRAȚIE REGALĂ

VREME de patruzeci de ani conduse Iehova Dumnezeu, prin Moise, pe copiii lui Israel prin pustie. În ultimul an al călătoriei, El îi aduse în câmpiile Moabului, față în față cu cetatea Ierichon, în țara făgăduită. Domnul numi pe credinciosul serv al lui Moise, pe Iosua, spre a fi succesorul lui. Moise acordă o binecuvântare inspirată celor douăsprezece seminții ale lui Israel, și apoi se urcă pe vârful Muntelui Nebo, spre a muri. Sus, pe vârful muntelui, îi permite Dumnezeu să privească întreaga țară a promisiunii. Apoi Moise mur., și Dumnezeu îl îngropă, dar nimeni nu știe unde și cum a dispus Dumnezeu de trupul lui Moise. Pe vremea aceea s'a întâmplat oarece se spune la Iuda 9: „Arhanghelul Miha'il, când se împotriva dezvoltării și se certa cu el pentru trupul lui Moise, n'a îndrăznit să rostească împotriva lui o judecată de ocară, ci doar a zis: „Domnul să te mustră”.

Moise nu s'a dus în cer. Scena schimbării la față, care avu loc pe vârful unui munte cu cincisprezece veacuri mai târziu, și în care Moise și Iie au fost văzuți într-o vedenie, nu dovedește că Moise era viu și în cer. (Matei 17:1-9). Cuvintele lui Isus trebuie să fie primite ca adevărate, când zice: „Nimeni nu s'a suit în cer, afară de Cel ce S'a pogorât din cer, adică Fiul omului”. Apariția lui Moise cu Isus în vedenia schimbării la față, a mărturisit numai că Christos Isus este un profet în toamnă, dar mai mare, atât decât Moise precum și decât Iie, după cum spusese Moise pe acele câmpii ale Moabului, nu cu multe zile înainte de moartea sa: „Iehova, Dumnezeul tău, îți va rădica din mijlocul tău, din-

tre frații tăi, un prooroc ca mine: să ascultați de el!” (Deuteronomul 18:15—19, A.R.V.). Apostolul Petru era cu Isus la schimbarea la față și mai târziu confirmă acest adevăr că Isus este Mai Marele Moise. — Fapte 3:20—23.

Printre minune a lui Iehova, puhoiul apelor râului Iordan se despărțiră, și astfel Iosua conduse pe Israeliti peste albia uscată a râului năvălitor, și atunci învingerea țării promise începu. Iehova promise strămoșilor lor, că le va da țara. Acum El porunci națiunii Sale alese, ca ea să nimicească pe Canaanșii blestenați din țară și să stăpânească religia lor, altfel religia s'ar dovedi o cursă pentru ei. Dumnezeu condamnase la moarte pe acei închinători la demoni, și El făcu pe Israeliti executatori sentințelor Sale, „după chipul lui Dumnezeu”. Războiul, pe care Israeliti l-au purtat împotriva Canaanșilor, era purtat la porunca Marelui Teocrat, Iehova. Acesta era un războiu teocratic și drept, pentru curățirea țării, pe care o murdăriseră prin faptele idolatrice și sângeroase, făcute în numele religiei. Dumnezeu era cu Israeliti în acest războiu și a făcut minuni pentru biruința poporului Său și pentru nimicirea dușmanilor.

La sfârșitul celor șase ani de războiu continuu, națiunile păgâne încă nu fuseseră complect înlăturate din țara făgăduită, totuși împărțirea țării printre semințiile lui Israel începu. Semințiile continuau să fie credincioase Dumnezeului lui Israel, în decursul vieții lui Iosua și a bătrânilor poporului, cari l-au supraviețuit, și ele au fost binecuvântate, după cum este scris: „Ferice de poporul, al cărui Dumnezeu este Iehova, poporul, pe care Și-l alege El de moștenire!” (Psalm 33:12, A. R. V.). Numele lui Iosua înseamnă: „Iehova măntuiește”. Versiunea greacă a Bibliei, redă numele lui Iosua ca „Isus”. (Fapte 7:45; Evrei 4:8). În credincioasa sa conducere a lui Israel, și în biruințele, pe cari el le-a câștigat prin

credința în Dumnezeu, asupra națiunilor păgâne din Canaan, Iosua era un tip sau iconă profetică a lui Isus Christos. Sămânța care va zdrobi capul Șarpele. La ultima sa întâlnire cu poporul lui Israel, înainte de moartea sa, Iosua îi îndemnă să păzească legământul cu Dumnezeu și să l se închine Lui, care i-a făcut o națiune liberă. Iosua i-a invitat să hotărască între religie și între adevăratul și viul Dumnezeu, zicând: „Și dacă nu găsiți cu cale să slujiți lui Iehova, alegeți astăzi cui vreți să slujiți: sau dumnezeilor, cărora le slujeau părinții voștri dincolo de Râu, sau dumnezeilor Amoritilor, în a căror țară locuiți. Cât despre mine, eu și casa mea, vom sluji lui Iehova”. (Iosua 24:15, A.R.V.). Cine va tăgădui că Iosua era un martor al lui Iehova?

O împrejurare mai rămăsese încă după vremea lui Iosua, care prăjedită rămânerea lui Israel o națiune liberă: aceea era prezența Canaanșilor în unele părți ale țării, cari scōpseră de a fi nimiciți împreună cu religia lor. Asemenea religie s'a dovedit a fi păcatul obșnuit, împotriva căruia este dat avertismentul aceluia cari trebuie să fie liberi și neîmpiedecați în alegerea pentru viață vecinică: „Și noi, dar, fiindcă suntem înconjurați cu un nor așa de mare de martori, să dăm la o parte orice piedecă, și păcatul care ne înconjoară așa de lesne, și să alergăm cu stăruință în alegerea care ne stă înaintea”. (Evrei 12:1). Șarpele cel vechiu stătea la pândă primprejur, spre a amăgi în mod continuu cu religia națiunea aleasă, prin care trebuia să vină Sămânța regală.

De mai multe ori, Israeliti deveniră nepăsători și neglijenți, și uitară închinarea și serviciul lor lui Iehova. Ei căzură victime religiei. De câte ori națiunea rupse legământul ei față de El, Iehova îi vându în mâinile dușmanilor lor păgâni, la ai căror dumnezei-demoni Israeliti începuseră să li se închine. Când poporul Său striga la El în strămătorarea lui și se întorcea dela demo-

nism căutându-L pe El, atunci Iehova le ridică judecători ca să-i elibereze de dușmanii lor și de cursa religiei. Această perioadă a judecătorilor văza ridicarea și espărvile credinței unor astfel de martori ai lui Iehova ca Ehud, Barac și Debora, Ghedeon, Iefta, Samson, și profetul Samuel. (Evrei 11:32—34). Darea de seamă în cartea Judecătorilor încheie cu această declarație: „Pe vremea aceea, nu era împărat în Israel, fiecare făcea ce-i plăcea”. — Judecători 21:25.

Apoi, Israelii doriră să imite națiunile păgâne, cari erau în jurul lor, și veniră la judecător, profetul Samuel, și-l cerură să le pună un rege peste ei, care să-i conducă și să-i guverneze în mod vizibil. El ignorară că Iehova era Regele lor teocratic nevăzut și că El nu s-ar fi părăsit dacă ei nu ar fi încetat să se închine Lui. Samuel era indignat și se rugă lui Dumnezeu: „Și Iehova zise lui Samuel: Ascultă glasul poporului în tot ce-ți va spune; căci nu pe tine te leapădă, ci pe Mine Mă leapădă, ca să nu mai domnesc peste ei. Ei se poartă cu tine cum s-au purtat totdeauna, de când i-am scos din Egipt, până în ziua de astăzi; M-au părăsit și au slujit altor dumnezei”. — 1 Samuel 8:7, 8, A.R.V.

La cererea insistență a poporului, Dumnezeu desemnă pe Saul din seminția lui Benjamin să le fie rege, și Saul a fost uns cu untdelemn pe capul lui, pentru acest serviciu regal. Saul ajunsese astfel „unsul lui Iehova”. (1 Samuel 10:1; 12:3, 5). În Ebraică, numele pentru „cel uns” este „Mesia”; dar Regele Saul începu să meargă pe o cale arbitrară și să lucreze în neascultare față de Dumnezeu, Samuel îi spuse că lucrase nebuneste, „Domnul ar fi întărit pe vocea domniei ta peste Israel; dar acum, domnia ta nu va dăinui. Domnul Și-a ales un om după inima Lui, și Domnul l-a rânduit să fie căpetenia poporului Său” (1 Samuel 13:13, 14). Acel om se dovedi a fi David, care s-a născut la zece ani după începutul domniei lui Saul.

Când David era încă un tânăr bătat păstor, Dumnezeu trimise pe profetul Său Samuel ca să ungă pe David în mod neoficial ca rege desemnat de Dumnezeu. Prin aceasta David, din seminția lui Iuda, deveni „unsul” Domnului. El se dovedi a fi o icoană a viitorului Mesia, „Leul din seminția lui Iuda”. Intrucât David învinsese uriașul filistean Goliat, numai cu o praștie și cu o piatră Dumnezeu îl ridică în ochii poporului și Regele Saul îl făcu o căpetenie a armatei sale.

Spiritul Domnului nu se odihnea mai mult peste Saul, și Diavolul deșteptă în el spiritul geloziei împotriva lui David. Diavolul îndemnă pe Saul să persecute pe David și încerca să-l nimicească pentruca să împiedece Sămânța promisă de a veni prin linia lui David. Dar Iehova eliberă pe unsul Său de persecuțiunea lui Saul. Pus față în față cu dezastrul ce-l aștepta din partea armatei filistene, Saul, în cele din urmă, vizită vrăjitoarea din Endor, și scurt după aceea Dumnezeu permise ca Saul să fie ucis, deoarece în mod neascultător cedase demonismului.

David ajunsese atunci Rege al lui Israel și a fost uns pentru serviciu la Hebron, în seminția lui Iuda. El a domnit timp de patruzeci de ani. De mai multe ori a fost el înșelat de către Diavolul și a avut de suferit pentru aceasta, dar inima sa rămase totdeauna credincioasă lui Iehova, căruia el se închina, și s'a căit și a fost restatornicit în favoarea lui Dumnezeu. La începutul domniei sale peste cele douăsprezece seminții, Iebustiții păgâni mai ocupau încă o parte din orașul Ierusalim, mai cu seamă Muntele Sionului și cu fortăreața acestuia. David conduse armatele sale împotriva lor și smulse Sionul din mâinile păgânilor și-si stabili după aceea acolo tronul său. În acest mod Ierusalimul ajunsese orașul capitală a lui Israel, mai ales numele acestuia, numit „Sion”. Deoarece David preumbrea pe Mesia, pe Regele uns al

lui Iehova pe avea să vină, Sion ajunge un tip al organizației principale a Fiului Iehova sub Regele Său mesianic. De aceea organizația principală a lui Dumnezeu, sau Guvernul teocratic prin Mesia, este numit „Sion” în profetia biblică.

Alinaș Filistenii încercară să răsturne pe David, dar Iehova dăde lui David o bună biruință mărunțată asupra

lor, la Muntele Peratim și la Gabaon și David compuse un psalm sub inspirația lui Dumnezeu și scris: „Pentru ce se întărește neamurile, și pentru ce cugetă popoarele lucruri deșerte? Impărații pământului se răsculă, și domnitorii se alătură împreună, împotriva lui Iehova, și împotriva unsului Său. ... Apoi, în mânia Lui, le vorbește, și-i îngrozește cu urgia Sa, zicând: Totuș Eu am uns pe Impăratul Meu pe Sion, muntele Meu

cel sfânt. Iehova Mă-a zis: Tu ești Fiul Meu! Astăzi Te-am născut”. (Psalm 2:1—7, A.R.V.). Deși acest Psalm se bazează pe faptele istorice de atunci, este totuși o profetie, care se aplică la Mesia, la Christos Isus, dela anul 1914 d. Chr., și de aceea la acest timp, Profetia avușese o împlinire parțială sau în mic la venirea lui Mesia sau Christos, cu noulsprezece sute de ani înainte. (Fapte 4:24—28). Ea trebuie să aibă o împlinire completă sau finală în zilele noastre. (Apocalipse 11:15—18). În textul grecesc al Bibliei, cuvântul Christos stă în loc de Mesia. — Ioan 1:41.

David era zelos să încurajeze adevărată închinare a Domnitorului său teocratic nevăzut. Datorită unei biruințe a Filistenilor asupra lui Israel cam cu șaptezeci de ani înainte, chivotul sfânt de aur al tabernacolului de închinare, fusese îndepărtat din Sfânta Sfințelor tabernacolului și a fost găzduit în casa unui levit la Chiriath-Iarim. Regele David ridică un cort special pentru chivot pe Muntele Sion și se îngrijise ca să fie transportat și ăezat acolo. Astfel, închinarea lui Iehova, ajunsese să fie în mod nedeșpărțit legată cu cetatea principală Sion. La timpul instalării sfântului chivot pe muntele Sionului, care acum deveni „muntele lui Iehova” și „sfântul Său locaș”, Regele David cânta psalmi și zicea: „Să se bucure cerurile, și să se veselească pământul! Să se spună printre neamuri că IEHOVA DOMNEȘTE. Să chiule copacii din pădure înaintea lui Iehova! Căci El vine să judece pământul”. (1 Cronici 16:31, 33, A.R.V.). Aci se prezintă, în cele din urmă, Teocrația regală tipică, în credincioasa asemănare a viitorului Guvern teocratic prin Mesia Iehova, reprezentat prin sfântul chivot, domnea pe Sion, și Regele Său uns, David, al cărui nume înseamnă „iubit”, ședea pe „tronul tipic al lui Iehova”. — 1 Cronici 29:23, A.R.V.

În decursul timpului, inima lui David era mișcată ca să

clădească o casă solidă, palat sau templu pentru chivotul Domnului și pentru serviciul preștilor Săi, precum și pentru leviți. Atunci Domnul trimise pe profetul Său Nathan și încredințată pe David că un asemenea privilegiu era rezervat fiului Său, dat fiindcă David era un om al războiului și al vărsării de sânge. În același timp, cu toate acestea, Iehova Dumnezeu a încheiat un legământ cu David. Acesta era un legământ pentru împărăție. Prin el, Dumnezeu promise că împărăția va continua prin linia lui David: „Ci casa ta și împărăția ta vor dăinui veșnic înaintea ta, și scara ta tău de domnie va fi întărită pe vecie”. (2 Samuel 7:1—13) Acest legământ pentru împărăție, garantează că Sămânța cea bună, Mesia, sau Christos, va veni din casa sau prin Neia lui David și că Iehova îl va da Lui Guvernul teocratic. Prin urmare, Mesia sau Christos, urta să se numească „Fiul lui David”. — Matei 1:1.

De acord cu legământul pentru împărăție, lui David i-a urmat la tron fiul său Solomon, al cărui nume înseamnă „Pașnic”. David, fiind bătrân și doborât în cerșetă să împiedice domnia lui Solomon, Solomon a fost pus pe tron înaintea porții tatălui său. În anul al patrulea, după ce fusese uns să domnească, Solomon începuse zidirea templului, pentru care tatăl făcuse mari pregătiri. (1 Regi 6:1) Aceasta era înălțarea tipică ale viitorului. Ele corespund cu istoria lui Christos, Mesia. În anul al patrulea, sau trei ani și jumătate după ce fusese uns cu spiritul lui Dumnezeu la râul Iordan, Christos veni la templul din Ierusalim și se prezentă pe Sine atât ca Rege, cât și ca Piatră de temelie, pe care trebuia să se clădească marele templu spiritual al lui Iehova Dumnezeu. Cu privire la Sine însuși, unșul Isus zicea: „Iată că aici este Unul mai mare decât Solomon”. Prin aceasta El dovedea că Solomon era un tip al lui Mesia, care zidește adevăratul templu din pietre vii. — Matei 12:42; 1 Petru 2:4—6.

Șapte ani a coborât Solomon la clădirea templului pe Muntele Moria la Ierusalim. Când obivolul era adus de pe Muntele și pus înăuntrul Sfințel Sfințelor templului, și preoții și leviții erau instalați în serviciile lor, alava lui Iehova Dumnezeu umplu templul înaintea ochilor întregului popor care se afla acolo. În chivotul legământului nu se afla nimic altceva, afară de cele două table de piatră, pe cari erau scrise poruncile lui Dumnezeu și pe care Moise le purtase în chivot la Muntele Horeb. (1 Regi 8:9—21). Astfel își desfășură acum, pentru o vreme, țigărea Teocrația a Dumnezeului Celui Prea înalt, cea mai mare slavă a sa. Oameni din toată lumea veneau să se închine la Templul Său și să studieze înțelepciunea lui Solomon. Cu privire la binefacerile generale ale pașniciei sale domni, astfel ca libertate din teamă și lipsă, este scris: „Iuda și Israel erau în număr foarte mare, ca nisipul de pe țărmul mării. Ei mâncau, beau și se veselau. Solomon mai stăpânea și toate împărățiile dela Râu până la țara Filistenilor și până la hotarul Egiptului, ... și Iuda și Israel locuiau în siguranță, fiecare sub via lui și sub smochinul lui, dela Dan până la Beer-Saba, în tot timpul lui Solomon”. (1 Regi 4:20—25). Aceasta este o adevărată profetică a stărilor Luminii Noui sub domnia lui Christos.

Când Solomon îmbătrânise, Satan Diavolul îl incurcă în zeducătorul păcat al religiei. Regele înțelept de altădată căzu în idolatrie, și muri sub desaprobară divină, în anul 997 î. Chr. După domnia sa de patruzeci de ani, națiunea celor douăsprezece seminții se desbună în două. Împărăția de Nord a celor zece seminții ale lui Israel, și împărăția de Sud a celor două seminții, Iuda și Beniamin. Împărăția de Nord părăsi numaidecât închinarea lui Iehova și întemeie o religie de stat spre a îndepărta poporul dela Teocrația tipică și dela închinarea lui Iehova în Ierusalim. Necredincioasa împărăție a fost ni-

mică în cele din urmă de către Regele Asiriei, cu aproape trei secole mai târziu. În împărăția de Sud, aceea a lui Iuda, urmașii Regelui Solomon dețineau tronul. Legământul lui Iehova cu David pentru împărăția vecinică rămăsese în vigoare, dar Iehova schimbă linia prin care Sămânța mesianică trebuia să vină, de la linia lui Solomon la aceea a altui fiu al lui David numit Nathan. (Luca 3:21, 31; 2 Samuel 5:4). Ultimul rege din linia lui Solomon care a șezut pe tron la Ierusalim a fost Zedechia.

Regele Zedechia deveni necredincios și închinător la idoli. Înaintea răsturnării sale, Dumnezeuul legământului pentru împărăție, inspiră pe profetul Său Ezechiel să adreseze aceste cuvinte împotriva lui, din țara Babilonului: „Și tu, domn nelegiuit, gata să fi ucis, domn al lui Israel, a cărui zi vine tocmai când nelegiuirea este la culme! Așa vorbește Domnul Dumnezeu: La o parte cu mitra, jos cumuna împărătească! Nu mai este cum a fost. Ce este plecat va fi înălțat, și ce este înălțat va fi plecat! Voi da jos cumuna, o voi da jos, o voi da jos. Dar lucrul acesta nu va avea loc, decât la venirea Aceluia care are dreptul la ea, și în mâna cărui o voi încredința”. Ezechiel 21:25—27.

În anul 607 î. Chr., ceresul Teocrat făcu ca Teocrația tipică în Israel să fie răsturnată prin Regele Nebucadnețar din Babilon. Totuși Iehova nu părăsi pe poporul Său de legământ, din care o rămășiță l-a rămas credincioasă, astfel ca Ezechiel, Daniel și cei trei însoțitori Evrei ai lui, și Ieremia. Prin profetul Său Ieremia, Dumnezeu prezise că după șaptezeci de ani de pustiere a Ierusalimului, și a domeniilor lui, El va restatornic rămășița credincioasă din prinoarea Babilonului în pământul făgăduit. Mai mult încă, legământul lui Iehova cu David pentru împărăția vecinică nu a dat greș. El a rămas în continuare, așteptând venirea Aceluia, care este

vede și care are dreptul ca să primească împărăția sa: Guvernul teocratic. Lui îi dă Iehova împărăția la venirea Sa. După cum prezisese Iacob pe patul său de moarte în Egipt, scopul dreptului de domnie nu trebuia să se depărteze de la semnificația lui Iuda, semnificația lui David, pățind cănd urma să vină Sulo, „Prințul Păcii”, cu să primească dreptul împărăției. La El vor trebui atunci să se adune toți oamenii de bine. — Genesa 49:10.

Regele Zedechia a fost luat prizonier de către Regele Nebucadnețar, iar Ierusalimul și templul lui au fost jefuite și făcute una cu pământul. Țara lui Iuda era despuțată de locuitorii ei, și cei șaptezeci de ani de pustiere începură. Cu răsturnarea Teocrației tipice s'a instalat lunga perioadă de timp, cunoscută ca „timpurile păgânilor”. Satan Dăvolutul devin acum „dumnezeul acelor lumi”. — 2 Corinteni 4:4.

„ȘAPTE TIMPURI”

DUPĂ răsturnarea Teocrației tipice a lui Israel în anul 607 î. Chr. prin Regele Nebucadnetar, Babilonul deveni cea de-a treia putere mondială însemnată în istoria biblică, Egiptul și Asiria fiind înaintea imperiului Babilonului. Dumnezeuul Cel Prea Înalt, Puterea Supremă, întrebuițe atunci pe Nebucadnetar ca unealtă a Sa, spre a executa asupra Israelitelor necredincioși judecățile Sale, despre cari El de mult timp îi avertizase prin profeții Săi credincioși. Atotputernicul Dumnezeu, care poate să întrebuițeze chiar și forțele neînsuflețite, fără inteligență ale creațiunii, ca să execute scopul Său, întrebuițe prin aceasta pe Nebucadnetar ca servul Său, (Ieremia 25:9; 27:6; 43:10) Primul asediu efectuat de către Nebucadnetar împotriva Ierusalimului, era cu unsprezece ani înainte de distrugerea lui, și în acel timp duse el mulți prizonieri la Babilon, inclusiv tinerii bărbați credincioși Daniel și Ezechiel. Ambii bărbați devină profeți și deosebi martori ai lui Iehova. Daniel, din cauza înțelepciunii sale pe care o primi de la Dumnezeu, ajunsese consilierul și sfetnicul principal al lui Nebucadnetar. Deși Dumnezeu întrebuițe pe acest rege păgân ca unealtă a Sa, aceasta nu înseamnă că Iehova era Dumnezeul căruia el se închina. Cu toate acestea, din cauza vastei domnii imperiale, pe care Nebucadnetar o exercita prin permisiunea Atotputernicului Dumnezeu, Iehova îl întrebuițe ca baza sau temelia prin care Daniel putea să rostescă profeții de cea mai mare importanță cu privire la instalarea împărăției lui Mesia.

Prin urmare, regele scrisese: „Nebucadnetar, împăratul,

către toate popoarele, neamurile, oamenii de toate limbile, care locuiesc pe tot pământul: Să aveți multă pace! Am găsit cu cale să fac cunoscut semnele și minunile, pe cari le-a făcut Dumnezeu Cel Prea Înalt față de mine. Cât de mari sunt semnele Lui și cât de puternice sunt minunile Lui! Impărăția Lui este o împărăție vecinică, și stăpânirea Lui dăinuiește din neam în neam”. (Daniel 4:1—3). Prin urmare, pentru toți bărbații și femeile din „toate popoarele, națiunile și limbile” cari doresc să aibă multă pace, este de cel mai adânc interes să cerceteze descoperirea pe care un rege pământesc a văzut de bine să o povestească atât de înalt și de sublim, după cum urmează:

El avusese un vis care-l chină. Niciunul dintre înțelepții religioși și dintre sfetnicii curții sale, nu-l putea explica. Aducându-și aminte cum Daniel s-a adus aminte și s-a interpretat visul uitat al regelui cu privire la chipul îngrozitor și nimicirea lui, Nebucadnetar invită pe martorul lui Iehova și-i povestește visul:

„Iată vedențiile cari mi-au trecut prin cap, când eram în pat. Mă uitam și iată că în mijlocul pământului era un copac foarte înalt. Copacul acesta s'a făcut mare și puternic, vârful lui se înălța până la ceruri, și se vedea dela marginile întregului pământ. Frunza lui era frumoasă, și avea roade multe; în el se găsea hrană pentru toți; fiarele câmpului se adăposteau sub umbra lui, păsările cerului își făceau cuibul în ramurile lui, și orice făptură vie se hrănea din el. În vedențiile cărora treceau prin cap, mă uitam și iată că s'a pogorât din ceruri un străjer sfânt. El a strigat cu putere și a vorbit așa: „Tăiați copacul, și rupeți ramurile; scuturați frunza, și risipiți roadele; fugăriți fiarele de sub el, și păsările din ramurile lui! Dar trunchiul cu rădăcina le lui, lăsați-l în pământ, și legați-l cu lanțuri de fier și de aramă, în tarba de pe câmp, ca să fie

udați de roua câmpului, și să fie la un loc cu fiarele în țărba pământului. Inima lui de om i se va preface într-o inimă de fiară, și vor trece șapte vremuri peste el. Hotărârea aceasta a fost luată în sfatul străjilor, și pusă la cale înaintea sfinților, ca să știe cei vii că Cel Prea Înalt stăpânește peste împărăția oamenilor, că o dă cum îi place, și înalță pe ea pe cei mai de jos dintre oameni!” — Daniel 4:10—17.

Daniel interpretează visul, care prezicea că șapte ani de neamie vor trece peste Nebucadnețar, în decursul cărora el nu va putea să conducă guvernul său imperial, ci va deveni sălbatic, întocmai ca o fiară, și va trăi în câmpiile deschise. După aceea își va veni în fire, și va fi restatornic în împărăția sa, care, întocmai ca acel trunchiu de copac înălțat în pământ, era păstrat în așteptarea reînnoțirii sale. Prin această experiență el va cunoaște că Dumnezeu Cel Prea Înalt este Atotputernicul și a ordonat cine va exercita domnia peste oameni.

Douăsprezece luni mai târziu, Nebucadnețar începu să se laude cu marele Babilon, pe care el îl clădise. Apoi un glas s'a pogorât asupra lui din cer spunându-i acelaș mesaj ca în vis, și îndată a fost apucat de dezechilibru mental și de nesățiere. El a fost lăsat liber în câmpie ca să trăiască și să mănânce întocmai ca o fiară lipsită de judecată. Când se împliniră cei șapte ani asupra lui în această stare înjosită, Dumnezeu avu milă de el și-l lăsa să-și vină în fire, și el laudă pe Dumnezeu Cel Prea Înalt. Atunci își reluu din nou tronul său. Prin asemenea proceduri Iehova Dumnezeu, care îl avertizase dinainte prin visul profetic și prin Daniel, îl folosi atât spre a face o școală în viața lui, cât și spre a ilustra marea și complectă împlinire a acestuia.

Cum cu 150 de ani înaintea acestei întâmplări cunoscute, Isaia a fost inspirat să declare „un proverb profetic im-

potrivă regelui Babilonului”. Isaia l-a asemănat cu un copac mare, și apoi a zis: „Cum ai căzut din cer, Lucifer strălucitor, fiu al zorilor! Cum ai fost doborât la pământ, tu, birătorul neamurilor! Tu ziceai în inima ta, „voi fi ca Cel Prea Înalt”. (Isaia 14:4—14). În Eden, Dumnezeu Cel Prea Înalt făcu pe frumoasa, strălucitoarea creatură spirituală, Lucifer, să fie suveranul nevăzut peste pământ și peste creaturile lui. Către Lucifer zice profeția: „Stătea în Eden, Grădina lui Dumnezeu; ... Erai un cherubim ocrotitor, cu aripile întinse; astfel te instalasem: ... Ai fost neprihănit în căile tale, din ziua când ai fost făcut până în ziua când a fost găsită nelegiuirea în tine”. (Ezechiel 28:13—15). Prin urmare, marele copac, care ajungea până la cer, pe care Nebucadnețar, regele Babilonului îl văzu, precum brea serviciului ceresc al lui Lucifer, anume suveranitatea sa nevăzută peste Adam și Eva, precum și peste creaturile animale inferioare. Acea suveranitate era atunci dreaptă.

Când Lucifer s'a dat la neleguire și s'a răsculat împotriva domniei supreme a Dumnezeului Celui Prea Înalt, el pierdu dreptul de a fi reprezentantul lui Dumnezeu în calitate de suveran, și Dumnezeu înjos pe Lucifer, care devenise Satan, sau contrariul lui Dumnezeu. Dumnezeu condamnă pe Satan la nimicire, dar îi permise să rămână în viață pentru un timp mărginit, până ce chestiunea de discuție cu privire la numele și supremația lui Iehova va fi fost combătută și definitiv rezolvată. Într-adevăr, Satan a continuat să exercite control asupra omului, dar nu asupra omului drept, nici în calitate de suveran drept al lui Dumnezeu peste oameni. Serviciul suveranului drept a încetat de a mai funcționa mai mult sau de a mai continua, ci era în suspensie sau așteptare până la venirea Aceluia care are dreptul la el, și căruia, atunci, Cel Prea Înalt îl va da, chiar dacă ar fi socotit de către această lume ca „cel mai înjos”

dintre oameni.” Această situațiune prin urmare, era acum ca în locașia din vis, când marele copac a fost tăiat și creaturile pământestii au fost fugărite de sub el, și numai trunchiul copacului a fost lăsat în pământ, legat cu lanțuri de fier și de aramă.

Copacul nu era un lucru mort. Trunchiul lui viu măturisea că el va da naștere unui nou vâstar și va crește

din nou, când timpul lui Dumnezeu hotărât pentru acesta va fi venit și va îndepărta lanțurile restrângătoare din jurul lui. În mod asemănător, dreapta suveranitate nevăzută cerească, peste omenire, va fi restabilită sau va intra din nou în acțiune. Această înseamnă că împărăția lui Dumnezeu, Guvernul teocratic, va fi întemeiată peste omenire, dar aceasta numai atunci, când Dumnezeu va îndepărta restricțiile, la timpul Său hotărât și dinainte prezis. Când ar fi aceasta?

Dumnezeu nu putea, în conformitate cu propria Sa hotărâre, să stabilească împărăția peste oameni în mână de unul suveran drept, nevăzut, înainte ca „șapte timpuri” să fi trecut peste trunchiul copacului simbolic. Visul profetic nu arată că cele „șapte timpuri” începură în Eden, îndată cu răscoala lui Lucifer și cu pierderea dreptului său și a autorității dreptei suveranități. Faptele în împlinire arată că ele nu începură atunci. Visul a nuntă numai că în lunga experiență a trunchiului, va trece peste el o perioadă de „șapte timpuri” și că acestea li va urma nemijlocit deslegarea trunchiului și libera creștere din nou a lui. În împlinirea în mic a versului asupra lui Nebucadnețar, el ajunsese întocmai ca o fiară, fără pricepere omenească, timp de șapte ani, după cari își recăpătă mintea și exercită din nouă domnia peste imperiu.

Prin aceasta este lămurit, că cele „șapte timpuri” începură cu răsturnarea prin Nebucadnețar a Teocrației tipice a lui Iehova în Ierusalim, în anul 607 î. Chr. Atât timp cât administrația tipică a lui Dumnezeu în Ierusalim era încă în acțiune în numele Său, chiar dacă în mod imperfect, acel timp era o măsură de judecată sănătoasă națională și o exercitare parțială a dreptei domnii printre națiuni pe acest pământ. Dar cu răsturnarea Teocrației tipice, nu mai exista atunci niciun fel de restricție în genere pentru lipsa de judecată și pen-

tru bestialitatea guvernatorilor umani și a omenirii. Puterile sau guvernele păgâne erau acum în mod exclusiv pe teren. Poporul de legământ al lui Dumnezeu, nu mai deținea mai mult vreo suveranitate națională în mijlocul acestei lumi, în mod independent de națiunile păgâne. Toate națiunile, cari domneau atunci pe pământ, erau națiuni păgâne în frunte cu Babilonul ca suprem. Astfel, în întregime, timpurile „păgânilor” începură. Aceasta trebuie așadar să fie același la cari s’a referit Ius Christus, la Luca 21:24, ca „timpurile păgânilor”. Începând în anul 607 î. Chr., și fiind șapte la număr, când se vor termina aceste „timpuri” și când va fi stabilită dreapta suveranitate a Împărăției lui Dumnezeu?

11 În Apocalips 12:6, 14 se vorbește despre 1.260 de zile, după care aceeași perioadă de zile este descrisă ca „un timp, timpuri și jumătate de timp, care este jumătate din șapte timpuri. Prin urmare, „șapte timpuri” ar fi de două ori 1.260 de zile, sau 2.520 de zile. În corabie, Noe numără 150 de zile în decursul potopului, în cari apele dominau asupra pământului, și aceste zile erau împărțite în 5 luni, de unde rezultă că o lună are în medie 30 de zile. (Genesa 7:11, 24; 8:3, 4). Prin urmare, 2.520 de zile ar fi egale cu 84 de luni, care corespund cu 7 ani. Aceasta corespunde cu împlinirea în mic a visului, în care nebunia lui Nebucadnețar de „șapte timpuri”, a durat șapte ani.

13 În împlinirea mai mare sau complectă, cele „șapte timpuri”, trebuiau să fie mai mari decât 2.520 de zile literale. Ezechiel, care profetea în același timp ca Daniel, era deasemenea inspirat să dea o anumită măsură de timp, și el a dat această regulă divină pentru socotirea timpului: „Îți pun câte o zi pentru fiecare an”. El deasemenea era legat la expirarea timpului măsurat. (Ezechiel 4:6, 8). De aceea, fiecare din cele 2.520 de zile, în conformitate cu calculul profetic în profeția lui Daniel

corespund unui an, unui an solar. Prin această regulă, cele „șapte timpuri”, sau „timpurile păgânilor” se ridică la 2.520 de ani. Pe vremea lui Nebucadnețar anul începea să se socotească din toamna anului, sau cam dela 01 Octombrie, după timpul nostru. Deoarece el distruse Ierusalimul în vara anului 607 î. Chr., acel an începuse în toamna anului 608 î. Chr. și se sfârși în toamna anului 607 î. Chr.

Deoarece cele „șapte timpuri” păgâne își începură 14 primul lor an în toamna anului 607 î. Chr., este ușor să se calculeze când se vor termina. Din toamna anului 607 î. Chr. până în toamna anului 1 î. Chr. sunt exact 606 ani. Să nu se uite că din toamna anului 1 î. Chr. până în toamna anului 1 d. Chr. s’a scurs un an. De aceea din toamna anului 1 î. Chr. până în toamna anului 1914 d. Chr. sunt 1.914 ani. Să se adauge acum 606 ani la cei 1.914 ani, și rezultatul total este 2.520 ani, sfârșindu-se în toamna anului 1914 d. Chr. Prin această metodă, Iehova, care, în ce privește scopurile Sale, păstrează cu strictețe timpul, a prezis în mod simbolic că „timpurile păgânilor”, adică, cele „șapte timpuri”, vor continua și se vor întinde până în toamna anului 1914 d. Chr. Înaintea acelei date, prin urmare, adevăratul Guvern teocratic al lui Mesia, care era preumbrat prin tipica Teocrație în Ierusalim, nu putea fi instalat.

15 Explicând lui Nebucadnețar ce însemna trunchiul înălțat al copacului, Daniel zice: „Porunca să iase trunchiul cu rădăcinile copacului, înseamnă, că împărăția ta îți va rămâne ție, îndată ce vei recunoaște stăpânirea Celui ce este în ceruri”. (Daniel 4:26). Aceasta preumbră că Dumnezeu nu părăsise scopul Său original de a avea o domnie suverană, dreaptă, peste oamenzii drepti. În schimb, exercitarea în realitate a domniei suverane nevăzute prin Acela pe care El L-a numit pen-

tru aceasta, era ținută în suspensie, până ce nu vor fi expirat cele „șapte timpuri” de dominație păgână peste pământ. Atunci, Cel nou nămit al lui Iehova Dumnezeu, va prelua domnia suverană vacantă în locul necredinciosului Lucifer și va începe exercitarea ei. Aceasta înseamnă că „împărăția cerurilor”, sau împărăția lui Dumnezeu prin Regele Său uns, fusese stabilită și sosisse, neținând seamă de faptul dacă puterile păgâne au priceput sau nu recunoscut aceasta sau nu. Înseamnă că a sosit timpul pentru ei să plece de la putere și să facă loc domniei Teocrației peste tot pământul. Cui a dat Iehova suveranitatea cerească peste toți oamenii de bine în anul 1914 d. Chr.? Daniel 4:17 răspunde: „Ca să știe cel viu că Cel Prea Înalt stăpânește peste împărăția oamenilor, că o dă cui îi place, și înalță pe ea pe cel mai de jos dintre oameni”. „Pe unul de jos dintre oameni îl înalță El pe ea”. (Roth.), Dumnezeu n'a dat „împărăția oamenilor” dictatorilor totalitari și religioși, cari sunt oameni demonizați, nelegiuși. Iehova Dumnezeu a dat împărăția cerurilor, a lumii noi, Aceluia, pe care politicianii, traficanții comerciali și preoțimea religioasă îl disprețuiesc ca pe „cel mai de jos dintre oameni”, a-nume, lui Christos Isus, care a fost pironit pe lemn între doi tâlhari. (Isaia 53:1—12). Acesta prezisese că la sfârșitul lumii, începând în anul 1914 d. Chr., adevărații Săi urmași, vor fi urși de toate națiunile pentru numele Meu”. Aceasta se împlinește acum asupra Martorilor lui Iehova. (Matei 24:9). Cu privire la guvernul lumii noi a dreptății, profeta Apocalipsului 11:15—18, s'a adevărit în anul 1914 d. Chr., la sfârșitul celor „șapte timpuri”:

16 „Împărăția lumii a trecut în mâinile Domnului nostru și ale Christosului Său, și El va împărăți în veștii vecilor... Îți mulțumim Doamne, Dumnezeule, Atotputernice, care ești și care erai și care vii, că ai pus mâna pe puterea Ta cea mare, și ai început să împărățești. Neamurile se

mânsaseră, dar a venit mânia Ta”. (A.R.V.). Acum, prin urmare, putem să înțelegem pentruce Christos, Mesia, nu instalează împărăția lui Dumnezeu la prima Sa venire, sau îndată după ce S'a înălțat la cer.

CAPITOLUL XIX

REGELE LIBERTĂȚII APARE

TIMPUL pentru apariția lui Mesia, sau Christos, fusese prezis lui Daniel și prin el scris cu sute de ani înaintea venirii Celui uns. Pentru mângâierea lui Daniel, îngerul Gabriel îl informă: „Să știi dar, și să înțelegi, că dela daros poruncă pentru zidirea din nou a Ierusalimului, până la Mesia, la Prințul, vor trece șapte săptămâni; apoi, timp de șasezeci și două de săptămâni, piețele și gropile vor fi zidite din nou, și anume în vremuri de strămtorare. După aceste șasezeci și două de săptămâni Mesia va fi stârpit, și nu va avea nemic (dar nu pentru sine însuși, B. engl.)”. (Daniel 9:25, 26). Asemenea poruncă cu privire la zidirea din nou a Ierusalimului, a fost dată lui Neemia în anul 454 î. Chr., și 69 de săptămâni de ani (sau 483 de ani) dela acea dată, ne duce la anul 29 d. Chr., ca anul în care trebuia veghiat. Va apare Mesia atunci? — Neemia 1:1—3; 2:1—9.

Cu sute de ani mai târziu, același înger Gabriel, era trimis la Ierusalimul zidit din nou, ca să prezică credinciosului preot Zacharia în templu, nașterea unui fiu care va merge înaintea lui Mesia și va anunța venirea Lui. Șase luni mai târziu, „îngerul Gabriel a fost trimis de Dumnezeu într-o cetate din Galilea, numită Nazaret, la o fecioară logodită cu un bărbat, numit Iosif, din casa lui David. Numele fecioarei era Maria”. Gabriel zise acesteia urmase a Regelui David, din seminția lui Iuda: „Iată că vei rămâne însărcinată, și vei naște un fiu, căruia îi vei pune numele Isus. El va fi mare, și va fi chemat Fiul Celui Prea Înalt; și Domnul Dumnezeu îi va da scaunul de domnie al tatălui Său David. Va îm-

părăși peste casa lui Iacob în veci, și împărăția Lui nu va avea sfârșit”. Maria a zis îngerului: „Cum se va face lucrul acesta, fiindcă eu nu știu de bărbat?” Gabriel i-a răspuns: „Spiritul sfânt se va pogori peste tine, și puterea Celui Prea Înalt te va umbră. Deaceia, Sfântul care se va naște din tine, se va chema Fiul lui Dumnezeu... „Căci niciun cuvânt dela Dumnezeu nu este lipsit de putere”. (Luca 1:3—37). În asemenea frază, deși Maria nu o înțelegea, solul lui Dumnezeu spuse că viața subitului și singurului născut Fiul al lui Iehova va fi transferată sau mutată din regatul cereș și din gloria cerească, în mitra fecioarei evreice, prin puterea făcătoare de minună a lui Dumnezeu.

Câțva timp după aceea, îngerul Domnului anunță pe Iosif, logodnicul Mariei, într'un vis, zicând: „Nu te teme să iei la tine pe Maria, nevastă-ta, căci ce s'a zămislit în ea, este dela spiritul sfânt. Ea va naște un Fiu, și-i vei pune numele ISUS, pentrucă El va mântui pe poporul Lui de păcatele sale”. (Matei 1:20, 21, A.R.V.). Această întâmplare era să fie în împlinirea profeției lui Isaia 7:14: „Toate aceste lucruri s'au împlinit ca să se îplinească ce vestise Domnul prin prorocul, care zice: Iată, fecioara va fi însărcinată, va naște un fiu, și-i vor pune numele Emanuel, care, tâlmăcit, înseamnă: Dumnezeu este cu noi”. — Matei 1:22, 23.

Iosif și Maria erau obligați să se ducă la Betleem, în țara lui Iuda, înainte ca această întâmplare să aibă loc, și într-o noapte copilul s'a născut acolo și a fost culcat într-o iesle. Aceasta s'a întâmplat cu treizeci de ani înainte de data profetică a anului 29 d. Chr.; Pe, cum șase luni după sărbătoarea paștelor, primăvara, a anului 25 Chr., deci în jurul lui 1 Octombrie, când ploile de iarnă nu începuseră încă și păstorii erau afară pe câmpurile din apropiere, păzindu și turmele noaptea. Păstori nu văzură aparținând „stea a Betleemului” sau „steaua

dela răsărit, spre a le atrage atențiunea asupra importantului eveniment. Ei nu erau astrologi, Intocmai ca magii sau „înțelepții dela răsărit”, închinători la demoni. Acești păstori Evrei se temeau de Dumnezeu lui Abraam și al lui David.

„Și iată că un inger al Domnului s'a înfățișat înaintea lor, și slava Domnului a strălucit împrejurul lor. Ei s'au înfricoșat foarte tare. Dar ingerul le-a zis: Nu vă temeți: căci vă aduc o veste bună, care va fi o mare bucurie pentru tot norodul: Astăzi, în cetatea lui David, vi s'a născut un Mântuitor, ~~care este~~ Christos Domnul. Iată semnul, după care-L veți găsi: veți găsi un prunc înfășat în scutece și culcat într-o iesle. Și deodată, împreună cu Ingerul, s'a unit o mulțime de oaste cerească, lăudând pe Dumnezeu, și zicând: Slavă lui Dumnezeu în locurile prea înalte, și pace pe pământ între oamenii plăcuți Lui (între oamenii de bine, Douay). — Luca 2:9—14.

Religionistii numiți „trinitarieni” zic că aceasta era încarnarea lui Dumnezeu și că acolo s'a născut așanumitul „Dumnezeu-om”. Unei asemenea învățături ne-scritoriale i se datorește obiceiul de a numi pe Maria „mama lui Dumnezeu”, defăimând prin aceasta pe Atotputernicul Dumnezeu, care nu are nici început sau origină și nici mamă. Mariei nu i s'a spus că ea va fi „mama lui Dumnezeu”, ci Ingerul Gabriel i-a spus: „Sfântul, care se va naște din tine, va fi chemat Fiul lui Dumnezeu”. (Luca 1:35). Mai mult încă, dacă o simplă încarnare a Fiului lui Dumnezeu ar fi fost intenționată, atunci nu ar fi fost necesar ca viața Lui să fie transferată ca un embrion în mitra fecioarei și să se desvolte acolo, până când, în cele din urmă, să se nască ca un copil neputincios. El putea să rămână mai departe o persoană spirituală și să-și materializeze un trup de carne pe deplin dezvoltat, îmbrăcându-se cu el, exact

cum au făcut aceasta fiii lui Dumnezeu în zilele lui Noe și cum a făcut și Ingerul Gabriel, când a spărut vizibil Mariei.

În locul descrierii unei încarnări, Scriptura (Ioan 1:14) zice: „Și Cuvântul S'a făcut trup, și a locuit printre noi, plin de har și de adevăr. Și noi am privit slava Lui, o slavă întocmai ca slava singurului născut din Tatăl. Misiunea Sa pe pământ urma să fie temporară, ei deaceia se spune că a „locuit” printre noi, întocmai după cum vorbește apostolul Petru despre sine ca „în cortul acesta”, cu toate că Petru nu era încarnat. (2 Petru 1:13, 14). Că Fiul lui Dumnezeu născut pe pământ nu era o puternică persoană spirituală, îmbrăcându-Se pe deasupra cu o formă de carne a unui sugaci și pretinzând a fi absolut ignorant, întocmai ca un nou născut, este dovedit prin scriptură (Filipeni 2:5—8), care arată că El puse la o parte existența Sa spirituală: „Christos Isus, care, măcar că avea chipul lui Dumnezeu, totuși n'a crezut ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu, ci S'a desbrăcat pe sine însuși și a luat chip de rob, făcându-se asemenea oamenilor. La înfățișare a fost găsit ca un om, S'a smerit și S'a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce”. — Diaglott.

Se susține că scriptura: „Și a vor pune numele Emanuel, care, tâlmăcit înseamnă: Dumnezeu este cu noi”, dovedește că acest sugaci era însuși „Dumnezeu încarnat”. Aceasta este, cu toate acestea, o sucire a Scripturilor și este contrară tuturor celorlalte texte ale Bibliei, cari se ocupă de acest subiect. Numele „Emanuel” înseamnă simplu, că reprezentantul și servul lui Dumnezeu era cu poporul Său de legământ și astfel, în mod reprezentativ, Iehova Dumnezeu era cu ei și era pentru ei, de partea lor, favorizându-i și ajutându-i, așa după cum a fost prezis aceasta la Isaia 3:10. Tot la fel și faptul că numele „Isus” înseamnă „Iehova mântuiește”.

...
...
...

ADEVĂRUL VA VA FACE LIBER!

nu înseamnă că Iesus și Iehova Dumnezeu sînt una și aceeași persoană. „Iesus” este simpla formă greacă pentru numele Ebraic „Iosua”, și faptul că succesorul lui Moise era numit Iosua, nu înseamnă că el era Iehova Dumnezeu. — Numerele 13:16, 17; Faptele 7:45.

Profeta des citată din Ieremia 23:5, 6, nu poate fi întrebuintată ca dovadă că Iesus este Iehova Dumnezeu însuși și una în persoană cu El, anume: Iată vin zile, zice Iehova, când voi ridica lui David o Odraslă neprihănită. El va împărați, va lucra cu înțelepciune, și va face dreptate și judecată în țară, în vremea lui, Iuda va fi mîntuit, și Ierusalim va avea liniște în locuința lui, și iată numele pe care îl voi da: Iehova, neprihănirea noastră. (A.R.V.) Simpla numire a unei creaturi printr-o porecă care cuprinde numele Iehova, nu înseamnă unitatea în persoană a acelei creaturi cu Iehova. Aceasta este dovedit de către Scriptură, la Ieremia 33:16: „In zilele acelea, Iuda va fi mîntuit, și Ierusalim va locui în liniște. Și iată cum îl voi numi: Iehova, Neprihănirea noastră”. (A.R.V.) Cu siguranță că Ierusalimul nu este una în persoană cu Iehova, și nu este egal cu El în putere și slavă, și nu este un membru al presupusei „trinități” sau trinități.

Scriptura dela 1 Timotei 3:16, este deosebit de citată de către religioniști în argumentarea lor că Iesus era „Dumnezeu încarnat”. Această susținere este răsturnată de cuprinsul tuturor versiunilor moderne revizuite a textului, după cum urmează: „Și încă înclădit, mare este taina evlaviei; El, care a fost creat în trup, îndreptătit în spirit, vădit de îngeri, propovăduit printre națiuni, creat în lumină, primit sus în slavă”. (1 Timotei 3:16, A.R.V.; Douay; Diaglott; Rotherham; Weymouth; etc.) În pasajul de mai sus, aproape toate manuscrisurile vechi, și toate versiunile, inclusiv Latina Vulgata, „El, care” în loc de „Dumnezeu”. Mai

mult încă, ideea religioasă despre „Sângele lui Dumnezeu” ca bazată pe cuvintele lui Pavel din Faptele 20:28, este întepată de către reproducerea accentuată a textului original grecesc de Diaglott și Rotherham, după cum urmează: „Luați seama dar la voi înșivă și la toată tîrma peste care v'a pus spiritul sfînt priveghetori, ca să păstoriți biserica lui Dumnezeu, pe care a cîștigat-o cu sângele Aceluia care este al Său”, (nu: „cu însuși sângele Său”). Sângele propriului Său Fiul, sau al Mielului lui Dumnezeu este acela, prin care cumpără Iehova Dumnezeu biserica Sa.

Iosif și Maria erau autorizați să numească copilul „Iosua”, sau „Iesus”, pentru că, zicea îngerul, El este acela care va mîntui pe poporul Lui de păcatele sale”. (Matei 1:21, A.R.V.). Numai pe aceia cari devin poporul Său credincios și ascultător îi mîntuiește El, și nu pe aceia cari rămân necredincioși și rebeli cu voia. Dacă Iesus ar fi fost Atotputernicul Dumnezeu Iehova, nu ar fi putut să mîntuiească pe poporul Său de păcatele lor prin sângele Său, deoarece Iehova Dumnezeu este nemuritor, „din vecinici în vecinici”. „Singurul care are nemurirea, care locuiește într-o lumină, de care nu poți să te apropii, pe care niciun om nu L-a văzut, nici nu L poate vedea, și care are cinstea și puterea vecinică”. (1 Timotei 6:16, A.R.V.). Atotputernicul Dumnezeu nu poate muri, dar Iesus putea muri și a și murit, după cum este mărturisit de către Scripturi; deaceia El nu putea fi Dumnezeu, Tatăl Său, ci era Fiul muritor al lui Dumnezeu. La timpul hotărît, după dovedirea credinței Sale până la moarte, și după procurarea răscumpărării din păcat, Fiul a fost răsplătit cu nemurire, după cum zicea El: „După cum Tatăl are viață în sine însuși, tot așa a dat și Fiului ca să aibă viață în sine însuși”. — Ioan 3:26.

Hotărîrea divină este: „Plata păcatului este moartea.

dar darul lui Dumnezeu este viața veșnică prin Isus Christos, Domnul nostru”. (Romani 8:23). Pentru Isus să poată mântui poporul Său de păcatele sale, era necesar ca Fiul lui Dumnezeu să se nască ca o creatură omenică și să creadă spre a deveni „omul Christos Isus”. (I Timotei 2:5, 6). El deveni astfel pe deplin egalul și perfectul Adam în Eden, fără păcat și înzestrat cu dreptul la viață umană perfectă în Paradisul pământesc. Legea lui Dumnezeu arată perfectă balanță a justiției divine, zicând: „Dar dacă se întâmplă o nenorocire, vei da viață pentru viață, ochi pentru ochi, dinte pentru dinte, mână pentru mână, picior pentru picior”. (Exodul 21:23, 24). Omul perfect Adam păcătui, făcând să se întâmple o nenorocire, și a fost condamnat la moarte. El pierdu dreptul său la viață și de aceea nu putea să lase moștenire dreptul la viață veșnică copiilor săi.

Pentru ca dreptul la viață să fie restituit pentru acesta din urmașii lui Adam care cred și ascultă pe Dumnezeu, era necesar ca un alt om perfect să-și dea viața sa umană și dreptul său pentru o asemenea viață lui Dumnezeu cu un preț de răscumpărare. Prin aceasta el răscumpără sau primește înapoi pentru acei credincioși dreptul de viață pe care-l pierdu Adam prin păcat, și dreptul de viață poate atunci să fie acordat aceluia care se dovedește vrednic în conformitate cu condițiile lui Dumnezeu. Deoarece nici unul dintre urmașii lui Adam nu este fără păcat, sau nu are un drept de viață pe care să-l aducă ca un preț de răscumpărare, era necesar ca Fiul lui Dumnezeu să renunțe sau să depună existența Sa spirituală și să devină omul perfect, de care era lipsă. Spre a înțelegi cu exactitate legea perfectă a lui Dumnezeu, Isus trebuia să fie un om perfect, nici mai mult, nici mai puțin. Astfel, Isus putea să moară pentru omnicărui care avea nevoie de răscumpărare, dar

nu ca o creatură spirituală, ci ca o creatură umană perfectă. Pentru aceste și alte motive, Isus nu era un „Dumnezeu-om”, pentru că aceasta ar fi fost mai mult decât prețul de răscumpărare cerut. Dacă El ar fi fost Dumnezeu nemuritor sau un suflet nemuritor, atunci nu putea să-și dea viața. În conformitate cu faptele scripturale, El era muritor pe pământ, și în El s’a împlinit profeția lui Isaia 53:12: „El S’a dat pe sine la moarte, și a fost pus în numărul celor fărădelege, pentru că a purtat păcatele multora și S’a rugat pentru cei vinovați”. Sufletul Lui era atunci cuprins de o înfrustare de moarte”. — Matei 26:38.

Deoarece Isus nu-și primi viața Sa de la păcătosul Adam prin omul imperfect Iosif, el nu era fiul lui Adam. Deoarece El a fost născut de o femeie prin puterea lui Dumnezeu și deveni omul perfect, fără păcat și nepătat, echivalentul exact al omului perfect în Eden, Isus era în mod potrivit numit: „Fiul omului”, (după cum sună literal în grecește). Prin jertfa Sa de ispășire, El răscumpără dreptul la viață și toate privilegiile posedate de omul perfect în Eden. Cu aceasta corespund scripturile, zicând: „Dar când a venit împlinirea vremii, Dumnezeu a trimis pe Fiul Său, născut din femeie, născut sub lege, ca să răscumpere pe cei ce erau sub lege, pentru ca să căpătăm înfierarea”. „Pentru că nici Fiul omului n’a venit să I se slujească, ci El să slujească și să-și dea viața ca preț de răscumpărare pentru mulți”. — Galateni 4:4, 5; Matei 20:28.

Iosif și Maria nu au fost instruiți să numească copilul Christos, pentru că acesta este un titlu care înseamnă Uns. Cu toate acestea, copilul era destinat să devină Christos sau Mesia. Aceasta urma să se întâmple atunci când îl unse Dumnezeu ca să fie Prințul regal. De abia la timpul acelei ungeri trebuia să vină și să apară „Mesia, Prințul”.

Însăși numirea lui Isus spre a fi Mesia sau Christos, dovedește că scopul Său principal sau primar de a veni pe pământ, nu era să răscumpere și să mântuiească omenirea. Asemenea mântuire a creaturilor umane, deși importantă pentru oamenii cari caută viață vecinică, este numai secundară în scopul sublim al lui Dumnezeu. Scopul lui Iehova este ca să stabilească un guvern drept, un guvern teocratic, care se va odihni pe umeri credincioșii Său Fiul, și prin acel guvern să justifice numele Său, înaintea tuturor creaturilor vii din univers. Aceasta va dovedi pe Diavolul ca un defăimător, mîncinos și dumnezeu fals. Titlul Mesia sau Christos arată, nu pe Răscumpărătorul, ci pe Regele princiar, pe care Iehova îi unge ca să fie Domnitor în acea Teocrație sau în împărăția lui Dumnezeu.

Scopul primar al Fiului lui Dumnezeu de a veni pe pământ, era ca să înfrunte pe Satan și ca să răspundă în mod decisiv falsei acuzațiuni a lui Satan că Dumnezeu nu poate pune pe pământ o creatură, care să-și păstreze integritatea sa și să rămână credincioasă până la moarte, sub proba persecuțiunii dela Diavolul și dela demonii săi (Iov 1:8—12; 2:3—5). Șarpele lui trebuia să i se permită să scrobească călcăiul Sămânței „femeii” lui Dumnezeu. Prin păstrarea integrității Sale sub cea mai infocată probă, Christos Isus trebuia să justifice numele Tatălui Său, și să-și dovedească vrednicia Sa de a fi Sămânța sau Regele organizațiunii principale a lui Dumnezeu, Sion.

În anul 29 d. Chr., ajungând la vârsta de treizeci de ani, Isus Se consacră pe sine scopului lui Iehova și simboliză în mod public, că El a murit față de voia Sa proprie și trăi pentru a face voia lui Dumnezeu, întrucât a fost botezat prin scufundare în apele Jordanului, și apoi a fost ridicat din apă. Nemișcînd după aceasta, Ioan Botezătorul văzu o reprezentare a spiritului sau forței acți-

ve a lui Dumnezeu, coborîndu-se asupra lui Isus. Aceasta era în forma unui porumbel. (Luca 3:21—23). Religioniștii pledează în mod copilăresc că aceasta ar fi o dovadă a unei „trinități”, Tatăl, Fiul și spiritul sfânt. De fapt, numai două persoane erau aci, fiecare separate și distincte, și un porumbel ca un semn pentru Ioan Botezătorul că puterea nevăzută a lui Dumnezeu fusese vărsată asupra Fiului lui Dumnezeu.

Ioan auzi glasul lui Dumnezeu, care anunța pe Isus ca Fiul Său. Aceasta dovedește că Dumnezeu acolo născu pe Isus prin spiritul sau forța Sa activă, în virtutea căreia Isus deveni acum Fiul spiritual al lui Dumnezeu. Inzestrat cu dreptul la viață spirituală în cer, Dumnezeu îi născu astfel deoarece dreptul lui Isus la viață umană, trebuia, de acum înainte, să fie dedicat răscumpărării omenirii. Viața Sa pămîntie trebuia să fie depusă ca o răscumpărare pentru păcătoșii cari se pocăiesc. Aceasta înseamnă că Dumnezeu a primit pe Isus în „legământul prin jertfă” (Psalm 50:5). Viața Sa umană era devotată în mod condiționat spre a răscumpăra pentru oamenii cari cred dreptul la viața vecinică, care fusese pierdut pentru ei, întrucât se născuseră păcătoși.

Din aceste motive, putea Isus după aceea să zică unui paralizic: „Omule, păcatele îți sunt iertate”. Cu privire la o femeie păcătoasă, care-și spălase picioarele cu lacrimile ei și i le șterse cu părul capului ei, El zice: „Păcatele ei, cari sunt multe, sunt iertate”. „Și El îi zise: Păcatele tale îți sunt iertate”. Cărturarii religioși și Fariseii acuzau pe Isus de pretențiunea de a fi Dumnezeu, sau egal cu Dumnezeu, întrucât iertă păcatele. (Luca 5:18—24; 7:37—50). Isus putea astfel să ierte păcate deoarece El era și este Cuvîntul lui Dumnezeu, și El era atunci în legământul cu Dumnezeu prin jertfă. Din pricina acestui vieți umane perfecte, fără păcat, a Sa.

era legat prin contract să o întrebuițeze pentru răscumpărarea celor ce se pocășesc, cari cred, și să-i elibereze din neputința păcatului. Pentru același motiv, putea Isus mai târziu să dea următoarea însărcinare credincioșilor Săi apostoli: „Celor ce le veți țerta păcatele, vor fi lertate; și celor ce le veți ținea, vor fi ținute”. (Ioan 20:23). Apostolii erau reprezentanții Săi pe pământ.

Profeția lui Dumnezeu, la Psalm 2:7, era adresată lui Isus: „Tu ești Fiul Meu, astăzi Te-am născut”. Când Iehova născu pe Isus cel botezat și-L făcu Fiul spiritual al lui Dumnezeu, cu dreptul la viață în regatul spiritual ceresc, Isus deveni o „creatură nouă”. Atunci Iehova primi pe Fiul Său născut într'un legământ pentru împărăție, după cum a fost preumbrat prin legământul pentru împărăție, pe care Dumnezeu l-a încheiat cu Regele David cu sute de ani înainte.

Isus deveni moștenitorul împărăției mesianice și era în adevăr „Fiul lui David”, pe care Șarpele îl pândea

spre a-L rămici. În armonie cu aceasta, Iehova unse pe Isus cu spiritul sfânt sau forța divină, după cum a fost simbolizat prin coborârea porumbelului asupra capului lui Isus. El era uns să fie Regele, „Prințul Păcii”, Sămânța „femeii” lui Dumnezeu, Sion. În virtutea acestei ungeri El deveni Mesia, Christos. De-acum înainte El era Christos Isus, sau Unsul Isus. — Fapte 10:36—38.

La acei eveniment, veni „Mesia, Prințul”, și cele șasezeci și nouă de săptămâni de ani, prezise la Dan-el 9:25, ajunseră la sfârșitul lor. Pentru ce venise Mesia, Prințul? Christos Isus însuși răspunse, când guvernatorul Pălat din Pont îl întrebă: „Atunci un rege toț ești?” Isus răspunse: Tu zici că Eu sunt un rege. Eu pentru aceasta M'am născut și am venit în Lume, ca să mărturisesc despre adevăr. Oricine este din adevăr ascultă glasul Meu”. (Ioan 18:37). Mântuirea umană este subordonată acestei lucrări de mărturie, în justificarea numelui lui Dumnezeu.

În credințioșie față de legământul pentru împărăție și față de ungerea Sa de a propovădui împărăția, Isus

resistă ispitelor Diavolului. În decursul celor patruzeci de zile în pustie, El refuză să accepte de la Diavolul împărățiile acestei lumi, în schimbul închinării Sale la Dia-

volul. El era hotărât să câștige Împărăția și apoi cu puterea Împărăției să zdrobească capul „acelui șarpe vechiu, numit Diavolul, și Satan”, și prin acesta să justifice numele lui Dumnezeu. (Matei 4:1—11). Mesia este Regele libertății, pentru că prin glorioasa Sa domnie El aduce pentru veșnic libertățile dorite de către om.

DELA MOARTE LA NEMURIRE

NOI am găsit pe Mesia (care tâlmăcit, înseamnă Christos)”. Despre această descoperire, pescarul Evreu, Andrei, se grăbi să spună fratelui său, S’mon Petru, (Ioan 1:40, 41, A.R.V.) Andrei auzise că Ioan Botezătorul identificase pe Isus ca „Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii”, și apoi el urmă pe Isus și-L auzi propovăduind împărăția mesianică.

Christos Isus spuse ucenicilor să caute mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și dreptatea ei. El însuși făcea acest lucru. El nu se amesteca în afacerile politice ale acestei lumi, ci s’a devotat pe Sine în mod exclusiv proclamării împărăției noui lumii a dreptății. În sinagoga orașului Său natal Nazaret, în Galilea, El declară în mod public însărmnarea Sa dela Dumnezeu să propovăduiască, și El se străduia deja să se descarce de obligațiunea Sa, de a pune mărturie despre cel mai mare adevăr al cuvântului scris al lui Dumnezeu, Împărăția. (Lucas 4:16—21) El era Domnitorul uns al aceluia Guvern teocratic, și El era prezent. În acest fel El era în drept să propovăduiască: „Pocăliți-vă, căci împărăția cerurilor s’a apropiat”. (Matei 4:17). El nu a clădit o sinagogă sau o clădire religioasă și să se instaleze pe sine în ea ca un pastor, să sune un clopot în turn și să invite poporul să vină și să-L audă propovăduind, și apoi să facă o colecție de bani. El merse la popor și le propovăduia în libertate, în casele lor particulare și în sinagogile urde se întruneau, precum și în templul din Ierusalim. „Când după aceea, Isus umbla din cetate în cetate și din sat în sat și propovăduia și vestea evanghelia împărăției

lui Dumnezeu. Ce! doisprezece erau cu El! — Luca 8:1.

Dintre aceia cari auzeau și urmau pe Christos Isus El alege și numi doisprezece apostoli. El nu alege cărturari învățați și doctori în lege, avocați violenți, Farisei și Saducei. Asămenea oameni învățau tradițiunile oamenilor în locul poruncilor lui Dumnezeu și practicau cerace unul dintre e. numea „religia Iudeilor”. Ei provoacă autoritatea și însărcinarea lui Isus, și-L lepădară. Isus zise că nu poate fi pus vin nou în butucul vechiu, fără ca să nu se întâmple o nenorocire. El alege oameni umiliți, dispuși să învețe, cinstiți, temători de Dumnezeu. El veni în numele Tatălui Său, și deoarece El le făcu de cunoscut numele lui Iehova. El îi învăța că justificarea numelui lui Dumnezeu prin împărăția Sa, este de primă importanță. Așa îi învăța El să se roage: „Tatăl nostru care ești în ceruri! Sfințească-se numele Tău; vie împărăția Ta; facă-se voia Ta, precum în cer și pe pământ” (Matei 6:9, 10). El îi însărcină și-i trimise să propovăduiască din cetate în cetate și din casă în casă. Instrucțiunile Sale erau: „Și pe drum propovăduiți, și ziceți: Împărăția cerurilor este aproape. La intrarea voastră în casă, urați: de bine; și dacă este casa aceea vrednică, pacea voastră să vină peste ea; dar dacă nu este vrednică, pacea voastră să se întoarcă la voi. Veți fi urți de toți, din pricina numelui Meu; dar cine va răbda până la sfârșit, va fi mântuit. Când vă vor prigoni într-o cetate, să fugiți într-altă”. — Matei 10:1—23; deasemenea Luca 9:1—6; 10:1—16.

Satan Diavolul pricepea că Isus era Măscălinatul lui Dumnezeu al împărăției; pe care o propovăduia. El era prețisa Sămânță a „fericii” lui Dumnezeu, și deasemenea Sămânța făgăduită a lui Abraham. Vrășmăția lui Satan nu cunoștea margina și el era hotărât să nimicească pe Isus și să-și mențină propria sa dominație a lumii. Delagăte Din nou întrebuință religia ca pretext per-

tru a se opune martorului lui Iehova, de astă dată Martorului Principal. Peșterea religioasă plăi împotriva Lui, îl defăima și căuta să-L omoreze. Motivul era, după cum văd spune Isus: „Voi înveți de tată pe diavolul; și veți: să împliniți poftele latâșii vostru. El dela început a fost ucigas; și nu sîl. în adevăr, pentru că el nu este adevăr”. (Ioan 8:44). Acei preoți religioși ai Evreilor nu treau operație egoiste în inimile lor, cu privire la împărăția mesianică. Ei erau învidioși pe Isus din pricina propovăduirii Împărăției și refuzară să i se alature la purtarea fructelor Împărăției la poporul de rând, care cu bucurie asculta pe Isus. — Marcu 12:37.

La trei ani și jumătate după ungerea Sa ca Rege la râul Iordan, Isus călători în mod triumfător pe râulul ușel măgărite în mijlocul unei mulțimi care jurăa, salutând împărăția lui Dumnezeu. El intră călare în Ierusalim și merse la templu, urcî, din vechime, regiș națiunii lui Israel fusese ună și exclamă de popor. La templu, Christos Isus, Regele Une, judecă neputnea, dîndu-se pe sine, atunci și acolo, ca Regele ramit al lui Dumnezeu. Conducătorii Evreii religioși refuzară această ocaziune și ridicară obiecțiuni împotriva demonstrației poporului. Făcînd astfel, ei îl lepădară ca Rege la această judecată în templu. Deoseea, Isus le zise: „N’ajă citi pietocită în Scripturi că: Piatra, pe care au lepădat-o zidarii, a ajuns să fie pusă în capul unghiului; Domnul a făcut acest lucru, și este rămasat în ochii noștri? Deoseea, vă spun că împărăția lui Dumnezeu va fi luată dela voi, și va fi dată unui neam, care va aduce roadele cvenite. Cine va cădea peste piatra aceasta, va fi zdrobit de ea; iar acela peste care va cădea ea, îl va spulbera”. (Matei 21:23—43). Religioșii completau acum să-L omoreze.

Sărbătorirea Paștelor anulul 33 d. Chr. veni câteva zile după aceea, și Isus se adună cu apostolii Săi ca să

mănușă. Paștele. Cu această ocaziune El luă deosebită pâine și vin și înstătu o cină de amintire pentru numele lui Dumnezeu și, în același timp, ca un simbol al propriei Sale călătorii până la moarte, pentru justificarea numelui lui Dumnezeu. Către cei unsprezece apostoli credincioși, care luară cină de amintire, El zise: „Voi sunteți aceia, care ați rămas necontenți cu Mine în lucrările Mele. Deocâta, vă pregătesc Împărăția, după Tatăl Meu Mă-a pregătit-o Mie, ca să mâncați și să beți la masa Mea în Împărăția Mea, și să vedeți pe scunse de domnie, ca să judecați pe cele douăsprezece semintă ale lui Israel”. — Luca 22:28—30, Diaglott; *Rotherham*.

Apoi, accentuând că El reprezentase cu credincioșii pe Tatăl Său, Iehova, ca martor al Său pe pământ, El zise: „Cine Mă-a văzut pe Mine, a văzut pe Tatăl”. (Ioan 14:9). El le-a dat de înțeles că plăcerea Sa la Tatăl era a Său pentru lucrarea: „Pentru că Tatăl Meu este mai mare decât Mine”. (Ioan 14:28). Altfel, cu o altă ocazie, El declarase perfectă Sa armonie cu Iehova, în scopul Său și în lucrarea Sa, întrucât zisea: „Eu și Tatăl Meu-suntem una”. Acum în această noaptea de Paște, Isus introduce pe ucenicii Săi, în rugămintă și se rugă ca aceeași armonie și unitate să poată fi stabilită printr-ucenicii Săi, prin mijlocul adevărului. El zise lui Dumnezeu: El nu sunt din lume, după cum nici Eu nu sunt din lume. Sfințește-i prin adevărul Tău: Cuvântul Tău este adevăr... Nu numai pentru acești Mă rog, ci și pentru cei ce vor crede în Mine prin cuvântul lor Mă rog ca toți să fie una, cum Tu, Tatăl, ești în Mine, și Eu în Tine, ca și ei să fie una în noi, pentru că lumea să creadă că Tu Mă-ai trimis. Eu le-am dat slava, pe care Mi-ai dat-o Tu, pentru că ei să fie una, cum și noi suntem una. — Eu în ei, și Tu în Mine; — pentru că ei să fie în chip desăvârșit una... Eu le-am făcut cunoscut numele Tău, și li-L voi mai face cunoscut, pentru că dra-

gostea cu care Mă-ai iubit Tu, să fie în ei, și Eu să fiu în ei”. — Ioan 17:14—26.

După ce vorbise astfel, Isus și conduse afară în grădina Ghetsemani. Trădarea Sa de către Iuda, apoi cercetarea înaintea tribunaului religioasă evreiesc, după aceea o audieră înaintea lui Pilat din Pont și a Regelui Irod, și, la urmă, o execuție înaintea lui Pilat, toate urmau rapid. În tot decursul acestui timp, marii preoți Evrei și alți preoți, așteptau în fruntea maseilor populare, cerșeau în mod furtivos executarea lui Isus prin spânzurare pe lemn. „Să răstignească pe Regele vostru?” le-a zis Pilat. „Proptă cei mai de seamă au răspuns: Noi n'avem alt rege decât pe Căsarul”. — Ioan 19:6, 15.

Care, atunci, era chestiunea de discuție cu privire la care era Christos Isus cercetat și încredințat și pe care religioșii Evrei și înțeleseseră hotărârea lor? Era a căsării mântuirii omeneirii? Nu, nu cerea în primul rând; era împărăția lui Dumnezeu, Regele căreia trebuie să justifice numele lui Dumnezeu, prin păstrarea cu credincioșie a integrității Sale înaintea lui Dumnezeu, până chiar la moartea cea mai rușinoasă. Împărăția lui Dumnezeu este de prima și de cea mai înaltă importanță, deoarece sfântul Său nume și dominația Sa universală sunt legate de ea. Prin urmare, Isus preferă să moară pe lemn, unde regalitatea Sa a fost batjocorită prin inscripția atârnată de asupra capului Său. Privit după exterior, El muri în disgrația religioșilor și a politicienilor, dar muri în adevăr și pentru adevărul împărăției. Moartea Sa era moartea unui om liber. El muri cu mâinile curate, liber de robie față de om, diavol sau religie. El muri cinstind pe Iehova Dumnezeu, în lupta, pe care Diavolul o duse împotriva Lui, pentru a-L face să-și pătească integritatea Sa, Isus câștigase!

„Și strigând cu o voce tare, Isus zise: Tată, în mâinile Tale Îmi încredințez spiritul. Și zicând aceasta, încetă să mai respire” (Luca 23:46, Roth; Diaglott). El știa că moare credincios, și deaceia era vrednic să-și încredințeze puterea vieții. Sale marelui Dătător de viață în speranța unei învieri. El cunoștea scriptura, la Psalmul 16:10, care zice: „Căci nu vei lăsa sufletul meu în locuința morților; nici nu vei îngădui ca prea iubitul Tău să vadă putrezirea”. În timp ce era viu în carne și

privea înainte spre această moarte. El nu era niciodată turburat, ci carnea Sa se odihnea în speranță și era comodă. El știa că va experiența o înviere la viață în spirit, viață la care El fusese născut la râul Iordan.

Satan Diavolul auxise pe Isus vorbind în particular ucenicilor Săi despre o înviere și o reîntoarcere la Tatăl Său. În neliniștea sa, Diavolul făcu pe agenții săi religioși să pună o pază la mormântul în care era pus trupul lui Isus, precum și o pătră mare de-asupra, care apoi să fie sigilată în mod oficial. (Matei 27:57—66). Ce precauțiune nobună! A treia zi dela înmormântare avu loc cel mai puternic miracol al lui Iehova, învierea scumpului Său Fiu dintre morți la viață divină, la nemurire.

Nici un ochiu uman nu văzu acea înviere, din de dimineață în acea zi a săptămânii. Puznică mormântului au simțit un cutremur de pământ și erau înspăimântați la vederea unui finger orbitor, care a dat piatra la o parte, expunând vederii interlorul gol al mormântului. Pe Isus cel înviat ei nu-L văzură, nici n'au fost oarecari dintre servii Diavolului, după aceea, făcuți martori ai faptului învierii lui Isus. Ce se întâmplase cu trupul de carne al lui Isus? El nu a fost „spiritualizat”; pentru că aceasta este imposibil, după propriile cuvinte ale lui Isus: „Ce este născut din carne, este carne, și ce este născut din spirit, este spirit”. (Ioan 3:6). Pavel, care avusese o viziune a învierii lui Isus, zice deasemenea: „Ce spun eu, fraților, este că nu poate carnea și sângele să moștenească împărăția lui Dumnezeu”. (1 Corinteni 15:50). În conformitate cu Psalmul 16:10 și Faptele 2:27—31, trupul nu era permis să putrezească. Deaceia, Iehova Dumnezeu dispuse de acel trup în propriul Său mod, întocmai după cum a dispus de trupul lui Moise, care era un tip al lui Christos Isus; dar nimeni nu știe cum s'a întâmplat aceasta. — Deuteronomul 34:5, 6.

La înviere, Atotputernicul Dumnezeu răspunse rugă-

ciunii lui Isus: „Și acum, Tată, proslăvește-Mă la Tine însuși cu slava, pe care o aveam la Tine, înainte de a fi lumea”. (Ioan 17:5). Aceasta era slavă în cer, sau regatul nevăzut într'un trup spiritual a cărui strălucire nu era acoperită cu vâl sau acunsă de un trup de carne, care purta urma împunsăturii de sulită în coastă, amprentele cuelor în mâini și picioare, zgârțeturile spinilor pe frunte, precum și dungile de pe spate, urme ale loviturilor de biciu. Trupul de carne este trupul în care Isus S'a umilit pe sine, întocmai ca un rob, și nu este trupul slavei Sale, nu trupul în care El înviase. Apostolul Petru, care L-a văzut după învierea Sa, mărturisește: „Christos, deasemenea, a suferit odată pentru păcate, El, Cel neprihănit, pentru cei nelegiuți, ca să ne aducă la Dumnezeu. El a fost omorât în trup, dar A POST INVIAT ÎN SPIRIT, în care S'a dus să propovăduiască spiritelor din închisoare”. (1 Petru 3:18, 19, Douay; A.R.V.). El a fost înviat la vicață divină într'un trup spiritual. Învierea ucenicilor Săi credincioși va fi asemănătoare învierii Sale, cu privire la care este scris: „Dacă ne-am făcut una cu El, printr'o moarte asemănătoare cu a Lui, vom fi una cu El, și printr'o înviere asemănătoare cu a Lui”. „Este semănat trup firesc, și înviază trup spiritual... Noi vom fi schimbați. Căci trebuie ca trupul acesta, supus putrezirii, să se îmbrace în neputrezire, și trupul acesta muritor să se îmbrace în nemurire”. — Romani 6:5; 1 Corinteni 15:44, 52—54.

Începând din ziua învierii Sale, Isus se arătă viu ucenicilor Săi credincioși, la diferite intervale în decurs de patruzeci de zile. Deoarece un spirit nu poate să aibă carne și oase, cum atunci, a apărut Isus, sau S'a făcut văzut lor? Prin materializarea trupurilor de carne cu ocaziunile aparițiilor Sale, trupuri complet îmbrăcate, nu cu hainele Sale de înmormântare, ci cu îmbrăcămintea corespunzătoare timpului și scopului apariției Sale. Aceasta

nu era ceva nou sau neobișnuit; pentru că îngerul Gabriel apărură astfel preotului Zaharia înăuntrul templului, și șase luni mai târziu Mariei, mama lui Isus. Încă în acea dimineață a învierii, doi îngeri complect îmbrăcați în alb, apărură Mariei Magdalena la mormânt. Astfel Isus acum făcu vizibilă prezența Sa ucenicilor Săi, chiar înăuntrul camerei, îndărătul ușilor încuiate. Examinează fiecare din aparițiile Sale după înviere, și vei observa că El își materializa trupuri de diferite forme, și de aceea devini necesar pentru El ca să-și descopere adevărata Sa identitate prin variate semne și indicii.

La Marcu 16:12 citim: „După aceea, S'a arătat într'alt chip, la doi dintre ei, pe drum, când se duceau la țară”. Acest verset este înțeles astăzi a nu fi parte din cartea originală a lui Marcu, totuși rapoartele autentice ale altor martori, dovedesc că Christos cel înviat întrebuițea toată puterea Sa în cer și pe pământ ca să apară sub diferite forme de trupuri, și prin aceasta să dovedească că El este glorificat și nu mai este mai mult o creatură de carne, pământească. Cu cel puțin o ocaziune, probabil două, El apărură într'o formă asemănătoare aceleia a trupului în care a fost crucificat, pentruca să Se identifice față de Toma cel îndoielnic. — Luca 24:36, 43, A.R.V.; Ioan 20:19—30.

Datorită acestor manifestațiuni diferite, Maria Magdalena confundă pe Domnul ei înviat, cu un grădinar. Cei doi ucenici cu cari El se întovărășise pe drum spre Emaus, nu-L cunoscără până ce ajunseră acasă și li Se descoperi la masă. Când El apărură în formă cunoscută, spre a satisface pe Toma, acel ucenic, acum convins, izbueni într'o exclamație de mirare: „Domnul meu și Dumnezeul meu!” Prin aceasta Toma nu voia să susțină că Isus era Atotputernicul Dumnezeu sau Iehova însuși. „Dar lucrurile (semnele) acestea au fost scrise, pentruca voi să credeți că Isus este Christosul, Fiul lui Dumnezeu”. — Ioan 20:28—31.

Când Isus Se arătă la șapte ucenici la Marea Galileii, în timp ce pescuiau și ei venură la țărni să prânzească din peștele pe care El îl pregătise în mod miraculos pentru ei, la început, „ucenicii nu știau că este Isus”. Dar după minune, „niciunul dintre ucenici nu cuteza să-L întrebe: Cine ești? căci știau că este Domnul”. (Ioan 21:4, 12). După aceea, când El apărură pe un munte în Galileea, „ei I s'au închinat, dar unii s'au îndoit”. (Matei 28:16, 17). După ani de zile, spărură El, fără un trup de carne, lui Saul din Tars, apostolul Pavel după aceea; căci însoțitorii lui Saul nu vedeau pe nimeni, dar au zeau sunetul glasului. Isus, în mod miraculos, permise lui Saul să vadă ceva din slava Sa cerească, ca un spirit de vin. Lui Saul, care nu L-a identificat după oarecare „amprente ale culelor în mâinile și picioarele Sale”, Domnul zise drept răspuns la întrebarea sa: „Eu sunt Isus, pe care tu îl persecuți”. Viziunea l-a costat pe Saul vederea sa timp de trei zile. De aceea timp de patruzeci de zile după învierea Sa, Isus nu apărură în acest mod ucenicilor Săi, ci în formă de carne.

Christos Isus este într'adevăr înviat. În gloria învierii El zise: „Cel viu. Am fost mort, și iată că sunt viu în veșii vecilor”, deoarece este îmbrăcat acum cu nemurire (Apocalips 1:5, 18). El este „Cel întâi născut din morți”, „pârșă celor adormiți”. (Coloseni 1:18; 1 Corinteni 15:20). El este cel dintâi care trebuia să fie înviat pentru veștă vecinică. Învierea Sa este începutul „primei învieri”, în care ucenicilor Săi credincioși le este făgăduit să se împărtășească. (Apocalips 20:5, 6). El este temelul tare și nemuritoare pentru o lume nouă, liberă și fără sfârșit.

CAPITOLUL XXI

BISERICA OAMENILOR LIBERI

PORȚILE Iadului nu putură birui pe cel mai mare Martir al lui Iehova, „pe care Dumnezeu L-a înviat, deslegându-I legăturile morții (Iadului, Douay), pentru că nu era cu puțință să fie ținut de ea”. (Fapte 2:24, Douay). Aceasta întărește declarația făcută ucenicilor Săi de către Christos Isus: „Și pe această piatră voi zidi biserica Mea, și porțile Iadului (Locuinței morților, trad. românească) nu o vor birui”. (Matei 16:18). După învierea Sa El anunță: „Iată, Eu sunt viu în veșii vecilor. Eu țin cheile morții și ale Locuinței morților”. Aceasta dă speranță ucenicilor Săi, că după cum sufletul său viețuiește Sa nu a fost lăsat o pradă pentru veșie Iadului sau locuinței morților, tot la fel sufletele urmașilor Săi credincioși nu vor fi părăsite pentru veșie în grupă. Christos Isus are puterea să elibereze din Iad și „moarte”, și El declară: „Oricine vede pe Fiul, și crede în El, poate să aibă viață vecinică; și Eu îl voi învia în ziua de apoi”. — Ioan 6:40.

„Stânca pe care biserica este fondată, este cerească. Ea este Christos Isus! La patruzeci de zile după învierea Sa la viață ca o „nouă creatură” cerească, El se trăsese la cer, nu cu să începă nemijlocit să dominească, ci să porție la dreapta puterii lui Dumnezeu și să zidească biserica Sa. (Fapte 1:1-6; Evrei 10:12, 13; 12:2). Tatăl Său Iehova, El însuși este marea Stâncă cerească, pe care se odihnește întreaga creațiune: „Voi vesti năpoca lui Iehova. După slavă Dumnezeului nostru. El este Stânca, lucrările Lui sunt desăvârșite”. (Deuteronomul 32:3, 4, A.R.V.). Fiul lui Iehova, Christos Isus, este „înălțarea capului Filzei Sale, și care ține toate lucrurile cu cu-

vântul puterii Sale”. Cu privire la acest Fiul și la locul Său important în organizațiunea cerească Sion, Iehova zise: „Așa vorbește Domnul Iehova; Iată, pun ca temelie în Sion o piatră, o piatră încercată, o piatră de preț, piatră din capul unghiului clădirii, temelie puternică; cel ce o va lua ca sprijin, nu se va grăbi să fugă.” (Evrei 1:3; Coloseni 1:15; Isaia 28:16, A.R.V.) Pe sine însuși, ca Regele Uns și Fiul viului Dumnezeu, Christos Isus zidește organizațiunea Sa regală, biserica, Apostolul Petru, care credea în „Stâncă”, vestea cu îndrăzneală, atât dușmanului cât și bisericii deopotrivă, că Christos Isus este Temelia, Stâncă, pe care este zidită biserica lui Christos. — Fapte 4:8—12; 1 Petru 2:3—10.

„Biserică” înseamnă o adunare chemată afară din lume pentru scopul lui Dumnezeu, și, ca stare, adunarea celor douăsprezece semănții a lui Israel sub Moise ca profet, era o „biserică”. (Fapte 7:37, 38). Primii membri ai bisericii clădite pe Christos Isus, au fost luați din „biserică” unor astfel de israeliți naturali, sau din „Israelul după carne”. Pe de altă parte, toți membrii bisericii lui Dumnezeu în Christos, devin o creațiune nouă, și deaceia sunt israeliți spirituali, „Israelul lui Dumnezeu”. (1 Corinteni 10:18; Galateni 6:15, 16). Când Iacob, al cărui nume îl schimbă Dumnezeu în acela de Israel, binecuvântă pe cei doisprezece fii ai săi înainte morții sale, el lăsa doisprezece stâlpi de temelie, pe cari se putea răzma acea națiune tipică a lui Israel. Când Christos Isus a fost ca piatră de temelie în Sion, El deasemenea a ridicat doisprezece stâlpi de temelie pentru organizațiunea bisericii Sale, anume, doisprezece apostoli ai Săi, dintre cari Petru era unul. Aceasta este preumbrît în mod simbolic la Apocalipse 21:14: „Zidul cetății avea douăsprezece temelii, și pe ele erau cele douăsprezece nume ale celor doisprezece apostoli ai Mielului”. (Galateni 2:9). Numărul final al bisericii cerești va fi

numai 144.000 în conformitate cu hotărîrea lui Dumnezeu. Deoarece ei erau preumbrîți prin cei credincioși din cele douăsprezece semănții ale lui Israel, deaceia biserica lui Dumnezeu este asemănată celor douăsprezece semînții din 12.000 de membri fiecare. (Apocalips 7:4—8; 14:1, 3). Ei sunt sub un „nou legământ”, mijlocit de către Mai Marele Moise, Christos Isus. Legământul nou a suspendat pe cel vechiu al legii făcut cu Israelul natural. — Evrei 8:6—13.

Christos Isus, când era pe pământ, nu puse mântuirea creaturilor umane pe planul întâi și apoi, în mod frenetic, să încerce să convertească lumea. El își mărgini propovăduirea Sa și activitățile Sale la națiunea lui Israel și spuse ucenicilor Săi atunci să facă la fel: „Eu nu sunt trimis decât la oile pierdute ale casei lui Israel”. „Să nu mergeți pe calea păgânelor, și să nu intrați în vreo cetate a Samaritenilor; ci să mergeți mai degrabă la oile pierdute ale casei lui Israel”. (Matei 15:24; 10:5, 6). Dacă un număr suficient de Evrei ar fi părăsit „religia Evreilor” și ar fi exercitat credință în cuvântul lui Dumnezeu și s’ar fi întors la Isus despre care cuvântul lui Dumnezeu a profetit, întreaga corporațiune a bisericii ar fi fost aleasă din națiunea evrească. Scripturile, cu toate acestea, nu prezis că aceasta nu va fi așa, ci că casele lui Israel se vor potolmi peste Christos Isus ca Stâncă, și numai o rămășiță a Israelului natural îl va accepta și va fi zidită în biserică pe Christos. Domnul Isus știa dinainte aceasta, prin mijlocirea profețiilor, și zise lui Petru: „Iti voi da cheile împărăției cerurilor, și orice vei lega pe pământ, va fi legat în ceruri, și orice vei deslega pe pământ, va fi deslegat în ceruri”. (Matei 16:19). Cum atunci, a întrebuit Petru cele două chei?

Înainte de înălțarea Sa la cer, Isus zise ucenicilor Săi: „Trebuie să pătimească Christos, și să învieze a treia zi dintre cei morți. Și să se propovăduiască tuturor nea-

murilor, în numele Lui, pocăința și iertarea păcatelor, începând dela Ierusalim. Voi sunteți martori ai acestor lucruri” (Luca 24:46—48; Fapte 1:7, 8). La zece zile după înălțarea Sa, lucrarea de mărturie începu în ziua de Rusalii, la Ierusalim. Isus spusese dinainte ucenicilor Săi: „Nu te teme turmă mică; pentru că Tatăl vostru vă dă cu plăcere împărăția”; și El luă atunci pe apostoli; Săi credincioși în legământul pentru împărăție cu sine (Luca 12:32; 22:28—30). La Rusalii, era timpul potrivit ca să se dea și altor Evrei privilegiul să fie luați în legământul pentru împărăția cerurilor. Cum trebuia să se deschidă acest privilegiu unor astfel de Evrei? Prin „cheile cunoștinței”; și această cunoștință trebuia să fie împărțită prin propovăduire. — Luca 11:52; Fapte 2:21; Romani 10:11—17.

În ziua de Rusalii, privilegiul a fost deslegat în cer, și Petru întrebă prima „cheie a împărăției cerurilor” și deslegă. În ziua aceea, în timp ce apostolii și alți ucenici erau adunați împreună în Ierusalim, un glas veni din cer, și spiritul sau forța nevăzută a lui Dumnezeu s’a vărsat asupra ucenicilor credincioși. Ei erau născuți prin puterea Tatălui și auși pentru împărăție prin spiritul Său. Aceasta era în mod definitiv însărcinarea lor de a propovădui și a pune mărturie despre împărăție. Datorită demonstrației făcute de către toți acei ucenici cari vorbeau în limbi străine, o mulțime de participanți la sărbătoarea Rusaliilor din multe țări și limbi se adunară afară. Atunci Petru, primitorul cheilor împărăției, se ridică și le propovădui pe Christos, Regele, și încheie, zicând: „Căci David nu s’a suit în ceruri, ci el singur zice: Domnul a zis Domnului Meu: Șezi la dreapta Mea, până ce voi pune pe vrășmașii Tăi sub picioarele Tale. Să știe bine dar, toată casa lui Israel, că Dumnezeu a făcut Domn și Christos pe acest Isus, pe care L-ați răstignit voi”. (Fapte 2:34—36). Cu această

introducere a mărturiei împărăției, Petru întrebă pe cea dintâi dintre „chei”, și mi erau admiși în ziua aceea în privilegiile împărăției. „Cei ce au primit propovăduirea lui, au fost botezați; și în ziua aceea, la numărul ucenicilor s’au adăugat aproape trei mii de suflete”. Apoi ei se angajară în activitatea de propovăduire din casă în casă, fiind bine primiți de către popor. — Fapte 2:41, 46, 47.

Profeția lui Daniel 9:26, 27, arată că o jumătate de săptămână de ani, sau trei ani și jumătate, trecură

după aceste Rusalii. În decursul aceluși timp, convertirea la creștinism era restrânsă la Evrei și Samariteni, după cum spusese Isus: „Imi veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudeea, și în Samaria”, înainte de a merge până la cele mai îndepărtate părți ale pământului. (Fapte 1:8).

În această perioadă de timp, privilegiile împărăției erau legate de acest cerc de persoane, și de păgâni în general (înute departe); deaceia Petru era legat sau împiedecat de a întrebuița într'un mod oarecare cea de-a doua „cheie” a împărăției.

Limba de timp a fost în cele din urmă atinsă. Până atunci, numai o rămășiță de Evrei, împreună cu unii Samariteni, observaseră privilegiul împărăției. Atunci cerurile deslegară privilegiul pentru păgâni, și Petru era eliberat de restricțiuni pentru acest serviciu. Pe loc, el întrebuița cea de-a doua cheie. L-a trimis Dumnezeu în acest scop la Roma? Nu; ci la un Italian, care fusese convertit de la păgânism la credința în Iehova Dumnezeu și care locuia în Cezarea, pe coasta mării Mediterane, cam la 110 km. de Ierusalim. Dumnezeu îi trimise o vedenie a unui înger, care-l invită să trimită după Simon Petru, care era atunci în Iope, nu departe de acolo. Exact pe vremea când trimăși lui Corneliu soseau, Dumnezeu trimise o vedenie lui Petru arătând că acum calea era deschisă pentru alte națiuni decât Evrei, și astfel Petru se întoarse cu trimăși la casa lui Corneliu. Atunci propovădui acestuia, rudelor și prietenilor lui adunați, cu privire la Christos sau Unsul Isus: „Noi suntem martori a tot ce s-a făcut El, ...și ne-a poruncit să propovăduim norodului, și să mărturisim „că oricine crede în El, capătă, prin numele Lui, iertarea păcatelor” — Fapte 10:1—43.

Confirmat-a cerul ceace făcu Petru cu cea de-a doua „cheie a cunoștinței”? „Pe când rostea Petru cuvintele acestea, s'a pogorât spiritul sfânt peste toți cei ce ascultau cuvântul. Toți credincioșii tăiați împrejur (Evrei) cari veniseră cu Petru, au rămas uimiți când au văzut că darul spiritului sfânt s'a vărsat și peste neamuri. Căci li auzeau vorbind în limbi și mărlind pe Dumnezeu” După aceea, Corneliu și ceilalți credincioși dintre pă-

gâni, au fost botezați, nu cu botezul lui Ioan Botezătorul, care era pentru Evrei, ci „botezați în numele lui Isus Christos” (Fapte 10:44—48, A.R.V.). Prin aceasta credincioșii dintre păgâni, erau luați în legământul pentru împărăție. Acum Petru își sfârșise lucrarea sa exclusivă cu „cheile împărăției cerurilor”. Nu era nevoie ca să aibă un succesor pentru o asemenea lucrare, și Dumnezeu nu a numit sau ridicat vreun succesor. Ușa rămâne deschisă pentru păgâni — Fapte 14:27; 1 Corinteni 15:9.

Pentruce a întrebuițat Iehova Dumnezeu pe Simon Petru și cercetă pe acești ne-Evrei cu favoarea împărăției Sale? După ce Petru, sau Simon, făcuse un raport despre aceasta, apostolul Iacob zise: „Simon a spus cum mai întâi Dumnezeu și-a aruncat privirile peste neamuri, ca să aleagă din mijlocul lor un popor, care să-l poarte numele”. (Fapte 15:7—14). Acesta este scopul „noului legământ”, anume, să aleagă și să aducă la iveală un astfel de popor. Atât creștinii de printre națiunile păgâne, cât și cei de printre Evrei, trebuie să fie împreună un „popor pentru numele Său”, adică pentru numele lui Dumnezeu, care este Iehova. Nu există acum nicio deosebire rasială sau națională; toți trebuie să fie una în Christos. Capul lor, o biserică nedespărțită, fără schismă (deschidere), „Căci, după cum într'un trup avem mai multe mădulare, și mădularele n'au toate aceeași slujbă, tot așa și noi, cari suntem mulți, alcătuim un singur trup în Christos; dar, fiecare în parte, suntem mădulare unui altora” (Romanii 12:4, 5). „Toți cari ați fost botezați pentru Christos, v'ați îmbrăcat cu Christos. Nu mai este nici Iudeu, nici Grec; nu mai este nici rob, nici slobod; nu mai este nici parte bărbătească, nici parte femească, fiindcă toți sunteți una în Christos Isus. Și dacă sunteți ai lui Christos, sunteți „sămânța lui Abraam, moștenitori prin făgăduință”. (Galateni 3:27—

29). „Așa că, de acum încolo, nu mai cunoaștem pe nimeni în felul lumii; și chiar dacă am cunoscut pe Christos în felul lumii (înainte de a fi fost înviat ca spirit), totuși acum nu-L mai cunoaștem în felul acesta (după carne). Căci, dacă este cineva în Christos, este o faptură nouă. Cele vechi s'au dus; iată că toate lucrurile s'au făcut noi!” — 2 Corinteni 5:16, 17; deasemenea și 1 Corinteni 12:12, 13, 18, 27.

Isus este membrul Cap al bisericii. ceilalți membri constituie trupul bisericii. „El este Capul trupului, al bisericii.” (Coloseni 1:18; Efeseni 1:22,23). Membriilor trupului-bisericii a lui Christos, le este scris: „Să vă purtați într'un chip vrednic de Dumnezeu, care vă chiamă la împărăția și slava Sa.” (1 Tesaloniceni 2:12). Deoarece împărăția lui Dumnezeu sub Christos este cerească, și carne și sânge nu o poate moșteni, cum pot creaturile umane să găsească intrare în ea? Prin următoarele trept^c schițate în Scripturi:

Deoarece creatura umană a fost concepută în păcat și născută în nelegiuire, deci sub condamnare chiar dela naștere, trebuie ca ea mai întâi să fie făcută drept sau să fie îndreptățită, spre a fi eliberată de sub condamnarea divină. Aceasta se împlinește după ce creatura umană arată credința sa, nu numai prin aceea că crede în Iehova ca Dumnezeu și în Christos-Isus ca jertfa de lăpășire pentru păcate, ci, în afară de aceasta, ea trebuie să mărturisească a fi răscumpărată prin jertfa lui Christos-Isus, și trebuie să facă o deplină și complectă consacrare lui Dumnezeu, spre a fi al Său, și spre a face voia Sa pe vecie. Credinciosul simbolizează consacrarea Sa prin botezul în apă. Privilegiul pentru împărăție cât și acela de a fi o parte împreună cu Christos-Isus în „legământul prin jertfă” fiind deschis, Iehova Dumnezeu îndreptățește creatura umană și o socotește ca posesora dreptului la viață umană. Acel drept la viață u-

mană, cu toate acestea, este îndată jertfit, pentruca cel consacrat să poată fi luat în „legământul prin jertfă”. Dumnezeu naște pe cel îndreptățit prin cuvântul Său (simbolizat prin apă) și prin spiritul Său, și astfel îl aduce la iveală ca un fiu spiritual al lui Dumnezeu. Pe acest fiu recunoscut al lui Dumnezeu, care se dovedește credincios, Dumnezeu îl chiamă la împărăție și-l ia în legământul pentru acel Guvern teocratic și apoi îl unge cu spiritul Său afânt. Prin asemenea ungere, cel consacrat este botezat în „trupul lui Christos”.

Dacă citești scripturile de mai jos¹ în ordinea lor te vei convinge însuși că cea de mai sus este ordinea scripturală.

Toți cei unși într'un astfel de mod, sunt aspiranți la împărăție. Deși încă într'un trup de carne, ei sunt o „creațiune nouă”. Ei trebuie acum să urmeze pe Capul și Regele lor, Christos-Isus, și să pună mărturie despre împărăția lui Dumnezeu, așa după cum El a făcut. Ei trebuie să-și mențină integritatea lor înaintea lui Dumnezeu și să păzească legământul cu El, prin toate defămrările și persecuțiunile, pe cari ei le îndură, chiar până la moarte. Ei nu sunt „mântuiți” pentru viața vecinică îndată ce cred și încep să urmeze pe Christos-Isus, ci numai după ce se dovedesc credincioși până la moarte. Ei trebuie să-și dea toată atenția să-și facă sigură chemarea și alegerea lor. Dacă înainte de moarte ei s'au dat la o parte și s'au dovedit necredincioși, ei se vor dovedi meritând nimicirea vecinică. Dar pentru ei, ca să rabde până la sfârșit, înseamnă mântuirea lor definite.

¹ Romani 4:24, 25; 5:1, 9, 19, 16; 8:1, 33; Iacob 1:18; Ioan 3:3, 5; 1 Petru 1:3; Tit 3:5-7; 1 Corinteni 1:3; 2 Tesaloniceni 2:14; 4 Corinteni 1:21; 1 Ioan 2:20, 27; Romani 6:3, 4; 1 Corinteni 12:12, 13.

tivă. Scripturile adevărului înșirate mai jos, dovedesc aceste fapte în mod corect.²

Unii ca aceștia nu sunt încă nemuritori; altfel ei nu ar putea să păzească „legământul prin jertfă” și să moară o moarte de credincioșie și să fie făcuți asemenea morții lui Christos. Prin integritatea și loialitatea lor până la moarte, ei au o parte împreună cu Christos Isus la justificarea numelui Tatălui Său. Prin urmare Dumnezeu va da „vieță vecinică celor ce, prin stăruința în bine, caută slava, cinstea și nemurirea”. — Filipeni 3:10, 14; Romani 2:6, 7.

Când primesc ei nemurirea? Acela care mor înainte întemeierii împărăției lui Dumnezeu și a venirii Regelui la templu, trebuie să doarmă în moarte, inconștienți, inactivi, așteptând acele evenimente. Numai la sosirea Regelui la templu pentru judecată, primesc membrii adormiți al trupului lui Christos, sau al bisericii, „coroana vieții”. Vorbind despre învierea trupului-biserică, apostolul Pavel scrie: „Este semănat trup firesc, și înviază trup spiritual... Iată vă spun o taină: nu vom adormi toți, dar toți vom fi schimbați, într-o clipă, într-o clipeală din ochi, la cea din urmă trâmbiță. Trâmbița va suna, morții vor învia nesupuși putrezirii, și noi vom fi schimbați. Căci trebuie ca trupul acesta, supus putrezirii, să se îmbrace în neputrezire, și trupul acesta muritor, să se îmbrace în nemurire. Când trupul acesta supus putrezirii, se va îmbrăca în neputrezire, și trupul acesta muritor se va îmbrăca în nemurire, atunci se va împlini cuvântul care este scris: Moartea a fost înghițită de biruință”. (1 Corinteni 15:42—54). Membriilor trupului lui Christos li se face parte de o înviere spirituală, la vieția cerească în spirit, în Împărăție.

Membrii rămășiței acestei clase, cari sunt încă pe pământ în carne, când Regele vine la templu, trebuie să îndeplinească legământul prin jertfă cu credincioșie până la moarte. Cu toate acestea, ei nu dorm în moarte, ci sunt „schimbați” într-o clipă în asemănarea cerească a Regelui și Capului lor prezent. (1 Ioan 3:2; Coloseni 3:1—4) „Porțile iadului” nu vor birui biserica lui Dumnezeu pe Stâncă.

Apostolul Pavel avertiză că imediat după moartea sa, va avea loc o cădere de la adevărata credință la religie. Apostolul Ioan avertiza în același scop despre lucrarea lui Satan. (Fapte 20:29—31; 2 Tesaloničeni 2:1—3; 1 Ioan 2:18—23). Apostolul Petru zicea despre unii ca aceștia: „Le făgăduiesc slobozenia, în timp ce ei înșiși sunt robi ai stricăciunii. Căci fiecare este robul lucrului de care este rob”. (2 Petru 2:1—3, 19, Roth.). Această era chiar așa. Mai puțin decât o sută de ani după ce muri Ioan, se ridică un om numit Tertullian (155—222 d. Chr.), care învăța că există o trinitate compusă din trei persoane de o singură substanță într’un singur Dumnezeu. Astfel, câteva veacuri mai târziu, un religioșist, pe nedrept, a introdus textul la 1 Ioan 5:7, spre a da un sprijin biblic aparent unei asemenea învățături.¹ Apoi Augustin (354—430 d. Chr.) întrebuiștea puternica sa influență spre a impune păgăna învățatură a „nemuririi sufletelor umane” adunărilor religioase, contra învățaturii biblice despre jertfa de ispășire a lui Christos. Pe astfel de baze, alte erori defăimătoare au fost introduse și adoptate, astfel ca chinul vecinic al sufletelor într’un ied cu foc, Purgator, rugăcuni pentru morți, parastase, etc.

¹ *Manualul lui Kenyon pentru Criticismul textual al Noului Testament*, pagina 270 și nota marginală; *Concomența* pagina 183, § 3, și pagina 138, § 4. SA se observe *Diaglott* și *A. R. V.* în ce privește 1 Ioan 5:7, 8.

² 2 Corinteni 5:17; 1 Petru 2:21; Romani 8:16—18, 28—30; 2 Timotei 2:11, 12; 2 Petru 1:4—11; Ebrei 10:38, 39; Romani 1:31, 32; Apocalipsa 2:10; Matei 10:22; 24:13.

CAPITOLUL XXII

„TIMPUL SFÂRSITULUI“

IMPĂRATUL Constantin, ca pontifex maximus al Imperiului Roman, a convocat primul Consiliu ecumenic, la Nicea (sau Nice), în Asia Mică, în anul 325 d. Chr. El nu era botezat pe vremea aceea și în anul următor (326) el ordonă executarea celui mai bătrân fiu al său și apoi a soției sale. Constantin se amestecă în azaziul consiliu „creștin”. El hotărăște ca învățătura „treimii” să fie de aci înainte credința comunității religioase. El o sprijinea cu sabla statului. Consiliul Nicean făcu drum regulei că statul să-și poată întrebuița brațul lui secular, spre a aduce pe „creștinii” mărturisii ai Imperiului mondial Roman, în făgașul noului sistem de credință. El a însemnat dezvoltarea aparaturii „biserici de stat”. El puse temelii pentru stabilizarea „religiei organizate”, care a fost greșit numită „creștinătate”.

În parabola despre grâu și neghină, Christos Isus prezintă această producție a mulțimilor de creștini falși. El îi asemănă cu neghina. Apoi, El explică: „Cel ce seamănă sămânța bună, este Fiul omului Tarina, este lumea; sămânța bună, sunt fiii împărăției; neghina, sunt fiii celui rău. Vrămașul, care a semănat-o, este Diavolul; secerășul, este sfârșitul veacului; secerătorii, sunt îngerii. Deci, după cum se strânge neghina și se arde în foc, așa va fi și la sfârșitul veacului”. (Matei 13:24—30, 36—43). În acest limbaj simbolic prezintă Isus demascarea și despărțirea creștinilor prefăcuți de cei adevărați, urmată de nimicirea religioșilor fățarnici. Această parabolă a fost întrebunțată de preoți pentru învăț-

tura lor, că pământul nostru literal, soarele, luna și stelele, vor fi distruse prin foc universal.

Ca sprijin pe mai departe pentru o asemenea interpretare a „sfârșitului lumii”, religioșii citează cuvintele lui Isus: „Câtă vreme nu va trece cerul și pământul, nu va trece o sătă sau o frântură de slovă din lege, înaltă ca să se fi întâmplat toate lucrurile”. „Cerul și pământul vor trece, dar cuvintele Mele nu vor trece”. (Matei 5:18; 24:35). La acestea sunt adăugate cuvintele apostolului Petru: „Iar cerurile și pământul de acum sunt păsite și păstrate, prin acele cuvânt, pentru focul din ziua de judecată și de pliere a oamenilor nelegiuți. Ziua Domnului însă va veni ca un hoț. În ziua aceea, cerurile vor trece cu tromet, trupurile cerești se vor topi de mare căldură, și pământul, cu tot ce este pe el, va arde. Deci, fiindcă toate aceste lucruri au să se stince ca fel de oameni ar trebui să fiți voi, purtând o purtare sfântă și evlavioasă, așteptând și grăbind venirea zilei lui Dumnezeu, în care cerurile aprinse vor pieri, și trupurile cerești se vor topi de căldura focului?” (2 Petru 3:7, 10—12). Religioșii zic: „Sfârșitul lumii în zilele lui Noe a fost prin apă literală, și astfel sfârșitul cerștelor lumii, va fi prin foc literal, consumând toate lucrurile materiale, și lăsând să rămână numai lucrurile spirituale”.

Asemenea „interpretare particulară” a profetiei lasă fără considerare faptul că, pe când apa potopului era literală, pământul literal nu a fost distrus, și soarele și stelele nu au fost nici măcar ștuse de către potop, nici focurile lor nu au fost stinse. Se pune mult prea multă importanță pe șobul om muritor dacă se insistă că, din pricina căderii lui Adam și a belegurii urmașilor săi, Dumnezeu ar distruge minunata lucrare a pământului, luna, soarele și stelele, și nebuloasa sistemului astral, la crearea cărora Dumnezeu a întrebunțat nenurșărite mii

de ani. Omul nu este important. Dumnezeu putea ușor să fi șters din existență pechea neorândnică în Eden, și să fi început o nouă creație perfectă.

„Iată, neamurile sunt ca o picătură de apă din vază, sunt ca praful pe o cumpănă; ...Toate neamurile sunt ca o nimică înaintea Lui, nu sunt decât gămăcici și deșertăciuni”. Iehova nu va distruge glorioasa Sa lucrare pământului, din pricina tuburilor acelor națiuni, ce va distruge națiunile în schimb, pentru că lucrarea Sa să poată fi potrivită pentru a fi ocupată de către servii Săi droși. „El a întors pământul în făcuș și l-a bulșit, l-a făcuș nu ca să fie pustiu, l-a întors ca să fie locuit”. (Isaia 49:15—17; 45:12, 18) „Așa vorbește Domnul; Căru este scaunul Meu de domnie, și pământul este așternutul picioarelor Mele”. Acest așternut al picioarelor este acela pe care învâșă Isus pe ucenicii Săi să se roage pentru venirea domniei lucrătoare a lui Dumnezeu, zicând: „Vié împărăția Ta Făcă-se voia Ta, precum în cer, așa și pe pământ”. — Isaia 66:1; Luca 11:2.

Deși multe texte scripturale arată că va fi o desfășurare de mult foc literal asupra pământului și în firmamentul atmosferic, împrejurul pământului, la sfârșitul final al „acestei lumi”, Scripturile dovedesc cu totul clar, că „pământul rămâne vecinic în picioare”, și că vor exista supraviețuitori, cari vor fi trecuți cu bine peste această catastrofă mondială, tot așa după cum și Noe și familia sa au fost trecuți peste sfârșitul acelei lumi vechi. Lumea neleguită de dinainte de potop, consta din organizațiunea pământescă vizibilă a omenirii și neleguita organizațiune cerească a demonilor, cari controlează omenirea stricată. Așa erau „pământul” și „cerurile” cari compuneau „lumea de atunci”, și care pieri în potop. — 2 Petru 3:6.

Infățișarea superficială a pământului nostru literal, a

foat mult schimbată prin adăugarea potopului din bolta de apă căzută, dar, pe aceleași pământ, o astfel organizațiune vizibilă de oameni neleguiți a fost căzută. Ea datează mai ales de pe vremea fondării împărăției lui Nimrod la Babel, sau Babilon, și ea s'a împărțiat peste tot pământul. Această organizațiune umană vizibilă a religiei, comerțului și politicii, constituie „pământul” simbolic, și oamenii cugăți că el va dura tot atât timp cât durează planeta noastră pământescă. Planeta noastră, pământul, este împrejmuită de o masă de aer care este „firmamentul” sau întinderea atmosferei, care se întinde de mai mult decât 200 km. de asupra omului. În mod asemănător, „pământul” simbolic este controlat de puterile spirituale nevăzute, anume, demonii sub Satan Diavolul. Această organizațiune de spirite neleguite cu Satan ca prințul lor, este cu atât mai înaltă decât omul cât și nevăzută lui. De aceea, acea organizațiune demonică constituie „cerurile” cu relațiune la prezenta organizațiune a omului. După cum omul nu poate să depășească cu avionul sau cu rachetele sau cu alte mijloace învelitul de aer, care este împrejurul globului nostru pământesc și în care omul respiră, tot așa nu poate omul să se elibereze de aceste „ceruri” demonice. Dumnezeu singur poate și va elibera omenirea de asanarea puterii de control demonice.

Simbolicele „ceruri și pământul de acum” constituie „această lume”, „elementele” și „lucrările” ei. Christus Iesus zise: „Împărăția Mea nu este din lumea aceasta”, și de repetate ori numește pe Satan Diavolul „prințul acestei lumi”. — Ioan 18:36; 12:31; 14:30; 16:11.

Distrugerea lumii, așa după cum a fost descrisă de către Petru, se referă la „cerurile” și la „pământul” simbolic. De aceea „focul” care va topi și va arde părțile văzute ale lumii lui Satan, trebuie să fie simbolic, mai de grabă decât literal. Deoarece focul literal este dis-

tructiv pentru lucruri combustibile (cari ard) și curățâ rugina, tot așa „focul” în care această lume prezentă trece „cu un mare șgomot”, preumbrește dstrugerea pe care Dumnezeu în mânia Sa aprinsă o aduce asupra puternicei organizații a lui Satan, văzută și nevăzută curățând prin aceasta universul de demonii nelegiuiți și de oamenii nelegiuiți.

Este scris: „Dumnezeul nostru este un foc mistuitor” (Evrei 12:29). Așa zice Dumnezeu către „creștinătatea” religioasă, care reprezintă în chip fals creștinismul și aduce ocară asupra numelui lui Dumnezeu: „Deaceia așteptați numai, zice Iehova, până în ziua când Mă voi scula la pradă: căci am hotărât să strâng neamurile, să adun împărățiile, ca să-Mă vărs urgia peste ele, toată a-prinderea mâniei Mele; căci toată țara va fi mistuită de focul geloziei Mele”. (Tefania 3:8, A.R.V.). Către marea organizație babilonică de sub necredinciosul Lucifer, zice Dumnezeu: „Voi pedepsi lumea pentru răutatea ei, și pe cei răi pentru nelegiuirile lor; „Pentru aceasta voi clătina cerurile, și pământul se va agudui din temelii, de mânia lui Iehova al oștirilor, în ziua mâniei Lui aprinse”. (Isaia 13:1, 11—13, A.R.V.; 14:4, 12). Sfârșitul lumii va fi printr’un act al lui Dumnezeu.

Este clar, prin urmare, că distrugerea „lumii” stăpânită de demoni, nu înseamnă dstrugerea pământului, pe care Iehova îl pregătise în decurs de „șase zile” pentru locuință omului. Cum vom ști noi atunci, când suntem la sfârșitul lumii? Prin semne prin dovezi sau probe vizibile și perceptibile simțurilor noastre. Isus zise, în surprinzătoarea Sa profeție, despre sfârșitul lumii: „Tot așa, și voi, când veți vedea toate aceste lucruri, să știți că este aproape, este chiar la uș”. (Matei 24:33). „Tot așa, când veți vedea toate aceste lucruri întâmplându-se, să știți că împărăția lui Dumnezeu este aproape”. (Luca 21:31). Stăbănirea împărăției lui Dumne-

zeu marchează sfârșitul lumii lui Satan, pentru că Isus zise că împărăția mesianică nu este o parte a acestei lumi satanice.

Daniel, capitolul patru, a arătat că împărăția lui Dumnezeu nu se va instala până la sfârșitul celor „șapte timpuri” ale națiunilor păgâne, de sub suveranul lor invizibil, Satan. Din cauza controverselor cu privire la supremația și dominația universală a lui Iehova, Dumnezeu hotărî lui Satan Davolul o perioadă de timp limitată. În acea perioadă, contrarul lui Dumnezeu va putea să domnească neîntrerupt peste lume. Această perioadă fără întrerupere se va termina cu sfârșitul celor „șapte timpuri” ale puterilor păgâne. Sfârșitul ei trebuie, prin urmare, să marcheze sfârșitul sau înstuierea lumii de domnie neîntreruptă a lui Satan. Textul grecesc al Bibliei întrebunțează cuvântul aion (eion) spre a însemna domina neîntreruptă a lui Satan, care trebuie să se sfârșească odată cu expirarea celor „șapte timpuri”. Acele „șapte timpuri” se sfârșiră în toamna anului 1914 d. Chr.

Cu toate acestea, sfârșitul aion-ului lui Satan, sau a domniei neîntrerupte, nu înseamnă distrugerea deodată a organizației sale văzute și nevăzute. El înseamnă simplu că „timpul sfârșitului” pentru organizația Sa a început. Daniel 11:49 prexisse ce va avea loc „la timpul sfârșitului”. Incepând de atunci, organizația demonic-umană a lui Satan, se va duce cu pași grăbiți spre sfârșitul ei, în nimicire completă. Adică sfârșitul final al organizației lui Satan, organizație pe care textul grecesc al Bibliei o numește kosmos (tradus „lume”). În ce privește acest sfârșit final, profeția lui Daniel zice: „La vremea hotărâtă, va veni sfârșitul”. (Daniel 8:19; 11:27). Iehova Dumnezeu este acela care hotărîse ziua și ceasul unui astfel de sfârșit final, cu referire la care Isus zise: „Despre ziua aceea și despre ceasul acela, nu știți nimeni: nici îngerii din ceruri, nici Fiul, ci numai Tatăl”. (Matei 24:36; A.R.V.; Marcu 13:32). Aceste cu-

vinde dovedesc, dealtfel, că Isus nu este una în persoană cu Tatăl Său. Spre a pricepe că sfârșitul final, stă nemijlocit înaintea noastră, Isus a accentuat necesitatea de a veghea asupra semnelor timpurilor. Iehova Dumnezeu cunoaște timpul hotărât, și, prin semnele pe cari El le dă, ne avertizează, pentruca să putem apuca pe calea cea dreaptă, și să nu fim surprinși într-o stare de păcat, în acea zi și ceas.

Când Christos Isus Se înălță la cer, în prezența lui Dumnezeu, peste 1.800 de ani mai aveau de trecut din cele „șapte timpuri”. Natural, El trebuia să aștepte la dreapta lui Dumnezeu, până la timpul când va începe să domnească și să intre în acțiune împotriva organizațiunii mondiale (sau kosmos) a lui Satan. Când perioada de domnie neîntreruptă a lui Satan se sfârși, Dumnezeu împuternici pe Isus să pășească la acțiune împotriva organizațiunii dușmanului. Profeția din Psalmul 110:1, 2, trebuia să fie împlinită: „Iehova a zis Domnului meu: Șezi de-a dreapta Mea, până voi pune pe vrășmașii Tăi, așternut picioarelor Tale. Iehova va trimite sceptrul puterii Tale din Sion, zicând: stăpânește în mijlocul vrășmașilor Tăi.” (A.R.V.). „El, împotriva, după ce a adus o singură jertfă pentru păcate, S'a așezat pentru totdeauna la dreapta lui Dumnezeu, și așteaptă de acum ca vrășmașii Lui să-i fie făcuți așternut al-picioarelor Lui” (Evrei 10:12, 13, A.R.V.). Astfel, sfârșitul domniei neîntrerupte a lui Satan, trebuie să marcheze „începutul necazurilor” peste organizațiunea sa mondială.

Trecut-am noi de acel „început al necazurilor”, și ne apropiem noi acum de sfârșitul final al organizațiunii (kosmos) lui Satan? Răspunsul la această întrebare este de cea mai mare importanță și merită să fie cercetat cu cea mai mare atențiune. Satan Diavolul este nevăzut; și, deoarece împărăția lui Dumnezeu deasemenea este nevăzută, ea fiind cerească, cu dovadă avem noi că cele

„șapte timpuri” și domnia neîntreruptă a lui Satan s'au sfârșit în anul 1914 d. Chr. și că Guvernul teocratic al lui Iehova prin Christos, a fost instalat la acel timp? Marele Profet al lui Iehova, Christos Isus, prezise doveziile sau semnele vizibile.

Isus tocmai prezisese distrugerea Ierusalimului și a templului acestuia. Astfel mai mulți dintre ucenicii Săi veniră la El la o parte și-I puseră această întrebare: „Spune-ne, când se vor întâmpla aceste lucruri? și care va fi semnul venirii Tale și al sfârșitului lumii (aion)?”. (Matei 24:3; Marcu 13:3, 4). Isus prezise apoi pe scurt evenimentele ce vor preceda sfârșitul domniei neîntrerupte a lui Satan, precum și nașterea împărăției lui Dumnezeu, și atunci adăugă: „Dar sfârșitul tot nu va fi atunci”. Ce va marca propriu zis începutul necazurilor la sfârșitul domniei neîntrerupte a Diavolului peste omenire? Isus răspunse: „Un neam se va scula împotriva altui neam, și o împărăție împotriva altei împărății; și, pe alcurea, vor fi cutremure de pământ, foamete și ciumă. Dar toate aceste lucruri nu vor fi decât începutul necazurilor. Atunci vă vor da să f.ți chinuși, și vă vor omori; și veți fi urși de toate nesurmile pentru numele Meu”. — Matei 24:7—9.

Anul 1914 d. Chr., în care se sfârșiră cele „șapte timpuri”, marcă începutul primului Războiu Mondial, un războiu deosebit de războaiele dinainte, în acea înregistrare a tuturor națiunilor și împărățiilor pentru scopuri de război, care a fost instituită atunci. Foamete și lipsă de alimente loviră lumea, și era necesar să se organizeze distribuirea de ajutoare în regiunile atinse de foamete, pentru a preveni revoluția și anarhia. Izbucni ciuma, în mare măsură aganumita „gripă spaniolă”. În numai câteva luni acea plagă, bătându cu furie din regiunile reci polare spre tropicele equatoriale, doborî la pământ în moarte mai multe milioane de oameni decât

cei patru ani și jumătate ai primului război mondial. Cutremure de pământ, spre exemplu, cel care lovi Japonia în anul 1923 și ucise 99.331 de persoane, veniseră să mărească și mai mult nimicirea și mizeria umană; și mai multe asemenea perturbări seismice ale pământului au fost înregistrate în acești câțiva ani delă 1914, decât în toată istoria omenirii de până aci. În decursul întregului acestui timp, ura tuturor națiunilor lumesti a fost exprimată împotriva poporului lui Iehova, întrucât îl persecutau pentru propovăduirea împărăției lui Christos.

Primul război mondial nu era delă Dumnezeu. Poporul de legământ al lui Iehova nu avusese nimic de-a face cu el. El era, totuși dovada văzută, palpabilă, că Iehova prin Regele Său acum întronat făcuse pași corespunzători împotriva organizației nevăzute a lui Satan, a cărui domnie neîntreruptă expirase atunci. El era o dovadă pentru oameni că profeția lui Isus se împlinise: „Puterile cerurilor vor fi clătinate”. (Matei 24:29; Luca 21:26). El a însemnat că Iehova poruncise acum Regelui Său: „Stăpânește în mijlocul vrășmașilor Tăi.” El dovedi că Christos Isus a făcut așa și întreprinse acțiune împotriva organizației nevăzute de demoni a celui Șarpe vechiu, a Diavolului. Satan și demonii săi nu mai trebuiau să le mai mult tolerați neîmpiedecați în poziția lor cerească, și Christos Isus, Sămânța „femeii” lui Dumnezeu, făcu război împotriva organizației de demoni. A urmat o luptă în cer, nevăzută omenirii, și Satan și ingerii săi neleguși au fost bătută. Ei au fost aruncați jos din cer în vecinătatea pământului, unde partea văzută a organizației lui Satan era în necazurile primului război mondial. Prin învrednicirea lui Christos Isus de a câștiga această biruință peste puterile Săi dușmani Iehova Dumnezeu îndeplini făgăduința făcută Regelui Său, de a „face dușmanii Tăi așternut picioarelor Tale”. — Apocalips 12:7—13; Psalm 110:1.

Astfel, cerurile organizației lui Satan, nu fost clătinate din înalta lor poziție de putere și nu au fost mai mult tolerate, în mijlocul cerurilor sfinte ale lui Dumnezeu. Acesta era unul dintre cele mai zdrobitoare necazuri pentru Satan. „Lumea (oien) sa de domnie neîntreruptă, ajunsese la sfârșit. Nimicirea organizației sale mondiale (kosmos), trebuia să urmeze în scurt timp. Acest sfârșit final va fi la timpul inevitabil hotărât al lui Dumnezeu.

CAPITOLUL XXIII

MODUL VENIRII REGELUI

PRINTRE evenimentele pline de însemnătate, care marchează „timpul sfârșitului”, care încep în anul 1914 d. Chr., Isus prezintă aceasta: „Și puterile cerurilor vor fi clătinate. Atunci se va arăta în cer semnul Fiului omului, toate semăntile pământului se vor boala, ei vor vedea pe Fiul omului venind pe norii cerului cu putere și cu o mare slavă”. (Matei 24:29, 30). Aceasta desaproabă susținerea că convertirea lumii la Christos și facerea pământului un loc potrivit pentru El ca să vină, trebuie să fie îndeplinite înainte de sfârșitul final al organizației mondiale (kosmos) a lui Satan. Altfel, pentru ce ar trebui „toate semăntile pământului să se bocească” în loc să se bucure? Cum, atunci, vine Regele?

Că Christos Isus va părăsi această lume a lui Satan și va veni din nou la timpul hotărât, El a declarat deschis. Mângâind pe ucenicii Săi după ce institui cina de amănare a morții Sale, Isus zise: „In casa Tatălui Meu sunt multe locașuri. Dacă n'ar fi așa, v'ași fi spus. Eu Mă duc să vă pregătesc un loc (care dovedește că Moise, David, Ioan Botezătorul, și alții, nu merseseră în cer). Și după ce Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine, că acolo unde sunt Eu, să fiți și voi”. (Ioan 14:2, 3). Câteva ore mai târziu, când marele preot Evreu L-a întrebat: „Te jur pe Dumnezeu cel viu, să ne spui dacă ești Christosul, Fiul lui Dumnezeu”, Isus răspunse: „Da, sunt! Ba mai mult, vă spun că de acum încolo veți vedea pe Fiul omului șezând la dreapta puterii lui Dumnezeu, și venind pe norii cerului”. — Matei 26:63, 64.

Însemnă această că Regele Christos Isus va veni din nou în corp și va apărea într'un chip de carte, astfel încât toate semăntile pământului să-L poată vedea pe cel? Religioniștii, care învață distrugerea globului nostru terestru prin foc literal la sfârșitul lumii, zic Da. Ei citează cuvintele ingerilor care se arătară la timpul înălțării lui Isus în cer: „Bărboteși Galileeni, de ce stați și vă uitați spre cer? Acest Isus, care S'a înălțat la cer din mijlocul vostru, va veni în același fel, cum L-ați văzut mergând la cer”. (Fapte 1:11). Atunci, „în nor L-a ascuns din ochii lor”. Ucenicii nu puteau să-L vadă mai departe din cauza norului care-L ascundea. Cuvintele ingerilor, „în același fel”, nu zice sau însemnă „în același trup”. Trupul în care Christos Isus a fost văzut înălțându-se spre cer, nu era trupul care fusese răstignit pe lemn. El era un trup pe care El și-L materializase pentru acea ocaziune ca să apară ucenicilor Săi. Când norul îl ascundea din ochii lor, atunci El decompuse acel trup, după cum făcuse cu celelalte trupuri pe care și le luă în decursul celor patruzeci de zile preînviătoare. La învierea Sa, El era „făcut viu în spirit”, și El este acum spirit și deaceia nevăzut”. Și Domnul este spiritual; și unde este spiritul Domnului, acolo este slăvirea”. — 2 Corinteni 2:17, Diaglotă; Roth.

În ce privește „modul” înălțării Sale, nu ar trebui să ne scapăm din vedere faptul că El nu S'a arătat pe sine la „toate națiunile pământului”, și numai ucenicilor Săi consacrați. Mai târziu, pe drumul care duce spre Damasc, când a dat o miraculoasă vedere despre slava Sa, aceasta era în mod exclusiv pentru Saül, care deveni apostolul Său Pavel. Aceasta nu era pentru penecați religioși, care erau cu Saül. Ei auzeau sunetul glasului, dar nu vedeau pe cel ce vorbea. (Fapte 9:7). Toate acestea erau în strânsă legătură cu cuvintele lui Isus înainte de moartea Sa: „Încă puțin, și lumina nu va fi

mai vedea; dar voi Mă veți vedea, pentrucă Eu trăiesc și voi veți trăi.” (Ioan 14:19). Acesta este un adevăr scriptural stabilit, așa dar, că ochii omenești nu-L vor vedea la venirea Sa a doua, nici nu va veni El într'un trup de carne. Când a venit în carne, la prima Sa prezență printre oameni, aceasta era o uniune. „Tot așa, Christos, după ce S'a adus jertfă o singură dată, ca să supoarte păcatele multora Se va arăta a doua oară, fără ca să aducă o jertfă pentru păcat, ci ca să aducă mântuire, aceloră cari Il așteaptă”. (Evrei 9:28, Diaglott; Young). Chiar și ucenicilor Săi a spărut El în chép de carne numai în decursul celor patruzeci de zile după învierea Sa, și înainte de înălțarea Sa la cer.

Venirea Sa a doua va fi, prin urmare, neobservată de ochii omenești, afară de cazul când există evenimente cari însoțesc venirea Sa ca semne vizibile, ca să instruiască pe urmași Săi credincioși cu privire la prezența Sa nevăzută. Descriind venirea Sa în timpul bătăliei Armagedonului, Isus cel glorificat, zice: „...pentru războiul zilei celei mari a Dumnezeului Celui Atoțputernic. Iată, Eu vin ca un hot, Ferice de cel ce veghează și își păzește hainele, ca să nu umble gol și să i se vadă rușinea”. (Apocalips 16:14—16). Un hoț vine fără înștăinare premergătoare, neanunțat, în mod liniștit, și păzindu-se nevăzut pentru aceia din casă. Aceasta este pe mai departe dovadă că venirea lui Christos este nevăzută, ca un spîrit, și trebuie să fie descoperită prin semne sau dovezi.

Din cercetarea tuturor faptelor de mai sus, rezultă că singura cale pe care oamenii de pe pământ Il pot vedea la glorioasa Sa venire, este aceea de a vedea cu ochii înțelegerii sau ai puterii de discernământ. Aceasta este sprijinită pe mai departe prin cuvintele din Apocalips 1:7. Într'o viziune a apostolului Ioan: „Iată că El vine pe nori. Și orice ochiu Il va vedea; și cei ce L-au strî-

puas. Și toate stăruințele pământului se vor buci din pricina Lui! Da, Amin! Înlocuim după cum la înălțarea Sa, când a fost ascuns după nor din ochii ucenicilor, tot așa aci, norii Il ascund făcându-L nevăzut, dar în același timp ei stau ca un simbol al prezenței Sale nevăzute. Cu mult timp înaintea, când israeliții căsătoreau 'prin pustie timp de patruzeci de ani, stălpul de nor, care mergea înaintea lor, simboliza și reprezenta prezența nevăzută a Domnului. — Exodul 13:21, 22.

Astfel, în textul profețic de mai sus, „nori” simbolizează manifestările puterii Sale, prin care El face să apară prezența Sa nevăzută. El este prezentat înainte de ce prezența Sa este găsită de către urmași Săi credincioși mai târziu, care veghează după venirea Sa. În cazul lor, „nori” înseamnă prezența Sa cu plai de bogate binecuvântări pentru ei. Lumea în general nu va crede apariția prezenței Sale, ci toate națiunile vor uci pe credincioșii urmași pe urmele Sale și Il vor „străpunga”, în acest mod străpungând pe Christos Isus. Nu zice El că oricî îi fac unuia dintre cei mai mici frați si Lui, Lui îi fac? Atunci, prin meca furtună de noraz și nimicire, care izbucnește din „nori” asupra acestor nelegiuți și semurți necredincioase ale pământului, „tot ochiul Il va vedea”, adică, Il va discerne. Dându-și seama de vina lor și de pedapsa nimicirii care îi așteaptă, ei „se vor buci din cauza Lui”.

Care, atunci, este „semnul Fiului omului” despre care El spune că va apare „în cer”, după ce „puterile cerurilor vor fi clătinate”? Apocalips 13:1—10 (A.R.V.) El descrie după cum urmează: „În cer s'a arătat un semn mare: o femeie învelită în soare, cu luna sub picioare, și cu o coronă de douăsprezece stele pe cap. Ea era însărcinată, țipa în durșile nasterii, și avea un mare căln ca să nască. În cer s'a mai arătat un alt semn: iată, s'a văzut un mare balaur roș, cu șapte capete, zece coarne,

și șapte cununii împărătești pe capete. Cu ruda trageu după el a treia parte din stelele cerului și le arunca pe pământ. Balaurul a stăruit înaintea femeii, care șta să nască, pentruca să-îi roșnănoș copilul, când îi va naște. Ea a născut un fiu, un copil de parte bărbătească. El are să cărmuiească toate neamurile cu un toiag de fier. Copilul a fost răpit la Dumnezeu și la scaunul Lui de domnie. Și în cer s'a făcut un războiu. Mihail și îngeri lui s'au luptat cu balaurul. Și balaurul cu îngeri lui s'au luptat și ei, dar n'au putut birui: și locul lor nu li s'a mai găsit în cer. Și balaurul cel mare, șerpele cel vechiu, numit Diavolul și Satan, acela care înșală întreaga lume, a fost aruncat pe pământ; și împreună cu el au fost aruncați și îngeri lui. Și am auzit în cer un glas tare, care zicea: Acum a venit mântuirea, puterea și împărăția Dumnezeului nostru, și stăpânirea Christosului Său”.

Intrucați astfel „comparații lucruri spirituale cu lucruri spirituale” și înțeles cuvântul lui Dumnezeu să se interpreteze singur, devine limpede ce este semnul Fiului omului. Aceasta este dovada, care apere din cuvântul lui Dumnezeu și din împlinirea lui, că împărăția lui Dumnezeu a fost născută sau adusă la iveală, dela „femeia” lui Dumnezeu, Sora sfântă și organizație universală. Scopul organizației Diavolului este să împiedece sau să nimicească Guvernul la nașterea lui în anul 1914 d. Chr., la sfârșitul celor „șapte timpuri”. Totuși, Christos Isus, care este Sămânța „femeii”, este adus în existență ca „copilul de parte bărbătească în calitatea de Rege și deodată, nevătămat, intronat, poruncindu-i-se de către Iehova Dumnezeu să domnească în mijlocul dușmanilor Sui. Nemijlocit după aceasta, urmează războiul în cer, și Satan este aruncat afară. Acest semn nu s'a putut vedea înainte de aruncarea lui Satan și a demonilor săi

din cer, nu înainte de anul 1918 d. Chr.¹ Atunci, acest fapt a fost priceput numai de către aceia cari aveau viziunea spirituală a lucrurilor în ceruri. Religioniștii nu-l văd, ei nu văd mai mult decât prototipul lor din ziua lui Isus, că El era Regele și că împărăția era aproape. Pentru aceea, Isus le zice: „Împărăția lui Dumnezeu nu vine în așa fel ca să lăvească picioare. Nu se va zice: Dă-te aici, sau: Uite-o acolo. Căci iată, împărăția lui Dumnezeu este printre voi”. (Luca 17:21, 21, marginală). Regele era printre ei, și ochii lor egoiști nu puteau pricepe acel fapt din cauza lipsei de poșpă exterioră. Tot la fel, împărăția lui Dumnezeu a fost născută și pusă în acțiune în anul 1914 d. Chr., dar preoții religioși nu vedeau sau nu pricepeau semnul în cer și în schimb aleseră pe „Cezar” ca rege. Timpul va veni când îi vor vedea, dar atunci numai ca să se bocească.

Ierusalim era capitala Teocrației Upline a lui Iehova în Israel. Când el începu să se călce în picioare de păgâni, în anul 607 l. Chr., Dumnezeu începu împlinirea cuvântului Său: „Voi da jos turnurile, o voi da jos, o voi da jos. Dar lucrul acesta nu va avea loc decât la venirea Aceleia care are dreptul la ea, și în mâna căruia o voi încredința”. (Ezechiel 21:27). În anul 1914 d. Chr., la încheierea celor „șapte timpuri” ale păgânilor, Christos Isus, care avea dreptul ca să fie Regele lui Dumnezeu în adevărată și veșnica Teocrație a cerurilor, veni, și Dumnezeu I-a dat tronul Guvernului beocratic. Acea Teocrație reală nu suferă nicio călcare în picioare de către păgâni. În schimb, Diavolul și demonii săi sunt aruncați din cer și toți dușmanii Teocrației sunt făcuți sclerși și picioarelor Regelui ei, Sămânța „femeii” lui Dumnezeu. În acest mod veni Christos Isus la împărăție în anul 1914 d. Chr., dar nevăzut pentru oameni.

Prin săt prodeț, Iehova profeti pe mine departe: „Iată,

voi trimite pe solul Meu; el va pregăti calea înaintea Mea. Și deodată va intra în templul Său; Domnul pe care-L

clătuți: Solul legământului, pe care-L dorii; iați că vine, moare Domnul ostirilor (Maleachi 3-1). Când Isus intră în Ierusalim ulușare pe asin și merge la templu și scoase afără de acolo pe schimbătorii de bani și pe vânzătorii comerciali și apoi se oferă pe sine ca Rege pentru națiunea evreiască era pe la jumătatea săptămânii de ani, sau trei ani și jumătate după ungerea Sa cu spiritul lui Dumnezeu, spre a fi Rege și să propovăduiască: „Impărăția cerurilor este aproape”. Aceasta era numai o împlinire pe scară mică sau în miniatură a profeției

lui Melchizedek. Împlinirea mai mare sau completă, are loc în marea „zi a lui Iehova”, care începu în anul 1914 d. Chr. Când, prin urmare, vine Regele-Preot asemenea lui Melchizedek, la templu?

Să fimem în atenție că toamna anului 1914 d. Chr., când Christos Isus primă împărăția, se aseamănă sau corespunde cu ungerea Sa de Rege la Iordan, în toamna a nului 29 d. Chr. Deoarece El veri la templu trei ani și jumătate după aceea, atunci trei ani și jumătate după toamna anului 1914 d. Chr., tocmai în timpul când El veni la templu ca Rege. După aceea „creștinătatea” trebuie să venă la judecată, pentru a se hotărî dacă îl acceptă pe El ca Rege, sau vrea să aleagă în schimb pe „Cezar” (politica lumească). Prin această armonie dintre împlinirea mică și mai mare a profeției lui Melchizedek se fixează primăvara anului 1918 d. Chr., ca timpul când Regele Christos Isus veni la templu. Aceasta este de asemenea în armonie cu faptul că în anul al patrulea al domniei lui Solomon, sau mai puțin de patru ani după ungerea și suflarea Sa pe tron, Solomon puse temelii templului și începu cu clădirea lui. Venirea lui Christos la templu în 1918 era cu totul neașteptată, chiar și pentru credincioșii urmași devotați ai Săi. Adevărul despre venirea Sa atunci a fost recunoscut din Scripturi și din împlinirea profeției mai întâi după acel eveniment, anume, după 1922.

Toată puterea în cer și pe pământ a fost dată lui Christos Isus cel glorificat. Pentru o persoană divină asemănătoare Lui, o venire trupască pe pământ nu este necesară pentruca să împlinescă profețiile și făgăduința venirii Sale a doua. Biblia vorbește de multe ori despre venirea lui Iehova jos pe pământ, neînțelegând, cu toate acestea, că El păcăsește în mod literal tronul Său ceresc și cu trupul vine jos și s’ă pe orice noastră planetă. „Nu unu! Eu cerurile și pământul? zice Iehova”. (Je-

romnia 23:24, A.R.V.). Oriunde își îndreaptă ochoa privirile și atențiunea, și de acolo dirijează puterea Sa de acțiune, acolo El este în realitate prezent sau face o vizită. Tot la fel este cu Christus Isus, „câșpului lui Dumnezeu voi nevâzută”. El lucrează întotdeauna după cum lucrează și Tatăl Său. Odată a vindecat fiul unui slujbăș în pârșteac prin acțiunea la distanță, fără ca să vadă în casa nobilului, Isus fiind atunci în Cana, iar copilul muribund în Capernaum. (Ioan 4:46—54). La o altă dată, El a vindecat servul bolnav și omul surd păgân, în acelaș mod, la distanță de casa stăpânului. (Luca 7:1—10). El a vindecat fața demonizată a unei femei Sero-feniciană, în acelaș mod de trimitere a puterii Sale prin spațiu. — Marcu 7:24—30.

Înalt de a se întâia la cer, El zice ucenicilor Săi: „Iată, Eu sunt cu voi totdeauna, până la sfârșitul lumii”. (Matei 28:20). El va fi cu ei, nu trupește, ci prin ajutorul Său continuu, prin grijă și putere îndrumătoare. Astfel, când vine la templu în anul 1918 d. Chr., El face așa prin dirijarea atențiunii Sale la lucrarea templului, care este de făcut, și apoi prin exercitarea puterii Sale. Prezența Sa acolo, pricepută mai întâi prin veghera ucenicilor, nu este ținută secret, întotdeauna ca fulgerul, care strălucește de la un capăt al cerului până la celălalt, tot așa face Domnul să lumineze lămurirea strălucitoare despre venirea și prezența Sa la templu prin ucenicii Săi, la toți de pe pământ. — Matei 24:27; Luca 17:24.

În lumina acestei descoperiri scripturale, noi trebuie să înțelegem textul de la 1 Tesaloniceni 4:15—17: „Iată, în adevăr, ce vă spunem, prin cuvântul Domnului: noi cei vii, cari vom rămâne până la venirea (textul grecesc: parousia; parzență) Domnului, nu vom lua o înaintea celor adormiți. Căci însuși Domnul, cu un strigăt, cu glasul unui arhanghel și cu trâmbița lui Dumnezeu, Se va pogorî din cer, și întâi vor lua cei morți în Cielatoa. A-

poi, noi cei vii, cari vom fi rămași, vom fi răpiți împreună cu ei în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh”.

Această scriptură mângâietoare dovedește că, după cum Christus Isus a fost înviat din morți la șapte zile după ce S'a prezentat ca Rege la templul din Ierusalim. El va ridica din somnul morții, prin puterea lui Dumnezeu, pe acei creștini credincioși cari dorm în moarte, la venirea Sa la templu. Deoarece trupul-biserică al lui Christus este „semănat un trup firesc; este înviat un trup spiritual”; învierea celor adormiți, era spre viață în spirit. De aceea, ea era nevăzută ochilor omenești, întotdeauna așa după cum și Isus a fost înviat. Ei sunt arzuți cu El în templu, adică, în starea de unitate cu El, în locul nevăzută ochilor omenești, loc care este simbolizat prin văzduh”. — Compară Ezechi 2:2.

Acei creștini răscuși de spirit, cari mor credincioși după ce El vine la templu, nu mai trebuie să dormă în moarte, așteptând venirea Sa. La moarte, ei sunt „schimbăți, într'o clipă, într'o clipă de ochi”, de la om la spirit. (1 Corinteni 15:51, 52). Răscușii trec vite pe pământ, după sosirea Domnului la templu, este „răpită” sau separată de societățile organizașionale lumenești. În mijlocul dovezilor binecuvântatei Sale prezente („sori”), ei sunt aduși în starea templului a unității cu El, stare, care nu este preocupată pe din afară de către oamenii naturali. Ei trebuie să aștepte „schimbarea” lor, după ce lucrează lor pe pământ este făcută. Cu privire la aceasta, va apare mai mult în paginile următoare.

MARTORI IUBITORI DE LIBERTATE

PRINTRE alte semne, pe cari Christos Isus le anunțase ca trebuind să apară în decursul „timpului sfârșitului” și după ce „puterile cerurilor vor fi clătinute”, este și acesta: „El va trimite pe Ingerii Săi cu trâmbița răsunătoare, și vor aduna pe aleșii Lui din cele patru vânturi, de la o margine a cerurilor până la cealaltă”. (Matei 24:31; Marcu 13:27). Deoarece adunarea este făcută la porunca Regelui domnitor și prin mijlocirea Ingerilor Săi, această lucrare nu poate fi împledită de guverne pe pământ, chiar dacă ele ar putea interzice lucrarea și ar putea hotărî că aleșii adunați ar fi „o organizațiune ilegală”. Faptul că Regele lui Iehova va avea servii Ingeroști angajați în lucrare când își exercită funcțiunile Sale regale la templu, este arătat lămurit prin cuvintele: „Când va veni Fiulul omului în slava Sa, cu toți sfinții Ingeri, va ședea pe scaunul de domnie al slavei Sale. Toate neamurile vor fi adunate înaintea Lui”. (Matei 25:31, 32). Astfel de Ingeri nu vor fi văcuți de către oameni, pentru a face această lucrare de adunare.

Christos Isus este Cel Aleș al lui Dumnezeu pentru Impărăție. „Iată Robul Meu, pe care-L sprijinesc, Aleșul Meu, în care își găsește plăcere sufletul Meu. Am pus spiritul Meu peste El; El va vesti neamurilor judecata”. (Isaia 42:1). Matei aplică această profeție Fiului iubit al lui Dumnezeu. (Matei 12:18—21). Faptul că Dumnezeu îl desemnează ca servul Său, arată că Fiul nu este „egal în putere și slavă” cu Tatăl, ci că Iehova Dumnezeu este Puterea Supremă, și că El și Christos Isus, Fiul Său, constituie împreună „Inaltele Stăpâniri”. (Romani

13:1) Membrii trupului-bisericii a Marelui Serv, sunt cu El în legământul pentru Impărăție, și, în consecință, sunt aleși cu El. „Aleși.. după știința mai dinainte a lui Dumnezeu Tatăl, prin sfințirea luată de spiritul, spre ascultarea și stropirea cu sângele lui Ius-Christos”. (1 Petru 1:2). Pentru ce trebuie să adune El împreună rămășița aleasă a trupului Său încă pe pământ, la venirea Sa la templu în anul 1918 d. Chr.?

Trebuința adunării arată că cei credincioși ai aleșilor Săi fuseseră împrăștiți, ca o consecință a primului Războiu Mondial. Aceasta se datoră persecuțiilor lor din partea „creștinătății”, întocmai după cum Isus îi avertizase, zicând: „Atunci vă vor da să fiți chinuți, și vă vor omori; și veți fi urâți de toate neamurile pentru numele Meu. Atunci mulți vor cădea, se vor vinde unii pe alții, și se vor urî unii pe alții. Se vor scula mulți proroci mincinoși, și vor înșela pe mulți. Și, din pricina înmulțirii fărădelegii, dragostea celor mai mulți se va răci. Dar cine va răbda până la sfârșit, va fi mântuit”. (Matei 24:9—13). Această persecuțiune în decursul perioadei de războiu, și-a atins punctul ei culminant în anul 1918, la timpul venirii Domnului la templu pentru judecată și înainte de terminarea Războiului Mondial. În Statele Unite, ura întărită de religiozitate, se descărca în ocărirea și arestarea poporului de legământ al lui Iehova și în interzicerea literaturii lor; iar cooperarea acestor creștini în America cu poporul lui Iehova în țări străine era întreruptă. Sub marea apăsare și încercare a integrității lor, numai o rămășiță își păstră credința și ținea tare la obligațiunile legământului față de Domnul și spera într-o redeschidere a lucrării Sale pe pământ.

Din cine era compusă această rămășiță? Din adevărații Israeliți spirituali. Ei se consacraseră Dumnezeului Celui Prea Înalt și fuseseră aduși atunci de El într'un

legământ nou spre a fi un „popor pentru numele Său” și, totodată, într-un legământ pentru împărăția cu „Regele regilor, și Domnul domniilor”. Împins de o iubire a adevărului, ei începură să se scrie împreună, mai ales că în anul 1878 înceoacă Fr. ocupând rolul supranatural, religios și înălțător, în care întregii „creștinătate” zăcea legată, ca se îndreptară spre libertate și ieșiră afară din toate sectele religioase: ortodoxa, protestanta, iudeo-creștina, și altele. Ei se adunau împreună liberi, să discute și să fie instruiți în adevărurile, pe cari marele „Sol al legământului” Domnului începu atunci să le facă cunoscut. În Iulie, 1878, revista *Turnal de Veghere* (în engleză) începu să fie publicată în acest scop, și în 1884, Watch Tower Bible and Tract Society a fost fondată și înregistrată în statul Pennsylvania. Adevărurile pe cari ei le învățaseră din cărțile sfinte, stăruie Biblia, ei le publicau altora în multe țări și limbi, prin cărți, tratate gratuite, prin cuvântul public liber, și prin orice alte mijloace eficiente.

Mii de persoane se eliberară prin adevărurile cari expuneau falsul unor astfel de învățături religioase ca: un iad înfocat al chinului conștient pentru sufletele umane, purgator, ordinațiunea devină a preoților, treime, etc. Preoții tuturor denominațiilor erau neliniștiți și plini de amărăciune. Ei conspirau printre ei ca să răstoarne această lucrare de educație și împiedecau poporul de la învățarea adevărului și de a-l lăsa liber de sub puterea lor. Apoi veni anul 1914 și izbucnirea războiului mondial. Preoțimea religioasă întrebuință această stare de mizerie, pentru a aduce acuze false împotriva acestor vestitori ai adevărului și ai libertății, și le-a reușit ca să oprească activitățile lor publice în mod practic în toate națiunile.

Cu toate acestea, cea mai mare lucrare a poporului de legământ a lui Iehova urma încă să fie făcută. „Timpul

sfârșitului” începuse în anul 1914 d. Chr., organizațiunea mondială a Diavolului era condamnată la pierdere și mergea spre sfârșitul ei final, iar poporul era în primejdie de nimicire în „bătălia zilei celei mari a Dumnezeului Celui Atotputernic”. În conformitate cu regula lui Dumnezeu de acțiune înainte de potop și deasemenea înainte de distrugerea Ierusalimului în anul 607 î. Chr. și din nou în anul 70 d. Chr., Dumnezeu va avertiza poporul în fața catastrofei mondiale amenințătoare, și îi va da un privilegiu de scăpare de a nu pieri împreună cu națiunile. Împărăția fusese stabilită ca „cerurile noi” în 1914, și ea trebuia anunțată. Iubitorilor de adevăr și de dreptate trebuie să le fie arătată calea ca să fugă la împărăție, pentru eliberare și mântuire.

Isus profetise că această lucrare trebuie făcută. Nemijlocit după prăzicerea Războiului Mondial și a persecuțiilor credincioșilor Săi aleși, El declară cu totul lămurit ce lucrare trebuiau ei să facă necondiționat după acea luptă mondială. Cuvântul Său este atât profecție cât și poruncă, anume: „Și această evanghelie a împărăției va fi propovăduită în toată lumea spre MĂRTURIE tuturor națiunilor; și atunci va veni sfârșitul”. — Matei 24:14.

Pentru propria mărturie credincioasă a lui Isus pe pământ chiar până la o moarte de martir, El a fost onorat cu titlul: „Amin, Martorul credincios și adevărat”. (Apocalips 1:5; 3:14; 19:11). Ca Serv al Tatălui Său, Lui îi era impusă obligația de a purta de grijă ca mărturia despre Împărăție să fie dată înaintea sfârșitului final al apăsătoareii organizații a lui Satan. El aruncase partea nevăzută a aceluia sistem nelegiuit jos din cer pe pământ și profetia era acum în curs de împlinire: „Vai de voi, pământ și mare! Căci diavolul s-a pogorit la voi, cuprins de o mânia mare, fiindcă știe că are puțină vreme”. (Apocalips 12:12). Poate să mai fie încă numai

puțină vreme până să se dea bătălia decisivă pe pământ, în care organizațiunea balaurului cu șapte capete va fi stearsă din existență. Împărăția lui Dumnezeu va triumfa, și speranța de mântuire a omului este în ea. Poporul lovit de necaz trebuie să primească mărturie.

Pentru aceste motive urgente, puternicul Rege, Christos Isus, rupse cătușele credincioasei rămășițe a aleșilor Săi, după sosirea Sa la templu: „să deschidă ochii orbilor, să scoată din temniță pe cei legați, și din prisoare pe cei ce locuiesc în întunec”. (Isaia 42:1, 6, 7; 49:9). El întrebă pe îngeri Săi la adunarea celor aleși împărăția, și aceasta prin puternica, departe-sunătoare proclamare a stabilirii Împărăției, întocmai cu „trămbița răsunătoare”. El adunase pe acești aleși aducându-i în unitate cu sine însuși în templu, făcând de cunoscut prezența Sa în templu pentru judecată și ținând clar înaintea ochilor lor voia lui Dumnezeu și lucrarea Sa pentru ei, înainte de sfârșitul final. El le descoperse că chestiunea de discuție este supremația și numele lui Dumnezeu.

Atunci, însărcinarea creștinilor în conformitate cu ungera lor primită în templu, a fost făcută clar. „Vol sunteți martorii Mei, zice Iehova, și servul Meu pe care l-am ales, ca să știți, ca să Mă credeți și să înțelegeți cu Eu sunt: înainte de Mine n'a fost făcut niciun Dumnezeu, și după Mine nu va fi. Eu, Eu sunt Iehova, și afară de Mine nu este niciun Mântuitor! Eu am vestit, am mântuit, am proorocit, nu sunt străin între voi: voi fi mântuieți martori, zice Iehova, că Eu sunt Dumnezeu”. (Isaia 43:10—12, A.R.V.). După ani lungi și aspri, în cari Iehova îi întrebă în această lucrare cu care îi încredințase, în fața urii și persecuțiunii internaționale, rămășița aleasă sări că Dumnezeu îi acordase un „nume nou”. Acesta este diferit de toate numele abuzive, de disprețuit și nescripturale, cu cari dușmanii o numeau.

Acest „nume nou”, pe care l-a hotărât gura lui Dumnezeu, era și este: „Martorii lui Iehova”. (Isaia 62:2; 65:15; Apocalips 2:17). Fără frică și plini de bucurie ei au primit numele în Iulie 1931, și l-au lăsat să fie cunoscut tuturor națiunilor. Ei se străduiesc să trăiască mai departe pentru acel nume dat de Dumnezeu.

În decursul primului război mondial, acei Israeliti spirituali ajunseseră fixați sub puterea sistemelor politice babilonești ale acestei lumi. Aceasta s'a întâmplat când Israeliti tipici din vechime fuseseră duși prizonieri în Babilon pentru șaptezeci de ani. În anul 1918 d. Chr., Israeliti spirituali cedară intervenției politice lumii în activitățile lor creștine. Ei se rețineau în mare măsură de la lucrarea lor publică de educație, din cauza învățurii religioase, care încă domina, anume, că funcționarii organizației văzute a lui Satan sunt „înalte stăpâniri”, cărora orice suflet creștin trebuie să le fie supus, așa după cum s'a poruncit la Romani 13:1. Prin asemenea sacre a Scripturii, ierarhia religioasă stăpânitoare, fusese în măsură să lucreze ca „sfătuitoari spirituale” ai stăpânilor politice și să întrebuițeze brațul statului spre a îndepărta și a suprima libertatea de vorbire, libertatea presii, libertatea de întrunire și libertatea de închinare lui Dumnezeu. Această greșită aplicare religioasă a Scripturii cu privire la „înaltele stăpâniri” a pricinuit mult timp robia ignorantă a creștinilor mărturisii față de funcționarii lumeyți, în dauna intereselor lucrării lui Dumnezeu și a adevăratei libertăți.

După venirea Domnului la templu și eliberarea credincioasei rămășițe a Israelitelor spirituali din captivitatea Babilonului modern, Ei începu să le deschidă ochii în mod treptat față de adevăr. În 1929, lumina clară străbătu mai departe. În acel an, *Turul de Veghere* publicase expunerea scripturală din Romani capitolul 13. Ea arăta că Iehova Dumnezeu și Christos Isus sunt „înaltele

Stăpâniri”, mai de grabă decât domnitorii și guvernatorii lumesci, și că sufletele creștine trebuie „să asculte de Dumnezeu mai de grabă decât de oameni”; și că „orice poruncă omenească”, căreia ei trebuie să i se supună, este orice poruncă scripturală dela oameni, cari sunt servi înăuntrul organizației lui Dumnezeu, sub Regele Christos Isus. (1 Petru 2:13). Această descoperire a adevărului vital, eliberează spiritele poporului consacrat al lui Dumnezeu ca niciodată înainte.

Acest adevăr îi făcu în măsură ca să rămână ca „oameni liberi ai Domnului”, chiar dacă fizicește cad în mâinile funcționarilor lumesci, cari îi arestează și-i reduc la starea de robi sau sclavi. Înarmați cu astfel de adevăr, ei pot să țină tare la supunerea lor desăvârșită față de Dumnezeu și să nu-și plece genunchii lor în servitute față de vre-o parte a organizației lui Satan, religioasă, comercială, sau politică. Acest adevăr i-a făcut în stare să cuprindă libertatea lor conștințită de Dumnezeu, spre a merge înainte cu „lucrarea străină” a mărturisirii despre Împărăția Sa, neșinând seamă de toată opoziția și de toată „pregătirea nenorocirii la adăpostul legii” împotriva lor. (Psalm 94:20—22). Lor le este scris: „Fraților, voi ați fost chemați la libertate”; și ei nu pot întrebuița această libertate pentru mulțumirea egoistă a cărnii cu plăcere lumescă, ci pentru serviciul iubitor al lui Dumnezeu și pentru vestirea numelui Său și a împărăției mesianice. — Galateni 5:13, Weymouth; Diaglott; Rothham.

Rămășița Martorilor lui Iehova se străduiește să răspândească spiritul libertății peste tot, pe întreg pământul. Aceasta o face ei prin răspândirea adevărului, așa cum e cuprins în cuvântul scris al lui Dumnezeu. Conducătorul lor, Christos Isus, zicea: „Dacă rămâneți în cuvântul Meu, sunteți în adevăr ucenicii Mei; veți cunoaște adevărul, și adevărul vă va face liberi”. Prin rămânerea

în cuvântul Său și prin a fi implinitori ai cuvântului ca ucenici ai Săi, ei au ajuns, din mila lui Dumnezeu, să cunoască adevărul. Ei au ajuns la libertatea de care se bucuraseră sclavii creștini în zilele apostolilor. Apoi

Christos erau aceia, cari spusese domnitorilor lumesci: „Judecați voi, dacă este drept în fața lui Dumnezeu, ca să ascultați de voi mai mult decât de Dumnezeu. Căci noi nu putem să nu vorbim de lucrurile pe care le-am văzut și le-am auzit... Noi trebuie să ascultăm de Dumnezeu, mai de grabă decât pe oameni”. Fapte 4:19, 20; 5:29.

Tot așa acum, Martorii lui Iehova refuză să jertfească darul lui Dumnezeu al libertății. Ei continuă să vorbească lucrurile pe care ei le văd în cuvântul Său, în ciuda tuturor eforturilor demonice și umane, în legătură cu intervenția. Ei urmează exemplul lui Christos Isus și al apostolilor Săi, în ce privește modul de vorbire al mesajului, prin mergerea din casă în casă, precum și în localurile publice, nerușinându-se să vestească întregul sfert al lui Dumnezeu. Intoxicai ca apostolul Pavel, ei pot să zică: „Știi că n'am ascuns nimic din ce vă era de folos, și nu m'am temut să vă propovăduiesc și să vă învăț în mod public și DIN CASĂ ÎN CASĂ, și să mărturisesc iudeilor și grecilor”. (Fapte 20:20, 21, 27; Acționarea 2:46; 5:42; Luca 8:1—3; 10:5—6). Deoarece această nu este aceea „metodă ortodoxă” de predicare a preoților religiei, a căror metodă cere poporului să vină la edificile religioase spre a asculta predica dela o catedră, religioniștii privesc activitățile de educație și mesajul Martorilor lui Iehova ca o „lucrare străină”, ciudată. Ei nu dau ascultare avertismentului că această „lucrare ciudată” precede și va fi urmată nemijlocit de „lucrul nemăsurat” al lui Iehova în Armagedon. — Isaia 28:21.

Mulți oameni sinceri continuă să rămână sub robia

„religiei organizate”, deoarece preoții lor i-au instruit rău să cugete că religia „creștinătății” și creștinismul sunt unul și același lucru. La timpul hotărât, demascarea acestui fapt a sosit. În 1928, această declarație fusese publicată și răspândită prin întreaga „creștinătate”: „Satan este dumnezeul acestei lumi, și, prin urmare, națiunile lumii nu pot fi desemnate în mod cuvenit ca națiuni creștine. Un astfel de lucru ca religie creștină nu există, deoarece adevărul creștinismului nu este o religie”. (Cartea Guvernare, pagina 139, paragraf 1; publicată în 1928 în englezește). Acest adevăr devenise și mai clar de la 1936 încolo, iar religioșii își manifestau peste tot mare indignare față de această demascare și față de declarația publică că „religia este o cursă și un laș”. Alături de cele șase-sprezece sute de ani ale istoriei până acum, cât și procedura prezentă a religiei, sprijinesc declarațiile de mai sus ca adevărate.

Rămășița Martorilor lui Iehova este prin comparație mică și slabă în ea însăși, ca și, de altfel, în decursul tuturor vecherilor trecute. De aceea, această turmă se teme numai de puternicile adevăruri pe care ea le posedă, și pe cari în conformitate cu însărcinarea divină, le vestește fără frică. Străduințe pline de răutate sunt depuse de către religioși, ca să o nimicească pe ea și mesajul ei de libertate creștină. Apocalips 12:13, 17 arată clar că rămășița Martorilor lui Iehova e ținta principală de atac a lui Satan și a demonilor săi. Demonii, și nu creaturile de carne și sânge sunt aceia, cu cari rămășița luptă și se războiește, avându-și „coapsele încinse cu adevărul” și învârtind „sabiă spiritului, care este cuvântul lui Dumnezeu”. — Efeseni 6:12—17.

Planul nelegiuit al lui Satan e să înregimenteze toate popoarele pământului sub o formă de guvernare mondială totalitară și prin aceasta să țină pe toți oamenii în robie, în ignoranță despre adevărul dător de liber-

tate, și departe de Iehova Dumnezeu și de împărăția Sa a lumii noi a dreptății. Pentru acest scop, întrebunțase ei pe religioși ca să încurajeze stabilirea fascismului

în 1922 și a nazismului în 1933, cari lucrau împreună cu cetatea Vaticanului, prin concordate. În Germania, dictatorul nazist suprime fără întârziere pe Martorii lui Iehova ca pe o „organizațiune subversivă” și dizolvă activitățile lor. În cele din urmă, 6.000 dintre ei fuseseră

aruncați în lagărele de concentrare, izolați și descebiți de alții printr'un seron violet, și tratați în modul cel mai brutal posibil. Totuși, ei rămaseră liberi în spirit, refuzând să se lase robiți de stăpânirea totalitară. Deasemenea și în țările democratice. Martorii lui Iehova trebuiau să reziste în fața agresiunilor religioase-totalitare și să lupte pentru libertatea de închinare.

CAPITOLUL XXV

„DAMENI DE BINE”

MARȘUL spre completa libertate este în curs! Nimic, din orice disperată organizațiune a lui Satan întreprinde în „zilele ei din urmă”, nu poate opri acest marș înainte. În fruntea procesiunii este neînvingătorul Conducător, spre care Domnul Dumnezeu arată, anunțând: „Iată, L-am pus martor pe lângă popoare, conducător și comandant al popoarelor. Intr'adevăr, vei chema neamuri, pe cari nu le cunoști, și popoare cari nu te cunosc vor alerga la tine, pentru Iehova Dumnezeuul tău, pentru Sfântul lui Israel, care te proslăvește. Cântăți pe Iehova câtă vreme se poate găsi; chemați-L, câtă vreme este aproape”. — Isaia 55:4-6, A.R.V.

Când Conducătorul numit al Domnului venise la templu în 1918, El găsi poporul de legământ al lui Iehova într'o tristă captivitate, înăuntrul porților Babilonului modern. El porunci: „Treceți, treceți pe porți! Pregătiți o cale poporului! Creați, creați drum, dați pietrele la o parte! Ridicați un steag peste popoare”. (Isaia 52:10). Pietrele, cari împiedecă marșul pe calea înaltă a adevărului, trebuie scuturate; steagul adevărului împărăției, care este steagul libertății, trebuie ridicat sus, pentruca toți prizonierii să-l poată vedea și să-l urmeze în securitatea, prosperitatea și pacea împărăției lui Dumnezeu prin Fiul Său. Înainte de venirea Regelui la templu, un războiu avușese loc în cer și Satan Diavolul suferise o mare prăbușire din fațtul său seducător și puterilor cerești. Acum, organizațiunea sa, marele Babilon, stă în fața nădelții în războiul final al Armagedonului. Aceia, cari doresc să trăiască ca oameni liberi și lui

Dumnezeu sub Guvernul Său teocratic, trebuie să străbată spre libertate, ascuțind chemarea cerească de avertament:

„A căzut, a căzut, Babilonul cel mare! A spus un focaș al dracilor, o închisoare a oricărui spirit necurat, o închisoare a oricărei pădri necurate și urite; pentrucă toate neamurile au băut din vinul mândei curviei ei, și împărășii pământului s-au curvit cu ea, și negustorii pământului s-au îmbogățit prin rispa desfătării ei” ... Ieșiți din mijlocul ei, poporul Meu, ca să nu fiți părtași la păcatele ei, și să nu fiți loviți cu urgile ei!” Apocalips 18:1-4, *Rotherham*.

Națiuni, regi și negustori, toți având legături și relații cu Babilonul religios, sunt condamnați la prăbușirea împreună cu ea. Mulți oameni de bine sinceri față de Dumnezeu și împărășia Sa, sunt ținuți prizonieri în Babilon, necunoscând adevărul care le arată calea de scăpare. A rămâne mai departe în Babilon, înseamnă a muri în robie, dând consimțământ și sprijin moral păcatelor ei și, prin urmare, gustând împreună cu ea plăgile din mâna lui Dumnezeu. Împărășia Sa este singurul refugiu pentru aceia, care fug de nimicire la sfârșitul final.

La nașterea omnienească a Mântuitorului, care trebuia să fie Regele aceluia Guveru teocratic, o mare oaste cerească spăruse lăudând pe Dumnezeu și zicând: „Mărire lui Dumnezeu în înălțime, și pe pământ pace, între oamenii de bine”. (Luca 2:14, *Roth.*) Acum, împărășia a fost stabilită în ceruri, și alegerea trebuie să fie făcută între acel Guvern Drept și Babilonul lumesc. Numai aceia care părăsesc Babilonul ca condamnat la simuloire și cari fară frică ses afară și-și demonstrează buna lor voință față de Iehova și împărășia Sa, se bucură de pacea lui Dumnezeu, care întrece orice pricepere omenească în această lume neliniștită și suferindă. Aceștia se bucură

de libertatea din teamă acuma, când „pe pământ va fi strâmtorare printre neamuri în nedumerire, cari nu vor ști ce să facă la auzul urietului mării și al valurilor; oamenii își vor da sufletul de groază, în așteptarea lucrurilor cari se vor întâmpla pe pământ: căci puterile cerurilor vor fi ciătinate”. — Luca 21:25, 26.

Aceia, cari dau la o parte pietrele de potăvire ale erorilor și tradițiunilor religioase ale oamenilor, și cari ridică steagul lui Iehova al adevărului, nu sunt dușmanii poporului, fie acesta catolic, protestant, iudeu, sau păgân. Când apostolul fusese înfierat de către religioniști ca primejdios pentru interesele poporului, el întrebă: „M'am făcut oare vrăgnașul vostru, pentrucă v-am spus adevărul?” (Galateni 4:16). El strânga atențiunea că în această lume prețioasă libertate va trebui întotdeauna apărută cu zel și trebuie luptat împotriva tuturor abuzurilor babilonice. Demascând a „cincă coloană” religioasă din vremea aceea, el scrisese: „Din pricina fraților mincinoși, furiași și strecurăși printre noi, să să pândescă libertatea, pe care o avem în Christos Iesu, cu gând să ne aducă la robie; noi nu ne-am supus și nu ne-am potrivit lor nicio clipă măcar, pentrucă adevărul evangheliei să rămână cu voi”. — Galateni 2:4, 5, *Weymouth*.

De la 1918, „coloana a cincă” religioasă s'a infiltrat printre toate națiunile democratice și liberale, vârându-se pe funcii în exemplare, privilegiile și învinovățirile autorităților de democrație. Scopul ei final este să robescă poporul și să adrobească adevărul mesajului împărășiei lui Dumnezeu. Prin urmare, cuvintele apostolului răsună cu putere constrângătoare, în aceste timpuri primejdioase: „Pentru libertate ne-a făcut Christos liber. Rămâneți dar tari, și nu vă pieștiți iarăși sub jugul robiei” (Galateni 5:1, *A.R.V.*). Lupta împotriva apucăturii religioase și pentru libertate de închinare lui Iehova.

trebuie să meargă înainte, ca pe vremea Judecătorului Iefta.

Filica lui Iefta, unicul lui copil, fusese prima, care ieșise din casa sa pentru întâmpinare și să laude pe Iehova Dumnezeu pentru biruința asupra agresorilor Amoniți totalitari și pentru scutirea lor afară din domeniul Teocrației tipice a lui Iehova. (Judecătorii 11:34—36). În ultimul timp iese în evidență o clasă de oameni, cari cuceră și încrează încremă ca filica lui Iefta. Această este cazul mai ales dela 1938. În acel an au fost puse în acțiune regula și procedura teocratică înăuntrul organizației vizuale a poporului de legământ al lui Dumnezeu pe pământ, care este sub un mai mare luptător decât Iefta, anume, Christos Iesus. Clasa asemănătoare filicei lui Iefta creștuse dela venirea lui Christos la templu. Aparținătorii acestei clase observaseră cămăștia membrilor trupului Său propovăduind „această evangheliă a împărăției în toată lumea, ca mărturie tuturor națiunilor” și observaseră opozițiunea și persecuțiunile religioase, pe cari aceștia le înduraseră în toate țările. Ei mai observaseră, deasemenea, cum membrii rămășiței credincioase nu permit ca libertatea lor, ca servi ai Dumnezeului Celui Prea înalt, să fie păgubită, ce bat îndărăt pe acei dușmani politico-religioși ai libertății de închinare și, biruitori, merg înainte vestind stua mării lui Dumnezeu împotriva Babilonului, mângâind pe toți cei întristați. Mai cu seamă dela izbucnirea războiului total în 1939, această luptă pentru libertatea de închinare lui Iehova, a devenit foarte înfocată, dar Martorii Săi triumfă, prin Christos Iesus, în ciuda oricărei opoziții. În legătură cu aceasta, clasa de astăzi a aceluia cari corespund filicei lui Iefta, se bucură în mare măsură și laudă pe Judecătorul și Regele lui Iehova, Christos Iesus, luând poziție de partea Sa. El oferă lui Dumnezeu, încremă după cum Iefta oferise pe filica sa și-l lasă să lucreze împreună cu grupa templului Său. — Apocalipsa 7:16.

Acestor oameni de bine, Marele Dăător de viață nu le acordă speranță de viață în cer și un loc în împărăție, în Guvernul teocratic. Speranță de viață pe pământ, în noua lume, este pusă înaintea acestora. Este buna plăcere a Tatălui, ca să dea împărăția „turmei mici” a membrilor trupului lui Christos dar în ce privește pe acesti oameni de bine, Bunul Păstor zice: „Am și alți oi, cari nu sunt din staulul acesta; și pe acelea trebuie să le educ. Ele vor asculta de glasul Meu și va fi o turmă și un Păstor.” (Ioan 10:16, A.R.V.). Aceștia, care devin „alte oi”, ascultă glasul Bunului Păstor, în mesajul împărăției, vestit prin rămășița lui Iehova. Ei recunosc mesajul ca adevărul curat al Bibliei și vin la Christos Iesus ca la Conducătorul, îndrumătorul și Mântuitorul lor. Prin jertfa Sa plină de merite, ei se predau în deplină consacrare lui Iehova Dumnezeu, spre a face voia Sa și să servească împărăția Sa întotdeauna, după aceea. Încremă ca Conducătorul lor, ei simbolizează în mod public, actul lor de consacrare din inimă lui Dumnezeu. Întrucât sunt botezați în apă. Voia lui Dumnezeu stăruie, pentru cei consacrați ai Săi, agte să vestească numele Său peste tot pământul și să anunțe vestile bune ale împărăției Sale. De aceea, „alte oi” se alătură rămășiței „turmei mici”, deoarece aceștia fac exact aceea lucrare. Prin aceasta, ambele grupe „devin o turmă” sub „un păstor”. Rămășița aparține clasei templului, deoarece ea a fost adunată la Christos Iesus ca „pietre vii” ale templului sub El, Păstra din capul unghiului. Unindu-se astfel cu rămășița „alte oi” servesc în templul lui Dumnezeu, așa după cum făcuse filica lui Iefta.

Conducând credincioase în integritatea lor față de Dumnezeu, „alte oi” vor forma „marele mulțime” prevăzută în Apocalipsa 7:9—17. În acea viziune, apostolul Ioan, după ce văzuse adunarea celor 144.000 de membri ai celor douăsprezece seminții ale Israelului spiritual,

zice: „Dugă aceea m'am uitat și iată că era o mulțime mare, pe care nu putea s'o numere nimeni, din orice neam, din orice semănțe, din orice norod și de orice limbă, care stătea în picioare înaintea scaunului de domnie și înaintea Mielului, îmbrăcați în halne albe, cu ramuri de finic în mână; și strigau cu glas tare și ziceau: Mântuirea este a Dumnezeului nostru, care șade pe scaunul de domnie și a Mielului.. Acopiți vin din pecazul cei marea; ei și au spălat hainele și le-au albii în sângele Mielului. Pentru aceasta stau ei înaintea scaunului de domnie al lui Dumnezeu și-L slujesc zi și noapte în templul Lui, Cel ce șade pe scaunul de domnie. Iși va întinde peste ei cartul Lui. Cu aserenea libertate de închinare, libertatea din temă și libertatea din nevale, devin deasemenea porțanța lor. „Nu le va mai fi foamce, nu le va mai fi sete; nu-i va mai dogori nici soarele nici vreo altă arșiș. Căci Mielul, care stă în mijlocul scaunului de domnie va fi Păstorul lor, și va duce la izvoarele apelor vieții și Dumnezeu va șterge orice lacrimă din ochii lor”.

Această vizuire garantată că va fi o clasă pământescă, care va fi trecută vie prin strălucitorul final a lumii, preamborită prin potopul lui Noe. Profesia lui Isus despre sfârșitul lumii, cuprindea această comparație: „Cum s'a întâmplat în zilele lui Noe, sidoma se va întâmpla și la prezența (textul grecesc: parousia) Fiului omului” (Matei 24:37, Roth,; Dieplott; A.R.V., mat-gesal), în decursul prezenței Mielului (dinainte de potop) sau parousia lui Noe, nu numai că era o lăcomie de plăceri desfrânate din partea poporului, împreună cu mare violență pe pământ, ci exista deasemenea și o propovăduire a dreptății prin Noe, care, pe lângă aceasta, la porunca lui Iehova, clădia corabie. Cei trei fi ai lui Noe, împreună cu soțiile lor, răspuseră propovăduirii lui Noe și i se alăturară la clădirea vasului. Este astăzi

ca în zilele lui Noe? N'ciun răspuns nu este mai bun decât faptele.

Prezența Regelui sau parousia începuse în 1914, iar apariția Sa la templu, sau epiphania, urmă în 1918. De atunci, Mai Marele Noe, Christos Isus, clădește organizațiunea teocratică a securității și necorupții. El lasă deasemenea să se propovăduiască dreptatea și să se vestească venirea mâinii lui Dumnezeu, prin rămășița aleșilor Săi, peste întreg pământul. Oamenii egoiști ai lumii mergeau înainte pe căile lor și violența crescuse pe pământ, dar iubitorii de dreptate luau la inimă mesajul Impărăției. Multi au ieșit și o mulțime nenumărată va mai ieși încă din Babilonul condamnat, spre a căuta refugiu și siguranță sub Guvernul teocratic al lui Iehova și să se supună Regelui acestui guvern. Prin aceasta ei sunt botezați pentru Mai Marele Noe, Christos Isus. (I Petru 3:20, 21). Ei devin însoțitori loiali ai rămășiței Sale la punerea mărturiei către națiuni și se împărtășesc în suferințele lor.

Cu șapte zile înainte ca potopul să izbucnească asupra „lumii de atunci”, Iehova porunci lui Noe, fiilor și soțiilor lor, să intre în corabia terminată și să ducă animalele cu ei. Intrarea „altor oi” ale Domnului în „o turmă” sub „un păstor”, este acum în curs. Acesta este unul dintre acele semne sau evidențe sigure văzute, că anul 1914 însemnase sfârșitul domniei sau lumii (aion) neîntrerupte a lui Satan și că sfârșitul final al organizațiunii sale văzute și nevăzute, se apropie. „Alte oi”, împreună cu rămășița, sau semna la calea lor, ca să se păzească nepătată de această furtă, pentru că „zina aceea să nu vină asupra voastră fără veste. Căci zina aceea va veni ca un laț, peste toți cei ce locuiesc pe toată fața pământului. Vegheați dar în tot timpul și rugați-vă, ca să aveți putere să scăpați de toate lucrurile acestea, cari se vor întâmpla și să stați în picioare înaintea Fiului o-

mului”. (Luca 21:34—36). Nu există altă cale pentru ei, ca să scape de nimicire din partea Executătorului hotărîrilor lui Iehova, în vîntorul dezastru mondial.

Zilele și prezenta (sau parousia) lui Noe nu se sfîrșiră la sfîrșitul potopului, ci el și ceilalți supraviețuitori ai potopului, ieșiră afară din corabile pe pămîntul curățit

și se închinară lui Iehova Dumnezeu, în perfectă libertate și pace. Cuvintele mandatului divin, de a se înmulți și umple pămîntul, au fost atunci auzite, iar fiii lui Noe și soțiile lor au fost privilegiați, să asculte acel mandat și să-l împlinească în mică măsură. În aceste zile corespunzătoare ale prezenței sau parousia Plului omului și după îngrozitorul botez al nimicirii înfocate, asupra lumii neleguite, la sfîrșitul final, rămășița și „alte o”, vor ieși afară de sub acoperământul de siguranță și ocrotire, pregătit de Dumnezeu. Ei vor fi ascultat porunca Sa: „Pînă nu veni peste voi ziua mîniei lui Iehova. Căutați pe Iehova, toți cei umiliți din țară, cari împliniți poruncile Lui! Căutați dreptatea, căutați umilința! Poate că veți fi cruțați în ziua mîniei lui Iehova”, (Teiania 2:2, 3, A.R.V.). Ei se vor devota neîntârziat închinării divinului lor Măntuitor și Ocrotitor, fără vreo teamă de maltratare sau împiedecare.

Atunci, plata „mulțimii mari” de „alte o” ale Domnului, preumbrite prin fiii lui Noe și soțiile lor, va fi o bucurie inexprimabilă. Lor le va fi sunat mandatul divin, de a se înmulți și umple pămîntul cu urmași drepti. Dreptul suveran nevăzut, Christos Isus, va exercita control deplin și va deveni „Părintele lor etern”. Regenerarea vieții umane va începe atunci. Din cauza credinței și ascultării lor față de Dumnezeu, cu integritate neînteruptă, ei vor fi fost socotiți drepti. De aceea ei vor naște urmași lor în dreptate. Paradisul va fi restatornic pe pămînt și va fi întins peste tot pămîntul și acesta va fi locuința vecinică a bărbatilor credincioși și a femeilor credincioase. — Isaia 9:8; Matei 19:28.

CAPITOLUL XXVI

„URICIUNEA PUSTIIRII”

VESTIREA veștilor bune că împărăția lui Dumnezeu a fost întemeiată și va rămâne pe veci, fusese prezisă de Isus. Această lucrare de vestire va fi îndeplinită de către cei ce vor fi urși de toate națiunile pentru numele Său. (Matei 24:9, 14). Deoarece vestitorii sunt o urciune în ochii națiunilor, natural și veștile bune, pe cari ei le vestesc, sunt urciune, deoarece aceste vești slăvesc numele lui Isus, sau serviciul Său ca Rege. Națiunile lumesti refuză să aibă un alt rege decât pe „Cesar”. De aceea atitudinea îngâmfiată, pe care națiunile o adoptă față de vestirea împărăției lui Dumnezeu prin Christos, este urciune înaintea lui Iehova. „Orice inimă trufașă este o scârbă înaintea lui Iehova; hotărât, ea nu va rămâne nepedepsită”. „Cei ce țin pe vinovat și osândește pe cel nevinovat, sunt amândoi o scârbă înaintea lui Iehova”. — Proverbe 16:5; 17:15, A.R.V.

Cu mult timp înainte, în Teocrația tipică, când Regele David făcuse muntele Sionul capitala sa și aduse chivotul sfânt al legământului lui Iehova în cortul, pe care-l ridică acolo. Muntele Sion deveni sfânt pentru Iehova și El inspiră pe David ca să scrie aceste cuvinte: „Al lui Iehova este pământul cu tot ce este pe el, lumea și cei ce o locuiesc! Cine va putea să se suie la muntele lui Iehova? Cine se va ridica până la locul Lui cel sfânt? Cel ce are mâinile nevinovate și inima curată, cel ce nu-și dedă sufletul la mincună și nu jură ca să înșele”. (Psalm 24:1—4, A.R.V.) Corespund domnitorii și guvernatorii „creștinătății” acestor cerințe divine? Istoria seculară și religioasă răspunde nu! chiar dacă domni-

rul cetății Vaticanului „binecuvântă” răscoala împotriva republicii spaniele în 1936 și numea pe trădătorul care jura ca să înșele față de democrație, un „Gentleman creștin”. Domnitorii și guvernatorii, cari-și înbore urechile dela suzirea veștilor bune ale împărăției stabilite a lui Dumnezeu și cari, în același timp, fac rugăciuni și-l aduc jertfe religioase, nu înțeleg cerințele Sale. În schimb, „cei ce-și întorc urechea ca să n’asculte legea, chiar și rugăciunea lui este o urciune. Jertfa celor răi este o urciune înaintea lui Iehova, dar rugăciunea celor fără prihană îi este plăcută. Calea celui rău este urciune înaintea lui Iehova, dar El tubeste pe cel ce umblă după neprihănere”. — Proverbe 28:9; 15:8, 9, A.R.V.

Vechiul munte Sion cu chivotul lui al legământului și cu Regele său uns, care „ședea pe tronul lui Iehova” ca reprezentantul Său teocratic, era „locul sfânt”. Regele lui întrunea cerințele sfinte ale Domnului Dumnezeu. Muntele Sion ca „locul sfânt”, tipifica împărăția lui Dumnezeu. Christos Isus se înălțase în acel loc al împărăției mesianice, deoarece El intră în mod perfect cerințele divine; și Tatăl Său îi dăse dreptul în aceasta în anul 29 d. Chr., la ungerea Sa. El i-a dat împărăția în anul 1914 d. Chr., la sfârșitul celor „șapte timpuri”. Urmarii smeriți pe urmele lui Christos își păstrează mâinile lor curate și nepătate de această lume a politicii, comerțului și religiei și-și păstrează inimile lor curate în devotament față de dreptul Guvern al lui Dumnezeu. Acesta se înalță împreună cu Capul lor, Christos Isus, pe muntele regal al marelui Rege al eternității și le este îngăduit să stea ca aprobați în locul sfânt al împărăției Sale, ca moștenitori ai lui Dumnezeu și împreună moștenitori cu Christos Isus”. (Apocalips 2:10; 3:21; 14:1; 20:4, 6). Corespunzând cerințelor arătate la 2 Petru 1:5—11, ei își fac chemarea și alegerea lor și

gură. La învierea lor din moarte le este acordată o abundență intrare în împărăția cerească.

Apostolul Pavel, care era în legământul pentru împărăție, vorbea despre creștină mărturisire, care doreau să pună la o parte acele curiozități examinatoare, și la înainte și să înceapă să domnească înainte de timpul hotărât al lui Dumnezeu, tocmai aici jos pe pământ, fără Christos Isus. El mustră pe acești îngâmfati, înălțători de sine zicând: „O iată-vă sătu! Iată-vă ajunși bogati! Iată-vă împărățind fără noi! Și măcar de ați împărățit cu adevărat, ca să putem împărăți și noi împreună cu voi! ...Căci împărăția lui Dumnezeu nu stă în cuvinte, ci în putere”. — 1 Corinteni 4:8—20.

O astfel de încercare, din partea creștinilor mărturizați, de a ignora regulile și timpul Domnului să de a se instala pe ei înșiși ca regi, în numele Domnului, fără Regele Său una, este o încercare de a se sui pe muntele Sion și de a sta în locul sfânt. Este anticrist, deoarece aceasta este așezarea unei contrafațetă a împărăției lui Dumnezeu în locul sfânt al adevăratei împărății a Christosului lui Iehova. Aceasta provoacă confuzie și orbește pe oameni față de adevăr. Ea împiedică credința și speranța lor în puterea lui Dumnezeu de a ridica guvernul Său promis și de aceea duce la nimicire. Ea aduce dispreț și ocazie asupra numelui și împărăției lui Dumnezeu. Ea este în întregime o uriciune a pustirii în ochii lui Dumnezeu. Pentru acest motiv este zis „creștinătății”, după cum se zisese și Ierusalimului necredincios: „Iată, vi se lasă casa pustie”. (Matei 23:38). Ea nu este un loc sfânt.

Profetul Daniel prezisese întocmai așezarea unei astfel de „uriciuni care pustiește”, după anul 1914 d. Chr., în „timpul sfârșitului”. (Daniel 11:31; 12:11). Christos Isus declarase că împlinirea profetiei lui Daniel va urma primul război mondial și va fi una dintre dovezile

sfârșitului lumii (sion) și că lucrul uriciune va fi stat sus, în ciuda propovăduirii veștilor bune ale împărăției. De aceea aceasta va fi arătând culmea disprețului și neîncrederii pentru mesajul de bucurie. Nem jlocit după prezicerea propovăduirii evangheliei împărăției, în toate părțile locuite ale pământului, ca o mărturie tuturor națiunilor, Isus zise: „De aceea, când veți vedea uriciunea pustirii, despre care a vorbit prorocul Daniel, așezată în locul sfânt — cine citește să înțeleagă! — atunci, cei ce vor fi în Iudea, să fugă la munți”. (Matei 24:15, 16). „Când veți vedea uriciunea pustirii, cea prezisă de către profetul Daniel, stând acolo unde nu se cade să fie, — cine citește să înțeleagă — atunci cei ce vor fi în Iudea, să fugă la munți”. — Marcu 13:14.

Avem noi această dovadă în plus, astăzi, că sfârșitul final va cuprinde în curând organizațiunea lui Satan, inclusiv „creștinătatea”, și că este prin urmare timpul nimerit de a fugi la „muntele” împărăției lui Dumnezeu și a căuta refugiu la el? Ce mai cinești oercetători ai faptelor vor admite că noi facem aceasta. Deja în numărul de Iunie, 1880, (pag. 6), Turnul de Veghere, arăta înainte la sfârșitul celor „șapte timpuri” ale păgânilor în 1914. După ce acea dată fusese atinsă și primul război mondial venise, dovădind că era vremea ca domnia mesanică să înceapă și toate guvernele umane să-și cedeze puterea și stăpânirea lor Domnitorului Drept, mărturia în acest scop, suna cu o forță și publicitate, mai mare decât oricând înainte prin poporul lui Iehova. Răspunsul națiunilor „creștinătății”, la mărturia pe care acești martori o dau, era ură, necredință, persecuțiune, interzicerea literaturii lor și oprirea lucrării lor creștine. De fapt, lucrarea poporului consacrat al lui Iehova, fusese părăsită întocmai ca cei „doi martori” sau „doi profeți”, în mod simbolic preumbriți la Apocalips 11:3—10. „Când își vor isprăvi mărturisirea lor, fiara, care se ri-

acțioi din adânc, va face războiul cu ei, îi va hăruși și-i va omorâi”. Câteva zile după aceea, martorii morți înviază și lucrarea începe din nou.

În curând, după ce războiul mondial se sfârșise în 1918 rămășița marturilor credincioși ai Domnului, au fost înviați și adunați împreună pentru serviciul Său. Apoi mărturisirea pentru domnia Fiului lui Dumnezeu, mărșăluind cu zeii și vignerii mării. Guvernele „creștinătății” observau aceasta cu surprindere. La încheierea tratatului de pace la Versailles, Franța, în 1919, o ligă a națiunilor a fost propusă și recomandată urgent națiunilor, mai ales de către președintele American care era în asistență. Propunerea a fost adoptată și cuprinsă în tratatul de pace, care a fost după aceea supus guvernelor aliaților victorioși, spre aprobare. Senatul Statelor Unite refuză să ratifice tratatul, cu o ligă a națiunilor cuprinsă în el.

În timp ce Liga nou născută era viu dezbătută, atât la conferința de Pace cât și în camerele legislative ale guvernelor individuale preștințiale religioasă a „creștinătății” propovăduia în favoarea acestei organizații internaționale și a Tribunalului ei Permanent de Justiție Internațională, ca fiind singurul mijloc pentru menținerea păcii mondiale, securității și prosperității. La 9 Mai 1919, așa-numitul Sinod al Federației Bisericii lui Christos în America, da un raport, susținând Liga și declarând în mod solemn: „Liga Națiunilor este expresiunea împărăției lui Dumnezeu pe pământ”. Papa din Roma se străduia să ajungă la locul cel mai de frunte în Ligă, ca cel mai potrivit mijloc de înaintare, dar nu-i reuși. La 16 Ianuarie 1920, Liga Națiunilor ținu prima ei adunare, la Geneva, Elveția.

Accea era prima manifestare și așezare a prezisei „uriciuni a pustirii”. Ea era o imitație a împărăției lui

Dumnezeu, o înlocuire infumurată pentru guvernul „Prințului Păcii”. Preștințea din America încerca de ani de zile, cu puterea și cu sila, să împingă Statele Unite în ea și o asociație americană numită „Liga Națiunilor, încorporată”, urgenta intrarea Americii, zicând: „Într-o lume așa de întunecoasă ca aceasta, pentru ce să stingem singura lumină, care mai este?” De acest defăimător mijloc de scăpare pentru moment, în locul Guvernului divin, care coboară de la Dumnezeu din Cer, își afirmă „creștinătatea” speranțele ei. Cu timpul, 57 de națiuni se alăturaseră acestui guvern supranațional. Prin lepădarea mesajului cu privire la sfârșitul timpurilor păgânilor și la întemeierea împărăției mesianice, „creștinătatea” lepădă pe Christos ca Rege și se închină unei creaturi, făcute de propriile ei mâini, ca locoană a împărăției lui Dumnezeu. Dar aceasta nu era de fapt o locoană a celui Guvern divin. Teocrația tipică, în zilele Regelui David și Solomon, era o locoană profetică a Domniei lui Iehova Dumnezeu prin Fiul Său. Hidoasa creațiune a „creștinătății” era un „chip al fiarei”. (Apocalips 13:14, 15) Ea îi așază peste pământ care este al Domnului, spre a lua locul Guvernului teocratic al lui Iehova. Deaceia ea îi făcu să stea acolo „unde n’ar trebui să stea”. Unde este aceasta? „În locul sfânt”, în locul domniei teocratice a lui Dumnezeu prin Mesia al Său. Ce „uriciune”, cu toate acestea!

Liga nu era în mod hotărât Domnia „Leului din semînția lui Iuda”. Fiindcă o organizațiune colectivă de peste cincizeci de guverne ale lumii Diavolului și încorporând părți reprezentante din cele șapte puteri mondiale, care deținuseră succesiv dominața mondială, de la vechiul Egipt până la timpul sfârșitului, Liga Națiunilor este asemănată în Scripturi cu o „fiară de culoare stacojie, plină cu nume de hulă, având șapte capete și șapte coarne”. Interpretând această viziune simbolică,

spre a procura o cheie pentru înțelegerea ei, Ingerul lui Dumnezeu zicea: „Sunt șapte împărați: cinci au căzut, unul este, celalt n'a venit încă și când va veni, el va rămâne puțină vreme. Și fiara, care era și nu mai este, ea însăși, este al optulea împărat; este din numărul celor șapte și merge la pierzare”. (Apocalips 17:3, 10, 11). Când cele „șapte timpuri” ale păgânilor se sfârșiră în 1914, al șaptelea „împărat” sau putere mondială dominantă venise. Istoria profană îl identifică ca Imperialismul mondial Anglo-American, zidul de apărare al protestantisului.

Deoarece „fiara” cu șapte capete este a opta creatură demnitoare și este din cei șapte, fiind compusă din ei și încorporându-i, ea este reprezentarea profetică a Ligii Națiunilor. Fiind plină de nume de hulă, această fiară regal-colorată, nu e de origină dela Iehova. Ea e a „dumnezeului acestei lumi” și este anticrist. Ea orbește oamenii față de adevăr și-i ține în robia dumnezeului fals, departe de Iehova și de glorioasa Sa împărăție. Acela care se miră de ea și o admiră, neascultători de cuvântul de avertisment al lui Dumnezeu, nu vor câștiga viață în lumea nouă. (Apocalips 13:8). Isus zicea: „Cel ce este înălțat printre oameni este urciune în ochii lui Dumnezeu”. — Luca 14:15.

Vederea „urciunii pustirii” stând, contrar legii divine, în locul, care este „sfânt”, sau pus de o parte pentru Guvernul drept al lui Dumnezeu, este un semn, zice Isus; un semn că marele necaz este în mod primejdios aproape. Este un semnal de a fugi cu cea mai mare grabă din zona primejdioasă. În numărul de 1 Ianuarie 1921 al Turnului de Veghere, Liga Națiunilor era arătată atât ca „chipul fiarei” cât și ca „urciunea care pustiește”. De atunci înainte, Martorii lui Iehova întrebându-și toate mijloacele de publicitate, pentru a atrage atențiunea publicului, în semnalul de pericol, urciunea

pustiitoare și la sunetul de alarmă, pentruca poporul să fugă din „creștinătatea” babilonică și din toate celelalte părți ale organizațiunii văzute a lui Satan și să caute refugiu în muntele organizațiunii lui Dumnezeu, „Alte oi” ale Domnului ascultară avertismentul și fugiră în muntele Său teocratic, care niciodată nu se va clătina. Ei se alătură la trâmbițarea avertismentului. Pe măsură ce fazele „urciunii” devin din ce în ce mai distincte, fuga „altor oi” este grăbită.

„Urciunea” cu șapte capete fusese cărpită laolaltă pentru păstrarea păcii și securității lumii, pentruca Satan Diavolul să poată continua dominația sa peste ea. Cu privire la soarta ei, darea de seamă profetică zice: „Fiara, pe care ai văzut-o, era și nu mai este. Ea are să se ridice din adânc și are să se ducă la pierzare. Și locuitorii pământului, ale căror nume n'au fost scrise dela întemeierea lumii în cartea vieții, se vor mira când vor vedea că fiara era, nu mai este și va veni”. (Apocalips 17:8). Timpul, când această fiară pentru „pace și securitate” „nu mai este”, este atunci când ea s'a coborât în „adânc” sau abisul inactivității, al lipsei de efect și a desamăgirii aceluia, cari au anumțat scopurile ei. În 1928, guvernele lumesti, inclusiv America, încercaseră să întărească „pacea și securitatea”, armura Ligii, prin încheierea Pactului de Pace dela Paris, care declara războiul în afara legii. Dar asemenea devize umane, nu împiedecară împlinirea profeției divine. Deoarece Vaticanul papal, nu putea să încalce această Ligă în chip de „fiară”, care era dominată de către Britania protestantă, papalitatea încurajă mișcări totalitare, pentru a făuri o asanumită „sabie a bisericii”, să refacă Liga și să-i schimbe forma, pentru ca să urmeze trăsăturile papale pentru dominație mondială.

În armonie cu planul lui amăgitor, Vaticanul se stabilă ca stat politic în 1929, cunoscut ca „Cetatea Vatican”.

El semnă concordate cu dictatorii totalitari și ura bun venit la curtea papală, reprezentanților tuturor țărilor, inclusiv Japonia, care devină totalitare, după modelul nazi-fascist.

Drept rezultat, agresiunile totalitare începură, fără nicio mișcare sau condamnare din partea Vaticanului. În Septembrie 1939, izbucni războiul total. După aceea, mai mult de treiseci de state (majoritatea) și Liga Națiunilor se angajară în mod activ în lupta dintre puterile pătâce totalitare și democratice, simbolizată în Daniel 11:40—43, ca războiu între „Regele dela mișcă-noapte”, controlat de Roma și „Regele dela mișcă-ză”, sub controlul Anglo-American. Prin aceste funcționările esențiale ale Ligii Națiunilor și ale Tribunalului Permanent de Arbitraj, fușeseră forțate să-și suspende operațiunile și „fiara” cu șapte capete lui drumul adâncului sau al abisului, dar nu ca să stea acolo.

Profeția spune că fiara „securității colective” internațională, se va „sui din abis” și „va fi prezentă”. (Apocalips 17:8, Diaglott; Roth.). Aceasta trebuie să vină la încheierea războiului total și la efortul internațional de apăsă, ca să restabilească pacea și securitatea. Chiar în decursul cazurilor infamozose ale războiului total, reinvierea unui astfel de mecanism de cooperare internațională fușese mult și cu sânge roșu discutată, mai ales printre Națiunile Unite și o forță de poliție internațională a fost propusă să apere pacea și să pună în aplicare hotărârile „fiarei”. Deaceia fiara trebuie să aibă coarne și profeția Apocalipsului arată că are „zece”, care este un număr complet, îmbrățișând tot pământul, dar mai ales „creștinătatea”, ca preumbrită prin necredinciosul Ierusalim, care lepădase pe Christos Isus ca Rege și a cărui casă a fost lăsată pustie. În decursul războiului total, pământul era impresurat cu armate. Se părea necesar să se continue astfel impresurarea globu-

lui cu armate în mod permanent, deasemenea și după războiul total, ca un mijloc ocrotitor împotriva agresiunilor și a turburărilor păcâș făcute de oameni. Planul este pus sub pretextul, — în mod aparent bun, — al menținerii celor „patru libertăți”; dar, spre deosebire de aceasta, profeția arată că o mare presiune și înregimentare va fi aplicată poporului, spre a face pe toți să sprijine „noua ordine mondială” politico-religioasă.

Este scris: „Să faci să fie omorâți toți cei ce nu se vor închina chipului fiarei. Și a făcut ca toți, mici și mari, bogați și săraci, slobozii și robi, să primească un semn pe mâna dreaptă sau pe frunte și nimeni să nu poată cumpăra sau vinde, fără să aibă semnul acesta, adică numele fiarei, sau numărul numelui ei”. (Apocalips 13:15—17). Deși aceasta avusese o măsură de aplicare înainte ca fiara stacojie, care este „chipul fiarei”, să coboare în abis, ea va fi aplicată încă și mai mult așa, după ce fiara stacojie iese afasă din el. Această fiară a învățat prea multe șiretlicuri totalitare, în decursul războiului total și ea nu le va uita sau lăsa la o parte în „noua ordine” de după războiu.

Fiara pentru „pace și securitate”, se suie din abis, dar nu în libertate, ci o „femeie” îmbătăită de sânge se urcă pe spatole fiarei, o călărește și domnește peste ea ca o doamnă. Apostolul Ioan scrie: „Și am văzut o femeie, șezând pe o fiară de culoare stacojie, plină cu nume de hulă și avea șapte capete și zece coarne”. „Femeia” nu are nici un simțământ de scârbă, când călărește această „uricune a pustierii”. Ea însăși este descrisă ca având „un potir de aur, plin de spurcăciuni și de necurățiile curviei ei. Pe frunte purta scris un nume, o TAINA, BABILONUL, CEA, MARE, MAMA CURVELOR ȘI SPURCĂCIUNILOR PĂMÂNTULUI”. — Apocalips 17:1—5.

„Femeia” e „marea curvă”, care are relații internaționale. Ea simbolizează progenitura lui Satan, anume, „religia organizată”. Cea mai hulitoare, înșelătoare și puternică expresie a ei pe pământ, este religia „creștinătății”, sub dominația și conducerea Ierarhiei Romano-Catolice. Cu atâtva elemente egoiste împotrivoitoare, compunând asociația de nașuni de după războiu, religia babilonică de sub conducerea Vaticanului, ca legătură înlănțuitoare, dar numai pentru un timp. Vaticanul va lucra ca o putere supranaturală, peste confederația de nașuni de după războiu. Ea își va lua răspunderea să mijlocească între Dumnezeu și om și prin aceasta să asigure binecuvântările de sus, peste agenția internațională de control și stabilitate.

„Femeia” va călări pe „urciunea pustirii” și va numi acest aranjament: „Restaurarea Impărăției lui Christos pe pământ”. Prin aceasta „creștinătatea” va face urciunea să stea din nou „unde nu ar trebui să ste”, „în locul sfânt”. Din cauza acestei urciuni hulitoare împotriva lui Christos „creștinătatea” va aduce pustire de nereparat, asupra ei însăși, mai întâi, precum și asupra națiunilor pământului, curând după aceea, în Armagedon.

LUPTA FINALĂ PENTRU LIBERTATE

LUPTA finală va veni ca o neașteptată și completă surpriză. Ominosus Iesus o asemăna cu răvălirea potopului asupra urui pământ fără ploaie, în zilele lui Noe și deasemenea căderii focului și pucoasei, din cer, peste cetățile Sodoma și Gomora, în ziua lui Lot, într-o zi și oră, când oamenii lumesti mâncau, beau și se ocupau de activitățile lor egoiste normale. (Luca 17:26—30). Totuși, apariția „urciunii pustitoare, în locul sfânt”, este o dovadă sigură că ziua și ceasul necunoscute, a începerii luptei finale sunt în mod primejdios aproape. În vederea dezvoltărilor mondiale, nu există timp ca să se întărească mai departe fuga cuiva la „muntii” creați de Dumnezeu, la împărăția Sa. Ocupă poziția pentru Iehova și pentru Teocrația acuma! Pentru ce? Profetia lui Isus răspunde: „Pentru că atunci va fi un necaz așa de mare, cum n'a fost niciodată dela începutul lumii până acum și nici nu va mai fi. Și dacă zilele acelea n'ar fi fost scurtate, nimeni n'ar scăpa; dar, din pricina oelor aleși, zilele acelea vor fi scurtate”. — Matei: 24:21, 22.

Pentru a amăgi omenirea să se închine idolatriei „urciunii a pustirii”, „creștinătatea” de după războiu va înalta poporul să la drept sanctuar, acea structură făcută de om, pentru libertatea religiei și libertatea de lipsă și teamă. Dempotrivă, cuvântul lui Dumnezeu al adevărului ne îndeamnă: „Și nu vă temeți de ce se teme ei, nici nu vă speriați! Sfințiți însă pe Iehova al oștirilor. De El să vă temeți și să vă înfricoșați. Și atunci El va fi un locaș sfânt”. (Isaia 8:12—14, A.R.V.). E o curată nebunie de a-și pune cineva încrederea în „cros

tinătate”. În refuzul ei de a primi împărăția lui Dumnezeu, ea este preumbrită prin Ierusalimul răsculător, cu templul lui, căruia-i zicse Isus: „Casa voastră este lăsată pustie”. Intocmai ca Ierusalimul, tot așa și „creștinătatea”, este condamnată la pustiere, după ce fiara, sau creatura pentru „pace și siguranță”, se surie din abisul războiului total. Așa prezicea Isus zicând: „Când veți vedea Ierusalimul impresurat de oști, să știți că pustierea lui este aproape”. — Luca 21:20.

În „noua ordine” de după războiu, contrapartea modernă a Ierusalimului, „creștinătatea”, se va impresura cu armate ale unei forțe polițienești internaționale, spre a domina mai departe lumea. Ierarchia Romano-Catolică va încerca să lucreze ca forță polițienească spirituală a întregului pământ. „Creștinătatea” va simți atunci că poate striga: „Pace și siguranță”. Această forță polițienească internațională, sau armata staționare pentru păstrarea ordinii, în conformitate cu înțelegerea mutuală (tacită) dintre națiunile aliate, va fi pentru menținerea „urcării pustirii”, în „locul sfânt”. Deaceia acele armate, vor fi menținute, în realitate, împotriva lui Dumnezeu și a împărăției Sale. Și când veți vedea aceasta, zicea Isus, atunci puteți fi siguri că înspăimântătoarea „pustiere” a „creștinătății” este aproape. Religia nu va salva-o.

Religia organizată va conduce toate națiunile, direct în lupta finală cu Dumnezeu și cu Regele Său Uns. Ea va aduce, prin aceasta, pustiere și pierzare asupra tuturor națiunilor. Ca dovadă, să se observe calea pe care o apucă fiara stacojie, după ce „femeia” Babilon se așază pe spinarea ei, după ce ea iese din abis. „Și fiara, care era și nu mai este, ea însăși este al optulea împărat; este din numărul celor șapte și merge la pierzare. Cele zece coarne, pe cari le-ai văzut, sunt zece împărați, cari n-au primit încă împărăția, ei vor primi putere împă-

rătească, timp de un ceas, împreună cu fiara. Toți au același gând și dau fiarei puterea și stăpânirea lor. Ei se vor război cu Mielul, dar Mielul îi va birui, pentrucă El este Domnul domnilor și Regele regilor. Și cei chemați, aleși și credincioși, cari sunt cu El, deasemenea îi vor birui”. (Apocal. ps 17:11--14). Religia organizată este văzută astfel sancționând un aranjament împotriva lui Christos și va suferi, în consecință, pierzare, împreună cu „fiara”, pe care călărește. Deoarece religia și fiara încearcă să stăpânească pământul cu excluderea „Domnului domnilor și a Regelui regilor”, ea și fiara persecută pe aceia, cari sunt de partea împărăției Sale, anume, cei „chemati, aleși și credincioși”, cari sunt împreună cu El. Aceștia sunt rămășița Martorilor lui Iehova, cari insistă că Christos Isus este Domnitorul Drept și cari vestesc Guvernul lui Iehova prin Christos. Religia organizată și răsfățata ei fiară politică dovedește peste orice contradicție că ele luptă împotriva lui Dumnezeu și a lui Christos, nu numai străduindu-se să domnească în locul lui Christos Isus însuși, ci deasemenea încercând să răstoarne lucrarea Martorilor unși ai lui Iehova de pe

pământ și să reducă la tăcere mărturia Impărăției. (Matei 25:40; Faptele 5:39). Înainte ca cele zece coarne ale fiarei cu șapte capete să se întoarcă asupra ei, spre a răsplăti-o, religia organizată va îndrepta coarnele împotriva Martorilor lui Iehova și va călări fiara într-un final salt sălbatic, împotriva lor.

Prin urmare, „creștinătatea” va întreprinde „noul ei ordin” de după război și armatele ei împresurătoare (atât terestre cât și militare), pentru oprămarea mesajului Impărăției. Ea va susține că mesajul ar fi trădător, turburător și ar produce nesiguranță pentru domnia de după război. Iehova, cu toate acestea, nu va permite „lucrarea Sa ciudată” prin Martorii Săi, să se oprească până ce nu este terminată și până ce toate „alte oi” ale Sale, nu sunt adunate din această lume și sunt scrise în „o turmă”. Atunci El va permite „femeia” și fiara să triumfe în mod aparent, ca și când ar fi oprită lucrarea. (Ioan 19:11). Numai la acel stadiu al desfășurării va sîrghi „creștinătatea”, călare pe uriciunea feroce, că, în sfârșit, în sensul cel mai deplin, ea are pace și securitate. Ce urmează apoi? Martorii lui Iehova știu ce este atunci de așteptat: „Pentru că voi înșivă știți foarte bine că ziua Domnului va veni ca un hoț, noaptea. Când vor zice: Pace și liniște! atunci o prăpădie neașteptată va veni peste ei, ca durerea nașterii peste femeia însărcinată și nu va fi chip de scăpare. Dar voi, fraților, nu sunteți în lăuneric, pentru că ziua aceea să vă prindă ca un hoț” (1 Tesaloniceni 5:1—4). Mașinăriile religioase a „creștinătății” pentru pace permanentă va da greș în mod dezastruos. Profeția ei cu privire la soarta ei, se va dovedi falsă.

„Creștinătatea” este pusă în mod de neîmpotrivit pe această cale, care înscamnă pustiire înspăimântătoare, atât pentru ea însăși, cât și pentru restul organizațiilor văzute a lui Satan. Cum poate fi aceasta? Deoarece prin reli-

gie, ea s'a expus demonilor sub Satan „prințul demonilor”. Prin demoni, ea și toți domniitorii pământului locuit, sunt adunați într-o conspirație și alinare, împotriva singurului domnitor legitim al pământului, care este al Domnului. Demonii sunt partea nevăzută a marelui organizației de balaur a lui Satan. Descoperirea lucrurilor nevăzute, desvăluie aceasta. „Apoi am văzut ieșind din gura balaurului și din gura fiarei, precum și din gura profetului mincinos, trei spirite necurate, cari semănau cu niște broaște. Acestea sunt spirite de drac (demoni), cari fac semne nemaipomenite și cari se duc la împărății pământului întreg, ca să-i strângă pentru războiul zilei celei mari a Dumnezeului Celui Atotputernic. (Iată, Eu vin ca un hoț. Ferice de cel ce veghează și își păzește hainele ca să nu umble gol și să i se vadă rușinea!) Spiritele cele rele, i-au strâns în locul, care pe evreiește se cheamă Armaghedon”. — Apocalips 16:13—16, A.R.V.

Har-Maghedon, sau Armaghedon, înscamnă „muntele adunării trupelor”. El derivă din cuvintele ebraice „har” înscemnând „munte” și „gadsad” înscemnând „a forma trupe”. (Davies). La Mica 6:1, despre organizația lui Dumnezeu. S'om se vorbește după cum urmează: „Acum, strânge-ți rândurile în cetate (gadsad, Biblia engl.: strânge-te în trupe), ceata Sionului, căci suntem impresurați! Judecătorul lui Israel este lovit cu mlașca pe obraz” În sfârșit Sa organizație principală a Sionului, a pus Iehova Dumnezeu pe Regele Său, Christos Iesus, pe tron și împotriva acestei organizații a Impărăției se adună împreună acuma în mod gîlăg-os națiunile și domniitorii pământului, sub controlul demonilor, spre a detrona pe Regele Urs al lui Iehova și astfel să exercite dominația lor înșăși fără legături restrângătoare. Despre această mișcare împotriva lui Christos, Psalmul 2:1—6, zice: „Pentru că se întăresc neamurile și pentru că cu-

getă popoarele lucruri deșerte? Împărații pământului se răscoală și domnitorii se sfătuiesc împreună împotriva lui Iehova și împotriva Unsului Său, zicând: Să le rupem legăturile și să scăpăm de lanțurile lor. Cel ce șade în ceruri râde. Domnul Iși bate joc de ei. Apoi, în mânia Lui, le vorbește și-i îngrozește cu urgia Sa, zicând: Totuși Eu am uns pe Împăratul Meu pe Sion, muntele Meu cel sfânt”. A.R.V.

Interpretat în mod scriptural, așa dar, locul „Armagedon”, nu înseamnă un loc literal numit „Meghido”, în Palestina. El se referă la împărăția lui Iehova, la care Domnitorul Său, Christos Isus, a venit cu trupele Sale cerești, pentru a duce războiul împotriva organizației mondiale a lui Satan. Aceste trupe le întrebuintăse El la aruncarea lui Satan și a demonilor săi, din cer. La venirea Sa la templu, El invită pe sfinții Săi a dormi și-i unește cu Sine în gloria cerească. Rămășița cred nevoasă încă pe pământ, El o adună la Sine, în starea templului de unitate și de comunitate cu El în serviciul lui Dumnezeu. Aceasta s'a împlinit de la anul 1918 d. Chr., și poporul de legământ al lui Dumnezeu stă acum înaintea Armagedonului, așteptând lupta finală. De-a lungul anilor, de atunci, ei observau strângerea națiunilor împotriva Regelui și împărăției lui Dumnezeu. „Când va veni Fiul omului în slava Sa, cu toți sfinții îngeri, va șede pe scaunul de domnie al slave. Sale. Toate neamurile vor fi adunate înaintea Lui”. (Matei 25:31, 32). Cu privire la adunarea națiunilor nelegătute, este ridicată întrebarea: „Te vor pune cei răi să șeze pe scaunul lor de domnie, ei cari pregătesc nenorocirea la adăpostul legii? Ei se strâng împotriva vieții celui neprihănit și osândesc sânge nevinovat”. — Psalm 94:20, 21, A.R.V.

Deoarece bătălia care se apropie, se va da la locul sfânt al adunării trupelor lui Dumnezeu, *Armagedon*,

deaceia, „bătălia zilei celei mari a Dumnezeului Celui Atotputernic, este în mod obișnuit numită „bătălia Armagedonului”, sau, pe scurt, simplu „Armagedon”. Acolo, de partea Domnului, este locul securității și ocrotirii, la care „alte oi” trebuie să fugă, chiar dacă este sub atac din partea dușmanului. Acolo, ele trebuie să se unească cu rămășița „turmei mici” a celor „chemați, aleși și credincioși”, la cântarea laudelor lui Iehova Dumnezeu și a împărăției Sale, în disprețul dușmanului.

În ziua și ceasul ales de către Dumnezeu, Regele Său începe bătălia finală împotriva lui Satan și a demonilor săi pe pământ și împotriva tuturor națiunilor de pe pământ. Conflictul care urmează, nu este o simplă bătălie pe planeta noastră, între forțele democratice și puterile totalitare, o simplă luptă internațională. El este o luptă între organizația lui Dumnezeu sub Christos Isus și organizația văzută și nevăzută a lui Satan. Cele două fronturi opuse, sunt descrise în mod simbolic, la Apocalips 19:11—21. Cărțile ebraice ale Bibliei, raportează multe bătălii, pe cari le-a dat Iehova cu desfășurări miraculoase ale puterii Sale împotriva dușmanilor violenți ai poporului Său de legământ. Acele bătălii preumbreau m'nunata Sa în ruină în Armagedon. „Atunci Iehova se va arăta și va lupta împotriva acestor neamuri, cum s'a luptat în ziua bătăliei”. (Zaharia 14:3, A.R.V.). Martorii lui Iehova de pe pământ, nu vor avea nicio parte în violența acelei bătălii. Pentru ce nu? „Pentru că bătălia nu este a voastră, ci a lui Dumnezeu”. — 2 Cronici 20:15.

Deoarece uricuncea pustitoare a „creștinătății”, va sta atunci în mod arrogant în locul sfânt, Dumnezeu va face ca pustirea să se întoarcă asupra ei. El va lovi cu confuzie rândurile dușmanului. Puterile docile (ascultătoare) până ac. politice și comerciale, se vor trezi și vor pricepe cum le-a înnebunit religia organizată. Ele se

vor răzbuina pe organizațiunea religioasă. „Cele zece coarne, pe care le-ai văzut și fiara, vor urî pe curvă, o vor pustii și o vor lăsa goală. Carnea lor vor mânca și o vor arde cu foc. Căci Dumnezeu le-a pus în inimă, să-I aducă la îndeplinire voia Sa: să se învoiască pe deplin să dea starei stăpânirea lor împărătească, până se vor împlini cuvintele lui Dumnezeu”. (Apocalips 17:16, 17). Astfel, pustirea religiei organizate, va veni mai întâi.

Pustirea puterilor politice apăsătoare și a lacomilor traficantii comercială, precum și a falșilor îndrumători ai omenirii, va urma după aceea. Nimicirea lor va fi permanentă, ca și când ar fi „aruncați de vîi într'un lac de foc, care arde cu pucioasă”, și toți oamenii, care nu luaseră în seamă avertismentul din vin, de a fugi și a se așeza de partea împărăției lui Dumnezeu, vor fi nimiciti împreună cu ei (Apocalips 19:19—21). Profetia lui Ieremia, capitolul douăzeci și cinci, prezice că națiune nu va scăpa să bea paharul meritat al mâinii divine și că „Cel pe care-l va ucide Iehova în ziua aceea, vor fi întinși dela un capăt al pământului, până la celălalt”. (A.R.V.). Isus declarase că, dacă zilele acelea ale strămtorării finale n'ar fi fost scurtate din pricina celor aleși, niciun trup n'ar scăpa. Prin vestirea mesajului împărăției, dela ventrea Domnului la templu în 1918 Iehova Dumnezeu a scurta strămtorarea finală și toată carnea, care este aprobată de El, va fi mântuită prin bătălia Armagedonului și va supraviețui în noua lume următoare.

La urmă de tot, în Armagedon, Regele lui Iehova al lumii noi, va zdrobi capul Șarpelui, al lui Satan și a „sămânței” sale demonice care au fost aruncați din cer jos pe pământ. „El a pus mâna pe balaur, pe șarpele cel vechiu, care este Diavolul și Satan și l-a legat pentru o mie de ani. L-a aruncat în adânc (abis), l-a închis

acolo și a pecetluit intrarea de-asupra lui, ca să nu mai înșele neamurile, până se vor împlini cei o mie de ani. După aceea trebuie să fie deslegat pentru puțină vreme”. (Apocalips 20:1—3, A.R.V.). Odișoară, când Satan și demonii săi așătasera pe religioniști, spre a ucide pe Christos Isus și acesta zăcea în adâncurile morții, cuvântul lui Dumnezeu zicea: „Să nu zici în inima ta: Cine se va sui în cer? (Să pogoare adică pe Christos din cer). Sau: Cine se va pogori în adânc? (Să scoale adică pe Christos din morți)”. Din acest text, în Romani 10:6, 7 (A.R.V.), este de înțeles, prin urmare, că abisul (adâncul), în care Satan Diavolul este aruncat pentru o mie de ani, este aceeași stare asemănătoare aceleia, în care Christos Isus fusese pentru trei zile, anume moartea. — Evrei 2:14.

Așa este marea a justificării lui Iehova, în care cerurile vor trece cu troznul, trupurile cerești se vor topi de mare căldură și pământul, cu tot ce este pe el, va arde.” (2 Petru 3:10). Ascunși în urma ocrotitoare a mâinii lui Dumnezeu, membrii rămășiței sale credincioase, împreună cu loialii lor însoțitori ai „altor oii”, vor privi înainte și vor vedea această glorioasă, totuși înspăimântătoare, demonstrațiune a puterii lui Iehova prin Christos Isus. Si se vor bucura de această justificare a sfântului nume al lui Dumnezeu. — Isaia 29:20, 21; Habacuc 2:14; 3:2—16.

PRINȚII UNUI PĂMÂNT LIBER

DAR noi, după flegădurea Lui, așteptăm ceruri noi și un pământ nou, în care va locui dreptatea. Aceasta este glorioasa privelește, pe care Dumnezeu adăvărului o dă celorora, care se încred în cuvântul promisiunii Sale. Realizarea acestei promisiuni, va înțelege cu mult, în mântuire și binecuvântare, tot ceace ochiul nostru și credința, pot să actualizeze scum. — 2 Petru 3:13

Apostolul Ioan, după ce văzuse, în scene simbolice, născocirea „cerurilor și a pământului de acum”, scrie: „Apoi am văzut un cer nou și un pământ nou; pentru că cerul dintâi și pământul dintâi pieriseră și marea nu mai era. Și eu am văzut coborându-se din cer dela Dumnezeu, cetatea sfântă, noul Ierusalim, gătită ca o mireasă împodobită pentru bărbatul ei. Și am auzit un glas tare, care ținea din scaunul de domnie și zicea: Iată cerul lui Dumnezeu cu oșmeșii. El va locui cu ei și ei vor fi poporul Lui și Dumnezeu însuși va fi cu ei, El va fi Dumnezeu lor. El va șterge orice lacrimă din ochii lor. Și moartea nu va mai fi. Nu va mai fi nici tăgăuire, nici tipăt, nici durare; pentru că lucrurile dintâi au trecut. Cel ce ședea pe scaunul de domnie a zis: Iată, Eu fac toate lucrurile noi. Și a adăugat: Scrie, fâcnică aceste cuvinte sunt vrednice de crezut și adăvărate.” — Apocalips 21:1—5.

Promisiunile religioase și politice, de a clădi o nouă lume, mai bună și liberă, prin mâinile oamenilor, sunt prin urmare caraghioase și arogante. Ele dovedesc că cei ce le-au făcut, uită pe Dumnezeu și în cuvântul Său ca

neadevărat. Dar tocmai așa numita „noua ordine” a lor, va dispărea în Armagedon și cuvântul lui Dumnezeu va sta justificat ca adevărat. Noua lume a dreptății va fi creată de către Atotputernicul Dumnezeu prin Meșterul Său, Cuvântul, Christos Isus. „Căci iată, Eu fac ceruri noi și un pământ nou; așa că nimeni nu-și va mai aduce aminte de lucrurile trecute și nimeni nu-i vor mai veni în minte. Ci vă veți bucura și vă veți veseli, pe vecie, pentru cele ce voi face. Căci cerurile cele noi și pământul cel nou, pe care le voi face, vor da-nui înaintea Mea, zice Iehova.” — Isaia 65:17, 18; 66:22. A. R. V.

Prin suirea pe tron a Regelui Său, la sfârșitul celor „șapte timpuri” în anul 1914 d. Chr., Marele Creator a creat „cerurile noi”, organizațiunea principală a universului Său „Războiul în cer” care urmasa, se sfârși cu răsturnarea nelegiuitelor ceruri ale lui Satan și ale demonilor săi, deși nimicirea acelor creaturi nelegiuite nu fusese dusă la îndeplinire, îndată după înjoșirea lor pe pământ, ce așteaptă sfârșitul final al organizațiunii lui Satan, în Armagedon. „Cerurile noi” sunt simbolizate prin „noul Ierusalim”, care se coboară din cer. Adică, își întinde puterea Sa din cer, până jos pe pământ, pentru crearea unei noi organizațiuni guvernatoare, simbolizată ca „pământul nou”. „Noul Ierusalim” domnește în mijlocul vrăjmașilor lui până ce Armagedonul este luptat și vrăjmași sunt nimiciti. Domnitorul Drept al „noului Ierusalim”, este Mielul lui Dumnezeu: „Apoi am văzut un scaun de domnie mare și alb și pe Cel ce ședea pe el. Pământul și cerul au fugit dinaintea Lui și nu s'au mai găsit loc pentru ele.” (Apocalips 20:11; 3:21) Atunci Regele și cetatea, care reprezintă pe 'mireasa Sa, nevasta Mielului', domnesc ca „cerurile noi” peste globul terestru curățit și stabilirea „noului pământ” are loc. Cine va compune acea nouă organizațiune pământească?

„Noul pământ” va avea din reprezentanți oficiali văzuți și cereșcăuți. Domniitor nevăzut, noul Săvârșitor drept peste omenire. „Alte oi” ale Domnului fiind adunate prin înțeles, dela creșterea „noilor ceruri”, în „o turmă” și deosebit de voi fi făcând reprezentanță Săvârșitorului lor nevăzut, chiar dacă supraviețuiesc marea străntorare, la sfârșitul lumii. Serviciul de reprezentanți va fi acordat oamenilor credincioși, care trăseră înaintea slujbei pământesti a lui Isus, în carne. Acești oameni fuseseră privilegiați să-L preumbrească pe El, calea Sa credincioasă și jertfa Lui, prin propriile lor fapte de credință și devotament față de Dumnezeu. Mulți din ei erau din linia genealogică umană de urmași, până la nașterea lui Isus în carne, fiind astfel strămoși Săi după carne. Întrucât serviseră ca martori ai lui Iehova și ca reprezentanți profetici ai viitorului Rege al lui Iehova, ei vor servi din nou ca reprezentanți Săi domni de încredere pe pământ, sub Impărăția în realitate stabilă. Aceasta nu este o distingere necredincioșă împotriva „altor oi” și nici o cauză de plângere din partea lor. Totul este din mila și bunătatea lui Dumnezeu și pentru gloria sa, care face toate lucrurile noi, în conformitate cu propria Sa voință neștirată. — Romani 9:14-16; 11:29.

Unul dintre acei oameni credincioși din vechime, profetise despre născocirea aranjamentului mondial totalitar, preunbir prin Regele Asiris și prinții săi. El zicea atunci: „Iată, un rege va domni cu dreptate și prinții vor domni cu judecată. Și un om va fi ca un adăpost împotriva vântului.” (Isaia 31:6-9; 32:1,2) Christos Isus, „Fiul omului”, va domni ca Rege în Sion, „noul Ierusalim”; și cei 144.000 de membri ai trupului Său biserică, „vor fi preoți ai lui Dumnezeu și ai lui Christos și vor împărăți cu El o mie de ani”. (Apocalips 20:4,6) Ei domnesc împreună cu El în cerurile nevăzute, dar bărbații

credincioși din vechime vor domni cu judecată pe pământ, sub Impărăție. Ei își primesc vleața lor dela Christos Isus, Regele. Instalați în poziție oficială pe pământ, ca fiți ai Regelui, ei vor fi „prinți” văzuți omenirii. Aceasta este declarat în mod expres în Psalmul 45, care este adresat Regelui lui Dumnezeu.

După o descriere a reginei Regelui, „nevasta Mielului” și apoi a însoțitoarelor ei fecioare, „alte oi” ale Domnului, Psalmul 45:16 zice Regelui: „Copiii tăi vor lua locul părinților tăi; li vei face prinți pe tot pământul.” Printre unii ca aceștia, sunt Moise și Ioan Botezătorul, care amândoi muriseră înaintea zilei de Rusali și de aceea nu fuseseră născuți de spirit. Prin urmare, ca dovadă că acești foarte distinși profeți din vechime, nu vor domni cu Christos în cer, ci vor fi prinți pe pământ, inferiori casei regale a Impărăției, Isus zicea: „Adevărat vă spun că, dintre cei născuți din femei, nu s’a sculat nici unul mai mare decât Ioan Botezătorul. Totuși, cel mai mic în Impărăția cerurilor este mai mare decât el.” Matei 11:11.

Unde sunt acei viitori „prinți” acum? Nu în vreun loc imaginat numit „limbo”, sau „Intrarea Iadului”, nici în cer. Ei sunt morți, în Seol, sau Iad, locul inconștienței sau neexistenței în moarte. Credinciosul Iacob aștepta să meargă acolo și cugeta că iubitul său fiu Iosif era deasemenea acolo. În conformitate cu Genesa 37:35, Iacob zicea: „Plângând mă voi pogori la fiul meu în IAD (românește, locuința morților).” (Versiunea Douay) Sau: „Voi merge plângând în Seol, la fiul meu.” (A. R. V.) Sau: „Plângând mă pogori în MORMÂNT la fiul meu.” (Versiunea Autorizată) Deasemenea răbdătorul Iov, în timp ce fiind chinat de dureri trupești de către Diavolul se ruga să meargă în locuința morților, zicând: „C-ne mi-ar garanta că tu m’ai putea ocroti în IAD?” (Iov 14:13, Douay) Sau: „Ah, de m’ai ascunde în SEOL!” (A. R. V.)

Sau: „Ah, de m'ai ascunde în MORMĂNTI” (Vers. Autorizată) Sau: „Ah, de m'ai ascunde în locuința morților.” (Trad. românească).

Scena schimbării la față pe muntele sfânt, în care Moise și Ilie apăruseră vorbind cu Isus, nu tăgăduiește faptul că ei erau morți. Isus zicea că ceace văzuseră ucenicii Săt, era o „vedenie”; întocmai ca Ioan, când, privind Apocalipsul, văzu vedenii, în cari el însuși vorbea și dessemenea vedea și auzea și pe alții vorbind. Dar asemenea vedenii nu erau realități. (Matei 17:9; Fapte 12:9) Dacă profeții Moise și Ilie înviaseră în realitate și apărură în trupuri de carne în acea scenă de schimbare la față, atunci aceasta ar fi tăgăduit adevărul Scripturii că Isus Christos este „cel întâi născut din morți”. (Apocalips 1:5; Coloseni 1:18) Câtva timp înaintea acelei schimbări la față Isus spusese clar: „Nimeni nu s'a suit în cer, afară de Cel ce s'a pogorît din cer, adică Fiul omului.” (Ioan 3:13) Și cu acest fapt Petru era de acord în ziua de Rusală. — Fapte 2:34.

Acești bărbați din vechime necesită o înviere. Aceasta o așteptau ei s'o primească prin Sămânța femeii, care va zdrobi capul Șarpelui. Apostolul Pavel scrie creștinilor, cari sunt în legământul pentru împărăția cerurilor și le dă o descriere a acelor bărbați credincioși din vechime, de la Abel până la Ioan Botezătorul. El spune despre refuzul de a face compromis și de a-și câștiga scăparea din suferințe și adaugă: „Unii, ca să dobândească o înviere mai bună, n'au vrut să primească izbăvirea, care li se dădea și au fost chinuți.” (Evrei 11:35) Deși nu se împărtășesc de răsplata „primei învieri” împreună cu clasa „împărăției cerurilor”, totuși ei obțin o înviere mai bună decât aceea a omensii răscumpărate, rămase Pentruce? Pentrucă ei și-au păzit legământul cu Dumnezeu și și-au menținut integritatea lor împotriva Diavolului și prin aceasta ei „au făcut bine”. Deaceea zicea

Isus că ei vor ieși afară din morminte la o „înviere pentru viață”. Trezindu-se din moarte, ei vor ocupa poziția de „prinți peste tot pământul”. Ioan 5:28,29.

Ei nu puteau, cu toate acestea, să primească această înviere înaintea venirii lui Christos la templu, timp la care cei „morți în Christos” trebuie să învieze întâi. Despre această chestiune apostolul scrie creștinilor chemați la chemarea cerească și la „întâia înviere” și le zice: „Toți aceștia, măcar că au fost lăudați pentru credința lor, totuși n'au primit ce le fusese făgăduit; pentrucă Dumnezeu avea în vedere ceva mai bun pentru noi, ca să n'ajungă ei la desăvârșire fără noi.” (Evrei 11:39, 40) Acum, că Regele a venit la templu și învie pe sfinții adormiți și adună rămășița Sa credincioasă în starea templului de unitate cu El, există speranță că acești bărbați credincioși din vechime pot fi înviați în viitorul apropiat. Unele texte scripturale și drame profetice dau să se înțeleagă că ei ar putea să învieze la viață încă înainte de bătălia Armagedonului și ar putea întâlni rămășița spirituală credincioasă și împreună cu ea să vadă puternica bătălie și glorioasa birușină despre care ei profețiseră. Apocalipsul zice cu privire la nimicirea „femeii” lui Satan, Babilon: „Bucură-te de ea, cerule! Bucurăți-vă și voi, sfinților, apostolilor și prorocilor! Pentrucă Dumnezeu v'a făcut dreptate și a judecat-o.” (Apocalips 18:20, A. R. V.) Membrii rămășiței credincioase au speranța că, întocmai după cum Iosif întâlni pe bătrânul său tată, Iacob, înainte ca cei șapte ani de foamete în Egipt să fi fost trecuți, tot astfel ei pot să aibă bucuria de a ura bun venit acestor profeți și martori credincioși din vechime, după înțorcerea lor din mormânt, înainte ca această înspăimântătoare perioadă de foamete spirituală să se sfârșească în „bătălia zilei celei mari”. — Genesa 46:26—30.

Christos Isus este Temelia nouii lumi a dreptății. „Il

vor numi: Mănumai, Sfetnic, Dumnezeu tare, Părintele vecinicilor, Prinț al păcii. Creșterea guvernării și păcii Sale nu va avea sfârșit.” (Isaia 9:6,7) Când El invază pe acei martori din vechime din morți, întrucât le dă viață, devenind astfel „Tatăl lor vecinic”; și când, după Armagedon, El îi instalează în serviciu ca „prinți peste tot pământul”, atunci „pământul nou” cât și „cerurile noi”, vor fi venit în realitate. Acea lume nouă va fi stabilită încât nu poate fi mișcată pe veci. De aceea porunca divină este acum dată: „Spuneți printre neamuri: Iehova împărățește! De aceea lumea este tare și nu se clatină. Domnul judecă popoarele cu dreptate. Să se bucure cerurile și să se veselească pământul; să mugească marea cu tot ce cuprinde ea, toți copaci pădurii să strige de bucurie, înaintea lui Iehova! Căci El vine, vine să judece pământul. El va judeca lumea cu dreptate și poporul cu adevărul Său.” — Psalm 96:10—13. A. R. V.

CAPITOLUL XXIX

DOMNIA DE O MIE DE ANI

LICĂRIRI despre viață pe pământ în noua lume a dreptății, sunt date, în mod grațios, în Scripturile adevărului. După cântarea de biruință, asemenea celeia pe care Moise și Israelii o cântau pe coasta de răsărit a Mării Roșii, după ce Iehova înecase în nimicare oștirile lui Faraon, „mulțimea mare” a „altor oi” ale Domnului va primi instrucțiuni ce e de făcut. „Căci din Sion va ieși legea și din (nouă) Ierusalim cuvântul lui Iehova. El va judeca între multe popoare, va hotări între neamuri puternice, îndepărtate”, în bătălia Armagedonului. Supravieșuitoarii Armagedonului vor transforma instrumentele mortale de luptă ale națiunilor nimicite în astfel de obiecte, care vor servi spre slava lui Dumnezeu. „Din săbitle lor își vor făuri sare de plug și din sulțile lor cosoare; niciun neam nu va mai trage sabia împotriva altuia și nu vor mai învăța să facă războiu; cu fiecare va locui sub vița lui și sub smochinul lui și nimeni nu-l va mai tulbura. Căci gura lui Iehova al oștirilor a vorbit. Pe când toate popoarele umblă fiecare în numele dumnezeului său, noi vom umbla în numele lui Iehova, Dumnezeului nostru, totdeauna și în veci de veci!” — Mica 4:2—5, A. R. V.

Profeția lui Ezechiel, capitolele 38 și 39, ne oferă o felă de dare de seamă despre atotcuprinzătoarea luptă finală a organizației lui Satan, sub principalul său prinț spiritual, Gog, împotriva rămășiței credincioase a Israelitilor spirituali și a însoțitorilor lor în Armagedon. Cu o demonstrație inspiratoare de teamă a puterii atotputernice, Dumnezeu Cel Prea Înalt nimiceste pe dușmanii nelegiuți, spirituali și umani și justifică numele Său.

„Imi voi face cunoscut numele Meu cel sfânt în mijlocul poporului Meu Israel și nu-i voi mai lăsa să-Mă pângărească numele Meu cel sfânt; ei vor ști neamurile că Eu sunt Iehova, Sfântul lui Israel.” (Ezechiel 39:7, A. R. V.) Apoi profeția descrie cum poporul supraviețuitor al lui Dumnezeu, va înlătura instrumentele combustibile pătate de sânge ale dușmanului și va îndepărta oasele lor împrăștiate și astfel va curăți pământul.

Dumnezeul dreptății și al sfințeniei nu va mai blestema mai mult pământul, Paradisul nu va fi restatornic peste tot pământul numaidecât, ci „alte oi” ale Domnului vor merge înainte cu supunerea pământului, sub îndrumarea și binecuvântarea divină. „Credințioșii răsare din pământ și dreptatea privește dela înălțimea cerurilor, Domnul ne va da și fericirea și pământul nostru își va da roadele.” „Pământul își dă roadele; Dumnezeu, Dumnezeul nostru, ne binecuvintează”. (Psalm 85:11, 12; 67:6). Când nu vor mai fi războaie cari să pustiască țara, pământul va deveni repede un Paradis, întocmai așa cum prezisese Isus în cuvintele Sale mângâietoare către tâlharul prietenos, spânzurat pe lemn alături de El: „Adevăr, adevăr îți spun ție astăzi: Vei fi cu Mine în Paradis.” (Luca 23:43, Roth). Pe acest pământ binecuvântat sub domnia Impărăției, „multimes mare” de „alte oi” din toate națiunile, se vor împărți de pace și de comunitate cu bărbații credințioși din vechime, reprezentanții prințari ai Impărăției cerurilor. (Matei 8:11; Luca 13:28, 29) În ascultare față de mandatul divin, acești copii drepte ai „Părintelui etern, al Prințului Păcii”, se vor căsători și vor naște copii, nu pentru neceaz și războiu aducător de moarte, ci spre a umple pământul. Ei li vor crește în deplină libertate de teamă și-i vor „crește în mustrarea și învățătura Domnului”. (Isaia 65:20—25; Efeseni 6:4) Nu va mai exista nicio supra-

populare a pământului. Cât timp va dura umplerea pământului în mod potrivit, nu este spus exact. 427 de ani trecuseră dela potop până la legământul lui Dumnezeu cu Abraam și mult înainte aceluia legământ, împlinirea tipică a mandatului divin prin fiul lui Noe avusesse loc.

Adevărul cu privire la mandatul divin a fost descoperit în 1938. O întrebare se ridică acum referitor la aceia din „alte oi” ale Domnului, cari mor înainte bătăliei Armaghedonului. Mulți din aceștia, în țările totalitare nazifasciste, au murit ca martiri credințioși pentru numele lui Iehova și multe. În alte țări, au murit pentru alte cauze, dar toți stând tare în proba pentru credințioșie și păstrându-și integritatea lor înainte lui Dumnezeu și a Teocrației Sale. Avea-vor aceștia o parte în executarea mandatului divin în lumea nouă?

Pare înțelept a presupune că, deoarece Dumnezeu le ținuse înainte ochilor această speranță și intrucât ei muriră credințioși și fără pată față de El, El nu le va tăgădui privilegiul mandatului divin. Cu privire la judecata lui Dumnezeu, Christus Isus zice: „Și I-a dat putere să judece, intrucât este Fiul al omului. Nu vă mirați de lucrul acesta; pentru că vine oară când toți cei din morminte vor auzi glasul Lui și vor ieși afară din ele. Ceiee au făcut binele, vor învia pentru viață; iar ceiee au făcut răul, vor învia pentru judecată.” — Ioan 5:27—29, A. R. V.; Douay.

Credințioșii martori și profeți din timpurile vechi, primesc o înviere timpurie la viață, deoarece ei au făcut bine și au trecut judecata cu aprobarea lui Dumnezeu. Acele „alte oi”, cari dela venirea Domnului la templu pentru judecată își dovedesc integritatea lor înainte lui Dumnezeu și mor credințioși, deasemenea „au făcut bine” și deaceea apar a fi aspiranți pentru o

„înviere la viață”. Dela 1918, Christos Isus, de pe tron în templul Său, judecă națiunile și despărtește oamenii în „oi” și „capre”. El pronunță judecată favorabilă asupra „oilor” și le introduce în viață vecinică sub Împărăție. „Alte oi” nu vin la judecată cu restul omenirii care „au făcut răul”. Este înțelept, atunci, ca astfel de „alte oi” care mor credincioase sub proba de judecată, înainte de ce bătălia Armagedonului este dată în mod complet, să fie favorizate întocmai ca bărbații credincioși din vechime și să primească o înviere timpurie „pentru viață” și înainte ca mandatul divin să fie pe deplin împlinit. Aceasta i-ar privilegia să se împărtășească din acea speranță și serviciu pline de bucurie. Asemenea favoare pentru „alte oi” înviate, nu va fi contrară cuvintelor din Matei 22:28—32. Aceasta nu are nimic de a face cu învierea celor nedrepti pentru o „înviere pentru judecată”, deoarece astfel de nedrepti „au făcut răul”.

Este scris, la Proverbe 10:7: „Pomenirea celui negrihândit este binecuvântată, dar numele celor răi putrezește.” Locul nelegiuțului rebel, nu este în amintirea lui Dumnezeu, ci în Gheena, simbolizată prin „lacul care arde cu foc și cu puctoasă”, unde Atoptuternicul Dumnezeu nimicește atât trupul cât și sufletul. (Matei 10:28, A. R. V., marginală; Apocalips 21:8) Moartea lor vecinică nu se datorește condamnării și morții moștenite dela Adam, ci este pentru nelegiuire personală, cu voia, împotriva lui Dumnezeu. Deaceia moartea lor este numită „moartea a doua”, spre a o deosebi de aceea care este moștenită. Pentru asemenea motive, ei nu sunt arătați ca „în morminte” sau „în groapă”, ceasce vrea să zică, în amintirea lui Dumnezeu, ca având o ocaziune de răscumpărare prin sângele lui Christos. El nu pot „să scape de judecata Gheenei”. (Matei 23:33, A. R. V., marginală) Prin urmare, Dumnezeu nu-și va aduce a

minte de ei la timpul „învierii morților, a celor drepti și a celor nedrepti”. (Fapte 24:15) El își va aduce aminte de cei ce pot fi răscumpărați, asemenea tăbharului care, înainte de a muri nedrept pe lemn, ceru ca Isus să-și aducă aminte de el în Împărăție.

Mandatul divin va fi executat în dovedirea că cuvântul lui Dumnezeu nu se întoarce la Sine fără rod, ci că accepțiile Sale periodică nu sunt zădărnice sau combătute. După aceea, restul morților din groapă vor auzi glasul Regelui și vor ieși afară la „învierea pentru judecată”.

Vedența simbolică a acelei învieri sună: „Și am văzut pe morți, mari și mici, stând în picioare înaintea scaunului de domnie. Niste cărți au fost deschise. Și a fost deschisă o altă carte, care este cartea vieții. Și morții au fost judecați după faptele lor, după cele ce erau scrise în cărțile acelea. Marea a dat înapoi pe morții cari erau în ea; moartea și locuința morților au dat înapoi pe morții cari erau în ele. Fiecare a fost judecat după faptele lui. Și moartea și locuința morților au fost aruncate în lacul de foc. Lacul de foc este moartea a doua. Oricine n'a fost găsit scris în cartea vieții, a fost aruncat în lacul de foc.” — Apocalips 20:12—15.

Ei nu ies afară toți într-o zi de douăzeci și patru de ore, sau la o zi de judecată, lungă de douăzeci și patru de ore. Domnia lui Christos durează o mie de ani și oferă timp suficient în care să-i judece în conformitate cu faptele, pe cari ei le fac pe pământ, după deșteptarea din moarte. Apostolul Petru vorbește despre „ziua de judecată și pierzarea a oamenilor nelegiuți” și zice: „Dar, prea iubiților, să nu uitați un lucru că, pentru Domnul o zi este ca o mie de ani și o mie de ani sunt ca o zi.” (2 Petru 3:7.8) Așa dar, această zi de judecată nu este așa de lungă ca una dintre zilele de creare

ale lui Dumnezeu. Ea are loc în decursul ultimei mii de ani a celei de a „șaptea zi”, ziua sabbatului sau odihnei lui Dumnezeu. — Genesa 2:1—4.

Aceștia, cari „au făcut răul” datorită faptului că au fost concepuți în păcat și au fost născuți în nelegiuire, în decursul acestei vieți prezente, nu vor ieși afară pentru o răsplată, ci din mila lui Dumnezeu prin Christos, Răscumpărătorul. Ei nu vor ieși afară ca să ia parte la mandatul divin, deoarece acela va fi fost complectat de către „alte oi” ale Domnului. De aceea acestora li se aplică cuvintele lui Christos Isus, la Luca 20:34—38. Acolo, El zice că Abraam, Isaac și Iacob trăiesc în scopurile lui Dumnezeu, care este o dovadă că va fi o înviere a lor și a altora. „Isus le-a răspuns: Fiii vesucului acestuia se nsoară și se mărită; dar cei ce vor fi găsiți vrednici să aibă parte de vesucul viitor și de învierea dintre cei morți, nici nu se vor însura, nici nu se vor mărita. Pentru că nici nu vor putea muri, căci vor fi ca îngerii. Și vor fi frați ai lui Dumnezeu, fiind fii ai învierii.” — A. R. V.

Aceasta nu înseamnă că ei vor ajunge la nemurire. Îngerii nu sunt nemuritori, ci sunt supuși lui Christos Isus, care a fost răsplătit cu nemurire. Omul este „cu puțin mai prejos decât îngerii”: și de aceea a fi „egal cu îngerii” înseamnă că acești oameni înviați nu se vor căsători. (Psalm 8:5) Prin ascultare și credință în decursul zilei de judecată, ei sunt regenerați prin Christos Isus, „Părintele vecnic”. Atunci, Dumnezeu îi aprobă, îi îndreptățește și le acordă dreptul la viață veșnică în Paradis, pe pământ. Prin urmare, cu drept cuvânt, ei nu pot „să mai moară”, deoarece ei rămân credincioși. Ei ajung în „veacul viitor”, în lumea nouă, o „lume fără sfârșit”. Dumnezeu le garantează viață fără sfârșit și apără dreptul lor la ea. Ei nu ajung la această îndreptățire și drept de viață până la sfârșitul

miei de ani de domnie a lui Christos, după cum este scris: „Cei alții morți n'au înviat până nu s'au sfârșit cei o mie de ani.” — Apocalips 20:5.

Christos Isus, Regele, căruia I-fuseseră încredințate „cheile iadului și a morții”, se descarcă de responsabilitatea Sa în legătură cu ele. El eliberează pe cei ce se găsesc în ei sau în locuința morților, întrucât deșteaptă pe cei morți și apoi, asupra celor vrednici și ascultători, El anulează efectele morții, cari trecuseră peste toți oamenii, din cauza păcatului unui om în Eden. În acest fel, El nimicitește „moartea și locuința morților”, aruncându-le în nimicirea sau desființarea lor în „jazul de foc, care arde cu pucioasă”. „Căci trebuie ca El să împărătească până va pune pe toți vrăjmașii sub picioarele Sale. Vrăjmașii cei din urmă, care va fi nimicit, va fi moartea.” Aceasta este efectuat prin puterea lui Dumnezeu și prin numirea lui Christos Isus de către Dumnezeu în această misiune. (I Corinteni 15:25—27) Atunci, efectele păcatului lui Adam, cari aduseseră o moștenire a morții pentru urmașii săi, vor fi fost șterse complect și pe vecie. În această privință, „moartea nu va mai fi. Nu va mai fi nici tânguire, nici tipăt, nici durere, pentru că lucrurile dentăi s'au trecut”. — Apocalips 21:4.

Acă a cart mor în decursul sau la sfârșitul zilei de judecată de o mie de ani, vor pieri, nu din cauza unei moșteniri a morții, ci din cauza că, din propria lor alegere, au fost neascultători, nelegiuți și rebeli împotriva lui Iehova și a Regelui Său domnitor. Când aceștia sunt executați de către dreptul Judecător al lui Iehova, Christos Isus, nimicirea lor meritată în Gheena, nu va prilejui vreo tânguire, tipăt sau durere, celor drepti, cari sprijinesc dreapta judecată a lui Christos. Astfel de rebeli experimentează „moartea a doua”, nimicirea ca într'un „jaz de foc”. Ei nu coboară în iad, ale cărui chei le are Christos, Judecătorul, ci în Gheena, „pedeapsă

vechică”, deoarece „cristea a doua” înseamnă născuire vechească. — Matei 25:46.

Asupra acelorora, cari ies afară „pentru o înviere de judecată”, probe judecătorești vinde vize la sfârșitul mii de ani. Atunci, „Satan va fi deslețat; și va țea din închisoarea lui, ca să înșele oamenii, cari sunt în cele patru colțuri ale pământului, pe Gog și pe Magog, ca să se adune pentru război. Numărul lor va fi ca nisipul mării. Și ei s'au suit pe fața pământului și au încercat tabăre sfuștilor și cetătea prea iubită. Dar din cer s'a pogorât un foc, care i-a mistuit. Și Diavolul, care-i înșela, a fost aruncat în iazul de foc și de purcesă”. — Apocalips 20:7-10.

Mia de ani de închisoare în abis, nu va reforma pe Satan, nici nu va cauza salvarea sa. Deși capul său fusese zdrobit de Sămânța „Jemei” lui Dumnezeu, în bătălia Armagedonului, cu o mie de ani înainte, el este încă disprețuitor față de Dumnezeu și este hotărât să răstoarne Guvernul teocratic al lui Iehova, „cetatea prea iubită”, sau „noul Ierusalim”. Dorința lacomă de dominație universală, îl împinge la atac împotriva Guvernului și a supușilor lui pe pământ, precum și împotriva reprezentanților lui prințari. În decursul deținerii sale în abis, pământul a fost liber de religie sau demonism. Adevărul fusese la largul lui pe pământ și eliberase oamenii de robia errorii și a păcatului, de teamă și de lipsă.

Urmându-și tacticile sale neschimbătoare, Satan Diavolul încearcă să reintroducă religia pe pământ și deosece, iese afară ca să înșele, să amăgească pe oricine, dacă-i va fi posibil, în cele patru colțuri ale pământului. „Gog și Magog” preumbresc o foarte îndepărtată margine a pământului. Încercarea probei integrității va fi asupra tuturor acestora, fără excepție. Aceia cari cedează

în mod egoist amăgirii, părăsind adevărul, vor suferi nimicire în Gheena. Acei cari-și păzesc integritatea înaltea lui Dumnezeu și a „cetății Sale prea iubite” vor dovedi că Dumnezeu poate pune oameni pe pământ, cari rămân adevărați și credincioși față de El, sub proba vicieasă a lui Satan Diavolul. Ei primesc darul dreptului la viață veșnică.

Satan va da greș din nou și Iehova Dumnezeu va primi această finală justificare. Cel nelegit va fi aruncat, într'un abis, și într'o veșnică nimicire în Gheena, unde el și organizațiunea sa falsă și bestială vor rămâne urg'saji „în veșii vecilor”. (Apocalips 20:10; Ezechiel 28:18). Cel drept, Fiul tăcut al lui Iehova, Christos Iesuș, va domni în veștii nemuritoare și va reflecta desigur reea lumina și alaba Tatălui Său, asupra tuturor creațiilor cari trăiesc. Atunci, triumful adevărului va fi fost cumpănat și libertatea lumii noi, va rămâne nemulțurată și fără sfârșit.

CAPITOLUL XXX

LIBERTATE ACUM!

ACRASTĂ vedeți a urași lumi libere fără sfârșit, este a se scribui lui Iehova Dumnezeu singur. Ea a fost clarificată prin Regele Său domnitor la templu, Christos Isus Mărețele-er-mănușle, sunt descrise în „Cuvântul Său al adevărului”. Lumina strălucitoare, care este revărsată asupra peste păgurile ei caere, luminându-le, este o dovadă că noi suntem în „timpul sfârșitului” timp când, însemnătatea paginilor Bibliei, trebuie să fie deslegată aceluia, care le scrieștează. — Daniel 12:4.

Prin înlocuirea timpului și energiei tale, pentru a-ți întrebuința mintea la studiul vedemii, ai cumpărat mult adevăr. (Proverbe 23:23). Să nu vipei acum acest adevăr pe niciun pret, pe care această lume și „noua și ordinea mondială” I-ar putea oferi! Adevărul este cea mai prețioasă bogăție a ta, pentru că ea este adevărul, care te face liber. Libertatea, pe care Christos Isus, Mărețele învățător, o promisese aceluiașor adevărului, nu este libertate ca un cetățean al acestei lumi. Libertatea ca un cetățean al cerului stă al acestei lumi, este asupra mult primădușă. Este aptoape să fie înghițată de dominația totalitară și va dispăre în mod complet, în acel identic aranjament de după război, pe care creatorii acestuia îl în țară, ca pe o fortăreață a celor „Partizani Libertiști”. Toți cei înșelați pe n această, vor fi amarnic desamăgiti!

Libertatea, pe care și-o dăruiește adevărul, prin Christos Isus, durează pe vece. Dacă rămâi în cuvântul Său, nicio putere omenească sau demonască, nu poate suprima adevărata și libertate. Ea este o gustare dinainte a

acelei lumi noi, prin mâna lui Dumnezeu, în care creațiunea va fi izbăvită din robia strălucimii, ca să găsi parte de libertatea slavei copiilor lui Dumnezeu. Dar știm că până în ziua de azi, toată creațiunea suspiră și suferă durerea păterii. Dacă posezi adevărul și trăiești în conformitate cu lumina lui, atunci libertatea ta începe acum. — Romanii 8:21, 22. Diaglott.

Acia, care se laudă cu libertățile acestei lumi, sunt robi, fără ca să-și dea seamă de aceasta, sau fără ca să o recunoască în mod cinstit: robi ai păcatului. Ei sunt robi ai erorii, superstiției și religiei. Ei sunt robi demonilor nevăzuți, supraumană, cari scapă de impunerea acestei lumi și niciun fel de descoperiri ale „științei, în mod fals apăsătoare” nu poate supune aceste forțe spirituale controlului uman. Lumea este pășii și eroare organizată; ea este răscăla organizată împotriva lui Dumnezeu și este încă speranță, asupra eliminării demonilor. „Prietenia lui Dumnezeu este răscălație cu Dumnezeu. Așa că cine vrea să fie prieten cu lumea, se face vrăjmas cu Dumnezeu”. (Iacob 4:4) Această lume niciodată nu poate fi o lume liberă. Prietenii ei trebuie, strâns legați cu ea, să sufere mîndra lui Dumnezeu, asupra ei și — în linpății de ea — să trăiască împreună cu ea, la răscălația ei.

Puterile dictatoriale și totalitare pot să suprimă libertatea ta personală și libertățile tale civile, dar ele nu pot să-ți ia libertatea cu care adevărul te face liber. Adevărul te face liber de păcat, de teamă, de religie și de dominația demonilor. Adevărul te face liber spre a servi lui Iehova Dumnezeu și spre a urma pe Christosul Său. Aceasta este calea spre viață veșnică în noua lume a dreptății. Adevărul te eliberează de credulitate, de nesigurăță și de nestabilitate; ca să nu mai fii cuprins plinul incoace și incolo, purtate de orice vânt în vîjștură, prin vocea oamenilor și prin șiretățile lor în mijloacele de amăgire; că credințioși adevărului, în dea

gotic, să creștina în toate provinciile, ca să ajungem la Cel ce este Capul, Christos.” — Efeseni 4:14-15.

După ce acum ai început, tu trebuie să rămâi în cuvântul lui Christos. Tu trebuie să fii un împătitor al lui, păzind legea adevărului. „Dar cine îți va adănci privirile în legea desăvârșită, care este legea libertății și va stăruia în ea, nu ca un ascultător uțuc, ci ca un împătitor cu fapta, va fi fericit în lucrarea lui.” (Iacob 1:25, Diepkott) Dacă tu ai adevărul, Dumnezeu îți acordă libertatea ca să-ți vestești aliora. Păstrarea adevărului și a Libertății, nu se face prin aceea că cineva și-l păstrează pentru sine, ci prin vestirea lui, pentruca alții „să se desprindă din curva diavolului, de care au fost prinși ca să-și facă voia.” (2 Timotei 2:25, 26) Pentru a ține țara adevărului, tu trebuie să „urbi în adevăr”, ceea ce înseamnă a face progres în el și a trăi în armonie cu dreptele percepțe ale cuvântului lui Dumnezeu al adevărului.

5 Col mai mare adevăr este acela al împărăției lui Iehova și al justiției afăntului Său numit prin ea. Fiul Său, Regela, vestește fără frică adevărul despre această împărăție și El rămase liber, înfruntându-se nimănui ca serv, decât numai lui Dumnezeu. Spete a te bucura de libertate, trebuie să faci și tu la fel. Caută comunițate cu aceia, cari studiază adevărul și cari spul îl vesteesc. Înoțește-te cu ei la vestirea cu îndrăzneală a adevărului împărăției. Ei sunt singurul popor liber pe pământ și ei au ajuns ca stari prin Dumnezeu al Libertății. Când înalte laudele lui Iehova Dumnezeu și a Regelui și împărăției Sale și luptă și bucură-te de libertatea lumii Său noi.

CUM SE STUDIAZĂ ACEASTĂ CARTE

ADEVĂRURILE cuvântului lui Dumnezeu, la cari această carte atrage atenția, sunt de o asemenea importanță pentru tine acum, încât trebuie să ți le fixezi în mod neșters, în inima și în mintea ta. Aceasta poți s-o faci prin studierea acestei cărți în mod regulat, cu Biblia ta, „scriturile amputuri, cari pot să-ți dea înțelepciunea care duce la răsturnare, prin credința în Christos Iesus.” — 2 Timotei 3:15.

Tu poți să faci un asemenea studiu în particular, pentru tine personal. Cu toate acestea, ar fi mult mai înbolditor pentru tine și mai largitor de orizont pentru minte, precum și neșters, dacă te-ai asocii cu alții în acest studiu vital. Proverbul înțelept zice: „După cum fierul ascute fierul, tot așa un om ascute înfrățirea predetelui său.” „Mai ține doi decât unul, căci iau o păcătă cu atât mai tranșă pentru munca lor.” — Proverbe 27:17; Ecclesiastul 4: 9-12.

Poate ești un stră, sau oamă, sau un membru al unei familii? Pentruce nu ai oștărie, atunci, un studiu în cercul familiei? Sau dacă nu sunt oștărie în familie, pentruce nu ai invitat un prieten, sau un vecin, să se alătore cu tine în această foarte profitabilă și îmbolditoare căutare după adevăr?

Paginile ce urmează, conțin o întregă serie de întrebări foarte valorose pentru cercetători. Această parte a cărții conține o întrebare sau o serie de întrebări pentru fiecare alineat, în ordinea lui, întrebări care îndrumă în mod credincios mintea cercetătorului, spre punctele vitale, sau spre ideile principale ale fiecărui alineat. De asemenea, după fiecare întrebare, ți se furnizează unul sau mai multe texte scripturali, spre a te ajuta să găsești

donădă pe mai departe despre ceasor este în aliniat: „comparând lucruri spirituale cu cele spirituale.” (1 Corinteni 2:13) Aceasta evită orice interpretare particulară.

Dacă studiezi singur, citește setea aliniatul din carte. Apoi, încearcă cât de mult îți aduci aminte din orice citire și dană și-ai înșușit punctele esențiale, înfracă și citești întrebarea sau întrebările pentru aliniatul în cercetare și încercând să răspunzi din proprie te minte. După aceea, citește în Biblia ta, textele cari sunt notate (dar nu citate) în aliniat și apoi textele date în legătură cu întrebările respective. Motivează ce legătură au ele cu chestiunea discutată în aliniat și cum dau ele sprijin biblic și umană acestora. După ce ai tratat astfel un aliniat, continuă cu următorul, și așa mai departe, timp de pu ceas, și aceasta regulat în fiecare săptămână și veți discuta cu bucurie cum crești în cunoștință și înțelegere.

Dacă, totuși, vei forma un grup de studiu cu alții, precuvântarea la întrebările pentru studiu al acestei cărți, dă cea mai bună metodă despre felul cum poate fi îndeplinit un studiu în grup.

EDUCAȚIE ÎN LIBERTATE

ACEASTA precuvântare este un adăos la cele ce s'au zis la paginile 327 și 328 ale acestei cărți. „Adevărul vă va face liberi” în articolul adăos: „Cum se studiază această carte”. Fiecare care lu parte la un studiu în grup a acestei cărți, trebuie să-și însușească acele instrucțiuni pentru pregătirea sa personală.

Conducerea adunării de studiu trebuie să fie după cum urmează: la ora fixată și într-o atmosferă și stabilită, adunându-se în mod regulat, două o trei săptămânal. Când studiul timp de o oră. Cineva incompetent să deschidă adunarea cu rugăciunea lui Iehova Dumnezeu și în numele lui Christos Iesus, învățătorul adevărului dător de libertate. În decursul orei, progresează atât cât poți mai mult cu studiul cărții, scoțând în evidență materialul de studiu, desernat pentru acea ocaziune. În acest scop, fiecare student să vină pregătit.

Conducătorul de studiu trebuie să pună întrebările în legătură cu lecțiunea pentru studiu, așa după cum sunt expuse în paginile ce urmează. Discută un paragraf odată. Conducătorul va pune întrebarea privitoare la paragraf. Oricine dorește să răspundă, trebuie să ridice mâna și, când este invitat, să răspundă la întrebare în propriile sale cuvinte. Paragraful poate să cuprindă unul sau mai multe texte scripturale citate, dar menționate în carte. Pentru a beneficia de înțelegere și spirit al paragrafului, conducătorul va lăsa ca părțile de texte să fie citite tare la cari citirile pot fi libere să dea un scurt comentariu, spre a arăta legătura dintre texte și subiectul discutat. Apoi, conducătorul de studiu, va invita pe cineva să citească textele scripturale, cari sunt învățate după întrebările paragrafului. Răspunsul la întrebări trebuie să fie terminat prin citirea din paragraf în „Adevărul vă va face liberi”. La fiecare adunare trebuie numit un cititor ospabil ca să citească toate paragrafele.

După ce s'a procedat astfel cu un paragraf, se continuă apoi procedura de mai sus, cu fiecare paragraf următor, până la încheierea orei. Toate ocaziunile sau răspunsurile la întrebări, trebuie să fie pe cât de scurte pe atât de potrivite, spre a scurpa informațiunea cerută. Cuvintele pregătite de către fiecare student, va înșuși pentru viitoare: întrebări și ajutorul adunării de studiu, și va prefera timpurile să-l scurteze pierzătoare de timp, cu privire la răspunsul la întrebări și va contribui astfel pentru cel mai mare folos al sarcinilor de studiu.

Aplică regula scripturală: „Cine primește învățătura în cuvânt, să facă parte din toate bunurile lui și celălalt să-l învațe” (Galateni 6:6). Prin aceasta, fiecare va contribui sau va comunica „lucruri bune” pentru instruirea și educația a adunării. Aceasta va ajuta la lămurirea ta și a colegilor tăi studenți în ce privește adevărul și va clădi spiritual libertății în fiecare, pentru ca toți să poată servi pe Dumnezeu liberi și în adevăr, cu folos pentru toți „oamenii de bine”.

OBSERVAȚIE PENTRU CONDUCĂTORUL DE STUDIU:

La prima tă adunare de studiu, citește tare preocupămintea de mai sus, înainte de a începe, pentru ca toți cei prezenți să poată fi informați de felul cum va fi condusă adunarea de aci înainte.

INTREBĂRI PENTRU STUDIU

Cifrele mari arată pagina; cele mici arată paragraful.

CAPITOLUL I

„Adevărul vă va face liberi”

7¹ Pentru ce era templul din Ierusalim umplut cu mulțime de oameni vechi, în secolul a 22-a și a lui Ethanir a anulul 32 d. Chr.? 1 Regi 8:2; Lev. 23:39-45; Deut. 16:13-16; Neem. 8:14-17.

7² (a) Pentru ce rămase poporul pentru a opta și? Ioan 7:37; Lev. 23:36; Neem. 8:18; Num. 29:35. (b) Ce ceremonie era îndeplinită în „ultima zi”, și ce însemnătate avea ea? Ex. 17:1-6.

8¹ (a) Cine era guvernatorul Roman din Iudeea pe vremea aceea, și care era obiceiul său de decursul acestor sărbători? Luca 8:1; Mat. 27:2. (b) Ce însemnăză numele sau de familie? Fapte 22:27, 28.

8² (a) Ce poate fi spus cu privire la relațiile lui Pilat cu supușii săi iudei? Luca 13:1-3. (b) Ce motiv excepțional de nemulțumire le dăduse ei? Deut. 26:16.

9¹ Cum reacționară iudeii la ceea pângărire apurată a oragului lor sfânt, și cum a fost rezolvată chestiunea la cele din urmă?

9² (a) Ce turbare nouă apăru apoi pe scena iudaică, și pentru ce era El (Isus) disprețuit? Ioan 1:46; 7:52; Mat.

8:5, 8, 13-15. (b) Ce făcuse El în decursul celor trei ani? Luca 8:1; Mat. 6:1; 13:1-3; 28:55; Ioan 7:28.

9³ (a) Pentru care fel de închinare luă apărarea acest om neobișnuit și cu cine luă El discuțiunea? Ioan 6:24; Mat. 23:2-4, 23-26. (b) Cărui corp închinătoresc aparținau unii dintre contrarii Săi și pentru ce erau ei atât de critici? Cal. 1:19, 14. *Diaglott*.

10¹ Ce reclamație făcuse acești religioși împotriva acțiunilor acestui predicator făcător-de-minuni și ce le răspunde El? Mat. 23:27-28.

10² Cum demască El faptele lor de nepăsătoare larg amănate? Luca 16:15.

11¹ Ce avea El de zis cu privire la lungile, ceremonioase rugăciuni făcute în public și cu privire la modul potrivit de a te ruga? Mat. 23:14; Luca 12:1; 18:9-18.

11² Ce sâdă dădu El în ce privește postul? Isa. 23:5.

11³ (a) Cum era privit acest predicator ambulant de către conducătorii religioși dar de către poporul de rând? Mat. 12:10-14; Luca 16:14; Ioan 12:19; Luca 21:20; Mat. 21:11; Marcu 12:57. (b) Ce chestiune s'a ridicat apoi în ce privește identitatea și lucrarea aceluia profet? Ioan 6:14; 7:31; Luca 24:19-21; Fapte 1:6.

12¹ (a) Pentru ce ezitau acești conducători religioși să ucidă pe acest curajos tânăr galileian și ce părere aveau ei despre poporul de rând, care-l asculta cu bucurie? Fapte 4:13. (b) Cum au încercat ei să întrerupă predicarea Sa în ziua aceea și cu ce rezultat?

13¹ Pentru ce nu ceru El domniilor permisiune spre a predica? Luca 4:16-22; 29:1-3.

13² Ce răspuns dau propriile Sale cuvinte în ce privește faptul pentru ce era El în sine să vorbească în deplină libertate de teamă? Mat. 10:26-28.

13³ (a) Care era secretul curajului Său? Prov. 23:1; Ps. 61:4, 5. (b) Ce fapt recunoscu El în ce privește robia conducătorilor religioși din ziua Sa? Ioan 9:40, 41; 1 Ioan 3:8, 10.

14¹ Din ce consta robia lor? și cine numai îi putea face liberi? 2 Pet. 2:19; Gal. 5:1. (b) Ce delință rău voitoare aruncară acei religioși asupra auzului lui Isus? Luca 1:35; Mat. 1:18-23.

14² Pentru ce era nevoie să li se spună acelor conducători religioși adevărul și pentru ce nu înțelegau ei vorbirea Sa? Isa. 5:13; 29:13, 14.

14³ Pentru ce era Isus nu om liber și pentru ce erau contrarii Săi în schimb? Ecv. 7:26.

14^a De ce îi acuzară religioniștii apoi pe Iesus ca fiind posedat, și ce era răspunsul Său? Mat. 10:25; 12:24—28, 31.

15^a Ce speranță remarcabilă puse El înaintea acolora cari nu păzi adevărul? și ce avertisment dădu El acolora, care lepădară adevărul și voia să-L ucidă pentru că spunea adevărul? Ioan 11:25, 26; Mat. 23:29—36.

16^a (a) Ce fapt dovedește promisiunea celor „Patru Liberi” a naștinilor? Luca 21:26, 27. (b) Ce fapte desmințeste susținerea „creștinătății” de a fi creștină? Isa. 5:7, 8; 60:2; 1 Tim. 4:1—3; Apoc. 3:17; 17:4, 5.

17^a (a) Starea îngrijorătoare a „creștinătății” o condamnă ea luând parte la ce? Ier. 2:13, 21; 3:9; Osea 4:6. (b) Cum este descrisă în profecție situația ei prezentă? 2 Tim. 3:1—5.

17^a Care este trebuința cea mai presantă a tuturor oamenilor cari doresc viață și libertate? Ps. 43:3; Ioan 6:33, 67, 68.

17^a (a) Ce pret avea Iesus de plătit pentru ținerea la cuvântul pe care L-a predicat? Isa. 58:3, 7, 9; Ps. 59:7—9, 20, 21; Mat. 27:28—36. (b) Ca ce fel de om muri Iesus, și pentru ce? Mat. 27:28—36; 28:11—15; 28:34—36; 28:38—44; Isa. 53:4—6, 8, 10; Prov. 27:11.

18^a (a) Pentru ce nu putem noi să ne întorcem la religie pentru a căuta pentru adevărul care ne face liberi? Col. 2:2; 1 Pet. 1:18. (b) Pentru ce erau surzinași oamenii de învățatură lui Iesus? Isa. 50:4.

18^a Care era lucrul lui Iesus și adevărul? Ps. 119:106, 160; 2 Tim. 3:15—17.

18^a Prin urmare, la ce trebuie să ne întorcem, dacă dorim să continuăm cu urmasii ai lui Iesus și să cunoaștem adevărul care ne va face liberi și ne va da viață eternă? Prov. 8:20, 23; Mat. 4:4; Ioan 5:39.

19^a Pe ce pret să „cumpere” cineva adevărul și cum trebuie să se lăcească? Fapte 17:14; Prov. 2:1—5; 10:13; Mat. 7:7; Ps. 35:9, 14.

19^a (a) Pentru ce a fost publicată secretă carte și ce metodă folosește ea în acest scop? Isa. 55:1—3; 3:20; 34:16. (b) Cu ce gânduri începe ea și pentru ce? Prov. 9:10; Ioan 17:3; Osea 10:8.

CAPITOLUL II

„Un Dumnezeu al adevărului”

21^a asupra cărui mare adevăr sunt de acord traducătorii catolici, iudaici și protestanți ale Bibliei, în cuvintele lui de deschidere? Gen. 1:1.

21^a (a) Ca fel de persoane ridică întrebarea: „Există un Dumnezeu?” Ps. 14:1; 10:4, originală. (b) Ce regală de acțiune marcbază lămurit contrastul dintre nebuni și înțelepți? Mat. 1:24—26; Dan. 12:10; Prov. 16:22.

22^a (a) Pentru ce este declarată de deschiderea dela Genesa adevărată? Deut. 32:4; Ier. 6:18; Tit. 1:2; 2 Tim. 2:19. (b) Care este înțelesul declarației de deschidere: „Un Dumnezeu Dumnezeu?” Isa. 45:12, 18, 40:25; Apoc. 10:6.

22^a (a) Pentru ce este cu neputință omului omul să pătrundă în secretele existenței Marelui Creator? Ier. 51:15; Rom. 11:33, 34; 9:20, 21; 1 Cor. 2:9; Ecl. 8:17. (b) Cine e singura Ființă și pentru ce? Ps. 90:2.

22^a Pentru ce nu era Dumnezeu singuratic, înainte de ce începu lucrările Sale creatoare? și pentru ce, atunci, au fost create toate lucrurile? Isa. 40:13, 14; Iov 38:4—7; Ecl. 3:11.

23^a Ce dovedește că doctrine păgâne, că învățul străvechi al căutății în adevăr, este în întregime fals? Iac. 3:16, 17.

23^a Cum alina Cel Atotputernic atențiunea omului pentru supremăția, existența, înțelepciunea, Sale de neputință și asupra atotputerniciei Sale puteri? Ps. 105:5—8; 109:24; 102:1; 95:3—8; 88:1—5; Rom. 13:1—4.

23^a Care este efectul netimpului omului sensibil, care cercetează și meditează asupra lucrurilor puterii divine? Isa. 6:3—5; Ps. 75:1, 9; 10; 97:9—12.

24^a (a) Ce este Cel Atotputernic? (b) Deosebește numele Dumnezeu în multe scripturi în ebraica originală este în numărul plural (Elohim), dovedește aceasta că Dumnezeu este o trinitate de persoane? 1 Tim. 2:5; Marcu 12:29; 1 Cor. 8:4; Ier. 8:16.

25^a (a) Referindu-se la Iehova, pentru ce introducându-l în forma de plural a substantivului ebraic Eloah? (b) Pentru ce este Eloah, fiind plural, înseamnă de un nume singular și un verb singular, când se referă la Cel Atotputernic? 1 Cor. 8:6, 8.

25^a Sub ce nume și cu ce acțiune se descoperă Dumnezeu (Eloah) pe Sine servului Său Moise cu veacuri înainte? Iac. 29:27, 30; Fapte 7:30—34.

26^a Cui dovedește rostirea marelui borcan și feștii că doctrine „păgâne” este în întregime nevădită? Mat. 23:36—38; Ecl. 4:4—6; Mat. 2:10.

27^a (a) Ce vază și Domnul în mod hotărât a fi numele Său, și când și descoperi El prima dată? (b) De câte ori apare numele Său în Biblie și cum a fost ascuns acest fapt? Ps. 38:18; Ex. 6:3; Isa. 42:2; 28:4; Ps. 68:4.

22^a Prin ce alt mijloc se descoperă Domnul pe Sine lui

Abram și pentruce? Gen. 22:11; 44:8. 4; Ps. 81:1.

28¹ Pentruce nu era înțeles numele lui Iehova până pe vremea lui Moise? și ce este înțelesul numelui Iehova? Ps. 138:2; Ez. 1:9; 8:11.

28² Cât timp a fost numele lui Iehova pus deoparte și pentruce numele Său acum nu poate fi ignorat? Ezech. 39:22, 23; Iecl. 8:16, 17; Ier. 18:21, marginală.

29¹ De ce înscăunatitate este termenul „Iehova Dumnezeu”? 1 Regi 18:24, 28; Ps. 100:3.

29² (a) Ce evidențe dă Iehova despre divinitatea Sa? (b) Pozează Iehova natura divină și cum se aplică această expresie la urmași lui Christos Isus? Luc. 1:18; 1 Ioan 3:2; Ioan 3:8, 6; Fapte 13:33.

30¹ Pentruce nu vor fi în stare niciodată aceia de natură umană să vadă pe Atotputernicul Dumnezeu? 1 Cor. 13:10; 1 Tim. 1:17.

30² Cum dovedește apostolul Pavel că nu e necesar a merge în vreun templu religios pentru a te închina lui Dumnezeu? Mat. 6:5, 6; 2 Cor. 3:8; Fapte 17:24—26.

31¹ Ce este închinarea prin înțelegerea închinărilor și pentruce nu poate Dumnezeu să fie adorat prin acestea? 2 Regi 17:35, 36; Ier. 25:9; Lev. 26:1; 1 Cor. 10:14; 1 Ioan 5:21.

31² Ce argument prezintă atât religioșii moderni cât și păgânii din vechime ca o vază pentru închinarea la idoli? și pentruce asemenea argument nu este corect și potrivit? Ps. 90:4, 5; Isa. 41:26, 29; 44:9—11; Ier. 10:1—6.

31³ Ce avertisment inspirat dădu Moise poporului de legământ al lui Dumnezeu, cu privire la închinarea religioasă? Ex. 23:33; 34:12—15; Iosua 23:25.

32¹ Cum arată Iov că, deși Iehova este „un soare și un soare”, asemenea embleme sau alte simboluri nu pot fi adorate ca reprezentând pe Iehova? Gen. 15:1; Mat. 6:2; Ezech. 8:16—18.

33¹ (a) Ce drept dat da Dumnezeu este de cea mai mare importanță pentru toți oamenii în acest timp și pentruce? Isa. 66:22; Ioan 4:23, 24; Apoc. 15:4. (b) Cum poate un om acum „să atingă viața”? Iovus 24:15, Ioan 3:16; 17:8.

33² Deoarece ce era începutul lucrării creștine a lui Dumnezeu o expresie? și ce chestiuni se ridică acum? Ecl. 9:11; Ps. 104:24; Apoc. 15:3; 1 Ioan 3:18—4:2.

CAPITOLUL III

Fii spiritali ai lui Dumnezeu

34¹ (a) Cine cunoaște secretul primei creații a lui Dumnezeu și pentruce? Ps. 25:14; 1 Cor. 2:8, 7, 10. (b) Pentruce nu au fost în stare oamenii lumesci să rezolve acest secret și cum este selectată lumea prin această? Isa. 20:14; 9:16; Ps. 14:1; 1 Cor. 2:14; Ier. 10:14, 15.

34² Pentru care motive este potrivit pentru om să caute a cunoaște a primei creații a lui Dumnezeu? Isa. 45:11; Ps. 37:4.

35¹ (a) De ce calitate sau standard era prima lucrare creatoare a lui Dumnezeu? (b) Ce este adevărat cu privire la toate lucrările lui Iehova, și pentruce ar trebui omul să le studieze? Ps. 145:10; Rom. 1:20; Ps. 148:1—13.

35² Unde este personificată prima creație a lui Dumnezeu ca înțelepciune și pentruce? 1 Cor. 1:30; Col. 2:2, 3.

36¹ Cum era începutul primei creații „singurul Fiu născut al lui Dumnezeu” și „după chipul lui Dumnezeu”, și ce expresiune potrivit înțelegem că El față de Dumnezeu? Ioan 3:16; 1:18; 8:35; 20:17; Evr. 5:1, 8.

36² Pozează acel Fiu atunci nepăzirea, și cum putea El trăi pe veșie? Ioan 6:67; Rom. 2:7; Apoc. 1:18.

37¹ În ce mod urma să activeze acel Fiu ca „Cuvântul lui Dumnezeu” și ce glos Ioan ca era Cuvântul? Apoc. 19:13; Ioan 3:34; 12:40, 50.

37² Cum arată cuvintele din Ioan 1:1—3 că Fiu era Cuvântul avea un început al existenței Sale și nu era un membru al unei „Dumnezeu în trei persoane”? Ioan 17:1; Ps. 68:11; 147:18.

38¹ Cum se vede în evidență impresiunea trinitariană dată versunilor King James (Regele Iacob) la Ioan 1:1—3? și ce declarați traducerea literală „cuvânt cu cuvânt, a textului grecesc, așa după cum este scris în Diaglott?”

38² Cum era și este „Cuvântul” un Dumnezeu și deosebit de Iehova ca Dumnezeu? Isa. 55:4; Ioan 20:31; 1 Pet. 1:3; Evr. 1:8, 9; Luca 24:10.

39¹ Cum arată legem în Psalm 82:6, așa după cum a fost citată de Isus, că cum ar fi nepotrivit z. l. unui un Dumnezeu? și pentruce, așa dar, nu dovedește Isaia 9:8 și Ioan 1:1—3 că El este una cu Iehova în persoană? Evr. 5:6; 1 Cor. 8:5, 6.

39² Ce arată titlul Fiu „singur născut” cu privire la celelalte creații? și cum a devenit Fiu singur născut mai târziu? Evr. 1:10; Ps. 33:6; 1 Ioan 4:2, 3; 2 Ioan 7.

41^a După Efeseni 3:9 și Coloseni 1:15-21, printr-o urme ca Cuvântul să fie cel întâi născut din toată creația și ce înălțimea este însoțit Christos Isus cu privire la subiect? Ps. 104:27.

42^a (a) Ce înseamnă numele „Mihail” și cum se aplică acesta la „singurul-Fiu-născut”? (b) Ce „Mihail”, ce deveni El mai târziu, și ce rang avea El față de celelalte îngeri și ce comandă da? Fapte 3:15; 5:31; Dan. 9:20; Apoc. 2:28-29; Pa. 2:8, 9.

43^a (a) Ce timp erau Tatăl și Fiul singuri împreună, și printr-o război izbucni în existență alți creaturi? Iov. 37:6; 3:62; Ps. 117:11. (b) Cine avea Fiul și Tatăl una și ce procedură El astfel să crească? Iov. 37:22; 5:17.

44^a Cine sunt cherubimii și ce este poziția lor? Ezech. 10:1-22; 1:5; Isa. 37:16.

45^a Cum erau cherubimii reprezentați pe chipul legământului și ce preamțune lui Domnul apă a împiedecă pe Ierusalim de a se lochiuș ascetora? 1 Regi 8:6, 7; 1 Cor. 2:18; 1 Sam. 6:15, 19.

46^a Ce sunt serafimii și ce este funcțiunea sau serviciul lor?

47^a (a) Ce însemnă și ce arată îngeri și ce este un șef număr cinci și? 1 Regi 22:19-21; Gen. 22:11; Ex. 23:29; Ier. 5:22. (b) Cum se compară aceste creaturi cu omul? Eze. 2:6, 7.

48^a (a) Printr-o sunt toate aceste creaturi spirituale ascetate astelor, și cum sunt ei puii lui Dumnezeu? Iud. 2:20; Ps. 89:8, 147-4; 140:3. (b) Ce este creatura a lui adesea în existență de vreme în dușmanii creațiunii? și cine erau „atelele dimineații”? Apoc. 2:28; 22:10.

49^a Ce atare diminea până atunci printr-o creaturile cerești ale lui Dumnezeu?

50^a Ce era anunțământul ceresc al fiilor lui Dumnezeu, ce constituiau ei astfel și ei erau ei ce totii suferi? Apoc. 5:11-14.

CAPITOLUL IV Crearea pământului

47^a (a) Ce crea Dumnezeu omul pentru fiu sau spirituale și omul? Ps. 136:3, 4; Apoc. 4:11. (b) Cău era oficial cu Iehova în aceste lucrări de creație și ce constituiau ei? Creații asociate față de creație? Gen. 1:1b-18; Iuda 1:1-3. Diag. Ps. 148:1, 2, 103:18-21.

47^a (a) Cum și ce se lucruri noi începă Iehova să începe deosebi adămurile țară lui și spațiului după aceea? Ps.

19:1, 2; Iov 28:7, A.R.V. și *Recherchons*; Isa. 42:5. (b) Printr-o și exista așa o confuzie sălbatică în această deavultare creației? Isa. 45:10; Dan. 4:25; Ps. 104:20.

48^a Care sunt unele din corpurile cerești și cum le-au numit oamenii în mod greșit? Ps. 147:4.

49^a (a) Ce privire da quei chestiuni referitoare la pământ, Genesă 1:1 este? Deut. 29:29; Iov 38:53. (b) Ia ce lucrări creatoare pământului se referă capitolele unu din Genesă? Isa. 44:24; Pa. 104:5-25.

50^a Ce este scopul final al lui Dumnezeu cu privire la pământ? și ce efect are cunoștința acestei fapt asupra omului și animal? Isa. 65:1; 60:13; 2 Tim. 1:7.

51^a În ce perioade de timp este împărțită pregătirea pământului și dispunerea lucrurilor pe el pentru locuitorii omului, și ce determinăm noi durata lor? Ex. 20:11; 2 Pet. 3:7, 8; Apoc. 20:4, 5.

52^a (a) Cum poate fi cunoscută durata de seară a creerii pământului? Apoc. 9:7; 2 Sam. 29:2. (b) Cu ce era odănoară stera pământului înălțată? Prov. 9:27-30.

53^a (a) Care este starea originală a pământului și ce este starea actuală hidrografică, meteorologică și atmosferică lui? (b) Datorită forței centrifugale și a puterii atracției pământului, ce sistem de forțare împrejurat pământului și care pământă începează aceasta acum?

54^a (a) Prin ce legi este controlat procesul creșterii al lui Saturn și cum acceptăm noi băștile hoții lui, poziția și mișcările lui? Iov 38:10, 11, 30-32. (b) Printr-o nu se măsoară oamenii înțelega proprie a lui Saturn? Ps. 140:4-6.

55^a (a) Ce a rezultat pentru unele din răcoare pământului original? Iov 38:29, 30, *Recherchons*. (b) Unde a-lăsat gravitatea fiecare brâu și cu ce foloș pentru pământ? Ps. 104:24, 25.

56^a Care era starea și aparența pe pământ, când aceasta era încă formă și gol, și ce forțe se purta atunci pe suprafața apelor? Ps. 24:2, 2.

57^a Ce porunci Dumnezeu să se facă în prima zi și pe-teror? Ps. 104:1, 2; Isa. 45:7.

58^a De ce răcoșă era această lumină și când a fost creat lumina? Ps. 136:7-9, Iov 38:19, 24.

59^a (a) Cum a avut loc împărțirea lumii între Iehova și printr-o de temple și printr-o lumina anului nu pătrunde până la Apela de pe pământ? Iov 36:32, A.R.V. (b) Printr-o nune Creșterul sepa și printr-o dimineații în creațiunea Sa despre ei? Ps. 50:11; Dan. 8:28, 14. *Recherchons*.

60^a (a) Ce a fost începutul stării în ziua a doua, și cum

era aceluși omuși? (b) Era același totuși, atins de către lumina soarelui și pământului? Ps. 19: 1; 150: 1; 104: 12.

53¹ Ce lucrări creatoare execută Dumnezeu la începutul celui de al treilea zi și ce raze dăde El zămislitorilor? Ier. 5: 22.

54¹ Cum era făcut pământul acum productiv prin înțelepciunea de multe feluri a lui Dumnezeu și cum este dovedită că nu exista evoluție de la o formă de viață la alta? Ps. 104: 14; Iov 38: 27.

54² (a) Ce făcu Dumnezeu să apară pe firmament în cea de a patra zi și ce scopuri servenți elii? Ps. 104: 19; Ier. 31: 35. (b) Pentru ce nu putea dărua de acum a celui de a patra zi să însemne că soarele, luna și stelele veniseră în existență pe acea vreme?

55¹ (a) Unde păstrase lumina corpurilor cerești prima dată la scoar pământ, și ce se întâmplase în mod evident în balta pământului? (b) Ce stare era creată asupra pământului prin acțiunea și cu ce efect asupra vegetației? Ps. 104: 5—8.

57¹ Pentru ce nu era văzut stăruind pe pământ conturul soarelui, lunii și stelelor și pentru ce exista strălucirea neobișnuită a lumii?

57² (a) Pentru ce se face referință nouă la *Diluviu* aceluși de Rotherham? Num. 9: 8; Ioan 17: 17; Deut. 4: 2. (b) După această versiune, ce creaturi au fost aduse în existență în cea de a cincea zi? Ps. 8: 8; Apoc. 18: 3.

59¹ (a) Cum dovedește aceluși că sufletul pământului există înainte omului? Iov 12: 3—10. (b) Cui îi este aplicată expresiunea originalului ebraic pentru termenul „suflet viu”, după cum este arătat de către notațiunile marginale, și ce obiective ajută aceluși să fie înțeles?

59² Ce putea să speră pe mai departe cu privire la boala în cea de a cincea zi și care este explicația psihologică a pieririi de viață din „cimitirele de școli”?

60¹ Ce suflete vii au fost aduse în existență prin cuvântul lui Dumnezeu în cea de a șasea și ultima zi de lucru? Ps. 8: 7; 50: 10; Num. 31: 28.

60² (a) Ce urme au rămas astăzi să arate formele vieții animale scoase din existență, și pentru ce nu rămasese pământul lipsit de creaturi animale? (b) Cum era udată suprafața pământului după ultima înmădare din ziua a șasea?

CAPITOLUL V

Suflete umane create.

60³ (a) În timp ce cea de a șasea zi creatoare se apropie de încheiere, ce urma încă să fie creat după chipul lui

Dumnezeu și în ce mod urma să fie aduse în existență Creatura lui? Ps. 62: 11; Deut. 32: 4; Prov. 2: 6, 7; 1 Ioan 4: 18. (b) Cui îi vorbi Dumnezeu atunci ca îndreptător-lucrător? Ioan 5: 17; 8: 28.

60⁴ Ce era mandatul lui Dumnezeu către pripiul om și către femeia lui, și urme erau puse în cea mai plină de răspundere a creației? Ps. 115: 10; Isa. 45: 18.

61¹ Cu ce libertăți fusese favorizată prima pereche umană de către Creator? și prin cât de lungă pregătire? Ps. 104: 14, 15, 24; 145: 15, 16; Ecl. 8: 8.

61² (a) Ce fel de început dăde Dumnezeu omului și ce trebuia omul să facă înainte să procedeze? Ps. 18: 32; 1 Cor. 4: 2. (b) Cum procedă Dumnezeu atunci față de om?

62¹ S'a udit Dumnezeu cu lucrarea Sa și ce înțelesese că El se „odihna” în cea de a șaptea zi? Ier. 40: 11; 55: 11; Ioan 6: 17.

62² Ce darje împărțirea lumii și cum s'ar fi împărțit de odihnă primul om și prima femeie împreună cu Creatorul în cea de a șaptea zi? Gen. 1: 14; Ps. 90: 7—11; Ecl. 8: 15—19; 4: 1—11.

63¹ (a) Cum diferă darjele de sezon despre crearea omului în Genesa capitolele 1 și 2? (b) Cum a fost creat sufletul uman? Gen. 2: 7; 1 Cor. 15: 45, 47; Col. 1: 18.

63² (a) Definiște „sufletul viu”; și cum se compară Adam cu celelalte suflete vii pământului? Num. 31: 28; 1 Cor. 11: 7; Ier. 34: 9. (b) Ce chestiuni ridică moartea animalelor inferioare și unde pot fi găsite răspunsurile? Ioan 17: 17.

64¹ Unde așeză Iehova pe Adam? și pentru ce aduse Dumnezeu animalele și păstrău înaintea lui Adam? Isa. 61: 8; Ezech. 38: 31; 20: 10.

64² Ce se întâmplase cu celelalte „suflete vii” înainte de crearea omului? și ce chestiuni ridică prin urmare cu privire la om? Ps. 49: 12; Ecl. 3: 19; 2 Pet. 2: 12.

65¹ Cum erau desoperite lui Adam, în Eden răspunsurile la întrebările de mai sus? Ps. 78: 50; Prov. 2: 21; 1 Tim. 6: 15, 16.

65² Cum dovedește Genesa 2: 16, 17 că omul perfect este un suflet muritor și ce ar deveni din sufletul său dacă pășitase? Ps. 148: 4; Isa. 1: 15.

65³ Cum se poate spune că o creatură care are viață, are un suflet viu în ea? 1 Sam. 1: 10; 2 Sam. 1: 0 (*neplac*); Iov 14: 22.

66¹ Care este baza vieții umane și animale și poate sufletul să existe aparte de trup? Gen. 4: 8, 10; Deut. 12: 23; Mat. 27: 25.

66² Cum anulează moartea suficientă doctrina religioasă a chinului după moarte și pentru ce ar trebui Dumnezeu un astfel de loc pentru păcătoși? Ps. 23:29; Eccl. 9:5, 10; Ier. 7:31; 19:5.

67¹ În ciuda mortalității suficientă, ce îngrădire arată că Dumnezeu își propunea ca opeii sacralilor să trăiască pe pământ pe vecie? Isa. 25:8; 1 Cor. 15:26; Apoc. 21:3-5.

68¹ Cum a fost prevăzută Adama cu o soră, ce li sa porunci să facă, și de ce a fost deosebită de-a fost descurajată și în ce scop? 1 Tim. 2:13; Deut. 30:16-20.

69² În ce fel de lume trăiau Adam și Eva și pentru ce au era necesar să li se dea o lege a celor zece porunci? Ioan 8:22; Gal. 3:10; 1 Ioan 4:18.

70¹ Ce privilegii și activitate dădea mandatul lui Dumnezeu acestei fericele perechi?

CAPITOLUL VI

Pierderea libertății

71¹ La ce eras Adam și Eva în starea lor perfectă o parte vizibilă, la a cui familie aparținea ei, și prin cine trătă Dumnezeu cu ei? Gen. 1:26-28; 2:10-25.

72² Cui introduse eroarea în grădina Eden și cum ar fi putut Adam și Eva să-i evitate cu succes? Ps. 40:10, 11; 43:9, 4; 1 Ioan 2:21.

73¹ Cine era acela care vorbi în realitate Evei, în Genese 3:1. 2 și ce privire în ea era ridicată chestionare? Apoc. 12:9.

74² (a) Cum și când a fost stabilită legea căzută pe această pământ? (b) Ce fel de lume era ea? Ier. 42:5; Deut. 32:4.

75¹ La ce poziție încercă Lucifer să se ridice pe sine și, în consecință, ce plângere a rostit profetul Ezechiel asupra lui? Ezech. 31:8-10, 18.

76² (a) Pentru ce a căzut Lucifer în țara poeziei și prin ce procedură față de om își propuse el să-și satisfacă pofta sa? (b) Cum deșerta profetul Isaia ambiția sa și pădura sa, în urmă? Prov. 18:18; Luce 10:18.

77¹ În ce poziție personală îl puse rebeliunea sa de Lucifer, în ce privește libertatea, și care va fi răsplata pentru această la timpul hotărât? Rom. 8:35; 2 Pet. 2:19; Ps. 145:20.

78² Cum a răspuns Eva la întrebarea șarpeului și ce lipsă suferise ea și Adam sau ar fi silită dacă ar fi observat avertismentul divin? Ps. 34:8; 23:1.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

75¹ (a) Care era prima minciună spusă și ce deveni Luifer prin spunerea ei? (b) Cum a afectat acea minciună numele lui Iehova? 2 Regi 19:22; Prov. 10:18.

76² (a) Pentru ce era declararea societății minciunii la îndăurerea religiei? Deut. 7:16, 25. (b) Pentru ce au practicat Adam și Eva religia până acum? 1 Marcu 7:9-13.

77¹ În conformitate cu titolul traduceri englezești și românești, ce se definește a fi „religia cupată” din Iacob 1:22, 27? 78² În Iacob 1:28, 27, din care sunt derivate cuvintele grecești *thrashkaia* și *threskos*, și, în consecință, cum ar trebui să fie petrivit tradusa aceste verbe?

79¹ (a) Cum este tradus *threskaia* la Colosei 2:18, și pentru ce este cuvântul „religio” la Papee 29:5 o traducere greșită? (b) Unde își are originea cuvântul „religio”, și la ce era el aplicat? Ps. 90:5; Fapte 28:1-6.

80¹ Pe ce primăria păvării șarpeului, cu ce era mișcată inima Evei, și ce aștepta ea să câștige prin adoptarea religiei? 1 Tim. 6:6-10; Prov. 15:18.

81² În ce eras a fost Eva amăgită și pentru ce era ea toate acestea o părtăș la păcat? 1 Cor. 11:3; Ef. 5:22-24.

82² Dacă nu a fost amăgită, cu ce scopuri egoiste participă Adam la păcat și pentru ceo responsabilitate principală pentru intrarea păcatului în lume, cada asupra omului Adam? Num. 30:18-15; Iov 31:33; Osea 6:7, *margină*.

83¹ Cum contrazic cuvintele șarpeului pe acela al lui Dumnezeu și ce doctrine religioase sunt bazate pe această contradicție? Isa. 54:19; 1 Sam. 28:8-19; Ier. 7:37.

CAPITOLUL VII

Eliberarea promisi

81¹ (a) Ce perspectivă plină de bucurie făcuse pusă înaintea perechi perfectă și sub ce condiții urma să fie acceptată această? Gen. 1:26-28. (b) Cine compunea cerberă drept pește om și femeie în Eden? Ezech. 28:13-15.

82² Ce autoriza mandatul pe Adam, și pe Eva să facă și ce-și putea de gând Lucifer să facă, când miniparalele pușchităși prin această perechi de oameni? Deut. 28:4, 11; Ps. 127:3; Prov. 20:7; Isa. 14:18, 14.

83² (a) Ce aștepta în legătura cu mandatul trebură să treasale de bucurie pe perechi perfectă, și pentru ce făcuse plântă în trupurile lor putarea de reproducere? (b) Pentru ce implinirea mandatului nu ar fi dus la dreptăți eguiste și ce ar fi fost rezultatul lui final? Ps. 145:9, 10, 13, 16.

82¹ (a) Cum va înfrânge în cele din urmă Patrușorul întreg păcătosul? Isa. 45:16; Ezech. 47:22. (b) Când va fi mandatul divin împlinit la dreptate? Isa. 55:10, 11; 40:11; Mal. 19:26.
83¹ În ce privește mandatul, ce prioseală Adam și Eva, după ce mâncară din fructul oprit, și cum arătară ei aceasta? Gen. 3:22-25.

84¹ Pentru ce refuză Lucifer să-și întredubuleze puterea sa a murții împotriva peneții de oameni păcătoase, și cu ce idei de scapărare în cazul când Dumnezeu ar coborî pe Adam și pe Eva la „pmut vieții”? Mal. 3:8; Eze. 2:14; 5:17, 18; Neam. 29:18.

84² (a) Prin cine și după ce eveniment își făcu Dumnezeu de cunoscut lui Adam și Evei prezența Sa în grădina? Isa. 53:9; 2 Sam. 5:24. (b) Eva neocăută pentru îndurarea sa să fie vizibilă pentru ei și să fie în judecată? și ce arată aceasta în ce privește judecata finală a națiunilor? Mat. 25:31-46; 2 Tes. 1:7-10.

84³ Pentru ce strigă Dumnezeu pe Adam și pe Eva din ascunzătoarea lor, și către ara una din marile libertăți, pe care o pierduse unul acum? Num. 3:15; 2 Tim. 3:7.

85¹ Ce răspuns în legătură cu femeia didu Adam la încercarea lui Dumnezeu, și peșterii țării aceasta asmeșea unui reptor aruncat asupra lui Iehova Dumnezeu? Iac. 1:13-15.

85² Cum scormonă Dumnezeu ascunzătoarea până în fundul ei: ce are El să stabilească în ce privește rebeliunea, și ce descoperi El până la cele din urmă? Ezech. 28:14; Ioan 8:44; 1 Ioan 3:8.

85³ Ce spune Iehova către șarpe, și cui erau adresate în realitate cuvintele Sale? Ezech. 20:3, 8.

86¹ Ce chestiuni de discuție și provocare trează Iehova în aceste cuvinte ale blestemului, și ce însemnau ele? Ps. 47:7; 75:7; 72:4; 83:13; Isa. 45:25.

86² La cine au art aplicare cuvântul femeie aci, și ce dezbateri Dumnezeu în realitate prin acest termen? Isa. 54:1, 13; Gal. 4:28, 27; Apoc. 12:13, 17.

86³ (a) Pentru ce poate fi șiflat teroscal femeie la organizația lui Dumnezeu? Apoc. 21:8, 9, 10. (b) Ce se înțelege în realitate când simbolică curte a Apocăliptului vorbește de o femeie în ceruri? și între cine, prin amara, este pusă după aceea?

87¹ (a) Ce era prezin de Iehova în vorbirea Sa către Șarpele cel vechiu cu privire la „sămanta ta”? (b) Prin ce o simbolizată organizația Diabolului și care urma să fie

oalea ei de mătase? Isa. 14:4, 12; Apoc. 17:4-5, 11; 12:9-12.

87² Cine va câștiga în conflict și în ce scop s'a făcut o încercare în traducerea Vechiului Testamentului Douay a cuvintelor lui Dumnezeu raportate pe?

88¹ Ce zice nota marginală cu privire la traducerea de mai sus și cu ce nu este ajută în conformitate? (b) De ce gen sunt substantivul și pronumele întrebate aici în textul ovrăle? și cum, atunci, ar trebui citit Genes 3:15? Apoc. 12:5; Pa. 2:6, 8.

88² (a) Ce face astfel de cunoscut prin această declarație Marele Tată al sămânței „femeii”? și, deosebit, ce libertate îi era permisă lui Satan? (b) Ce însemnau limba fixată, până la care Satan și „sămanta” sa ar putea continua să-și creșterea în asemenia pășunilor? Ezech. 21:25-27; Mat. 24:3-7, 20, 25; Pa. 92:7.

88³ (a) Ce este arătat prin vorbirea lui Iehova către necredinciosul Lucifer, sub simbolul șarpei? (b) Pentru ce a deosebit Dumnezeu pe necredinciosul Lucifer, diabolul șarpe, Satan și balaur? și pentru ce nu l-a creșterea Dumnezeu în diabol? Ex. 9:16; Rom. 9:17, 18; Apoc. 12:12, 13, 17.

CAPITOLUL VIII

Mandatul divin suspendat

91¹ (a) Ce căle de peșterea pater Iehova Dumnezeu și în ce privește la mandatul divin la răscăla lui Adam și a Evei? Deac. 22:89; Pa. 104:30. (b) Pentru ce creșterea Dumnezeu dela Adam și Eva privilegiul de a îndeplini mandatul divin, permițându-le totuși să rămână? Hab. 1:18; Iov 14:4; Prov. 17:11; Ps. 107:11; 11:4; Ex. 9:16; Levee; 1 Pet. 1:7.

91² De al cui caz s'a ocupat Iehova mai întâi în Eden, și ce l'a vizit El atunci primulul păcătos timp? Ezech. 28:15; Ioan 16:21.

92¹ Cum învedere civintele lui Iehova la Genes 3:16 a adresat femeii că mandatul divin fusese retras dela Adam și Eva? Gen. 3:12; Isa. 63:23, Hoah.

92² Ce promisiune Dumnezeu prin această încercare femeii, și pentru ce, și ce pierdere a libertății atât pentru ea cât și pentru femeie, a înțeles aceasta? 1 Tim. 2:16, Diagl.; Ps. 51:5; Iac. 1:14, 15; Isa. 26:17.

93¹ Ce judecată a fost promisiunea împotriva omului, și după cum este raportată în Genes 3:17-19, și ce drepturi

pierde și prin această? Rom. 5:12; 8:23; Ecl. 2:22, 23; Isa. 1:18, 20; Prov. 12:23.

93^b In ce mod era blestemat pășitul din afara Edenului și pentru ce era această așa? Gen. 3:29; Dent. 11:20-23; 28:15, 16; Prov. 3:33; 22:6; Ier. 44:22; Isa. 5:6.

93^c In ce ocupațiune și starea a existenței se găsea omul în starea Edenului, și pentru ce? Ecl. 5:16-17; 8:12; Ps. 90:10; 104:29; 148:4; Prov. 13-15; Iov 14:5.

94^a Când se adresa lui Adam, vorbea Dumnezeu trupului sau sufletului și cum sună aceasta dacă sufletul omului este neorganizat? Gen. 2:7; 1 Cor. 15:45; Lev. 7:27; Ps. 23:29; 116:8; 98:19; Iudac. 16:20, *marginală*; Isa. 55:12; Ezech. 13:19.

94^b Unde mergea Adam și Eva când muriră și ce dovedește aceasta în ce privește viitorul sufletului? Iov 21:23-25, 32; Ps. 106:14-16; 6:6; 49:10, 14, 17; 94:3-6, 10-12; 115:17; Ecl. 9:5, 10.

95^a Scrijește Eccl. 12:6, 7 doctrina religioasă cu sufletul omului merge în cer la moarte și ce dovedește cuvintele lui Isus cu privire la această chestiune? 1 Regi 2:2; Fapte 2:29, 34; Prov. 11:7; Sir. 3; Ier. 49:20.

95^b Ce se înțelege prin „spritul” omului, și cum se „înlocuiește” în Dumnezeu care l-a dat? Gen. 7:22, *marginală*; Iov 33:4, *marginală*; 37:1, *marginală*; Ier. 2:26, *marginală*; Ecl. 6:8, A.R.V., *marginală*; Iov 12:10, A.R.V., *marginală*; Ezech. 37:5, 8, A.R.V., *marginală*; Ps. 58:6.

96^a Ce a înțeles Isus când a declarat: „Totuși, în mîinile Tatălui meu încredințez spiritul meu”? 1 Pet. 4:19. *Dirig.*; Fapte 7:59; Ps. 31:4; Marcu 9:31.

96^b (a) Care era judecata rostită împotriva lui Adam și a Evei, și pentru ce urmași lor nu erau peste pășala de a fi răscumpărați? Rom. 5:10, 8:23, Num. 23:19; Ebr. 10:26; Ps. 14:3; Ecl. 7:20; Apoc. 5:9; 1 Cor. 15:45, A.R.V. (b) Ce a însemnat faptul că Dumnezeu le-a făcut haine de piele, spre a-și habărna corpurile lor, dacă aceasta a avut vreo însemnătate? Ebr. 7:10; Gen. 40:25; Ex. 1:5; Fapte 3:80.

97^a Pentru ce a intrat Iehova imediat în vîntura împotriva lui Adam și a Evei scotîndu-i afară din Eden, și ce se dovedește prin aceasta? Ps. 1:8; 5:4; 94:23; 97:32; Ebr. 2:14; Mal. 25:41; Isa. 14:12-15; Ezech. 28:10-19.

97^b (a) Ce făcu Iehova spre a ține pe om în starea grădii Edenului? (b) Ce s'a dovedit prin incapacitatea omului de a se înlocui și a pune mâna pe înlocuirea de piele? Ps. 104:27, 29; 49:7, 1 Tim. 6:15, 16.

98^a Cui timp a trăit Adam, și cum erau justificate măiestritatea, încredințarea și supremația legii lui Dumnezeu față de el în Eden? Isa. 55:11; 14:24, 27; Ef. 2:1, 5; 1 Tim. 5:6; Ps. 90:3, 4; 158:2; 149:7; Prov. 21:30.

98^b In ce starea mori Adam, și ce dovedește aceasta în ce privește răscumpărarea sa? Rom. 8:14; Ebr. 6:4-6; Iov 26:6; Ps. 59:5; Marcu 3:29, A.R.V.

CAPITOLUL IX

Apărătorii libertății

101^a (a) Cui sau la ce erau supuși Adam și Eva în lumea din afara Edenului, și sub ce condițiuni trebuiau să trăiască? 2 Cor. 4:4; Ef. 6:12; Mat. 4:8, 9; Ioan. 12:31; Rom. 8:16. (b) Pentru ce erau pînă la urmă nu era o parte a executării mandatului divin? Gen. 8:17; 5:29; Dent. 11:22, 23; Mal. 3:6. 101^b Cum s'a aplicat judecata lui Iehova și regala naturii asupra lui ce privește nașterea de copii în lumea din afara Edenului și Eva? Gen. 3:16; Isa. 54:8; Ps. 14:2, 3; 51:5.

102^a (a) Cum era posibil pentru Adam să devină tatăl unui mare număr, și cine era cel „dăruit” nașcut? (b) Cum defăina Eva numele lui Iehova, Dumnezeu prin această speranță ca la nașterea primului ei născut? Dent. 18:22; 1 Iov. 3:12; Iuda 11.

102^b In ce mod înțerea religia pe Dumnezeu ca responsabil pentru producerea de milioane de creaturi umane născute de la Cain încoace și ce sime inventă astfel de acuze și pentru ce? Dent. 32:4, 5.

103^a Pentru ce au vrute să țină Dumnezeu răspunzător pentru populeșor pămîntului din a grădii de oameni bolnavi și muribanzi și pentru ce creaturi își auză și răspundere? Gal. 4:23, 29; Ef. 2:2, 3, 6; Rom. 7:24; Iov 14:5, 8; 1 Regi 12:2; 2 Regi 21:1, 2.

104^a Ce doosebire este între copil de naștere umană o-
bișnuită, asemenea lui Cain, și între aceia care devin copii lui Dumnezeu? Ps. 51:5; Rom. 3:9, 10, 23; 8:12; 1 Ioan. 3:4, 18; 1 Pet. 1:23; Rom. 8:1, 3, 3, 14-16.

104^b (a) Cum era posibil pentru Eva să caute să fiină și tatăl născut ar fi fost pămîntul îngrădit, și cum era arătat această prin numele pe care ea îl dădea? 2 Cor. 11:3; 1 Tim. 2:14; 2 Pet. 3:16. (b) Pentru ce vrea înțeleg a conchide că, după Cain, s'au născut și fiice lui Adam și Evei? Gen. 5:4.

104^c (a) Cine era următorul lui născut Evei, și cum era arătat că ea nu avusese încă speranță pentru el, întrucît

ce pentru Cain? (b) De unde își ia Cain omnia sa și în mod potrivit așa? Gen. 4: 17.

105¹ Cu privire la ce promisiune informă Eve pe Cain, și ce ambiguitate încercă el să-și satisfacă și cu a cui cooperare? Mat. 24: 5, 24; Ps. 50: 20-23.

105² Din ce constau jertfele aduse de Cain și de Abel, și a cui jertfă a fost bine primită de Iehova? Prov. 21: 27; 15: 8, 9.

106¹ Ce calitate desăvârșă Abel înaintea lui Dumnezeu și pentru ce primi Iehova jertfa și închinarea lui? Evg. 11: 1, A.R.V.; 9: 22; Mat. 23: 12; Ioan. 1: 29, 36; 4: 23, 24; Iac. 4: 4.

106² Cum arată Cain peștii că el nu se căia și că el era deosebit de Dumnezeu și pentru ce și pe ce prout în libertății a fost peștii din cele primul mântor al lui Iehova? Gen. 4: 8-11; 1 Ioan. 3: 15; Ps. 10: 4, 8.

107¹ (a) Credințioșii următorului lui Dumnezeu chiar până la moartea sa că o mărturie pentru ceea ce era știe în evidență în chestiunea de Jisusul? (b) Pentru ce scrie asemenea sânge vărsat și de către cine și împotriva cui se va de rășpunsul? Evg. 12: 24; Ps. 9: 18, 19; 94: 21-23; Luca 18: 7, 8.

107² (a) Pentru ce nu a sunat Dumnezeu un executor spre a răzbiia sângele lui Abel împotriva lui Cain? Gen. 4: 9-10; Deut. 32: 35; Rom. 12: 19; Evg. 10: 30. (b) Unde își totareie Cain înșelăciunea sa, și în ce ocupațiuni se distingea urmăriți săi după moarte?

108¹ Cine s'a născut atunci când Adam era în vârstă de 130 de ani și ce arată Scriptura în ce privește arătarea sa în evidență ca unul din Mărcurii lui Iehova? Gen. 5: 7, 8.

108² (a) Ce fapte dovedesc că Enoh nu putea să fie cel dintâi care să cheme numele lui Iehova în adorație? (b) Cum sună traducerea literală a ebraice și textului din Gen. 4: 26, și de ce număra era „cheltuirea numelui Dumnezeu” din zilele lui Enoh înscuș? Mica. 3: 11; Rom. 10: 2, 3; Ezech. 28: 20-23.

109¹ Cine era următorul om după Abel, care urma să primească apărătoarea lui Iehova, și ce s'a întâmplat cu el după 365 de ani? Ps. 147: 11.

109² Ce este însemnătatea numelui lui Enoch și cum se armonizează căruia lui cu această însemnătate? Mica. 6: 9; 2 Pet. 2: 13, 14; Ps. 57: 23.

110¹ Ce însemnătate a fost dată lui Enoch de către Iehova și în execuție însemnătatea, cărei primășilii trebuia să-l facă față? 2 Pet. 2: 9, 10; Mat. 5: 11, 12.

111¹ Pentru ce trei cuvinte Enoch numai scrie timp, în comparație cu ceilalți contemporani ai săi? Ps. 41: 12, 32: 7; Isa. 57: 1, 2.

112¹ Pentru ce acordă Dumnezeu lui Noe o viziune despre noua lume viitoare? Ps. 25: 14; Apoc. 21: 4-6; Luca 8: 61, 62, 69; 1 Cor. 15: 25, 26.

112² Ce s'a tălăles prin faptul că Enoch „a fost mutat” ca să nu vadă moartea? Fapte 10: 30-31; 11: 5; 22: 17, 18; Luca 23: 43; Rom. (carte găz. 316, 103).

112³ (a) Ce este înțeles prin faptul de seamă al Enoch „cu e'a mai găsit” și „peștii etc”? Evg. 11: 13; Deut. 34: 5, 6. (b) Care va fi primul lucru în mintea lui Enoch, când va fi înviat din morți? Ioan. 5: 28, 29; Evg. 11: 16; Apoc. 21: 1.

CAPITOLUL X

Etihazara presbiteră

114¹ Cu ce fel a avut dispoziția neașteptată a lui Enoc asupra omeniilor în general și ce căia urmări ei? Mat. 6: 13; Luca 17: 36, 37.

114² (a) Cine era Lamech, ce însemnătate avea numele său și cum se potrivește această însemnătate cu profetia lui Enoch? Iuda. 14, 15. (b) Ce lucruri învățase Lamech direct de la Adam, de la primul om, și ce speranță dădea necazul lui Lamech? Gen. 3: 14, 15; Rom. 16: 20.

115¹ Ce cuvinte rosti Lamech la nașterea lui Noe, ce se dovediră ale a fi și pe care presbiteră Lamech și Noe în agost păcat? Gen. 3: 17; 8: 20, 21.

115² Ce apăru deodată pe pământ și de unde, și ce însemnătate aparțin unora cu această în ce privește ocaziile? Ps. 3: 4, 6, 110¹ Pentru ce cu arată Dumnezeu pe Noe din ceruri după răscălmul și ce efect ivi răscălmul sa acolo asupra creațiilor spirituale sub el? Ezech. 28: 14, 15; Ex. 9: 16; Luce. 10: 18.

116¹ Ce însemnătate acei îngeri presbiteră, cum și priveau omeniilor mai târziu, și pe porunci Iehova poporului Săm alea cu privire la aceștia? Et. 6: 12, margină.

116² Ce s'a întâmplat cu noii îngeri cari pășălmiră? și care este starea lor astăzi, în timpul judecării? Ecl. 8: 11-13; 2 Pet. 2: 9; Mat. 8: 28, 29; 25: 41.

117¹ Ce făcuse Nophilan-ii când erau pe pământ, cum se potrivea această pomelii lor și ce imprimă făcuse ei asupra oamenilor? Gen. 6: 11.

117² Ce hotărâre lui Iehova cu privire la om atunci pe pământ, și ce L-a făcut pe El să ia această decizie? Ps. 14: 1-3; Gen. 6: 5-7.

118¹ (a) Cine erau „fiii lui Dumnezeu” menționați aici? Ce încercară ei să facă și pentru ce? Iov 38: 7; Prov. 14: 12.

Pentru ce era necesar pasul intrării de către ei, unul din cele două culturi, și să producă ei? Lev. 10:19; 18:23-30; Deut. 22:5, 9-11.

118² Conștientat cu contaminarea societății rase, cum se păstra Noe pe sine cu privire la hrana și ce copii făcea el? Gen. 9:8; Ezech. 14:14, 20.

119¹ Care era starea lui și a pământului pe vremea aceea, depre care extremii lumii preferă să răsună lamentații? Gen. 1:7, 8; 2:5, 8.

119² Cum se poate spune că „pământul era scos din apă și cu spiritul apelor”, și ce cauză creștea starea? Iov. 38:3-11; Ps. 104:5, 6; Prov. 8:27-29.

119³ (a) Ce se întâmplase atunci cu imensa bălă de apă care înfășura întregul pământ, și ce rezultat sigur trebuia să aibă aceasta? (b) Ce lucruri făcea el în jurul pământului, înainte de prăbușirea bolții de apă? 1 Tes. 5:14; Ezech. 9:17-19; 33:7-9.

120¹ (a) Ce avertisment făcuse Iehova să fie dat, și cine a fost alina să-l transmită locuitorilor pământului? Gen. 6:13, 17. (b) Ce instrucțiuni dădea Iehova lui Noe pentru ca să poată scăpa de catastrofa iminentă, și pentru ce erau creștinii săre a executat aceste instrucțiuni? Gen. 2:5, 8; 6:14, 18-22.

121¹ Cum și sub ce împrejurări lui dovedira Noe și fiii săi integritatea și iubirea lui pentru Atotputernicul Dumnezeu, în timpul zidirii corăbii? Ps. 41:12; Prov. 11:8; 20:7.

121² (a) Ce instrucțiuni dădea Iehova, după ce marea corăbie a fost completată? Gen. 7:1, 5, 7-9. (b) Ce este semnificativ în faptul că fiii lui Noe, deși erau căsătoriți, nici unul din ei nu creșteră copii înainte de potop și pentru ce sunt condițiile de existență de atunci de importanță pentru noi astăzi? 2 Pet. 2:9; Tef. 2:1-3; Ier. 16:1-48.

122¹ Când se prăbușea apa potopului asupra pământului și cum putea scăpa? Gen. 7:17-23.

123¹ Cât timp au stat apele potopului asupra pământului, ce le-a făcut să scadă și cum determinăm noi lungimea lunilor și a anului de atunci? Gen. 8:1-12.

124¹ (a) Cât timp a stat în viață Noe și familia sa în barca și ce se întâmplase afară? Gen. 7:11, 23; 8:13, 14. (b) Cum se poate spune că „lumea s-a sfârșit” pe vremea potopului, și ce asigurare măgulitoare de păstrarea lui Noe și a familiei sale iubitilor de adevăr de astăzi? Gen. 9:15-19; Ps. 115:16; Isa. 65:17; 2 Pet. 3:12-14; Ecl. 1:4; Ps. 32:1, 2; 104:5.

CAPITOLUL XI

Socotirea timpului

125¹ Prin ce mijloace șterse Iehova din existență creaturile peleguite de pe pământ în zilele lui Noe, și cum a în- deplinit aceasta curățirea pământului pătat? 2 Pet. 2:5; Ps. 104:38; Ezech. 39:12-16.

125² Cum pute potopul capăt amestecului direct al spiritelor din căzuri în chestiunile omenești, și care era scarta necesității lor „fi spirituali ai lui Dumnezeu” pe acea vreme? Gen. 7:23; 8:1, 2, 4; Ier. 12:7; Isa. 47:6.

125³ Ce organizațiune nouă a forțelor cerești ale lui Satan a devenit necesară din cauza potopului și cum este aceasta simbolizat și descris în profetia biblică? Ecl. 6:12, A.R.V.; Dan. 2:32, 37-39.

126¹ (a) Ce nimici, atunci, potopul și ce rămase? 2 Pet. 3:6; Gen. 6:13, marginal; Ecl. 1:4. (b) Care a fost prima faptă a lui Noe, după ce supraviețuitorii potopului părăsira corabia și pășira pe pământul curățit? 1 Cron. 16:29, 30; Isa. 26:1.

126² (a) Ale cărui cuvinte constituia această tranșacțiune a împlinire în miniatură? (b) Pentru ce blestemase Iehova pământul pe vremea răscoalii în Eden? și, după potop, când numai va judeca Dumnezeu un blestem asupra locuitorilor pământului? Gen. 3:17; Ezech. 14:13-20.

127¹ (a) Pentru ce putea pământul, imediat după potop, să fie numit în mod potrivit un „pământ drept”, și ce erau „căruri drepte” era el în legătură? Gen. 7:1; Ps. 150:6; Prov. 3:22-31. (b) Despre ce erau acele stări profetice, și care mandat divin a fost refuzat cu supraviețuitorii potopului? Isa. 14:7; Apoc. 21:1, 4; Gen. 1:28.

127² (a) În ce sens și când a fost declarat mandatul atunci îndeplinit? Gen. 9:19; 1 Cron. 1:4, 5, 8, 17, 24. (b) Pentru ce nu este Nimrod recunoscut prietenului său șaptezeci de ani cu tatăl său Noe și fiii săi? și ce este arătat prin faptul că nu Noe, ci fiii lui Noe erau famulii? Ps. 1:4-6; Prov. 10:7.

128¹ (a) Ce legământ, încă în putere, încheie Iehova Dumnezeu cu Noe și cu fiii săi? Ce le permitea și ce le interzicea? Ex. 20:13. (b) Cine poate să activeze numai ca reprezentantul lui Dumnezeu la executarea aceluia care calca acel legământ? Ier. 33:15; Ioan 5:27; Fapte 17:31.

128² De ce ar scăpa ei, dacă oamenii ar fi păcatat legământul vecinic, și ce semn vieții al „legământului” pregătit Iehova? Ps. 25:10; Rom. 1:31, 32; Ezech. 1:26. (b) Ce

libertate va aduce adevărul acestui legământ al circubelului pe pământ, atunci când va fi aplicat? Pa. 72:1-8; Isa. 2:2-4.

129¹ Ce texte arată că Iehova a fixat timpul pentru îndeplinirea scopurilor Sale, și că El păstrează timpul cu strictețe în această privință? Ecl. 3:6; Hab. 2:3; Dan. 11:27, 35; Mat. 24:36.

129² (a) Cum arată cuvântul lui Dumnezeu pe „savantii“ de astăzi? Luca 16:15; 1 Tim. 6:20; Isa. 8:20. (b) Care era perioada de timp dela crearea lui Adam până la Potop, și cum este stabilită această cifră din Scripturi? (c) Câți ani au trecut dela începutul popoului până la legământul lui Dumnezeu cu Abraam în Carana, și care este dovada scripturală pentru aceasta?

131¹ (a) Cât timp a trecut dela facerea legământului abrahamic până la legământul legii, apoi dela intrarea Israelitilor în pustie până la trecerea în țara Canaanului, și apoi până la împărțirea țării de către Iosua? Ex. 16:35; Deut. 8:2; Num. 9:21. (b) Cu privire la durata acestei perioade de timp după aceea este Biblia nehotărâtă, și ce a început să se zidească în anul al patrulea al lui Solomon? (Vezi traducerea lui *Rotherham* și *Weymouth* la Fața 13:19, 20).

132¹ (a) Cum s'a furișat Marele Păstrător al timpului, Iehova, de aceea ce umple golul dintre ieșirea israelitilor din Egipt până la începerea lucrării la templu, în decursul domniei lui Solomon? (b) Ce fapt justifică acceptarea cifrei de 480 de ani dată la 1 Regi 6:1 ca corectă, și na rezultatul unei erori de copiere? Ioan 17:17. (c) Care era durata timpului dela legământul abrahamic până la anul 1 L. Chr. și prin ce trepte s'a făcut măsurarea acestei perioade de timp?

134¹ (a) Pe ce dare de seamă scripturală sunt bazate cifrele de mai sus? 2 Cron. 12:13; 13:2; 15:13; 20:31; 21:20; 23:2, 12; 24:1; 25:1; 26:3; 27:1; 28:1; 29:1; 33:1, 21; 34:1; 36:2, 5, 9, 11. (b) Din faptele de mai sus, ce se constată a fi durata de timp dela crearea lui Adam până la sfârșitul anului 1 L. Chr.?

134² Ce perioadă de timp începu după aceea? Luca 2:10, 11.

134³ Cât de lungă e perioada de timp dela crearea lui Adam până la sfârșitul anului 1943 d. Chr.?

135¹ De sfârșitul cărei mari perioade de timp din istoria omenirii, deci, ne apropiem noi, și ce perspective ne stă înainte? Mat. 24:15-21;

CAPITOLUL XII

Dușmanii libertății

136¹ Ce fel de început dăda Iehova omenirii după potop, și sub termenii cărui legământ au fost aduși oamenii? Pa. 29:2-4, 10; 33:18; 2 Pet. 2:5; 3:6; Gen. 9:4-6, 9, 10, 12-17.

136² (a) Pentruce noile stări pământesti după potop nu pusură la o parte proba integrității omului față de Dumnezeu Gen. 3:15; Ex. 9:16; Iov 1:6-12; Zah. 3:1, 2, marginală. (b) După ce vechia Satan și demonii săi, și ce erau ei hotărâți să facă?

137¹ (a) Pentruce există trei ramuri în familia umană, și cum se numesc ele? Gen. 10:32; 1 Cron. 1:4. (b) Din câte feluri de sânge sunt ele, și cum a violat nazismul legământul vechii în această privință? Gen. 9:5, 6; Ex. 20:13. 137² Sub a cui autoritate poate o creatură să umblească pe cel nelegiuit, și cum sunt Israelitii un exemplu despre aceasta? Deut. 7:2; 1 Sam. 15:1-3.

137³ (a) Cât timp a trăit Noe după potop, și ce fel de împlinire tipică a văzut el? Gen. 9:1, 7, 28. (b) Cine a fost primul fiu al lui Sem, și ce arăta mamele său? Gen. 4:16, 17; 1 Cron. 1:17, 24.

138¹ (a) Ce incident din viața lui Noe folosi Diavolul spre a defăima pe un martor credincios? (b) În ce mod se deosebi conduita lui Sem și a lui Iafet de cea a lui Ham, și pentruce era aceasta potrivită? Ex. 20:12; Isa. 58:7; Rom. 14:4.

139¹ (a) Asupra cui aduse oala de acțiune a lui Ham un blestem, și cum s'a manifestat acesta mai târziu? Gen. 10:15-19; Deut. 27:16; Iosua 9:23; 1 Regi 9:20; 21. (b) Pentruce nu există nicio bază pentru pretențiunea religioasă că pila neagră a populației africane se datorește aceluia blestem? Ier. 13:23.

139² Cum s'a dovedit a fi adevărată binecuvântarea a lui Dumnezeu asupra lui Sem și Iafet prin evenimentele de mai târziu, și ce îndreptar era dat astfel în ce privește Sămânța promisă? Luca 3:23, 36; Gen. 12:3; 22:18; Ef. 2:13, 14; 3:6.

140¹ Pentruce era grăbit Satan să observe direcția scopului lui Dumnezeu, și prin ce mijloace lui propuse el să se opună acestuia? Ex. 23:33; Iud. 2:3.

140² (a) Cine era Nimrod, și pentruce scop era el pus în fațete? 1 Cron. 1:10; Rom. 1:25. (b) Ce regulă recunoștea Noe, și cum o arăta el pe aceasta? Isa. 33:22, marginală; Gen. 6:9; 7:1, 5.

- 141¹ Ce legământ disprețuia Nimrod, și cum era el un puternic vânător „înaintea lui Iehova”? Isa. 24:5.
- 141² Pentru ce nu primeau oamenii libertate prin temeră și urmarea lui Nimrod, și drept cine-l scoteau și a fi atât înalate cât și după moarte? 2 Pet. 2:13, 19.
- 142¹ (a) Ce fel de domnie întemeie Nimrod și cum? Isa. 14:4-6; Ezech. 21:21. (b) Ce libertate de închinare era acordată în domeniul lui Nimrod, cine rămase liber și cum? Dan. 11:36-39.
- 142² Câte limbi se vorbeau, cum înțelegeau oamenii lumesti să tragă folosese din aceasta și pestruce?
- 143¹ Ce fel de guvern a fost propus, prin mijloacele acestor cetăți, pentru întreg pământul, și ce scop urma să servească țara? Isa. 47:1, 12-14; Apoc. 17:4, 5, 13.
- 144¹ Ce deveni din nou necesar pentru Iehova Dumnezeu ca să facă, și cum „eobori” El ca să vadă cetatea și apoi să spună unitatea lor? Ezech. 20:9.
- 144² Pentru ce era numită cetatea, după aceea „Babel”? ce manifestă Iehova acolo, și pestruce nu erau Noe și Sem atunci de această seziune? Ps. 35:4, 26; 59:11; 109:20; Isa. 45:16.
- 145¹ Pentru ce să cercetăm cu grijă îndemnul Bibliei acum? 1 Cor. 10:11; Rom. 15:4; 2 Tim. 3:15, 16.

CAPITOLUL XIII

Legământul pentru libertate

- 145¹ (a) Ce constituie *legământul* lui Dumnezeu? Ef. 3:11; Deut. 7:9; Dan. 9:4. (b) Ce este un legământ unilateral, și ce condițiuni se cer acestui fel de legământ? Ps. 25:14; Isa. 54:10.
- 146¹ (a) Cu cine a fost făcut legământul în Edea, și de cine depindea el? Gen. 3:15; Isa. 55:11; Rom. 16:20. (b) Ce asigurare avem noi când Dumnezeu face un legământ? Evr. 6:17, 18; Ier. 4:28; Iov 23:13, 14.
- 147¹ (a) Când a dat Iehova mai multă lămurire cu privire la „Sămânța” promisă, și prin ce mijloc? Neem. 9:7, 8. (b) Care era linia urmașilor lui Abraam de la Noe, și local său de naștere, și ce însemnă numele său? 1 Cron. 1:24-27.
- 147² (a) Cum a învățat Abraam despre eliberarea printru „Sămânța”, și care din calitățile sale îi plăcea lui Dumnezeu? Evr. 11:6, 8, 9; Rom. 4:13, 20. (b) Ce poruncă dădu Dumnezeu atunci lui Abraam?
- 148¹ Ce promisiune renăscabilă făcu Iehova lui Abraam

- pe când era încă în Mesopotamia? Gen. 13:13; Mica 7:20; Fapte 3:25.
- 148² (a) Prin ce canal urmau să vină binecuvântările la toate familiile pământului, și ce arată că binecuvântarea nu va fi în mod automat? Gen. 28:24; Deut. 28:2, 15. (b) Pentru ce și la ce a fost schimbat numele lui Abraam? Gen. 17:5 *marginală*; Rom. 4:17.
- 149¹ (a) Despre cine și în ce privință era Abraam un tip sau o lecană, și al cui nume urma să fie mare? 1 Cor. 10:11; Rom. 15:4; Mal. 1:11; Ezech. 36:22; Ps. 106:8. (b) Pentru ce a fost schimbat numele soției lui Abraam? Gen. 17:15, 16, *marginală*; Gal. 4:22, 23, 26-28, 31.
- 149² Care era factorul decisiv care l-a adus pe Abraam în legământ cu Dumnezeu, și cum este numit acest fel de legământ? Rom. 1:17; 4:3; Gen. 15:6, 18; Neem. 9:7, 8; Isa. 2:22, 26.
- 149³ Cum și pestruce încerca Diavolul să păteze pe soția lui Abraam, Sara? Gen. 12:14-20; Ps. 105:14. (b) Ce cale urma Abraam în timp ce era în țară străină? Gen. 13:12, 13; 14:22-24.
- 150¹ Ce este demn de observat cu privire la Regele Melchisedec, și cari împrejurări îl conduseră la întâlnirea sa cu Abraam? Gen. 14:11-20.
- 151¹ Ce făcu și ce zise Melchisedec cu ocazia acestei întâlniri, și ce făcu Abraam în schimb? Evr. 7:6, 9, 10.
- 151² (a) Despre ce era această întâmplare profetică? Evr. 6:6, 10. (b) Ce oportunitate ne dă aceasta, așa după cum este expusă în Evr. 6 și 7 cu privire la Melchisedec? Isa. 32:1. (c) Ce însemnă numele „Melchisedec” și „Rege al Salmunim”? Zab. 6:13; Isa. 9:6.
- 152¹ (a) Sub ce împrejurări încercătoare de credință s'a născut Isaac, și pestruce se zice că era „născut după spirit”? Evr. 11:11, 12; Gen. 17:17, 19; 18:10-12; 21:1-3. (b) Cum încercase Diavolul să păteze „Sămânța”? Gen. 20:2-16.
- 152² În relațiile familiare dintre Abraam, Sara și Isaac, ce promăbrieste fiicare din ei? Isa. 54:1, 5; Gal. 4:26-28.
- 153¹ (a) Care era instrucțiunea de timpuriu a lui Isaac? Deut. 6:6, 7; 11:19, 21; 4:9; 32:46; Prov. 22:6; Ecl. 6:4; Ps. 78:4; Isa. 39:19; Inel 1:3. (b) Cum a fost adusă marea probă asupra lui Abraam și asupra fiului său, Isaac și în ce scop? Gen. 22:1-6; 1 Ioan 4:9; Rom. 3:32.
- 153² (a) Cum urma să fie adusă jertfa, și care era atitudinea lui Isaac față de aceasta? Gen. 22:7-9; Ioan 10:17. (b) Ce acziune finală a lui Abraam dovedii credința sa, și

care a fost iagrijirea lui Dumnezeu pentru a completa jertfa? Evr. 11:17-19; Gen. 22:10-14, *marginală*.

153¹ (a) Ce asigurare dădu atunci Ingerul lui Iehova lui Abraam, pentru a completa declarația legământului? Gen. 26:3-5. (b) Ce arată această exprimare în ce privește libertatea și „sămânța” promisă? Gal. 3:7-9, 26-29; 4:29; Luca 1:73, 74.

153² Ce condițiune este pusă înainte în traducerea Rotherham pentru primirea binecuvântării, „Astfel, toate națiunile pământului se vor binecuvânta în sămânța ta”? Ioan 3:36.

153³ Ce preumbrește în mod corect drama lui Abraam și a lui Isaac pe Muntele Moria? Evr. 1:2, 3; 5:5-10.

CAPITOLUL XIV

Dreptul de întâia naștere a libertății

157¹ Prin cine și cum s'a hotărât ce dreptul de întâia naștere pentru promisiunea făcută lui Abraam să fie dat celui în drept? 1 Pet. 1:21; Mat. 22:32; Luca 1:70-74; Evr. 6:13, 14.

157² Postruoc rămăsese Isaac singur până acum, și prin ce procedură ajunse serval casei la casa miressei în perspectivă? Gen. 24:1-32.

158¹ Cum arăta rădăle lui Abraam că el pricepera voința Domnului; cum se întâlniră Rebeca și Isaac, și postruoc nici un preot n'a celebrat ceremonia căsătoriei? Gen. 24:33-65; Ioan 3:29.

158² Ce arată pe mai departe faptul, în ce privește „sămânța”, că Isaac și-a luat o soție, pe cine preumbrește fiicare și ce preumbrește unirea lor? Gen. 26:4; 1 Cor. 12:12-14; Apoc. 19:7; 21:9.

159¹ Ce dovedește că Christos Isus este „Sămânța”, și cum sunt asociați Săi făcând o parte a Sămânței? Rom. 8:14-17; Fapte 26:18; Gal. 4:5-7.

159² (a) Pentruoc nu era declarat în legământul abrahamic numărul asociaților lui Christos Isus, Sămânța, și etod a fost acesta descoperit? (b) Ce dovadă există în ce privește pe cine preumbrește într'adevăr Isaac și mama sa? Isa. 54:13; Ioan 6:43; 1 Ioan 3:1-3.

160¹ În ce privește urmasul soției lui Isaac, cum arată Dumnezeu că El știa înainte și predestinase pe acela pe care El va folosi în legătură cu legământul Său? și cine s'a opus deciziei lui Dumnezeu? Rom. 8:29-30; Ef. 1:5, 11; Fapte 2:23; 1 Pet. 1:2.

161¹ Cum se deosebea calea lui Esau de cea a lui Iacob,

cum arăta Esau dispreț pentru legământul lui Dumnezeu, și prin care două lucruri luă apel în posesiune dreptul de întâia naștere? Evr. 12:16; 11:8, 9; Isa. 41:8.

161² Cum încerca Esau, în cele din urmă, să despoșeze pe Iacob de binecuvântarea dreptului de întâia naștere, dar cum și în conformitate cu a cui voință a fost aceasta acordată celui în drept? Gen. 27:1-29; Isa. 40:9-11.

163¹ Cum încerca Esau să-și pună în aplicare planurile sale, și cum se arată el pe mai departe ca nedemn pentru binecuvântare? Gen. 27:30-41; 26:34, 35; 28:6-9; Deut. 7:1-3.

163² Ce instrui Rebeca atunci pe Iacob să facă, și ce aflat și binecuvântare îi acordă Isaac? Gen. 28:1-5.

163³ Ce vis avu Iacob pe drum, ce arăta el, cum numi Iacob locul acela și ce jură el? Gen. 35:1-7, 15; Evr. 1:14.

164¹ (a) Cum ajunse Iacob totuși și bogat în Siria? Gen. 31:41. (b) Cari erau împrejurările, înainte de întâlnirea sa cu Esau, sub cari numele lui Iacob a fost schimbat, și pentruce această schimbare? Gen. 32:22-29; Osea 12:3-5.

165¹ Cum își îndeplini Iacob jurământul său făcut în Bethel, și ce întâmplări avură loc cu ocazia vizitei sale de duoceri și întoarcere dela Bethel? Gen. 28:20, 21; 35:6-20, 27, 28.

165² Cum sună versiunile lui King James, Douay și Rotherham, în comparație, în ce privește Genesa 35:29, cu privire la moartea lui Isaac? Gen. 25:3, trei versiuni.

165³ Ce doctrină falsă a religiei desaproabă această comparație? și ce i se întâmplă lui Isaac după moartea? Ps. 39:48; 115:17; Ecl. 9:5, 10; Ioan 3:13.

166¹ Ce intenționa Esau și urmașii lui, dar cum continuă Iacob să urmeze pe calea lui Abraam și a lui Isaac? Gen. 36:6-9, 15, 31, 40.

166² În conformitate cu darea de seamă despre aprobare la Evrei 11, pentruoc nu-l este rusinat lui Dumnezeu să se numească Dumnezeu lui Abraam, Dumnezeu lui Isaac și Dumnezeu lui Iacob, și ce a pregătit El pentru ei? 2 Cor. 5:7; 1 Ioan 2:15; Evr. 10:38, 39.

167¹ Ce este „ceta/ea” pe care Dumnezeu o pregătise pentru ei, și printruoc cine sunt ei înșirași pentru credința și faptele lor? Mat. 3:11; Ps. 45:16; Isa. 32:1; 1 Pet. 1:7-9.

CAPITOLUL XV

O națiune liberă născută

168¹ Ce descoperă un nume așezat asupra unei creaturi de către Dumnezeu? și ce este arătat prin schimbarea numelui lui Iacob? Gen. 17:5, 15, 16, *marginală*.

165¹ Din ce urma să fie liberă națiunea lui Israel, ce fel de guvernare să aibe și ce era precumbrat prin aceasta? Ex. 3:7, 8; Deut. 28:13; 1 Cron. 29:23; Ps. 119:45; 1 Pet. 2:9, 16.

166¹ Cum căuta Satan Diavolul să combată eșecul guvernului lui Dumnezeu prin cei zece frați vitregi ai lui Iosif? Gen. 37:3-11, 18-20, 24, 28, 36; Fapto 7:9.

167¹ Cum urmări răzvrătirea Diavolului pe mai departe pe Iosif în Egipt, și la ce poziție la timp albirii a fost el înălțat, în căle din urmă, pentru încredințarea sa față de Dumnezeu? Gen. 39:7-29; 41:14-16, 25-32, 38-53; Ps. 105:16-22; Fapto 7:9-11.

168¹ (a) Datorită foamei, cum a fost Iosif din nou reunit cu tatăl său și cu frații săi în Egipt? Ps. 105:23; Fapto 7:11-15. (b) Ce îngrijire făcu Iosif pentru frații săi, pentru tatăl său și pentru casele lor pentru restul de timp ce mai rămăsesse din foame? și cum administră el afacerile spre binele Egiptenilor?

170¹ Pentruce a fost făcută această dramă profetică și darea de seamă despre ea păstrată până astăzi? și până la lucrarea cărui lucru de către Mărele decât Iosif toate planurile prezente de după război pentru libertate se vor dovedi zadarnice? Rom. 15:4; 1 Cor. 10:11; Ps. 94:12-14; 146:3-5; Isa. 65:13, 14; Ier. 17:5-8.

171¹ Ce a făcut Israel (Iacob) sub conducerea lui Dumnezeu și ce unealtă a Sa față de fiii săi uniate de a muri? Gen. 47:28; 49:1-33; Amos 3:7; Evr. 11:21.

171² Cum acționa Israel sub instrucțiune prin care semnatul va veni domitoriul promis al Guvernului teocratic? și despre ce este semnificativ numele semiofior lui Israel? Ps. 60:7; 1 Cron. 5:2; 28:4.

172¹ Care era starea în ce privește libertatea copiilor lui Israel înainte de moartea lui Iosif? și cum schimbase Diavolul stările pe vremea când se născu Moise? Gen. 47:11, 12, 27; Ex. 1:7; Deut. 26:5; Ex. 1:8-14, 16; 2:1, 2; 6:16, 18, 20.

172² Cum a ajuns copilul evreu Moise să fie crescut în curtea lui Faraon? și cum s'a întâmplat că el a fost obligat să se ocupe cu păstoritul în Arabia? Ex. 2:3-22; Fapto 7:17, 30; Evr. 11:23-27.

173¹ (a) La ce timp hotărât și cu ce miracol alese Iehova pe Moise ca unealtă a Sa pentru eliberarea lui Israel? Gen. 15:13, 14; Ex. 2:23-25; 3:1-13; Fapto 7:30-33. (b) Cu ce descoperire a sunetului Său trimise Iehova pe Moise în misiunea sa divină? Ex. 6:2-8.

174¹ (a) Înaintea cui apăru Moise mai întâi, și ce primire avu el la Faraon, și cu ce consecință pentru Egipt? Ex. 4:27-31; Ps. 105:26-35. (b) După cum declarase lui Faraon, pentruce permise Dumnezeu Diavolului să rămână până astăzi? Iov 1:6-12; 2:1-7; Rom. 9:17.

174² (a) Care era cea de a zecea plagă peste Egipt, și cum scăpaseră Israelii de ea? Ex. 12:9-13; Evr. 11:20. (b) În ce relațiune cu Iehova aduse stropirea cu sângele mielului de Paște pe națiunea lui Israel? și despre ce era aceasta un tip sau un simbol? Ex. 24:8; Ier. 31:31-34; Mat. 26:27, 28; Marca 14:23, 24.

175¹ (a) Cum eliberă Iehova pe Israelii din Egipt și de armatele urmăriitoare ale lui Faraon? Ex. 12:20-33; 13:21, 22; 14:21-30; Evr. 11:29. (b) În mijlocul cărui studiu de biruință conduse Moise atunci pe Israelii? și sub ce obligațiune era națiunea acum?

176¹ Cum erau Israelii aprovizionăți în mod miraculos cu pâine, și în legătură cu aceasta care zi a fost observată ca deosebită? Ex. 16:15-25; 31:13-17; Ezech. 20:12.

177¹ (a) Când ajunseră Israelii în Muntele Horeb sau Sinai, ce zise Iehova către națiunea nou născută, și ce răspunsu ea? Ex. 19:8. (b) Care este esența celor zece porunci pe cari Iehova le declară lui Moise, pe Muntele Sinai? Ex. 20:1-17.

177² (a) Cum a fost inaugurat legământul legii față de Israelii? Ex. 24:3-8; Evr. 9:18-20. (b) Ce instrucțiuni pe mai departe dădu Iehova lui Moise pe Munte? Ex. 25:8; 29:1, 41; Iov. 16:29, 30.

178¹ (a) Ce stare găsi Moise când veni jos de pe Munte? și ce era acțiunea sa, și cine răspunsu pentru aceasta? Ex. 32:1-8, 19, 26-28. (b) Pentruce se mișcă Moise din nou pe Munte? și ce era el obligat să facă după coborrea sa și pentruce? Ex. 32:90; 34:20-35; 2 Cor. 3:7, 13.

178² (a) Când a fost instalat tabernacolul de închinare, și cine erau instalați în serviciu acolo? Ex. 40:12-13, 31-33. (b) Pentruce este necesar pentru creștinii astăzi să studieze și să asculte aceste lucruri scrise mai demult? Ioin 5:39, 46; Rom. 15:4; 1 Cor. 10:11; 2 Tim. 3:16, 17; Ps. 119:105.

CAPITOLUL XVI

Formarea cărții libertății

179¹ După înfrângerea Amalechitilor, ce poruncă arată autoritatea divină în ce privește scrierea Cărții Libertății și pă-

trarea acestuia? Deut. 25:17-19; Mat. 4:4; Ioan 5:16, 29, 43, 47.

177² Ce porneală pe mai departe dădu Iehova lui Moise în ce privește scrierea unei cărți de seamă? Ex. 24:4; Deut. 17:18-20; 31:19, 24, 24-26.

178² Pentru ce timp particular era scrisă această carte de seamă, pentru cine și pentru ce scop? Hab. 2:2, 3; Ps. 102:18; Rom. 2:23, 24; 1 Pet. 1:10-12.

179² (a) Cum diferă semnarea acestei cărți a libertății de aceea a altor cărți? 2 Pet. 1:20, 21. (b) Căi i s-a dat cinstea în a începe scrierea și dare de seamă? Luca 24:27; Ioan 1:45.

180² Pentru ce lăsa Dumnezeu ca educația în cavatul Său să fie asupra tradiției, și pentru ce era necesar ca El să păstreze darea de seamă scrisă? Mat. 5:18, 19; 24:35; Ier. 30:23-32; 1 Pet. 1:23; Prov. 2:7, 8.

181² Unde se face prima dată mențiune în Biblie despre o carte, și cum era transmisă în mod evident dările de seamă până la Moise?

182² Datorită neprecizării vârstii patriarhilor, cum a putut fi transmisă tradiția orală regele dala Adam până la Moise? — Vezi harta cărții la pagina 131.

183² Ce dovadă există prin Iuda că Iehova a trimis puterea Sa nevăzută ca să ajute slaba memorie a omului în legătură cu păstrarea dărilor de seamă corecte? 2 Sam. 23:2; Ioan 17:14, 14, 15, 17, 18.

184² (a) Când începe tradiția orală, și cum era atârnată informația transmisă mai departe? 3 Tim. 3:15-17. (b) Cine făcu prima dare de seamă scrisă a legii lui Dumnezeu, și în ce limbă?

185² (a) Cine scrisese prima cinci cărți ale Bibliei, și cum se numeau ele? Ioan 5:32, 47; Neem. 8:1-3. (b) Pe cine alegeva Iehova Dumnezeu, în conformitate cu darea de seamă, mai ales să scrie, și ce dovadă scrisă avem noi despre existența diferitelor cărți ale Bibliei?

186² (a) Cine erau scriitorii? și când își făcuseră ei apariția? (b) Când și pentru ce a fost necesar de o mărîtă copie a Scripturilor, și ce dovedește că canonul biblic era complet pe vremea lui Iuda? Luca 24:34-35; Ioan 5:39.

187² (a) Ce se înțelege prin Scripturile canonice? (b) Ce sunt Apocrifile? (c) Pentru ce nu este potrivit a despărți Biblia într-un Testament Vechiu și într-un Testament Nou?

188² La ce orare religioasă a dus despărțirea Bibliei în Vechiul și Noul Testament? 2 Tim. 3:15-17; Ezech. 38:8; Dan. 11:40; 12:4.

189² Ce argumentează religioșii deoarece Iuda nu a dat nici o poruncă ucenicilor Săi să scrie în folosul Său, și cum desaproabă faptul înăpturării și neachibăcimirii lui Dumnezeu argumentul lor? 2 Tes. 3:14; Col. 4:16; Rom. 1:1, 2; 1 Tes. 5:27.

190² Ce dovezi scripturale există că Dumnezeu a poruncit domeniului să fie scrise Scripturile Grecești? 2 Pet. 3:1-4; fapte 1:8; 1 Ioan 1:4, 5; Iuda 3; Fapte 10:40-42.

191² (a) Când a fost terminat și încheiat canonul întregii Biblie? (b) Ce sunt manuscrisurile? Se poate găsi oarecare din manuscrisurile originale astăzi? Ce eforturi s'au depus spre a distruge copile acestor sacre cărți de seamă, și pentru ce au fost acestea zadarnice?

192² (a) Pentru ce s'au făcut traduceri ale Scripturilor originale în alte limbi? (b) Ce sunt „versiunile”? și cât timp a continuat facerea de copii după manuscrisuri? Gal. 6:11; 2 Tes. 3:17; Filip. 19.

193² Câte copii după manuscrisuri și versiuni ale scrierilor apostolilor și necicilor posedăm astăzi și în ce limbi?

194² Ce este un „codex”, care este cel mai vechiu codex cuosoul, și ce conține el?

195² Care era atitudinea Vaticanului față de cercetătorii acestui codex vechiu? și când au fost publicate cele două edițiuni ale lui?

196² Care manuscris este pus în rândul al doilea, unde a fost el găsit, când și prin cine? (b) Unde este astăzi? și care este conținutul lui?

197² Care manuscris este pus în rândul al treilea, când a fost scris, unde este acum și ce conține el?

198² Care versiune a fost revizuită în vechiul al patrulea, cum a fost numită revizuirea și când a fost tipărită prima dată?

199² (a) Când și de cine a fost tradusă prima dată Biblia în engleză? (b) Ce alte traduceri au urmat și care este cea mai populară dintre ele?

200² Pentru ce s'a făcut atâta investigațiune și criticism a manuscrisurilor Bibliei originale grecești, cine s'a distins în mod deosebit în astfel de criticism textual, și dela ce concluzie porni el?

201² (a) Ce societăți de Biblie au fost fondate de vreme după anul 1800? (b) Când a fost fondată societatea Watch Tower Bible and Tract Society? și cum a obținut ea *Diaglott-ul*?

202² Care sunt unele din caracteristicile și fotoazele *Diaglott-ului*, dar acelea ale ediției Watchtower a Bibliei?

182¹ Cine este în realitate păstrătorul cărții libertății. Biblia, și ce pretențiune defăimătoare este desaprobată prin cele de mai sus?

•CAPITOLUL XVII

O Teocrație regală

183¹ (a) Cât timp și sub a cui conducere călătorie Israelii prin pustie? Deut. 3:2; 29:5; Ex. 3:10-12. (b) Ce s'a făcut cu trupul lui Moise după moartea sa? și cine a urmat după el în poziția sa de serviciu? Deut. 34:5, 6; 31:14, 15, 23; 34:9; Iosua 1:1, 2, 5, 17.

183² Pentru ce scena schimbării la față de pe vârful muntelui un dovedește că Moise ar fi viu și în cer, și ce mărturie necesită schimbare? Ioan 3:13-15; Evr. 3:1-6; Mal. 4:4-6; Mat. 11:11; Fapte 2:34.

184¹ Ce porucea dădu Iehova poporului Său de legământ, când intră în Pământul făgăduinței? și pentru ce era războiul purtat de ei teocrație și drept? Ex. 23:24, 33; Deut. 7:2, 16, 25.

184² (a) Cât timp a trecut dela intrarea lui Israel în Pământul făgăduinței până la începerea împărțirii țării, și ce procedură urmări Israelii cu privire la legământul lor în timpul vieții lui Iosua și a colegilor săi bătrâni? Num. 10:11, 12; 13:1-3, 5, 8; Iosua 13:1-3, 7; 14:1, 5-7, 10; Fapte 13:18, 19; Jud. 2:7. (b) În ce mod precumbrește Iosua pe Christos Iosua? Evr. 11:30, 31; Iosua 6:2, 26, 27; 8:18, 26; 10:10-15; 11:15.

185¹ A cui prezență în țară puse în primejdie libertatea Israelitilor după vremea lui Iosua, și ce se dovedește religia a fi? Jud. 3:1-7; Ps. 106:34-38; 2 Regi 17:7-12.

185² Când și sub ce împrejurări ridică Iehova judecatori pentru Israelii? Jud. 2:16-19; 3:9, 15; 1 Sam. 12:9-11.

186¹ Cu ce oare vanită copiii lui Israel la profetul Samuel și pentru ce? și ce instrui Iehova pe Samuel să facă? 1 Sam. 8:5, 6; 12:12.

186² (a) Cine a fost primul rege al lui Israel, și pentru ce a fost luat regatul dela el? Fapte 13:21; 1 Sam. 9:27; 11:15; 15:11, 22, 26. (b) Pe cine unse Domnul ca să ia locul lui Saul, și prin ce împrejurare îl făcu Dumnezeu predominant (vestit)? 1 Sam. 16:11-13; 17:38-51; Fapte 13:22.

187¹ Ce cale a apucat Saul după ce pierdu spiritul Domnului, și cu ce rezultat final? 1 Sam. 18:10, 14, 29; 28:6-8; 31:1-6; 1 Cron. 10:13, 14.

187² (a) În ce mod dovedi David, în ciuda slăbiciunii sale, că era un om după inima lui Dumnezeu? 2 Sam. 2:1, 4; 5:1-5; 12:9, 13; 24:1, 19, 14, *marginală*. (b) Care era tipul organizației principale a lui Iehova, și cum deveni ea atare? 2 Sam. 5:6-9; Ps. 132:13, 14, *A.R.V.*; Isa. 2:3.

188¹ Când și cui i s'a aplicat profeția din psalmul 2:1-7, și pe ce fapte istorice cu privire la Sion este bazată? 2 Sam. 5:17-25; 1 Cron. 14:11-16; Iosua 10:10; Isa. 28:21.

189¹ (a) Ce întâmplări făcură ca închinarea lui Iehova să vină în legătură cu Sionul cel tipic? 1 Sam. 4:10, 11; 6:1, 2; 7:1, 2; 1 Cron. 13:5-8, 13, 14; 2 Sam. 6:12-15.

(b) Când și unde a fost prezentată tipica Teocrație regală în fidelă asemănare cu viitorul guvern teocratic prin Christos? Apoc. 14:1-3; Evr. 12:22-24; Isa. 52:7, 8, *A.R.V.*

189² (a) Pentru ce l-a fost refuzat lui David privilegiul de a clădi templu pentru chivotul Domnului? și cui l-a fost dat acest privilegiu? 1 Cron. 23:3; 1 Regi 5:2-5. (b) Ce legământ făcu Iehova cu David în acest timp, și ce garanția aceea? Ps. 89:34-37; Luca 1:31-33.

190¹ Când începu Solomon clădirea templului, și despre ce este aceasta tipic? 2 Cron. 3:1, 2; Luca 3:21-23; 19:41, 45, 46.

191¹ (a) Ce întâmplări marcară dedoaștia (sfînșirea) templului pe Muntele Meria, și cine veni să se închine acolo? 2 Cron. 7:1-3, 9; 1 Regi 8:41-43; 10:1, 24. (b) Cum erau precumbește atunci stările Noului Lume Libere de sub domnia lui Christos? Ps. 72:4-8, 13, 14; Mica 4:3-5; Apoc. 21:2-4.

191² Ce se întâmplă cu națiunea celor douăsprezece seminții după domnia de patruzeci de ani a lui Solomon, și cum era afectat legământul pentru împărăție? 2 Sam. 19:43; 1 Regi 11:30, 31; 12:16, 17; 2 Regi 17:6, 20-23.

192¹ Ce profeție cu privire la împărăție a fost rostită de către Ezechiel împotriva ultimului rege care ocupa tronul la Ierusalim și pentru ce? 2 Cron. 36:11-13, 17.

192² (a) Pentru ce nu părăsi Iehova pe poporul Său de legământ, la răsturnarea Teocrației tipice? (b) Pe cine aștepta legământul lui Iehova cu David acum, și cum a fost aceasta prezis de către Iacob? Ps. 132:11; Fapte 2:29-33.

193¹ Cere două perioade începură cu distrugerea templului și a orașului Ierusalim? 2 Cron. 36:19-21; Ier. 26:11, 12, *marginală*; Luca 21:24; Dan. 9:1, 2.

CAPITOLUL XVIII

„Șapte timpuri”

- 204¹ Care era a treia putere mondială notată în istoria biblică, cine a fost primul domnitor și cum l-a întrebuințat Dumnezeu pe el? 2 Regi 24:1, 6, 10-17; Dan. 1:1-6; 2 Regi 25:1-10; Ier. 39:1, 2, 6-9.
- 204² Ce scrisese Nebucadnezar cu privire la semnele și minunile lui Dumnezeu, și pentru cine reprezintă aceasta interes? Luca 3:14, *Donny*; Tef. 2:3.
- 205¹ Ce-l chină pe rege, și către cine se adresa el în cele din urmă și pentru ce motiv? Dan. 1:20; 2:27, 28; 4:4-9.
- 205² Care este esența complexă a visului lui Nebucadnezar, așa după cum este relatat în Daniel 4:10-17?
- 206¹ După Daniel, ce prezicea visul în ce-l privea pe rege, și ce va găsi regele din experiență? Dan. 4:18-26.
- 206² În armonie cu visul lui Nebucadnezar, ce apăru înaintea lui, cât timp a durat, și cum au fost aceste întâmplări folosite de Dumnezeu? Dan. 4:27-37.
- 206³ Cum arată atât profetiile lui Isaia cât și ale lui Ezechiel ce era preumbricit prin marele copac, pe care Nebucadnezar îl văzu? Ezech. 31:8-14.
- 207¹ Cum și de cine a fost pierdută dreptea suveranitate, cum a fost ea ținută suspendată, cui a fost dată, și cum era aceasta preumbricit în visul lui Nebucadnezar? Gen. 8:14, 15; Ex. 9:16; Ezech. 21:27; Ioan 14:30; Rom. 16:20; 2 Cor. 4:4.
- 208¹ Ce mărturisesc trunchiul viei și sopsacul în legătură cu suveranitatea omeniilor și cu guvernul teocratic? Ioan 18:38; Fapte 1:6, 7; 3:20, 21.
- 208² După ce perioadă de timp putea întesa Dumnezeu inspirăția Sa peste oameni, începu această perioadă în Eden, și ce va urma imediat după aceasta? Dan. 4:36, 37.
- 209¹ Când trebuie să începă cele „șapte timpuri”, deoarece atunci, și deoarece sunt aceste timpuri, timpurile „păgânilor”? 1 Cron. 29:23; Ezech. 21:25-27.
- 210¹ În ce mod dă Apocalipsa 12:6, 14 îndreptar pentru durata celor „șapte timpuri”, și cum concordă socotirea zilelor și lunilor de pe vremea lui Noe cu socotirea timpului împlinirii în mie a visului asupra lui Nebucadnezar?
- 210² (a) În ce mod dă profetia lui Ezechiel regula de măsurat pentru adevărata durată a celor „șapte timpuri”? (b) În ce an distruse Nebucadnezar Ierusalimul, când începu aceluia și când se sfârși?
- 211¹ Cum arată marele Păstrător al timpului cele „șapte

- timpuri” păgâne în ce privește începutul și sfârșitul lor, ce dată de expirare este clar arătată, și ce trebuia să se accepte până la acea dată? Luca 21:27-31.
- 211² Ce arată trunchiul copacului legat, cu privire la dreptă suveranitate? și ce ne înseamnă omperarea locului vacant în ce privește guvernul teocratic și guvernele păgâne? Ps. 2:1, 12.
- 211³ Cine este „cel mai de jos dintre omeni”, cărui a fost dată suveranitatea, și în ce fapt cu privire la el și la urmașii săi este aceasta scosă în evidență? Ps. 22:1-8; Mat. 21:42; 1 Pet. 2:7-8, 12-23.
- 212¹ Când apare luarea ostarilor de către Dumnezeu și Christos, împreună cu mâna nașionilor, și pentru ce au avut aceasta lor la prima venire a lui Christos sau la a doua Sa la Cere? Fapte 1:6, 7, 9-11.

CAPITOLUL XIX

Regala libertății apare

- 214¹ (a) Ce timp cu privire la Mesia raportază Daniel așa după cum i-a fost prezis lui de către îngera Gabriel? Ioan 1:41, *marginală*. (b) Care este adevărata durată a celor 36 de săptămâni în profetie, când începură ele și când se terminară? Gen. 20:43, 29, 27, 20; Dan. 10:10; Ioan 4:25, 26.
- 214² (a) La ce timp și cui anunță Gabriel nașterea înainte meritatorului și aceea a lui Nisia? Isa. 9:6, 7. (b) Ce se înțelegea prin cuvintele lui Gabriel către fecioara cu privire la sfântul ce se va naște? Mat. 1:16; 2:1.
- 215¹ Ce și cum informă îngerul Domnului la o dată mai târziu pe Iosif, și ce profetie trebuia să se împlinească prin această naștere? Luca 2:21.
- 215² (a) Unde era necesar pentru Iosif și Maria ca să mergă pentru nașterea copilului, și cum este determinat anul nașterii? Luca 2:1-6; 3:21-23. (b) Ce timp al anului era, cum a fost făcută anunțarea la păstori și ce fel de oameni erau ei? Fapte 7:43; Amos 5:26; Mat. 2:1-10.
- 216¹ Ce anunțare și cântă dădu îngerul păstorilor, și ce demonstrațioa înțeleseser unii după aceea? Mica 5:2; 1 Sam. 20:6; Luca 2:4, 15-20.
- 217¹ (a) Cum amuse „întăritorii” nașterea lui Isus, și în consecință pe Maria, mama lui, și cum este evidențiată aceasta desaprobată de cuvintele lui Gabriel? Ioan 20:81; 10:38; Gal. 4:4. (b) Dacă ar fi fost intenționată încurajarea Fiului lui Dumnezeu, ce ar fi fost ca totul astfel (ce

- nu era necesar), și cum ar fi putut El să apară pe pământ? Gen. 6:2, 4; Luca 1:26-29.
- 217¹ (a) Cum desaproabă scripturile dela Ioan 1:14 și 2 Pet. 1:19, 14 o încahnare? Evr. 2:7, 9, 14. (b) Cum dovedește Filipeni 2:5-8 că Fiul lui Dumnezeu nu era un spirit în trupul unui sugaci? Rom. 8:3, 11; 2 Cor. 8:9.
- 217² (a) Pentruce nu arată însemnătatea numelui „Emanuel” o încahnare? Ioan 8:42; Rom. 8:31, 32; 2 Cor. 5:19. (b) Cum nu dovedește însemnătatea numelui „Isus” o încahnare? 1 Ioan 4:14; 2 Pet. 1:17.
- 218¹ Pentruce nu dovedește numele „Iehova, neprihănirea noastră” la Ieremia 23:5, 6 că Iehova și Isus ar fi unii în persoană? Ier. 14:9; 15:16, A.R.V.
- 218² (a) Cum nu reușește redarea autentică a textului grecesc dela 1 Timotei 3:16, să dovedească că Isus ar fi „Dumnezeu încarnat”? 1 Ioan 4:1-3; 2 Ioan 7, *Diagl.* (b) Cum înțelegem corect redarea a textului dela Fapte 20:28, așa după cum se găsește în versiunile *Diaglott* și *Rotherham*, ideea încahnării? 1 Pet. 1:18, 19; Rom. 8:3-10, *Diagl.*
- 219¹ (a) Pentruce a fost numit copilul „Isus”, și pentruce nu putea Iehova să mântuiască pe oameni prin moarte? (b) Pentruce putea Isus să facă aceasta, și cum dovedește aceasta răspunsul Sa pentru credincioșii? 1 Cor. 15:3, 4; Rom. 6:9, 10.
- 219² Instrucțiunile lui Dumnezeu sunt perfecte și juste, pentruce trebuia ca Isus să fie născut o creatură umană, spre a mântui pe acia sub condamnarea la moarte, datorită păcatului lui Adam? Rom. 5:11, 12, 21; 1 Cor. 15:21, 22.
- 220¹ (a) Ce preț de răscumpărare era necesar, pentru a răscumpăra pe cei ce cred și pe cei ascultători dintre urmașii lui Adam, și cum dovedește această îngrijire că Isus nu era un „Dumnezeu-om”? Pa. 49:7; 1 Cor. 6:20; Evr. 9:12, 14. (b) Cum sprijinește Isaia 53:12 că Isus era muritor pe pământ, și desocina nu Dumnezeu? Marcu 15:27-30; Luca 22:37; Fapte 8:32-35.
- 221¹ Pentruce nu putea Isus să fie numit fiul lui Adam, dar pe drept, „Fiul omului”? Mat. 16:13-16; Ioan 8:28; Evr. 2:9; 5:8, 9.
- 221² Pentruce nu era sugaciul Isus numit Christos, și când va apare „Christos” sau „Prințul Mesia”?
- 222¹ Cum dovedește destinalul lui Isus de a fi fost Mesia sau Christos, ce era scopul Său principal de a veni pe pământ? Isa. 9:6, 7; Luca 23:2; Marcu 15:32; 1 Cor. 15:25-28.
- 222² Ce acuză falsă a lui Satan veni Isus să înfrunte pe

- pământ? și, prin păstrarea integrității în probă, ce făcu și dovedi Isus? Evr. 2:16-18; 4:14, 15.
- 222³ (a) Când Isus ajunge în vârstă de 30 de ani, ce cale spunea El și ce juva loc la simbolizarea acesteia prin botez? Mat. 3:13-17; Fapte 10:37, 38. (b) Ce argument copilăresc aduc religienții în legătura cu această manifestare, și pentruce nu este în conformitate cu faptele? Ioan 4:19-25; Fil. 2:9-11.
- 223¹ La ce a fost Isus născut la Jordan și cum, și aceasta din cauza că a fost luat în care legământ? Pa. 40:6-8; Evr. 10:5-12; 5:3-5.
- 223² (a) Despre ce acuza căturării și Fariseii pe Isus pentru iertarea păcatelor? Marcu 2:6, 7. (b) Pentruce putea Isus să ierte păcate, și pentruce putea El să autorizeze pe apostolii Săi să lege sau să deslege păcate? 1 Pet. 2:21-24; Mat. 18:18.
- 224¹ (a) Cum dovedi Isus o creatură nouă și, ca atare, în ce legământ a fost El luat ca „fiul lui David”? 2 Cor. 5:16, 17; Col. 1:18; Apoc. 1:5. (b) Ce era Isus atunci una să fie, și cum era El, prin urmare, numit sau intitulat de aci înainte? Fapte 4:26, 27; 5:31; Fil. 2:9-11.
- 225¹ (a) Astfel, cu ce întâmplare se sfârșiră cele 69 de săptămâni de ani din profecia lui Daniel? Luca 3:21-23; 2 Tim. 1:9, 10; Evr. 9:26, 28. (b) Pentruce venise Mesia, Prințul, după propriul răspuns al lui Isus la întrebarea domnitorului Roman? Isa. 55:4; 1 Tim. 6:13.
- 225² (a) Cum înfruntă Isus ispitele lui Satan, și ce era El bolăni ca să câștige? Mat. 13:45, 46; Luca 4:1, 13, 14. (b) Cine este Regele libertății, și ce va însemna dumnia Sa pentru om? Ioan 8:36; Gal. 5:1; Apoc. 29:1-3.

CAPITOLUL XX

Dela moarte la nemurire

- 227¹ Ce veste de bucurie se grăbi Andrei să spună lui Simona Petru, fratele său, și cum auzise el despre aceasta? Ioan 1:29, 35-39; 1 Pet. 1:18, 19.
- 227² (a) Ce porunci Isus ucenicilor Săi să caute mai întâi, și cum le dădea El exemplul? Mat. 6:33. (b) Care era înșurătorarea Sa și în ce mod o duse El la împlinire? Mat. 4:23; 9:35.
- 228¹ (a) Pentruce nu alose Isus pe căturării înșurătorii și pe Fariseii sau pe doctorei în drept ca să fie apostolii Săi? Mat. 9:3, 4; 12:38, 39; 15:1-9; capitolul 23; 9:17. (b) Pe cine alose El și ce instrucțiuni cu privire la lucrări dă primă importanță le dăda El? Marcu 1:16-20; Fapte 4:13.

228° Cine discerna Satan pe Isus a fi, ce hotărî el să facă, și pe cine întrebuiță el pentru executarea acestui plan? Mat. 4:1-10; 21:23, 45; Ioan 3:38-43; 11:47, 48, 56; Fapte 4:27.

229° Cum a fost prezentată Piatra aleasă a lui Dumnezeu naștinii lui Israel 3½ ani după ungerea lui Isus, și care era reacțiunea religioasă la aceasta? Mat. 21:1-16; Luca 19:33-48.

230° Ce înscituț Isus la sărbătoarea Paștelor anului 33 d. Chr., și ce declarație făcu El acolo cu privire la legământul pentru Impărăție? Mat. 23:26-29; Marcu 14:22-25.

231° (a) Sânt Isus și Tatăl Său una în persoană, egalitate sau cum? Ioan 10:28-30; 1 Ioan 1:3; Ef. 4:3-6. (b) Ce rugăciune aduse Isus în noaptea Paștelor pentru unitatea ucenicilor, și se extindea aceasta numai la apostoli?

232° Ce se întâmplă cu Isus în grădina Ghetsimani și după aceea, și cum manifestau preoții setea lor de sânge? Ioan 18:1-13, 38-40; Luca 23:4-23.

233° Care era, atunci, chestiunea de discuție, pentruce este ea de primă importanță, și cum muri Isus, arătând poziția Sa cu privire la acea chestiune de discuție? Mat. 27:38-50; 13:44-46; Col. 2:14, 15.

234° Din cauza cărei cunoștințe era Isus în stare să facă declarația dela Luca 23:46? Ps. 16:8-11, A.R.V.; Ioan 17:4, 5.

235° Din cauza neînținții sale, ce precauțiuni nebune făcu Satan pe contrariii religioși să ia? și servea aceasta scopului intenționat? Ef. 1:19, 20; Luca 24:1-3; Ioan 20:1-5.

236° (a) Ce experiențară pazații religioși la mormânt? Mat. 28:1-4, 11-15; Ioan 14:19. (b) Ce s'a întâmplat cu trupul lui Isus? Fapte 2:25-31.

237° (a) Cum dovedește răspunsul la rugăciunea lui Isus la Ioan 17:5, că trupul Său de carne nu era acela în care a înviat? Mat. 28:16-18; Fapte 2:32, 33; Rom. 6:9. (b) Cum dovedește învierea pe care ucenicii Săi urma să o aibă, acelaș lucru? 2 Tim. 2:12; Fil. 3:10, 11.

238° Fiind înviat în apirit, cum apăru Isus înaintea ucenicilor Săi? și era aceasta neobișnuit? Mat. 28:9; Ioan 19:46; 20:5; Luca 1:11-13, 18, 19; 24:12, 36-40.

239° Ce mărturisisește Marcu 16:12 cu privire la aparițiile lui Isus, și ce urată dărire de seamă autentice despre aceasta?

240° Care erau diferitele efecte ale apariției Sale în diferite forme, și pentruce nu apăru El de loc? Luca 24:13-31; Ioan 20:11-18.

241° (a) Cum dovedesc aparițiile lui Isus ucenicilor Săi la

Marea Galileii și la un moment în Galilea, că El nu apărea în trupul în care învise? (b) Cum apăru El lui Saul, mai târziu apostolul Pavel, și cum nu apărea El ucenicilor Săi? Fapte 9:1-9; 22:7-9, 11; 26:12-18.

242° Cum se poate spune că Isus este cel „întal născut dintre morți” și că se împărățește cu El în „prime înviere”? Ioan 8:18; Fapte 8:24; 28:23; 1 Tes. 4:16.

CAPITOLUL XXI

Biserica ucenicilor liberi

237° Pentruce nu biruie poezile fadale împotriva Temeleii bisericii creștine, și pe înghințință de aceasta ucenicilor lui Christos în confirmarea proprietății Său cuvânt? Fapte 8:16, margine; Rom. 6:3; 1 Cor. 15:54-57, marginale.

237° Cine este marea Stăncă corăncă pentru toate creștinii? și ce încheie a pus El, pe care biserica trebuie să fie oțidă? 2 Sam. 22:2, 3; Dan. 2:34, 35, 44, 45; Ps. 18:2, A.R.V.; 118:32, 23, A.R.V.

238° (a) Ce este înscutătatea „biserică”? și de pentruce cine au fost luși pripi membri ai bisericii lui Dumnezeu? Deut. 7:6-8; 2 Sam. 7:18, 24; Evr. 12:23. (b) Cum este biserică a creației nouă, ce înscutătate a fi un membru în ea, și cum este ea asemănată celor desăpăruite seroșii ale lui Israel? Ex. 19:4, 5; 1 Pet. 2:9; 2 Cor. 6:16, 17; Iac. 1:18; Ier. 31:31-34.

239° (a) În cine își mărginî Isus predicarea și activitățile Sale, și din cine ar fi putut fi biserică oțidată în întregime? Fapte 3:25, 26; Ioan 1:11, 12. (b) Cum gela Isus înviate că Israel se va potinî peșta Stăncă? și ce îngrăjire pentru oțidărețarea bisericii fiin El prin Petru? Iac. 3:14-16; Pe. 1:18; 22; Rom. 9:27, 28; 11:3.

240° Despre ce erau apostolii martori? și când și cum au fost ei și alți Indei luși în legământul pentru Impărăție? 1 Pet. 6:1; 2 Pet. 1:16.

241° Ce au loc în zidă de Rusălt, cum încrebelașă atunci Petru prima „cheie”, și cu ce înscutătate asupra celor ce sărbătoreau Rusăltă? Fapte 2:1-14, 37-40.

242° Cum și pentru căă vreme era Petru legat dela orice întrebuițară a celui de a doua „cheie”? Ier. 3:1; Iac. 14:27; Apoc. 2:7, 8.

243° Când, lași de cine și cum întrebuiță Petru era de a doua „cheie”? Fapte 28:26; Rom. 2:10; Ier. 16:10.

244° Cum confidă certă șeeșee făcu Petru cu cea de a doua

„cacie”, și pentru ce nu s'au făcut îngrijiri pentru succesorii lui Petru? Fapte 15:6—11; Apoc. 21:14.

243¹ (a) Pentru ce scop în armonie cu noul legământ cerească Iehova prin Petru pe ne-Iudei cu mesajul împărăției? Ps. 106:8; 1 Sam. 12:22; (b) Care este dovada scripturală că trupul lui Christos acum nu are nicio schismă (deschidere), nici deosebiri naționale sau rasiale? Col. 3:11; Rom. 2:11; Mat. 23:3; Deut. 10:17; 2 Cron. 19:7.

244¹ Cine este capul bisericii, cine constituie „trupul bisericii”, și cum trebuie ei să vorbească? Col. 4:3, 6; 1 Cor. 3:16; Ef. 5:15, 23, 27, 30, 32.

244² Care sunt treptele pe care o creatură umană trebuie să le urce și care e procedura lui Dumnezeu cu ea, dacă urmează ca să se fie botezată în „trupul lui Christos”?

245¹ Cum dau dovada scripturile citate în partea de jos a paginii, cu privire la pașii făcuți de creatură care câștigă calitatea de membru în „trupul-biserică”? Prov. 30:5, 6; Ps. 37:23; 119:133.

245² Ce este necesar să urmeze aceluși botez în trupul-biserică, cât timp și pentru ce în conformitate cu Scripturile? 1 Cor. 11:1.

246¹ Ce dovedește că ei nu sunt încă nemuritori, și pentru ce trebuie ei să continue în credincioșie și facere de bine? 2 Tim. 1:8—12; Ebr. 3:14; 6:11, 12.

246² Când primesc nemurire membrii „trupului-biserică” care mor înainte de venirea lui Christos la templu, și prin ce schimbare trebuie ei să treacă? 1 Tes. 4:12—13.

247¹ După apariția Regelui la templu, de ce trebuie să rămână de orice obligații ale legământului? și pentru ce nu dorm ei în moarte?

247² (a) Ce avertisgeră apostolii că va avea loc în scurt după moartea lor? Mica 3:5, 11; Mat. 7:15; 24:5, 24. (b) Care sunt unele doctrine false introduse astfel de către religioși? 1 Tim. 4:1—7; 6:20, 21; 2 Tim. 3:5; Ier. 23:13.

CAPITOLUL XXII

„Timpul sfârșitului”

248¹ Ce întâmplare religioasă are loc în anul 325 d. Chr. la Nicea și cum a fost pusă temelie „bisericilor de stat” și a „creștinătății”? Fapte 5:29; 2 Cor. 6:14—17; Apoc. 17:1-5.

248² Ce limbaj ilustrativ întrebuință Isus, spre a descrie creșterea, despărțirea și minuirea ecclésiastică de imitație? și ce aplicație greșită a făcut predicarea la „focul” din această parabolă? 2 Pet. 2:1—3; Apoc. 14:14—20.

249¹ Ce învățătură falsă a stabilit precizia în ce privește sfârșitul lumii, și la ce scripturi se îndreaptă ei, spre a-și dovedi susținerea?

249² Ce omnia să în în cercutare o astfel de interpretare particulară a religioșilor cu privire la sfârșitul lumii, și cum apăsă una cu această importanță necuvenită asupra creaturilor? 2 Pet. 1:20; Gen. 40:3; Ecl. 1:4; Ps. 104:5; 62:3; 8:3, 6; 144:3, 4; 73:60.

250¹ Prin ce evaluare potrivită a pământului și a națiunilor este arătat dacă Iehova va distruge națiunile nelegiuite, sau pământul literal? și cum dovedește aceasta rugăciunea învățată de Isus? Ps. 8:17; 119:90; 115:13; Apoc. 21:2, 3.

250² (a) Poate sau literal să fie folosit în sfârșitul final al „acestei lumi”, și ce e de spus, atunci, despre pământ și despre supraviețuitori? Isa. 66:15, 16; Hab. 3:11; Ps. 63:14, 15. (b) Din ce ora compună „lumea de atunci” și fost-a distrusă în potop? și cum dovedește distrugerea ei că nici pământul și nici toate creaturile umane nu urmau să fie nimicite? Mat. 24:14, 37; Luca 17:26; Gen. 7:22, 23; 8:15—19.

250³ (a) Ce constituie „pământul” simbolic, când a fost creat, și cât timp cupetea semenii să va dora? Gen. 10:8—10; Iov 21:7—9; Ps. 49:11. (b) Ce constituie „cerurile” simbolice, pentru ce nu pot să le distruge pe acestea, cine poate și le va și distruge? Ef. 6:12; 1 Pet. 3:8; Ezech. 29:13—19; Mat. 25:41.

251¹ Care două părți compun „no. oia lumea”, elementele și lucrurile ei, și cine e domniitorul acestora? 2 Cor. 4:4; Mat. 4:8, 9.

251² Despre ce este „focul” la care se referă Petru un simbol, ce se distruge prin el și cum este universal afectat? Hag. 2:6, 7, 21, 22; 2 Tes. 1:6—9.

252¹ Ce mare avertisment este adresat acum „creștinătății” religioase, și prin a cui mare act va fi sfârșitul lumii? Ier. 25:15—17, 26—30; Isa. 34:1—8; 28:21.

252² Cum s'înțeleg, atunci, că suntem în sfârșitul lumii? și ce marchează stabilirea împărăției lui Dumnezeu în ce privește lumea lui Satana? Luca 21:23; Mat. 16:1—4; 1 Tes. 5:1—2.

253¹ Ce perioadă limitată de timp a fost acordată lui Satan, ce cuvânt grecesc este întrebuințat spre a desemna dominația sa neîntreruptă, și când se va sfârși aceasta? Dan. 4:16, 22, 25, 32; Gal. 1:3; Luca 21:24; Ezech. 21:25—27; Ex. 9:10, *Leșac*.

253² (a) Care este deosebirea în înțelesul celor două cuvinte grecești *otou* și *kosmos*, ambele traduse „lume”? (b)

Ce apare în decursul „timpului sfârșitului”, înaintea sfârșitului final? și cine știe numai când va fi acel sfârșit, și pe truce, deci, noi avem nevoie să vegham? Luca 21:34-36; 1 Pet. 4:7; Ebr. 10:25; 1 Tes. 5:4-6.

254¹ Pentru ce trebuia Isus să aștepte înainte de a începe acțiunea? și ce înseamnă sfârșitul celuiui perioadă de așteptare pentru organizația lui Satan? Ps. 2:6-9; Fapte 2:34, 35; Apoc. 11:17, 18; Mat. 24:8.

254² Ce chestiuni cu privire la necazurile la sfârșitul final și la stabilirea împărăției se ridică acum și încotro să ne îndreptăm pentru dovadă?

255¹ Ce evenimente prezise Marele Profet Isus ca marcând sfârșitul lumii și începutul necazurilor? Marcu 13:6; Apoc. 6:1-10.

255² Ce evenimente au avut loc dela 1914, în împlinirea profetiei lui Isus? Dent. 18:21, 22; Ier. 29:9.

256¹ Cine era responsabil pentru primul război mondial, despre ce era aceasta o evidență? și cum făcu Dumnezeu pe dușmanii lui Christos asfernat al păcătoarelor Sale atunci? Ezech. 7:2-7; Luca 10:18.

257¹ Ce poziție ocupă acum „cerurile” lumii lui Satan, și unde stăm noi în relație față de lumea sa și așezarea sa kosmos? Rom. 13:11, 12; 1 Pet. 4:7.

CAPITOLUL XXIII

Modul venirii Regelii

258¹ Ce fac semănțele pământului la semnul venirii Fiului omului, și ce desăcură aceasta în ce privește convertirea lumii și transformarea pământului? 2 Tim. 3:1-13; Mat. 24:37.

258² Ce făgăduință mângâietoare în ce privește întoarcerea Sa, dădu Isus ucenicilor Săi, după cina de amintire a morții Sale? și ce informă El pe marale preot după aceea? 1 Cor. 1:7; Fil. 3:20; Fapte 3:20, 21; 1 Tes. 1:10.

259¹ Ce învață unii religioși că va fi modul venirii lui Christos, și pentru ce venirea Sa „în același mod” după cum s’a înălțat, nu ar putea să însemne venirea în carne? 1 Cor. 15:50; Fil. 3:20, 21.

259² (a) Cui apară Isus cel învațat atât înainte cât și după înălțarea Sa și pe truce? Pentru ce apară Isus prima dată în carne, asemenea celorlalți oameni, și pentru ce va apară El așa la a doua Sa venire? Mat. 20:28; Ebr. 2:14; Rom. 8:10; 2 Cor. 3:9; Ef. 1:21, 22.

260¹ Asemănător cui va veni Isus în Armaghelou, și cum

dovodește aceasta că El nu vino în carne? Mat. 24:30, 32, 43, 44; 1 Tes. 5:3; 2 Pet. 3:10.

260² În conformitate cu Apocalips 1:7, ce se obi vor vedea oamenii de pe pământ venitori Sa, și când întrebăm Iehova un nor, ce să reprezintă prezența Sa venitoare? Dan. 7:13; Luca 21:27; Ex. 24:16.

261¹ Ce vor însemna „norii” pentru armata Săi veghetori, cum îl vor „împunge” oamenii atatici și cum se vor buci din cauza lui? Mat. 25:40; Ps. 53:15-18; Ezech. 38:22, 23.

261² Care este „semnul Fiului omului”, așa după cum este descris în Apocalips 12:1-10, care urma să apară după ce puterile cerurilor vor fi fost cătinate? Gen. 3:15; Isa. 66:7-9; Apoc. 11:15; Ps. 110:1; Luca 10:18.

262¹ (a) Cum, când și de cine este priceput semnul pe deplin, și ce înseamnă aceasta pentru unii ca aceștia? (b) În această privință, cum sunt preții religioși ascunseza prototipurilor lor din ziua lui Isus, și ce vor face ei când vor vedea semnul? 1 Tes. 5:4; Mat. 23:16, 17; 15:14.

263¹ Cum încetă călcarea a picioarelor a Ierusalimului de către păgânii în anul 1914 d. Chr. și, în ce mod veni Christos la împărăție în acel an? Isa. 52:1, 7; Naum. 1:15; Apoc. 21:2, 10, 27.

263² A cui venire o promise profetul Malcachi, cum și când a fost împlinită aceasta în mic? și în ce „ai” este scendentă împlinirea completă? Isa. 40:3; Hab. 2:20; Dan. 9:27; Luca 19:41, 45-48; Apoc. 11:19.

264¹ (a) Ce pansele scripturale dintre prima și a doua venire a lui Christos, ne dau dovada datei corecte a venirii Sale în templu? 1 Regi 6:1; 2 Cron. 3:1, 2. (b) Cum și când a fost prima dată pricepută venirea Sa la templu? Isa. 6:1-5; Ioan 12:12-15, 41.

265¹ (a) Pentru ce nu este necesară venirea cu trupul, personală a lui Christos, după cum este arătat prin darea de seamă cu privire la vizita lui Iehova? (b) Ce dovadă scripturală există că Christos Isus poate întrebuița puterea Sa, fără a fi prezent cu trupul? Mat. 23:13; 19:19, 20.

266¹ (a) Cum a înțeles Isus că El va fi cu ucenicii Săi „întreună, chiar până la sfârșitul lumii”? (b) Cum este venirea Sa asemenea fulgerului care iese dala răsărit și luminează până în apus? Mat. 10:27; Apoc. 13:1, 2; Ps. 17:4.

266² Când, deci, 1 Tesaloniceni 4:15-17 vizează „Domnul însuși se va pogori din cer”, înseamnă aceasta sau cere o coborâre personală cu trupul? Ex. 19:20; Isa. 64:1.

267¹ În conformitate cu acest text, care era timpul pentru

învierii creștinilor adormiți în moarte? Unde sunt ei acum, și pentru ce nu sunt vizibili nouă? 1 Cor. 15:42-44, 49, 50; 2 Tes. 2:1; Apoc. 20:4-6.

267^a Pentru ce acei creștini cari mor după sosirea la templu a lui Christos, nu trebuie să doarmă în moarte, și cum a fost rămasă încă vie pe pământ „răpita”, „în mări” spre a „înălța” pe Domnul în văzduh? Apoc. 14:13; Col. 3:1-4.

CAPITOLUL XXIV

Martorii inhibitori de libertate

268¹ Ca unul din semnele sfârșitului lumii, ce adunare a fost prezisă să aibă loc, pentru ce nu pot guvernele pământice să o împiedece și pe cine întrebăntază Regale să încă adunare? Ef. 1:10, 11; 3 Tes. 3:1; 1 Pet. 3:22; Mat. 13:41-43.

268² (a) Ce relațiune între El și Iehova arată faptul că Isus este numit „Servul ales” al lui Dumnezeu, și ce pozițiuni în comparație? Cum este trupul-biserică alsa cu El? Mat. 26:22, 24; Isa. 65:8, 9; 1 Pet. 2:9; Isa. 45:4; Luca 12:31, 32; Col. 8:12.

269¹ Pentru ce era nevoie de adunare la venirea Domnului la templu, și căți fuseseră făcând în stare de a li aduna? Ezech. 34:4-6, 11, 12; Zah. 13:7; Mat. 26:31, 56.

269² Din cine era compusă această rămasă, când începuse ea să se adune, și prin ce mijloc începu ea să publice adevărurile biblice descoperite? Mal. 3:1, 4:5; Mat. 24:45, 46; Luca 12:42, 43.

270¹ Ce efect avea această lucrare de adunare asupra oamenilor și a preoților, și ce eforturi depuseră preoții spre a opri-o? Ps. 79:1-4; Apoc. 11:3-10.

270² Pentru ce era mai mare lucrare a poporului lui Iehova urma să fie încă făcută dela 1914 încoaș și în conformitate cu care regula de acțiune din trecut din partea lui Dumnezeu? 2 Pet. 2:5; 2 Cron. 36:15-20; Luca 19:41-44; Mat. 23:34-38.

271¹ Cum profeți Isus că această lucrare trebuie să fie făcută următor primului război mondial? Marec. 13:8-10; Apoc. 10:11; 14:6-8; Ioel 2:28, 29.

271² Ce titlu I s'a dat lui Isus din cauza credințelor Sale mărturie, ce era obligator pentru El să facă cu Servul ales al lui Dumnezeu, și pentru ce nu era decât un „scorb timp” pentru această lucrare? Isa. 69:1, 2; 81:1, 2.

272¹ (a) Când și prin cine adună Servul ales în sine pe rămasăta aleasă, și cum „cu un mare sunet de trâmbiță”? Isa. 11:11, 16; Apoc. 11:11, 12. (b) Unde îi adună El și ce le descoperi?

272² Ce însărcinare a fost făcută celor stăruitori acestor creștini ungeți, ce nume pricepură ei mai târziu a le fi fost dat de Dumnezeu, și ce au ei de făcut în legătură cu el? Ezech. 3:4, 17; 33:7; Ier. 16:16; Ex. 20:7; Mat. 20:1-10.

273¹ (a) Ce stare de restrângere veai peste Israelul spiritual în 1918, așa cum a fost preumbrăită prin experiența Israelului tipic? Ps. 137:1-6; 2 Cron. 36:18-21. (b) Din cauza supunerii în care falsă doctrină religioasă în ce privește domitoriile lumesti, veai această robie peste ei? 1 Pet. 2:13, 14, 17; Tit. 3:1; Fapte 5:29.

273² Când și cum a fost făcut cunoscut adevărul referitor la „mulțele stăpâniri” și ce a făcut această pentru poporul „consacrat” al lui Dumnezeu? Fapte 3:22, 23; 2 Cor. 10:4, 5; Ioan 8:32.

274¹ În ce sens i-a făcut adevărul în stare să rămână liberi, ce libertate i-a făcut pe ei să priceapă aceasta, și cum trebuie ei să întrebănteze această libertate? Gal. 5:1; Fapte 16:23-26; 26:16, 17, 30, 31; 1 Pet. 2:18.

274² Ce spirit se străduiesc Martorii lui Iehova să răspundă preotindeni, și prin continuarea în cuvântul lui Christos și fiind implinitori ai acestuia, la ce standard de libertate au ajuns ei? Lev. 25:10; Isa. 1:16, 17; Ezech. 36:26-28.

275¹ În chuda tuturor eforturilor dușmanului spre a împiedeca, pe ce cale liberă de acțiune continuă Martorii lui Iehova, și ce punct de vedere au religioșii în legătură cu aceasta? 1 Cor. 9:16; Ier. 1:17-19; Hab. 1:5; Fapte 13:40, 41.

275² Prin ce gregită reprezentare a preoților multe persoane sincere au rămas în robie față de „religia organizată”, și cum a fost această expusă dela 1928 încoaș? Ioan 9:21; 4:24; Mica 3:5, 11; Ier. 6:13; Tit. 1:11.

276¹ Pentru ce sunt acești puținți și slabi Martorii ai lui Iehova temuși, a cui țintă principală de atac sunt ei și pentru ce? Deut. 2:25; 7:7; Iosua 23:9-11; 1 Pet. 5:8, 9.

276² Care este intenția lui Satan față de toți oamenii, cum întrebăntă el Fascismul și Nazismul în acest scop, și numai cum rămân Martorii lui Iehova liberi? Deut. 11:29-34; 41, 44, 46; Apoc. 16:2-4; 20:4.

CAPITOLUL XXV

„Oameni de bine”

275¹ In ciuda eforturilor lui Satan de a-l opri, cine conduce marșul înainte spre libertate, și ce anunțare face Dumnezeu cu privire la El oamenilor de bine? Isa. 52:11—18; Apoc. 3:14; 14:4; 19:11, 14; Deut. 4:29—31.

275² Când veni Conducătorul în templu în 1918, ce poruncă dădu El prizonierilor din Babilon, și pentru ce este urgent pentru aceia cari doresc viață ca oameni liberi să fugă afară din el? Ier. 51:6—10; Apoc. 12:1, 7—9.

280¹ Din cauza unei stări interne, relaționale și soartei a Babilonului, poruncește Dumnezeu poporului Său să iasă afară din el? Apoc. 14:8; 17:1—6, 18; Ier. 51:45—59.

280² Ce soartă așteaptă pe aceia cari rămân în Babilon, și pentru ce? ce arată călen și locul la care ei vor putea să scape? Mat. 24:15, 16; Ier. 29:2—4; Ps. 69:4, 5.

280³ Cu instalarea guvernului Lumii Noi în ceruri, ce decizie și alegere trebuie să facă acum oamenii de bine pentru ca să se bucure de pace și libertate de teamă? Mat. 6:24; Iosua 24:15; Deut. 30:15, 19.

281¹ Sunt vestitorii adevărului dașumenii poporului? și ce avertisment și exemplu dă apostolul Galatenilor pentru apărarea libertății creștine? 2 Tim. 2:24—26; Isa. 43:8—10, A.R.V.

281² Ce a făcut „colona a cina” religioasă dela 1918 incoace, și, din punctul de vedere al cuvintelor apostolului la Galateni 5:1, ce luptă trebuie să meargă înainte? 1 Cor. 7:22, 23; 6:20; Ebr. 11:32; 12:1; 1 Tim. 6:12.

282¹ Cine sunt preumbrăți prin fiica lui Iafet? și după observarea cui rămășiței credincioase, ce acțiune întreprinde ei atunci? 2 Reg. 10:16, 18; Iud. 4:21, 22; 5:24, 27.

283¹ (a) Cum diferă speranța acestor persoane de bine de cea a rămășiței și ce pași întreprind ei spre a deveni „alte oi” ale Domnului? Luca 12:32; Ps. 115:16. (b) Cum devin persoanele de bine o turmă cu rămășița? Zah. 3:10, 11.

283² De unde vine aceste „alte oi”, ce vor forma cei credincioși după bătălia Armagedonului, și de ce libertăți se vor bucura ei din mâna lui Iehova? Ezech. 34:11—13; Isa. 32:10—16, 35:10, 2, 2—4, 6; Ier. 31:1—4.

284¹ (a) Ce garantează această icoană a Apocalipsului în ce privește pe cei supraviețuitori? (b) În decursul parousia

seu prezența lui Noe, ce împrejurări și activități erau pe pământ înainte de potop? Mat. 25:38, 39; Gen. 6:1—13, 18.

285¹ (a) În decursul prezenței Regelui Christos Ius, sau parousia, cum se compară împrejurările și evenimentele de pe pământ cu acele din ziua lui Noe? Mat. 24:14; Marcu 13:19; Isa. 61:2. (b) Cine sunt botezați pentru Măi Marele Noe, și cum? 1 Cor. 10:1, 2, 11.

285² (a) Ce are loc acum corespunzător celor șapte zile de adunare în corabie, și ce dovedește aceasta? Gen. 7:4—10. (b) Pentru ce trebuie rămășița și „alte oi” să ia seama la calca lor? Rom. 13:10—14; Isa. 1:19, 20; Ef. 5:15, 16.

286¹ Ce are loc imediat după ce Noe și gata sa ieșiră din corabie, și cum va fi aceasta împlinită în decursul parousiei sau prezenței Fiului omului? Gen. 8:18—22; Isa. 69:22, 23; Zah. 14:5, 16.

287¹ Ce privilegii pe mai departe preumbrăți în decursul parousiei sau prezenței lui Noe, vor avea ei, și sub ce stăru cerești și pământești va fi acapata executată? Gen. 9:1, 7; 1:28; Isa. 11:4—9; 65:20—25.

CAPITOLUL XXVI

„Urciunea pastirii”

288¹ (a) Cine prezise proclamarea evangheliei Împărăției și cum vor privi națiunile pe vestitori? Mat. 10:7, 22; Marcu 13:10. (b) Pentru ce sunt vestitorii și mesajul lor urciune pentru națiuni? și pentru ce, în schimb, este procedura unor asemenea națiuni urciune înaintea lui Dumnezeu? 1 Cor. 4:13; Ioan 15:18; Apoc. 11:17, 18.

288² (a) Ce evenimente sfîșiră Muntele Sion lui Iehova? și cine este socotit vrednic să se așeze și să stea pe el? Ps. 90:1, 2, A.R.V.; 15:1, 2; 125:1. (b) În lumina istoriei „creștinătății”, cum se justifică domitoriul ei față de aceste cerințe divine? Ier. 7:8—11; Prov. 21:27; Tit. 1:16.

289¹ (a) Ce înseamnă „local sfânt” în Teocrația tipică? cum și când se sul Christos Ius în „local sfânt” al Împărăției teocrațice? Ps. 45:7, 7; 2:6; Ebr. 10:12, 13. (b) În ce mod stea urmașii lui Christos în „local sfânt”, și de ce depinde intrarea lor finală în Împărăție? 2 Tim. 2:11, 12; Rom. 8:16—18.

290¹ După apostolul Pavel, ce încercări să facă „creștinii” mărturisăți, cari caută să domnească pe pământ fără Christos? Ioan 18:36; Prov. 14:12; Ps. 37:9.

290² Ce fel de ispită este asemenea acțiune, pentru ce este

ca edificat, și ce fel de urciune este ea înaintea lui Dumnezeu? 1 Ion 3:23; Mat. 24:24.

290^a. Ce profeti Daniel în legătură cu o asemenea urciune a pustirii, și când profeti Iesus această că va fi instalată cu un semnificativ avertisment de a fugi?

291^a. Preliminar agriției acestui semn, ce mărturie dădu revista *Turnal de Veghere* și poporul lui Iehova în ce privește timpurile găgănilor și împărăția? și cum răspunde „creștinătatea” la asemenea mărturie? Mat. 24:9; Marcu 13:9; Apoc. 11:11, 12; Ezech. 37:1-14.

292^a. Cum a fost înviorată mărturia după sfârșitul războiului în anul 1918, și totuși ce s'a propas și consecinat în tratatul de pace, dar cu ce răspuns din partea Senatului Statelor Unite? Mat. 24:22; Pa. 147:2, 15; Isa. 60:1, 2.

293^a. Cum susținea preotimea „creștinătății” acea asociațiune și tribunal internațional, ce încercă Papa cu privire la aceasta, și când a fost timută prima ei intrare? Isa. 5:20, 21; Prov. 17:15; Apoc. 13:3, 4.

294^a. (a) Pentruce era aceasta prima manifestare și stabilire a „urciunii pustirii”, și pentruce nu era aceasta o iconă a împărăției lui Dumnezeu? Lev. 26:1; Pa. 97:7. (b) Unde, atunci, făcu „creștinătatea” să stea cea urciune? Ezech. 43:7, 8; Hab. 2:10-20.

295^a. (a) Fiind o corporațiune compusă din multe națiuni, cu ce asemănă Scripturile Liga Națiunilor? Apoc. 13:14, 15. (b) Cete „șapte capete” reprezentând regi, pe cine identifice istoria ca est de al șaptelea „rege”?

296^a. (a) Cum este Liga „fiara” a „opta” și „din cei șapte”? și ea a cui organizațiune o identifice culoarea și numele ei de hula? Mat. 27:28, 29; 2 Cor. 4:4; Iov 32:21, 22. (b) Căci sunt perspectivele de viață ale acolora cari o admiră? Apoc. 19:20, 21.

297^a. (a) Vederea „urciunii” în „locul sfânt” este un semn dăspre ce? și de când a fost dat avertismentul și cum? Mat. 24:32-35; 10:27; Luca 12:2, 3; Ezech. 33:7. (b) Cine ascultă avertismentul și încotro fug ei? Luca 24:21; Zab. 14:4, 5; Gen. 19:12-17, 29, 30; 2 Regi 10:15-20.

298^a. Pentruce scop satanic a fost creată Liga, și când se referă că această „fiară” „nu este”? Ezech. 13:10-15; Isa. 8:9-12. (b) Ce încuraja papalitatea, cu toate acestea, și pentruce?

299^a. Dela 1929 încotro continuă și-a Vaticanul proiectul său de dominație mondială? Ezech. 16:28-34; 23:4-9.

296^a. Ce cauză căderoa „fiarei” — Lăpă în gropoa fără fund? Isa. 24:17; Ier. 48:43, 44.

296^b. (a) Când se surie din gropoa fără fund (abia) această fiară a „securității colective”, și cu ce mui impuse hotărâțile ei? Ps. 83:2-8; 2:1-4; Apoc. 17:12. (b) Sub ce pretext a fost atacat acest proiect, dar cu ce rezultat final va fi el pentru popor? Dan. 11:33, 39, 45; Ier. 34:8-16.

297^a. Când este impusă, mai ales, tachiarea la „iocana fiarei”? Dan. 3:1, 4-7, 15; 11:44.

297^b. Cine călărăște și dominează „fiara” după ce aceasta lese din abia, și pentruce nu dogășită aceasta pe călărăș? Apoc. 17:18; Isa. 47:1, 7-10; Ier. 14:13-15.

298^a. Pe cine simbolizează această „femeie”, și cum va călări ea pentru o vreme confederația de națiuni de după război? Gen. 11:4-8; Apoc. 18:7.

298^b. Cum va face „femeia” să stea atunci „urciunea pustirii” „în locul sfânt”, și cu ce consecințe? Isa. 33:7; 47:1-5, 9, 11; Apoc. 18:8, 9.

CAPITOLUL XXVII

Lupta fiscală pentru libertate

299^a. (a) Cum va veni războiul fiscal, și ce va face poporul la acel timp? Gen. 19:12-14, 24, 25; Ier. 51:8, 9; Prov. 6:12-15. (b) Ce fel de dovadă este apariția urciunii, pustirii, și pentruce să nu se întărie fuga la împărăție? Ezech. 33:28, 29; Mat. 24:15-29; Dan. 11:31; Gen. 19:17, 22, 26; Luca 17:31, 32.

300^a. (a) Cum va amăgi „creștinătatea” pe oameni să se închine „urciunii pustirii” făcute de om? și, pentruce cei drepti nu vor face aceasta? Apoc. 13:8, 14-17; Ier. 17:5, 7, 8; Rom. 8:31; Isa. 51:7, 8, 16; Pa. 56:4; 34:7; 118:8, 9, A.R.V. (b) Pentruce este „creștinătatea” de după război condamnată la pustire?

300^b. Cum va fi „Ierusalimul impresurat de ogți” în „nona ordine” de după război, și pentruce scop? și ce poteri noi să știe când vedem aceasta? Pa. 29:7, 8; 33:16, 17; Prov. 21:30, 31; Isa. 31:1-3; 34:1-5.

300^c. Cum va aduce „religiă organizată” prin conducerea ei, pustire asupra tuturor națiunilor și va suferi pierdere? Ier. 25:29, 31-38; Ezech. 17:15-21.

300^d. Cum vor dovedi religia organizată și „fiara” de după război, peste orice contradicție că ele luptă împotriva lui Dum-

nezeu și a lui Cristos? Ps. 94:8-7, 20, 21; Apoc. 13:6, 7
15: 17:6; Ier. 26:9-11; Dan. 11:44, 45.

302¹ (a) Pentru ce scop ulterior va întrebuiți „creștină-
tatea” armatele ei impresurătoare, și când va striga cu „Pace
și siguranță!”? (b) Ce să așteptăm noi atunci cu privire la
manșăria religioasă a „creștinătății” pentru pace perma-
nentă? Ezech. 13:10-16; 7:25; Ier. 6:14; 8:15; Isa. 33:7;
48:22.

302² Pentru ce este „creștinătatea” împinsă în mod irezistibil
într-o pustiere înspăimântătoare? și cum ne este descoperită
această nouă? Isa. 24:5, 6; 29:13; 47:11-15; Ier. 51:
42, 43, 47, 52, 53; Mat. 15:8, 9; Apoc. 9:20, 21.

303¹ Ce înseamnă și simbolizează „Armagedon”? și de
ceea împotriva a ce fac demonii națiunile să se adune? Tef.
3:8; 2 Sam. 5:17-25.

304¹ (a) În mod special, atunci, la ce se referă „Armagedonul”,
și cine constituie „trupele” acolo? Apoc. 19:13, 14;
12:7. (b) Unde stă acum, prin urmare, poporul de legământ
al lui Dumnezeu, și ce observă el că are loc? Evr. 12:22, 23;
1 Tes. 4:16; Mica 2:12, 13; Isa. 11:11, 12, 16.

304² Cum este numită bătălia care se apropie, unde tre-
buie să fugă „alte oi” acum pentru securitate, și ce să facă
acolo? Deut. 33:27; Iosua 20:1-3; Num. 35:9-12; Ps.
9:9; 22:22-24; 46:1-3; 148:1, 2; 147:1; 148:12-14.

305¹ (a) Între cine este bătălia finală un conflict? și cum
a fost această proumbrit? 2 Cron. 20:16-25; Jud. 4:13-16;
7:15-22; Iosua 10:8-14. (b) Pentru ce Martorii lui Iehova de
pe pământ nu vor avea nicio parte în bătălia finală? 1 Sam.
17:47; Deut. 20:1-4; Iosua 6:1-5, 12-20.

305² Ce este pustiiții mari totali și cine va face aceasta?
Ezech. 16:35-41; Zah. 13:2-6; Mal. 2:1-3; Isa. 23:18-21;
Ier. 25:22, 34-38; 51:52, 53; 2 Cron. 20:23; Apoc. 18:8, 9.

306¹ (a) Ce este pustiiții după aceea, și cu ce fel de dis-
tingere? Ier. 51:37, 37; Apoc. 18:9, 10, 15; Neam 1:9; Prov.
10:7. (b) Cine, atunci, va supraviețui Armagedonul, și prin
ce îngrijire a lui Dumnezeu acum? Mat. 24:21, 22; 25:33,
34; Apoc. 7:9-17; Prov. 10:30; 12:7; Tef. 2:3; Ps. 37:20,
20.

306² Cine sunt sfârșimii cei din urmă în Armagedon, și
care este starea lui Satan în Abis? Mat. 25:41; Ioan 12:31;
Rom. 16:20; Isa. 14:15; Gen. 3:15.

307¹ Unde vor fi ocunse rămășița și „alte oi” în ceea ce a
treceți cerurilor și pământului? și în ce să va bucura ei?

Ps. 57:1; 27:5; 91:1-10; 33:21; 58:10; 68:1-3; 89:16-18;
Deut. 32:41-43; Isa. 60:14-18; 34:8.

CAPITOLUL XXVIII

Prinții noul pământ liber

308¹ Ce este privilegiul glorios pe care o dă Dumnezeu,
și pentru ce realizarea promisiunii Sale va întrece orice,
ce putem noi să ne închipuim acum? Isa. 55:8, 9.

308² Ce a văzut și auzit Ioan în viziunea sa despre lumea
nouă, și pentru ce îl fusese poruncit să scrie aceste lucruri?
Ps. 119:39; 1 Pet. 1:25; Isa. 55:11.

309¹ Pentru ce sunt făgăduințele neman de a clădi o lume
nouă înfrânse? și prin cine va fi ea creată și al cui curânt
va justifica? Isa. 42:5-9, A.R.V.; 49:9, 10; Ezech. 35:13,
14; Ps. 22:27, 28.

309² (a) Cum și când are marele Creator „cerurile noi”
și cum sunt ele simbolizate? Ps. 2:6-12; 110:1, 2; Apoc.
12:7-9; 21:1, 2, 23, 24; Isa. 14:12-17. (b) Când are loc
fotensiunea „noului pământ”? Apoc. 20:1-3.

310¹ (a) Cine va constitui „pământul nou”, și pentru ce?
Luca 13:28; Mat. 9:11; Evr. 11:13, 16; Prov. 8:15. (b)
Pentru ce un astfel de aranjament nu este o cauză de plân-
gere pentru „alte oi”? Mat. 20:15; Rom. 9:20, 21; Isa. 64:6;
49:10; Apoc. 7:9, 10, 14, 17.

310² Ce poziție respectivă și relațiune cu Dumnezeu și
Christos va fi deținută de către cei 144.000 de membri ai „tru-
pului” și de către oamenii credincioși din vechime? Dan. 7:13;
Apoc. 1:5, 6; 5:9, 10; 14:3, 4; Mat. 23:31, 32.

311¹ Cum dovedește Psalmul 95 și cuvintele lui Iesus că oar-
menii credincioși din vechime nu vor domni cu Christos în
ceruri? Ioan 3:3, 5, 27-29; Mat. 14:10-12; Dan. 12:13,
Lucei; Fapte 2:29, 34.

311² Unde sunt acum „prinții” viitori, și cum este numit
boen? Evr. 11:13; 2 Sam. 7:12; Deut. 31:16; Fapte 13:36.

312¹ Pentru ce scena schimbării la față, în care spărua
Moise și Ilie vorbind cu Iesus, nu făgăduiește că ei sunt
morți? 1 Cor. 12:20, 23.

312² Pentru ce au nevoie acești oameni din vechime de o
inviere, și ce fel de inviere vor primi ei? Luca 20:37, 38;
Mat. 8:11; 22:31, 32.

313¹ Pentru ce nu ar putea această profeți să primească în-
vierea lor înainte de venirea lui Christos la templu? și pentru ce

este înțelept să-i așteptăm să vină dintre morți înainte de Armagedon? Iac. 1:13; 1 Tes. 4:16, 17.

313² Cine este temelia lumii noi, și când va fi venit „pământul nou” și când va fi stabilită lumea nouă în perfecțiune? Ex. 15:2, 4, 6-13; Mică 5:8.

CAPITOLUL XXIX

Domnia de o mie de ani

315¹ (a) De unde va primi „mulțimea mare” instrucțiunile ei în lumea nouă? Isa. 2:2, 3; 51:4, 5. (b) Cări vor fi stările de lucru și de trai ale supraviețuitorilor Armagedonului? Isa. 2:4; 11:4-9; Ps. 72:1-7.

315² Cum descrie profetul lui Dumnezeu, Ezechiel, finala, cea de pe urmă luptă împotriva rămașitelor și a însoțitorilor ei, și lucrarea lor de după aceea? Ps. 2:7-9; 21:8-13; Dan. 2:35, 44, 45.

316¹ (a) Ce procedură va fi urmată la restatornicirea Pământului peste întreg pământul? și cine se va împărtași în acea lucrare? (b) Cum va fi acolo adevărată „libertate de teamă”? și pentru ce și cum vor fi crescuți copiii pe vremea aceea? Prov. 22:6; Luca 2:10-14, *Donap.*

317¹ Când a fost descoperit adevărul despre mandatul divin prima dată, și totți apoi credincioși acum ai „altor oi” vor trăi până sau vor supraviețui Armagedonul?

317² Avea-vor aceia din „alte oi” cari mor credincioși înainte de Armagedon o parte în mandatul divin? Deut. 20:1-4, 7; Ps. 128:1-6; Ezech. 47:22, 23; 1 Sam. 31:6; 2 Sam. 1:25-27.

317³ (a) Ce servi ai lui Dumnezeu, din vechime și moderni, au „făcut binele” și vor avea o înviere la o viață pământenească? Mat. 25:31-46; Evr. 11:1, 2, 13-16. (b) S-ar contrazice o înviere timpurie a celor credincioși din „alte oi” spre a avea parte în mandatul divin, cu Matei 22:28-32, și pentru ce? 2 Regi 4:32-37; 8:1-6.

318¹ (a) Care este cea din urmă soartă a celor nelegiuți și pentru ce nu se vorbește despre ei ca fiind „în morminte”? Ps. 52:5; 145:20; Fapte 3:23. (b) De cine își va aduce Dumnezeu aminte la înviere? Iov 14:13.

319¹ Ce vă dovede mandatul divin care va fi executat și când vor începe afara „cei rămași dintre morți”? Gen. 1:20; Isa. 45:13; 55:11.

319² Cum descrie Apocalipseul timpul învierii pentru judecarea? Dan. 7:10; Mat. 16:27.

319³ Este timpul de judecată de durata unei zile de douăzeci și patru de ore, sau cât de lungă? Ps. 90:4.

320¹ Pentru ce se aplică Luca 20:34-36 la acei morți cari nu „făcut răul” din cauza păcatului moștenit? Luca 20:27-34; Ioan 8:23, 24; Luca 16:8.

320² (a) Cum sunt aceia cari ajung în „lumea aceea, și la învierea din morți”, egali cu ingerii, și pentru ce nu pot ei „să moară mai mult”? Ioan 3:16; 1 Cor. 15:22; 1 Tim. 6:16. (b) Cum va fi adevărat că „ceilalți dintre morți nu nu învii până nu s-au împlinit cei o mie de ani”? 1 Cor. 15:24-28.

321¹ Cum se va descoperi Christos Isus, Regele, de responsabilitate. Sa cu „cheile iadului și a morții” și cum, în cele din urmă, „nu va mai fi moarte”? Apoc. 1:18; 20:14; Rom. 5:18-21.

321² Care va fi soarta acelor cari mor în decursul sau la sfârșitul zilei de judecată de o mie de ani, și pentru ce aceasta nu este moartea din care „nu va mai fi mai mult”? Ps. 37:9, 10; Ier. 31:29, 30; Ezech. 18:20.

322¹ Când vine proba finală peste aceia cari ies afară „la o înviere pentru judecată”, și cum este aceasta descrisă?

322² Este Satan reforma prin închinarea sa de o mie de ani? și ce dorința are el când este eliberat?

322³ Ce încercă Satan să reintroducă pe pământ? și cum vor înfrunta proba oamănii atunci sub judecată, și nu ce consecințe? Evr. 10:31; 12:29; 2 Pet. 2:29, 32.

323¹ (a) Care va fi rezultatul pentru Satan al efortului său final? Mat. 25:41; Ps. 145:20. (b) Pentru ce libertatea lumii noi va continua nemisurată și pe vecie?

CAPITOLUL XXX

Libertate acum!

324¹ (a) Cui l se envoie lauda pentru viziunea lumii libere încă sfârșită? și cum a fost aceasta lămurită? Isa. 64:4; 1 Cor. 2:9; Fapte 2:16-18; Ps. 43:3, 4; 97:11; 38:9. (b) Despre ce este o dovadă lumina crescândă a Scripșarilor? Apoc. 11:17-19; Prov. 4:13; Zah. 14:6, 7.

324² (a) Pentru ce să nu schimbăm adevărul pentru nimic altceva? Prov. 3:13-18; 8:10, 11. (b) Pentru a evita deziluzia amară, pentru ce trebuie cineva să aleagă libertatea adevărului, mai de grabă decât aceea a unui cetățean mondial? Apoc. 13:15-17; Ier. 34:15, 16.

324³ Ce trebuie să faci ca să câștigi adevărată libertate,

și cum poate începe libertatea ta acum? Ioan 8: 32, 36; Gal. c: 1. 13.

323¹ (a) La ce sunt sclavi aceia cari se lundă cu libertățile lumii? Ioan 8: 34; Tit 2: 3; Rom. 6: 16. (b) Pentru ce nu poate aceasta deveni o lume liberă, și ce are ea în magazie pentru prietenii ei? Ioan 8: 36; 1 Ioan 2: 15—17.

323² (a) Ce libertate nu poate să ia dela tine puterile dictatoriilor și totalitare? (b) Dela ce lucruri te faci adevărul liber? Fil. 4: 7; Rom. 6: 18—22; Mat. 7: 26—29.

323³ Intrucât acum ai început, ce trebuie să faci ca să-ți păstrezi și să îți ține adevărul și libertatea? Ioan 13: 15, 17; Col. 1: 23; 1 Tim. 4: 16; Prov. 7: 2; Mat. 5: 14—16; Apoc. 22: 17.

326² (a) Care este cel mai mare adevăr? și, spre a te bucura de libertate al cui exemplu trebuie să-l urmezi? Ps. 103—104; 145: 11—13; Mat. 4: 17; Ioan 18: 36, 37. (b) Cu cine trebuie să cauți tovarășie în studiu și în serviciu, și pentru ce? Ebr. 10: 25; Prov. 13: 30; 2 Tim. 2: 15; Mat. 24: 14; 25: 34—40.

CONȚINUTUL

Capitola	Pagina
I. „Adevărul vă va face liberi”	7
II. „Un Dumnezeu al adevărului”	21
III. Fii spirituali ai lui Dumnezeu	34
IV. Crearea pământului	47
V. Suflete umane creste	60
VI. Pierderea libertății	71
VII. Eliberare promișă	81
VIII. Mandatul divin suspendat	91
IX. Apărătorii libertății	101
X. Eliberarea preumbrită	114
XI. Societatea timpului	125
XII. Dogmații libertății	136
XIII. Legământul pentru libertate	140
XIV. Dreptul de întâia naștere a libertății	157
XV. O naștere liberă născută	168
XVI. Formarea cărții libertății	179
XVII. O Teocrație regală	193
XVIII. „Sapte timpuri”	204
XIX. Regele libertății apare	214
XX. Dela moarte la nemurire	227
XXI. Biserică oamenilor liberi	237
XXII. „Timpul sfârșitului”	243
XXIII. Modul venicii Regelui	253
XXIV. Mători iubitori de libertate	268
XXV. „Oameni de bine”	279
XXVI. „Urchișna pustirii”	288
XXVII. Lupta finală pentru libertate	299
XXVIII. Prinții unui pământ liber	308
XXIX. Domnia de o mie de ani	315
XXX. Libertate nouă	324
Educație în libertate	329
Întrebări pentru studiu	330

INDEXUL SCRIPTURILOR CITATE

GENESA	Page	7:11, 21	210	21:22, 24	292	17:21, 22	60
Cap. 1 25, 43,	120	8:1	96	22:12	192	18:18	80
111 20, 29,	48	9:3, 4	103, 110	25:14-22	44	2 REGI	
120	52	10:10-12	103	31:27	62	4:27	64
1:2-6	58	11:20, 31	102	31:28	31, 182	1 CRONIC	
1:2, 4, 8, 11,		11:22	103, 124	32:20	100	4:28	141
14, 20, 24, 26	26	12:7	102	34:27	173	13:1, 33	109
1:6-8	14	12:6	102	LEVITICUL		9:20	77
1:8, 10	20	12:5	62	17:7	110	22:23	100
1:11-12	22	12:17	103	17:11	65	22:22	100
1:14-16	20	12:18, 19	102	NUMER		2 CRONIC	
1:20, 21, 24, 26	22	12:20-22	101	1:1	129	1:15	110
1:20-22	24	1:23	102	4:5	46	Cap. 10-12	134
1:24, 25	28	2:28, 27	102	10:11, 12	123	14:10	141
1:26-29	26	Cap. 12	122	12:12	132	15:2	77
1:28	28	16:8-17,	128, 140	13:1-20	127	22:1	100
1:29-31	21	17:11, 12	142	12:12, 17	215	17:4	77
1:30	20	10:22	102	15:22	112	20:12	141
Cap. 2	60	10:22	122	21:22	173	22:12	100
2:1-3	40, 66	11:1-4	142	DEXTERONOMUL	2602	26:22	142
2:1-4	320	11:2-5	142	4:12-14	22	28:22	132
2:4	27, 29	14:10	127, 122	4:4, 6	27	32:4	142
2:4-6	29	17:10-22	132	7:12, 25	22	32:12-22	141
2:4, 4	22	31:22, 22	142	4:2	171	ISRA	
2:7	23, 25	12:1-3	142	12:12-12	194	12-4	134
2:8-12	24	12:1-7	132	20:22	24	42	137
2:9	27	12:4	142	26:12, 20	31	7:1, 8, 10-12	132
2:12, 17	26	24:12-22	152	26:22	121	7:11, 12, 21	142
2:12-22	28	12:4, 7, 8	27	28:2, 4	23, 227	NUMER	
2:12, 20	24	17:1	20	22:17	112	11-2	214
2:12, 2	72	18:2-14	102	22:42	22	21-6	214
2:12, 3	75	12:12	124, 121	24:2, 4	27, 222	1CV	
2:14, 3	72	22:12, 12	122	2:2	122	1:2, 7	112
2:16	72	24:22, 21, 22	122	1:2	122	1:2-12	222
2:17, 2	22	26:22, 27	122	2:21-22	122	1:10	22
2:17-12	22	25:21-21	122	2:2-27	122	2:2-2	222
2:18-22	22	22:27-21	102	14:2-10	122	2:2	42
2:18, 12	22	22:1-2	102	24:22	122	2:10	47
2:18	104	27:27-27	102	24:22	122	2:4	102
2:19	22	Cap. 21	122	JUDICATORII		14:12	212
2:17-12	22	22:10, 12	122	11:24-22	222	21:24-22	22
2:20, 21	21	22:22	122	12:2-2	102	22:2-2	22
2:22, 22	27	27:22	112	22:22	222	2:7	42
2:24	44, 27	Cap. 27-27	172	1 SAMUEL		22:1, 22	42
2:2	27, 102	22:22-22	212	1:11, 12, 22	122	Cap. 22-22	22
2:2	104	22:2, 12	172	2:7, 8	122	2:12	22
2:2-2	102	22:10	202	10:1	122	2:2, 6	22
2:12-21	102	22:22	172	12:2, 6	122	2 SAMUEL	
2:22	102	EXODUL		12:12, 14	122	2:2	202
2:22	102	2:12-12	22	12:22	22	2:1-7	122
2:2	122	2:12-12	122	2 SAMUEL		2:7	222
2:2-2	122	2:2	172	2:12	202	2:1, 4	22
2:2-22	122	2:2, 2	22	7:1-12	202	2:2	222
2:2	102	2:12	172	2:12	122	2:2	77
2:12, 21-22	112	12:22-22	122	20:22	122	2:10	222, 222
2:22, 22	112	12:21, 22	22	1 REGI		2:10	22
2:1-2	112	12:1, 2	172	2:22-22	222	2:1-4	22
2:2	122	12:22, 22	172	2:1	202	2:1-4	222
2:4	112, 112	12:12	122	2:1, 2	122	2:2, 2	47
2:2, 10	112	12:2-2	172	2:2-22	222	2:12	122
2:4	122	22:2-2	22	12:22	122	Cap. 40	212
2:6, 10	122	22:2, 2	2	14:12, 22	122	4:2-2	212

50: 5	223	8: 4, 7	173	214	21: 25-27	231
50: 1, 2	21	15: 1, 13-13	232	21: 27	21: 27	243
47: 6	210	14: 4, 12	255	22: 11-15	22: 11-15	73
78: 69	49	14: 4, 12, 24, 27	147	22: 13, 14	22: 13, 14	44
80: 1	42	18: 4-14	267	24: 10-13	24: 10-13	207
82: 8	48	18: 12	40	28: 29	28: 29	223
84: 11	31	14: 13-14	74	37: 26	37: 26	242
86: 11, 12	318	24: 2-4	157	Cap. 38, 39	Cap. 38, 39	212
88: 7	118	26: 24, 21	247	39: 7	39: 7	216
89: 6	118	28: 14	258	DANIEL	DANIEL	
89: 2	20	28: 21	275	Cap. 4	Cap. 4	223
91: 4	72	31: 6-9	210	4: 1-3	4: 1-3	242
94: 20, 21	304	32: 1, 3	210	8: 10-17	8: 10-17	204
97: 20-22	274	40: 7, 8	184	4: 17	4: 17	212
95: 7-11	43	40: 8	189	4: 24	4: 24	211
96: 10-12	214	40: 16-17	209	5: 28-31	5: 28-31	129
99: 1	43	40: 22, 23	42	7: 5, 19	7: 5, 19	46
104: 4	43	42: 1	208	8: 10	8: 10	253
104: 4-6	30	42: 1, 6, 7	172	8: 2	8: 2	188
104: 29	45	42: 8	27	9: 24	9: 24	224
108: 27	216	43: 10-12	272	9: 25, 26	9: 25, 26	214
110: 1	204	45: 12, 13	209	9: 27, 27	9: 27, 27	241
110: 1, 2	204	46: 16	49	10: 17, 23	10: 17, 23	42
112: 4	181	46: 9	24	10: 21	10: 21	193
111: 2, 3, 7, 8	20	49: 9	278	11: 27	11: 27	253
111: 10	141	51: 3-12	212	12: 21	12: 21	294
112: 160	38	53: 12	202	11: 48	11: 48	253
140: 3, 4	95	54: 5, 12	36	11: 49-52	11: 49-52	236
PROVERBIE		55: 4-6	272	12: 1	12: 1	43, 42
1: 7	22	55: 8, 9	22	12: 4	12: 4	224
2: 8	26	59: 4, 14, 14	27	12: 11	12: 11	299
3: 22-21	26	61: 7	272	OSIA	OSIA	
10: 7	218	62: 10	219	13: 2	13: 2	22
14: 27	25	65: 12	276	MICA	MICA	
10: 4, 8	283	65: 17, 18	249	4: 2-4	4: 2-4	213
18: 5	246	67: 20-22	216	5: 1	5: 1	243
17: 12	244	68: 1	220	NAEM	NAEM	
22: 20, 21	12	68: 22	208	1: 1	1: 1	152
23: 23, 19	324	IEZECHELIA		ISIDACUC	ISIDACUC	
27: 17	287	1: 4, 5	183	2: 2	2: 2	122
28: 9	289	7: 14	21	2: 24	2: 24	207
29: 23	141	18: 20	43	3: 2-10	3: 2-10	207
30: 19	75	22: 5, 6	218	TEFANIA	TEFANIA	
ECCLESIASTUL		22: 24	240	9: 2, 3	9: 2, 3	147
1: 4, 8	49	Cap. 20	207	9: 8	9: 8	252
3: 1	128	25: 8	204	SAHARIA	SAHARIA	
3: 12-21	26	27: 4	202	14: 3	14: 3	235
4: 8-12	297	31: 21-22	184	MALEACHI	MALEACHI	
5: 8	23	33: 16	212	1: 2, 3	1: 2, 3	161
12: 6, 7	80	38: 2, 27	182	2: 1	2: 1	264
ISAIA		42: 16	204	2: 6	2: 6	182
6: 1-1	44	44: 17-21	23	4: 4	4: 4	127
7: 14	215	51: 34	93	MATHEI	MATHEI	
8: 14	217	53: 60	182	1: 1	1: 1	208
9: 12-12	288	ECZECHELIA		1: 14-25	1: 14-25	192
9: 6	48, 247	4: 8, 8	118	1: 20, 21	1: 20, 21	214
		16: 1, 20	87, 91, 81	1: 21	1: 21	219

1: 27, 28	235	20: 23, 24	294	1: 3	41
4: 3-12	236	27: 27-28	295	11: 12-13	110
4: 3, 4	271	28: 26, 17	296	1: 12, 13	104
4: 17	237	22: 19, 20	297	1: 14	41, 317
5: 12	248	22: 20	298	1: 18	39, 43
9: 1-18	11	MAURICE		1: 29, 30	175
4: 9, 10	237	7: 1-10	18	1: 40, 41	237
7: 20, 29	19	7: 24-29	265	1: 41	199
4: 11	270	23: 27	225	3: 3, 6	245
20: 1-23	228	17: 2, 4	250	3: 8	225
20: 5, 6	279	15: 14	291	2: 12	20, 29, 212
20: 22	248	23: 27	268	2: 16	194
20: 24	218	23: 22	262	4: 23, 24	30
21: 11	211	14: 22	222	4: 46-54	246
22: 22-27	295	LECA		5: 26	27, 219
22: 24, 27, 28	216	2: 4-20	103	5: 27-28	217
22: 43	209	1: 2-27	212	5: 28, 29	212
22: 24-29, 24, 42	248	1: 20-27	193	6: 49	227
26: 2-9	18	1: 29	219	7: 16, 17	18
26: 24	239	2: 9-14	218	7: 26, 27, 40, 41	12
26: 24	237	2: 14	255	7: 32, 45-49	13
26: 29	232	2: 21, 22, 21	252	8: 24-29	16
27: 1-3	203	3: 21-22	232	8: 28, 29	17
27: 8	212	3: 28	71	8: 43, 45, 47	18
27: 10-13	242	4: 16-21	237	9: 24	70, 239
28: 28	237	4: 17	245	9: 56	247
20: 28	231	5: 18-24	223	10: 16	285
21: 25-40	229	7: 1-10	219	10: 39	42
22: 26-23	218	7: 17-20	222	10: 34-36	43
22: 28	218	8: 1	223	12: 21	261
23: 24-26	192	8: 1-8	228	14: 5, 2	203
23: 28	259	9: 4-6	276	14: 9	230
24: 2	255	10: 1-14	228	14: 17, 24	223
24: 2-14	24	10: 5-9	273	14: 19	229
24: 5, 21, 22	43	11: 2	282	14: 24	18
24: 2-8	261	11: 22	248	14: 28	239
24: 9	212	12: 28	249	14: 38	211
24: 9-13	209	12: 28, 29	219	15: 12	291
24: 9, 14	252	12: 15	294	17: 8	17
24: 13	216	17: 20, 21	263	17: 2	204
24: 14	271	17: 24	262	17: 14-26	221
24: 18, 19	291	17: 28-36	230	17: 27	18
24: 21, 22	290	20: 24-28	270	18: 26	251
24: 27	240	21: 20	240	18: 27	225
24: 29	226	21: 24	210	19: 6, 16	271
24: 29, 30	268	21: 25, 28	281	19: 11	202
24: 31	298	21: 26	210	20: 17	21
24: 32	232	21: 21	213	20: 19-20	239
24: 32	219	21: 21-26	226	20: 23	224
24: 34	253	22: 23-26	210	20: 28-21	234
24: 37	281	22: 43	216	21: 4, 12	239
24: 38, 39	123	23: 46	225	FAPTE	
28: 21, 22	269, 281	24: 28-42	225	1: 1-8	227
28: 40	282	24: 40-42	240	1: 7, 8	249
28: 44	223	IOAN		1: 8	285, 241
28: 48	221	1: 1-5	28, 40	1: 15	252

2: 1-11	186	9: 14-16	218	4: 14, 15	229
2: 21	240	10: 6, 7	207	6: 8	210
2: 24	237	10: 11-17	240	6: 12-17	274
2: 27-31	251	11: 29	210	FILIPINI	
2: 34	212	12: 4, 2	245	3: 5-8	247
2: 34-26	249	Cap. 12	223	3: 4	27
2: 41, 45, 47	261	12: 1	272	3: 19, 24	244
2: 45	279	13: 4	172	COLOSINI	
3: 20-23	294	12: 23	28	1: 25	203
4: 8-12	238	1 CORINTENI		1: 16-17	45
4: 13, 24	275	1: 9	245	1: 23	224, 244, 212
4: 24-28	299	9: 13	207	2: 14, 17	178
4: 29	278	4: 8-20	220	2: 24	77
5: 23	202	10: 11	179	2: 1-4	247
5: 42	273	10: 18	224	1 TESALONICENI	
6: 1	234	11: 2	42, 188	2: 23	244
7: 2-4	148	12: 12, 13	246	4: 13-17	204
7: 27, 28	229	12: 13, 15, 16, 27	244	4: 16	42
7: 45	194, 218	13: 22	23	5: 1-4	202
7: 48-58	29	13: 20	220	2 TESALONICENI	
8: 24-28	184	13: 21, 22	192	1: 2-2	247
8: 2	242	13: 28-27	221	2: 14	248
10: 1-42	212	14: 24	45	1 TIMOTEI	
10: 24-28	225	15: 42-54	246	1: 9, 10	69
10: 44-48	245	15: 45, 52-54	213	2: 4, 6	229
12: 9	212	15: 47	94	2: 12, 14	79
12: 19-22	232	16: 20	222	3: 14-2: 23	190
14: 27	243	16: 41, 52	267	3: 10	212
15: 7-14	245	18: 9	242	4: 16	22, 218
16: 21	245	2 CORINTENI		2 TIMOTEI	
17: 24-30	30	1: 21	246	2: 11, 12	248
17: 56, 57	117	3: 6-10	194	2: 19	29
17: 29	29	3: 17	219	3: 25, 26	225
20: 20, 21, 27	255	4: 4	283	3: 7	29
20: 28	219	5: 16, 17	248	3: 15	257
20: 29-31	247	6: 12	245	TEE	
24: 19	219	11: 2, 14	79	3: 5-7	244
24: 2	77	12: 1-4	112	EVHRI	
ROMANI		GALATENI		3: 1	204
1: 20	99	2: 4, 8	281	1: 7	41
1: 31, 28	244	2: 9	229	2: 14	207
2: 6, 7	246	2: 7, 8, 13	189	3: 19-17	40
4: 16, 17	149	2: 21	151	4: 1-11	49
4: 27-21	202	3: 25-29	159	4: 8	194
4: 27-22	154	3: 27-29	243	4: 7, 8	93
4: 24, 26	245	4: 4, 8	129, 231	5: 20, 22	123
4: 1, 9, 12, 14	242	4: 16	291	5: 1-4	102
5: 12	79, 202	4: 20, 22, 23	160	6: 2-12	184
6: 1, 4	245	4: 28, 29	163	6: 6-15	229
6: 5	234	5: 1	281	6: 27	64
6: 22	220	5: 13	274	6: 28	256
6: 1, 12	245	6: 15, 16	238	10: 1	178
6: 16-18, 22-20	242	EPHESINI		10: 15, 17	204
6: 21, 22	225	1: 20, 22	244	10: 16, 17	284
6: 10-12	141	2: 9	297	10: 22, 23	246
6: 11	142	2: 9	41	Cap. 12	211

11: 4	107	3: 4	259	11: 2-10	291
11: 8, 9	118	3: 7, 8	319	11: 15-18	198, 312
11: 8	21	3: 7, 10-12	249	11: 1	87
11: 7	121	3: 8	98	11: 1-18	201
11: 8-10, 12-16	107	3: 10	207	11: 2, 4	10, 126
11: 22-24	194	3: 12	109	11: 6, 14	214
11: 25	312	3: 15, 18	185	11: 7-9	41
11: 29, 30	312	I IOAN		11: 7-13	224
12: 1	109, 167, 195	1: 1	41	11: 12	271
12: 2	237	2: 12-22	247	11: 13, 17	274
12: 29	252	2: 24, 27	241	11: 20-23	294
IACOB		3: 2	247	11: 24, 25	293
1: 12	242	3: 8	78	11: 10-17	297
1: 22	238	3: 12	107	14: 1	289
1: 26, 27	25, 74, 71	4: 13-5: 18	182	14: 1, 3	102, 252
2: 4	229	4: 18	23	14: 13	182
I PETRU		5: 7, 8	247	14: 13-16	202
1: 2	263	5: 20	17	14: 16-18	249
1: 3	245	IUDA		15: 1-3	287
1: 20	180	6 (vers)	117	17: 2, 10, 11	294
2: 8-10	238	9	41, 102	17: 8	291, 294
2: 4-9	200	14, 15	112	17: 12-16	201
2: 13	274	APUCALEPS		17: 18, 19	106
2: 21	246	1: 2	184	18: 1-4	289
2: 24, 28	234	1: 5	271, 311	18: 24	312
2: 19, 20	151	1: 8, 18	238	18: 9	182
2: 20, 21	284	1: 7	240	18: 31	271
2 PETRU		1: 11, 19	185	18: 31-21	302
1: 3, 4	29	2: 1, 8, 12, 18	180	19: 1-8	307
1: 4-12	246	2: 10	280	20: 4, 8	329, 310
1: 5-11	289	2: 17	278	20: 7-10	312
1: 13, 14	227	3: 1, 7, 14	182	20: 10	323
1: 15	182	3: 14	42, 271	20: 11	309
1: 21	180	3: 21	280, 268	20: 12-15	319
2: 1-3, 18	247	4: 11	23	21: 1-4	308
2: 2, 4	117	5: 2	172	21: 6	121
2: 6	224	7: 4-8	105, 172	21: 9	184
2: 7	119	7: 4-17	283	21: 8	318
2: 7, 8	124	7: 12	241	22: 24	238

INDEXUL SCRIPTURILOR CITATE

Numeri paginilor se referă la colo din secțiunea întrebări pentru studiu

GENESA	Pag.	1: 1, 2	137	48: 1	245
1: 1	21	1: 19	137	41: 24, 28, 21-22	189
1: 2, 6	110	10: 8-10	262	46: 26	94
1: 14	61	20: 12-19	139	47: 11, 12, 27	112
1: 20-23	75, 81	10: 32	137	47: 29	111
1: 28	127, 257, 229	11: 4-6	288	48: 2, 4	27
2: 2, 6	119, 150	12: 2	138	48: 1-22	271
2: 7	94	12: 14-20	149	KNODUL	
2: 18-21	71	12: 12, 13	149	1: 0	96
2: 23-27	83	14: 13-20	160	1: 7	172
2: 14, 15	114, 207	14: 22-24	149	1: 7-8-14, 16	173
2: 19	116, 146, 261,	15: 1	32	2: 1, 2	172
	305	15: 6, 18	149	2: 3-22	172
3: 10	191	15: 12, 14	173	2: 23-26	173
3: 17	101, 116, 226	17: 2	142	3: 1-12	173
3: 18	62	17: 6, 10, 14	168	3: 1-2	182
4: 6-8	106	17: 25, 26	149	3: 10-12	192
4: 8, 10	62	17: 37, 19	183	4: 27-31	174
4: 9-15	107	18: 19-12	163	4: 2-8	172
4: 16, 17	137	18: 18	148	6: 3	97
4: 17	104	19: 12-14, 24, 28	209	6: 12, 18, 29	178
5: 4	104	19: 12-17, 29, 30	294	8: 18	89, 81, 116, 124, 202, 242
5: 7, 8	109	19: 17, 22, 26	299	12: 3-13	174
5: 29	63, 101	20: 5-16	183	12: 28-31	172
6: 1, 2, 4	126	21: 1-3	162	13: 21, 22	175
6: 1-11, 18	284	21: 1-6	164	14: 21, 20	175
6: 2, 4	214	22: 7-9	154	15: 2, 4, 6-13	112
6: 5-7	117	22: 10-14	184	16: 12-25	176
6: 8	118	22: 11	44	16: 26	181
6: 9	142	22: 18	220	17: 1-6	7
6: 11	117	24: 1-26	167	19: 4, 4	212
6: 13	65, 126	24: 22-67	166	19: 8	177
6: 12, 17	120	26: 8	102	19: 20	266
6: 14, 18-22	120	26: 8-5	169	20: 20	177
7: 1	127	27: 4	128	20: 1-17	272
7: 1, 2	148	24: 24	148	20: 7	272
7: 1, 5, 7-9	121	26: 24, 28	142	20: 11	49
7: 4-10	285	27: 1-29	241	20: 12	133
7: 11, 20	124	27: 36-41	162	20: 13	128, 127
7: 17-22	122	28: 1-8	141	20: 15	44
7: 22	61	28: 8-9	162	22: 24, 23	124
7: 22, 23	228	28: 20, 21	140	22: 23	31, 168
7: 27	128	29: 12, 20, 27, 28	214	24: 1-2	177
8: 1-12	122	31: 41	164	24: 4	179
8: 12, 14	124	32: 22-28	164	24: 8	174
8: 15-19	124, 260	32: 1-7, 17	167	24: 16	240
8: 18-22	244	32: 8-20, 27, 28	165	24: 22	177
8: 20, 21	116	35: 11	27	28: 2, 41	177
9: 1, 7	287	36: 6-8, 10, 21, 40	166	31: 12-17	174
9: 1, 7, 22	127	37: 3-11, 12-20,	168	32: 1-8, 12, 25-28	174
9: 4-6, 8, 19	116	24, 28, 35	168	32: 28	172
11-17	116	38: 7-23	169		

18: 12-15	81	29: 28	42	19: 11, 22, 24	196
24: 20-25	178	30: 15, 19	210	19: 2-12	196
46: 12-18, 21-29	178	30: 16-20	48	17: 24-25	196
LEVITICUL		31: 14, 18, 22	152	17: 47	204
7: 27	84	31: 34	211	18: 14, 11, 28	197
16: 23, 26	107	31: 19, 21, 24-26	159	20: 6	204
18: 21-28	118	32: 4	12, 60, 12	20: 8-8	197
19: 16	115	32: 4, 5	102	20: 4-19	50
22: 34	7	32: 15	107	21: 1-6	197
23: 29-42	7	32: 29	91	21: 6	217
24: 16	254	32: 41-42	207	E SAMUEL	
28: 1	292	32: 48	154	1: 9	65
NUMERII		33: 27	204	1: 28-27	117
10: 11, 12	184	34: 5, 8	112, 182	2: 1, 4	197
13: 1-3, 5, 8	184	34: 9	161	2: 1-3	202
22: 13	21, 98	IOSEA		2: 6-9	197
29: 26	7	1: 1, 9, 5, 17	182	3: 17-22	192, 205
30: 12-15	19	6: 1-3, 18-20	205	5: 24	84
31: 25	26, 43	8: 2, 20, 27	184	6: 12-15	199
32: 9-12	204	8: 18, 28	184	7: 12	211
DEUTERONOMUL		9: 23	139	7: 22, 24	204
8: 20	279	11: 8-14	205	12: 8, 11	197
4: 2	87	30: 19	188	18: 43	208
4: 8	168	31: 20-25	194	22: 3, 4	227
4: 19-21	278	31: 12	194	22: 2	19, 182
6: 5, 7	124	32: 1-3, 7	184	24: 1, 10, 14	197
7: 1-3	162	34: 1, 5-5, 10	184	I HIEHI	
7: 5	187, 184	30: 1-2	204	7: 2	84
7: 2, 16, 23	197	23: 8-12	270	2: 1-5	199
7: 6-8	208	23: 19	31	4: 1	205
7: 7	276	24: 15	21, 289	4: 2	7
7: 9	144	JUDECATORII		4: 5, 7	42
7: 12, 25	79	2: 1	148	5: 41-43	209
8: 5	183	2: 7	184	5: 21, 24	199
10: 17	242	2: 16-19	132	10: 1, 26	201
11: 19, 24	154	3: 1-7	196	11: 20, 21	202
11: 29-31	96	3: 8, 15	185	12: 15, 17	201
11: 24, 28	102	4: 12-16	205	15: 5	192
12: 22	66	4: 21, 22	282	16: 24, 29	20
14: 15-18	7	5: 19	84	17: 18-21	44
17: 16-20	279	5: 24-27	222	2 MACCII	
18: 15	214	7: 12-22	205	4: 23-27	217
18: 21, 22	202	10: 28	94	8: 2-8	217
18: 22	202	E SAMUEL		10: 12, 16	202
20: 1-4	205	1: 20	65	10: 13-24	204
20: 1-4, 7	217	4: 20, 21	199	17: 6, 20-23	202
22: 1, 9-11	218	6: 1, 2	189	17: 7-12	196
23: 17-18	178	8: 12, 13	43	17: 22, 24	29
24: 8	178	7: 3, 8	168	19: 22	75
24: 18	8	8: 5, 6	126	20: 1, 2	182
27: 24	122	9: 27	194	21: 1, 6, 10-12	204
28: 2, 12	148	11: 15	194	22: 1-20	204
28: 4, 11	81	12: 9-11	194	1 CRONICI	
28: 22	208	13: 12	194	1: 4	197
29: 18, 20	23	22: 22	243	1: 4, 5, 8, 27, 28	197
29: 6	192	26: 1-2	187	2: 12	149

1: 17, 28	127	21: 23-26, 28	91	22: 27, 28	218
1: 24-27	147	22: 12, 14	240	23: 29	67, 94
1: 2	171	22: 7	87	23: 1	74
10: 12, 14	197	27: 1	82	24: 1, 2	23
13: 5-8, 12, 14	199	21: 23	79	25: 8, 14	29
14: 11-16	189	22: 21, 22	294	25: 10	128
16: 29, 30	124	28: 6	169	26: 14	14, 112, 144
28: 3	189	28: 22	54	27: 4	24
28: 4	111	28: 4-7	81	27: 5	207
28: 18	40	28: 7	113	28: 2-4, 10	139
29: 22	202, 203	28: 30-31	129	28: 7	111
2 CRONICI		28: 18, 13, 20-22	51	28: 6	41
2: 8	28	29: 18, 24	58	29: 16, 17	220
3: 1, 2	202, 205	29: 27	55	29: 10	94
7: 1-3, 8	201	29: 20, 20	61	29: 21	127
12: 12	194	29: 23	48	29: 7	229
13: 2	124	PSALMI		29: 8	74
14: 12	124	1: 6-8	197	29: 12-14	179
15: 7	248	1: 5	97	29: 4, 24	164
20: 10-25	205	2: 1-4	296	29: 9	21, 224
20: 22	205	2: 11-12	211	27: 9	294
20: 31	124	2: 8	289	27: 9, 40	221
21: 26	124	2: 6-9	254	27: 22	120, 246
22: 2, 12	124	2: 4, 9	29	27: 22, 29	296
22: 1	194	2: 6-12	209	27: 23	97
22: 2	124	2: 7-8	215	27: 24, 13	219
22: 3	124	2: 8, 9	42	28: 1, 13	71
22: 4	124	2: 4	87	28: 11	121, 123
22: 1	124	2: 5	94	28: 1, 2	154
22: 1	124	2: 2, 4	242	28: 3	17
22: 1	124	2: 4, 5	116	28: 2, 4	21, 224
22: 1	124	2: 7	59	28: 5, 2	229
22: 2, 6, 8, 11	131	2: 8	87	28: 16	127
22: 11-12, 17	206	2: 9	294	28: 1-2	204
22: 15-22	279	2: 12, 13	167	27: 7	84
26: 18-21	276	2: 16	25	28: 1, 2	224
26: 18-21	202	2: 17	268	29: 7	27, 222
NEEMIA		3: 4	21	29: 10, 14, 17	84
1: 1-2	182	3: 4, 4	104	29: 11	229
2: 5	67	3: 4	91	29: 12	54
3: 14-17	7	3: 14, 1	21, 26	29: 20	89
3: 18	7	3: 14, 1-5	127	29: 19	29
4: 7, 8	142, 149	3: 2, 2	161	30: 20-22	126
9: 21	121	3: 3	95	31: 5	62, 101, 169
IOV		3: 1, 3	258	31: 5	212
1: 6-12	126, 174	3: 8-12	232	32: 5-17	41
2: 1-7	274	3: 18, 2	237	32: 6-7	294
3: 8-10	58	3: 22	61	32: 7	207
4: 14	25	3: 17, 1	54	32: 20	297
4: 1, 2	202	3: 19, 12	47	32: 8	129
4: 6	91	3: 17, 2	98	32: 11	244
4: 8	93	3: 20, 7, 8	209	32: 4, 5	220
4: 12	218	3: 4	26	32: 7	171
4: 22	65	3: 8-12	219	32: 9	242
5: 1	95	3: 1-8	211	32: 11	40
5: 7-8	250	3: 22-24	294	32: 5-8	22

48: 1-2	107	104: 14	80	148: 2	44
68: 4	57	104: 14, 15, 24	81	148: 4-6	51
48: 11	53	104: 18	82	148: 12-14	304
49: 7-9, 20, 21	17	104: 24	21, 23	150: 1	54
72: 1-7	145	104: 24, 25	51	150: 6	127
72: 1-8	128	104: 27-29	97	PROVERBE	
72: 4-8, 12, 14	221	104: 29	98	2:1-3	19
72: 9	86	104: 30	47, 81	2: 9, 2	69
72: 1	23	105: 14	149	2: 7, 8	189
75: 7	26	105: 18-22	169	2: 21	63
78: 4	124	105: 23	169	3: 11-14	324
78: 5-9	92	106: 24-26	174	3: 23	93
78: 29	249	106: 3	149, 243	4: 14	324
79: 1-4	270	106: 24-28	183	5: 15-16	299
81: 2-3	196	106: 29	155	6: 23, 22	14
89: 14, 15	359	107: 11	91	7: 2	324
81: 15-18	202	109: 29	144	8: 14, 11	324
85: 18, 27, 56, 118, 184		110: 1	241	8: 13	258
88: 1-4, 10-13	94	110: 1, 2	209	9: 21, 21	127
89: 4	44	115: 14, 69, 124, 252	252	9: 27-29	119
89: 16-18	107	115: 17	24, 268	9: 27-30	49
89: 27	41	118: 3	94	9: 19	29
89: 24-27	109	118: 8, 9	209	10: 7	127, 256
89: 42	161	128: 22	329	10: 12	75
89: 2	22	118: 23, 23	237	10: 20	214
90: 1, 4	68	119: 45	168	11: 2	121
91: 4	119	119: 89	204	11: 7	25
90: 18	83	119: 96	204	13: 7	296
91: 1	27	119: 100	178	13: 26	93
91: 1-10	207	119: 105, 100	18	13: 18	83
92: 4, 8	23	119: 123	245	13: 29	234
92: 1	28	120: 1	268	14: 12	114, 280
92: 7	89	127: 2	81	15: 8, 9	103
93: 1-4	73	128: 2-6	337	15: 14	77
94: 2-7, 20, 21	290	132: 11	302	16: 12	72
94: 23-29	197	132: 13, 14	197	16: 22	21
94: 21	97	134: 3, 4	47	17: 13	91
95: 2-8	22	136: 7-9	53	17: 15	292
95: 7-11	43	137: 1-5	273	18: 12	19
96: 4, 5	31	138: 2	23, 98	20: 7	81, 121
96: 1	77	144: 3, 4	244	21: 27	193, 288
97: 4	204	145: 9, 10, 15, 18	21	21: 30	69
97: 7	202	145: 14	25	21: 29, 31	209
97: 9-12	23	145: 11-13	226	22: 2	92
97: 11	224	145: 15, 16	61	22: 6	184, 214
100: 3	29	145: 20	74, 318, 323	27: 11	17
102: 14	178	146: 1, 2	204	28: 1	33
102: 14-16	94	146: 2-5	179	30: 4	94
102: 19	226	146: 4	41, 92	30: 5, 6	243
102: 18-21	47	147: 1	204	ECLESIASTUL	
104: 1, 2	53	147: 2, 16	222	1: 4	124, 129, 249
104: 3	124, 249	147: 4	45, 48	2: 22, 22	93
104: 5, 4	129	147: 11	45, 113	3: 1	241
104: 5-25	48	147: 18	27	3: 11	33
104: 8-9	84	148: 1, 2	47	3: 14	23
104: 12	64	148: 1-13	35	3: 19	64

41: 9	61	12: 1	151, 167	68: 10, 11	82
5: 16-17	90	22: 20-18	283	69: 11	87, 92, 146
6: 12	92	23: 7	298, 292		208, 219
7: 20	96	23: 22	119	27: 1, 2	111
8: 6	128	24: 1-5	289	27: 12	22
8: 8	92	24: 1-2	162	28: 2	11
8: 11-13	118	24: 2	307	28: 7	118
8: 17	22	24: 14	11	29: 1, 2	271, 292
9: 5, 19	60, 94, 162	27: 10	24, 43	29: 2	14
PSALM		29: 19	154	29: 12	48
1: 12, 17	274	49: 2	252	31: 1, 2	271
1: 10, 20	81, 262	45: 13, 14	23	31: 2	282
2: 2, 2	214	49: 22	22	32: 9	84
2: 2-4	126, 282	42: 8	181	34: 1	254
2: 3	237	41: 24, 22	51	34: 4	234
2: 4	212	42: 2	47, 72	34: 6	101
2: 6	97	42: 5-8	304	34: 8	210
2: 7, 8	18	43: 8-10	281	34: 8, 9	242
2: 10	14	43: 9-11	281	35: 13, 14	179
2: 20, 24	292	44: 24	43	35: 17	124
3: 1-2	262	45: 4	284	36: 20-22	287
3: 3-5	22	49: 7	23	36: 23	92
3: 9-12	294	45: 11	14	37: 25	28
4: 14-16	232	45: 12, 14	23	38: 1	48
4: 10	88	45: 10	144	38: 7-8	261
4: 20	29, 129	45: 18	60, 82	40: 14-15	107
4: 6	151	46: 9, 13	208	40: 15, 19	299
4: 8, 7	214, 222	46: 9-11	161	41: 24, 22	284
4: 9	34	46: 19	47	42: 23	21
11: 4-9	287, 318	46: 11	52, 83	ISAIAS	
11: 12, 12, 12, 12	264	47: 1-5, 9, 11	229	1: 17-19	271
11: 11, 14	278	47: 1, 7-10	297	2: 12, 21	18
12: 2	27	47: 1, 12-14	142	4: 22	148
14: 4-6	142	47: 6	122	6: 22	59
14: 4, 12	87	47: 11-16	202	6: 13	271
14: 7	127	47: 22	202	6: 14	202
14: 12-15	27	49: 19	283, 218	7: 8-11	284
14: 12-17	299	50: 6	18	7: 21	64, 89
14: 12, 14	81	51: 3	64	8: 9	18
14: 15	216	51: 4, 2	215	8: 12	292
14: 24, 27	99	51: 7, 8, 10	229	9: 12	302
14: 27	241	52: 1	167	10: 1-5	31
15: 1	161	52: 1-7	292	10: 14, 18	14
15: 8, 9	202	52: 7, 8	208	10: 7	122
15: 17	226	52: 21-23	274	12: 27	138
15: 1	124	53: 3, 7, 9	17	14: 9	219
15: 1	87	53: 4-6, 8, 10	17	14: 13-15	297
15: 2-4	240	53: 12	34	15: 16	214, 272
15: 4	27, 29	54: 1-5	112	15: 1-4	121
15: 17	92	54: 1-13	80	16: 13	242
15: 18-21	295	54: 10	140	16: 21	28
16: 21	192, 222	54: 23	150	17: 3, 7, 8	249
16: 12	247, 262	55: 1-3	19	17: 6, 8	179
16: 14	14	55: 4	222	19: 7	64
16: 1-3	24	55: 8, 8	292	20: 8	14
	290			24: 11, 25	282

20: 15-17, 20-24	222	23: 7-9	119	8: 8	19
25: 20, 21-20	220	23: 28, 29	269	4: 7	79
25: 20, 24-28	220	24: 4-9, 11, 12	262	12: 2-5	144
26: 4-11	104	24: 11-13	223	IOEL	
28: 9	265	25: 13, 14	208	1: 8	154
31: 20, 20	221	26: 20-23	189	2: 28, 29	271
31: 21-24	174, 278	26: 24	149	3: 16, 17	22
31: 25	68	26: 28, 28	22	AMOS	
24: 1-14	220	26: 26-28	274	2: 7	40, 171
34: 12, 14	220	26: 28	61	6: 26	212
30: 16	129	27: 1-14	291	MICA	
36: 20-22	189	27: 5, 9	25	2: 12, 12	204
29: 1, 2, 6-9	204	28: 3	194	3: 1, 11	247, 279
40: 28	92	28: 22, 22	201	3: 11	149
42: 43, 44	290	29: 12-16	125	4: 1-4	283
41: 6-10	278	42: 7, 8	232	4: 3-5	201
11: 8, 9	299	47: 22	82	5: 2	216
51: 27, 27	308	47: 22, 23	317	6: 9	212
81: 42, 43, 47,				7: 20	130
52, 59	202	DANIEL		7: 20	148
21: 42-50	280	1: 1-4	204	NAOM	
51: 52, 52	300	1: 20	205	1: 9	209
EZECHIEL		2: 27, 28	205	1: 16	268
1: 5	41	3: 22, 27-30	120	HABACUC	
1: 22	124	3: 24, 25, 44, 45	227	1: 2	275
3: 4, 17	272	3: 25, 44, 45	225	1: 12	91
3: 17-19	119	3: 1, 4-7, 10	227	2: 2, 1	179
7: 2-7	254	4: 4-9	208	2: 3	129
7: 25	203	4: 16, 21, 22, 22	253	2: 12, 20	202
8: 10-18	83	4: 12-24	206	2: 20	262
10: 1-12	43	4: 27-27	206	3: 11	250
12: 10-12	298, 302	4: 28	47	TEFANIA	
12: 18	91	4: 29, 37	209	1: 1-3	127
14: 12-20	129	6: 22	44	2: 2	204, 206
24: 14, 20	118	7: 20	220	3: 8	205
29: 20-24	295	7: 23	220	IRAGAI	
30: 22-41	305	7: 24	210	2: 6, 7, 21, 22	253
17: 12-21	300	8: 14, 24	21	ZACHARIA	
18 20	221	9: 1, 2	207	2: 10, 11	287
20: 9	144	9: 4	146	3: 1, 2	129
20: 12	176	9: 20	63	4: 12	121
22: 21	142	9: 27	205	10: 12	205
27: 25-27	88, 269	11: 27-29	129	12: 2-2	209
31: 27	207	11: 31	229	12: 7	209
21: 4-9	226	11: 32-34, 41,		13: 4, 6	224
22: 12	64	44, 45	278	14: 7, 15	284
22: 13-13	81	11: 36-39	142	14: 6, 7	124
23: 13-19	210	11: 38, 39, 45	290	MALEACHI	
23: 14	81	11: 40	184	1: 11	142
25: 14, 25	115	11: 44	207	2: 1-3	105
28: 16	91	11: 44, 45	200	2: 20	26
28: 16-18	97	12: 4	124	3: 1	249
29: 3, 9	89	12: 10	21	3: 6	201, 201
31: 8-10 12	78	12: 12	211	4: 2	27
31: 4-14	208	OSEA		4: 4-6	192
22: 7	272, 294	4: 6	12	4: 6	245

MATEI		21: 28, 40	225	21: 6, 7	229
1: 16	216	21: 45	213	21: 29	240
1: 18-23	14	22: 21, 22	210, 212	7: 1-12	17
2: 1	214	22: 23	207	8: 21	84
2: 3-12	216	22: 26-28	20	12: 24	24
2: 6, 8, 12-12	9	Comp. 23	225	12: 27	12
2: 13-17	222	23: 2-6, 22-26	9	13: 8	268
4: 1-10	222	23: 8	242	23: 8-10	271
4: 4	12, 179	23: 12	208	23: 9	291
4: 8, 9	102, 221	23: 14	11	23: 10	224, 228
4: 17	228	23: 15, 17	225	23: 25-26	229
4: 24	227	23: 27-29	19	24: 22, 24	274
5: 1	9	23: 29-30	15	10: 27-29	229
8: 11, 12	112	23: 34-38	210	16: 32	222
9: 12	114	24: 2-7, 30, 32	219	LUCA	
10: 10-15	220	24: 5, 24	105, 217	1: 11-22, 48, 12	224
10: 18, 19	180	24: 6	254	1: 20-22	226
11: 6, 8	10	24: 9	291	2: 31-33	229
11: 24	226	24: 14	226, 228	1: 55	14
11: 25	227	24: 14, 22	250	1: 10-24	227
12: 7	15	24: 15, 16	226	1: 72, 74	225
12: 22	247	24: 17-20	220	2: 1-2	215
13: 24-25	21	24: 18-21	220	2: 4, 12-20	216
13: 24-28	222	24: 22, 22	222	2: 10, 21	214
14: 11	107, 210, 212	24: 22, 24	222	2: 10-12	218
14: 22, 22	129	24: 24	220	2: 14	204
15: 2, 4	229	24: 24	220	2: 21	216
15: 17	222	24: 25-26	224	2: 2	8
16: 22	227	24: 26	225	3: 23-25	226, 227, 225
16: 7, 22	228	24: 26	220	3: 33-34	229
17: 23	14	24: 27	225	4: 1, 12, 14	225
18: 20-22	12	24: 28, 28, 43, 44	220	4: 20-22	12
18: 27	201, 204	24: 29, 46	229	4: 3	8
19: 11	195	25: 1-22	84, 217	10: 14	22, 222, 222
20: 10-14	11	25: 21, 24	226	12: 1	11
20: 24-28, 31	14	25: 24-26	225	12: 2, 1	224
21: 28, 29	229	25: 28, 29	224	12: 21, 22	223
22: 1-2	9	25: 30	221	12: 32	223
22: 41-43	224	25: 41	97, 110, 220	12: 42, 42	229
22: 44-44	222	25: 42	220, 220	12: 1-2	8
23: 40, 44	228	26: 22-29	220	12: 28	210
24: 10-12	313	26: 25, 26	174	12: 8	229
25: 1-3	222	26: 27, 32-34	17	12: 12	11
25: 8, 9	208	26: 37, 46	229	12: 12	12, 129
25: 14	222	26: 52	6	12: 20	220
25: 1-4	222	27: 2	8	12: 22, 22	124
26: 12-12	221	27: 22	64	12: 27, 28	229
26: 13-16	221	27: 22, 28	224	12: 27, 28	127
26: 18	222	27: 29-32	17	12: 27, 28	12
26: 18, 20	265	27: 32-30	211	12: 28-32	229
26: 24	62	28: 1-4, 11-12	222	12: 41-44	210
26: 1-12	272	28: 9	224	12: 41, 42, 42	220
26: 12	210	28: 12-12	222	12: 41, 42-42	223
26: 20	228	MARCU	226	20: 2-2	12
26: 1-14	219			20: 27-28	229
27: 11	11	1: 10-10	228		

20: 27, 28	25, 312	7: 27	7	1: 29-31	302
21: 21	234	7: 12	9	1: 29, 44	95, 311
21: 24	203, 237	8: 23, 44	230	1: 29, 30	34
21: 26, 27	18	8: 28	225	1: 29, 32	223
21: 27	249	8: 29	63	1: 29	139, 236
21: 27-31	211	8: 32	48, 273	1: 29, 30	254
21: 28	292	8: 35, 36	254	8: 15	42, 237
21: 29-36	253	8: 34	223	1: 29, 31	204, 237
21: 32	11	8: 38	216	1: 29, 33	275
22: 22	220	8: 38-43	228	1: 29	318
22: 2	222	8: 42	217	8: 38	145
22: 4-23	221	8: 44	28	1: 29, 39	229
22: 43	112	8: 51, 55, 56	112	4: 6, 13	12, 228
24: 1-3	223	8: 49	42	8: 26, 27	234
24: 12, 24-40	224	9: 48, 41	32	4: 27	224
24: 12-31	226	10: 17	154	8: 28	248, 273
24: 19	20	10: 28-30	220	9: 31	42, 224
24: 19-21	11	10: 30	220	7: 3	109
24: 27	179	11: 26, 28	22	7: 9-11	169
26: 44-49	182	11: 47, 48, 50	228	7: 11-15	169
IOAN		12: 12-18, 41	246	7: 17-20	172
1: 1-2	47	12: 19	13	7: 26-34	95
1: 11, 12	229	12: 21	101, 206	7: 29-32	173
1: 14	26	12: 48, 50	27	7: 41	215
1: 29, 25-28	227	12: 15, 17	228	7: 48-50	90
1: 28, 56	186	14: 12	223	7: 58	22
1: 41	214	14: 20	267	8: 22-22	220
1: 43	179	15: 18	225	9: 1-9	226
1: 44	9	16: 21	21	10: 18	112
2: 2, 2	29	17: 1	26	10: 27, 28	229
2: 2, 8, 27-29	211	17: 3	19, 29	10: 40-42	242
2: 13	165, 224	17: 6, 8	222	11: 5	122
2: 22-15	193	17: 5	42	12: 18, 19	194
2: 24	22, 26, 220	17: 12, 14, 16,		12: 19, 20	191
2: 31	275	17, 18	181	12: 21	196
2: 39	188	17: 27	27, 43, 132	12: 22	195
2: 44	27	17: 28	42	12: 22	22
2: 55	24	18: 1-12, 25-40	221	12: 26	91, 211
2: 26	163, 225	18: 26	207, 290	12: 49, 41	275
4: 13-22	222	18: 26, 27	226	13: 2-12	242
4: 25, 26	22, 102	19: 40	224	13: 20-28	274
4: 24	8, 273	20: 1-2	222	17: 11	19
4: 26, 29	214	20: 8	228	20: 21	228
4: 19, 29, 45, 47	174	20: 11-18	222	20: 7-5, 11	226
5: 17	42, 65, 82	20: 27	20, 29	22: 17, 18	112
5: 27	229	20: 29	210	22: 27, 28	8
5: 28, 29	212			22: 12-18	226
5: 29	18, 183	FAPTE		22: 19	229
5: 29, 44	278	1: 8	11	22: 22	228
5: 45, 47	182	1: 5, 7	208	22: 1-6	27
5: 24	11	1: 8, 7, 9-12	222	22: 18, 17, 30, 32	274
5: 45	129	1: 8	185	22: 32	248
5: 57	27	1: 14, 27-40	240		
5: 53, 57, 61	27	2: 14-18	224	ROMANE	
7: 28	5	2: 22	220	1: 1, 2	224
7: 21	13	2: 28-31	222	1: 17	249

1: 28	25	2: 14	214	EFESIENI	
1: 25	169	4: 12	41	1: 2, 12	269
1: 21, 22	124	4: 12	248	1: 9	22
2: 7	27	6: 29	228, 281	1: 10, 11	262
2: 10	242	7: 22, 22	281	1: 29, 25	221
2: 21	243	8: 4	24	1: 21, 22	268
3: 0, 10, 23	124	8: 5, 8	25, 40	2: 1, 4	29
4: 2	149	9: 14	270	2: 2, 2, 5	101
4: 12, 20	147	10: 1, 2, 12	225	2: 12, 14	129
4: 17	148	10: 11	142, 145,	3: 0	129
4: 22, 24	172		170, 178	3: 11	28, 145
4: 8-10	222	10: 14	20	4: 2-6	210
4: 11, 12, 21	219	11: 2	245	4: 6-8	28
4: 12	93, 204	11: 3	29	5: 15, 16	245
4: 14	100	11: 7	65	6: 12, 22, 27, 29,	
4: 18	94	12: 13-14	155	22	244
4: 18-21	201	12: 2, 4	219	7: 22-24	79
4: 2	227	12: 22, 22	112	8: 4	124
4: 9	221	14: 21, 22	212	8: 12	181, 216
4: 9, 10	219	15: 22	229		221, 229
4: 19	219	15: 24-24	224	FILEPENI	
4: 19	225	16: 25, 28	212	1: 9-12	222, 224
4: 18-22	225	16: 25-28	222	3: 10, 11	222
4: 22	93, 94	16: 28	67	3: 20	228
5: 4	100	16: 40-44, 45, 50	202	3: 20, 21	229
5: 1, 5, 8, 14-14	124	17: 45	84, 90	4: 7	225
5: 2, 11	217	17: 45, 47	83	COLOSENI	
5: 14-17	169	18: 20	22, 220	1: 15-18	47
5: 15	94	18: 24-27	227	1: 16	47
5: 16-18	229	2 CORINTHENI		1: 18	214
5: 28-30	164	1: 1, 12	228	2: 22	220
5: 31	229	4: 8	101, 207, 221, 224	2: 3, 2	22
5: 21, 22	217	5: 7	168	2: 8	22
5: 22	164	5: 16, 17	224, 228	2: 14, 16	221
5: 17	274	5: 19	227	3: 1-4	227
5: 17, 18	89	5: 19	227	3: 11	242
5: 20, 24	22, 210	5: 14-17	242	3: 12	228
5: 27, 28	229	8: 9	217, 229	4: 12	214
10: 2, 2	199	10: 4, 4	273	4: 5, 8	214
11: 8	229	11: 2	104	4: 10	184
11: 22, 14	22	GALATENI		1: 20	228
12: 19	197	1: 8	221	3: 12-12	228
12: 2-4	22	1: 12, 14	8	4: 10	222, 224
12: 12-14	225	3: 7-9, 10-29	168	4: 16, 17	212
12: 11, 12	227	3: 20	68	5: 2-4	222
14: 4	122	4: 8	219	5: 3	122, 229
15: 4	148, 143, 170,	4: 8, 7	149	5: 4	222
	179	4: 22, 22, 24-28,		5: 5-5	222
16: 22	114, 144, 227,	22	149	5: 27	119
	204	4: 22, 22	167	5: 27	184
I CORINTHENI		4: 24, 27	86	7 TESALONICENI	
1: 7	228	4: 29-29	150	1: 6-3	221
1: 10	22	4: 29	222	1: 7-8	127
1: 8, 7, 10	84	4: 1	14, 224, 274	1: 7-10	84
1: 8	22, 224	4: 1, 12	224	2: 1	227, 228
2: 14	24	4: 11	222	2: 14	128

2: 17	180	4: 5	40	4: 6	186
I TIMOTEI		5: 2-10	185	I PETRU	
1: 17	50	5: 6, 40	181	1: 2	188
2: 7	24	5: 7, 8	36	1: 3	99
2: 17	68	5: 8, 9	281	1: 7	91
2: 14	95, 104	4: 4-5	208	1: 7-9	197
4: 1-3	18	4: 11, 42	248	1: 10-12	279
4: 1-7	247	4: 18, 24	107	1: 13	18
4: 12	105	5: 17, 24	47, 186	1: 14, 18	218, 227
5: 6	95	5: 15	25	1: 22	194, 199
5: 6-10	77	7: 5, 9, 10	131	1: 25	293
5: 12	281	7: 10	94	2: 2-8, 19-25	211
5: 13	252	7: 22	14	2: 9	239, 268
5: 15, 14	67, 97	9: 12, 14	250	2: 9, 10	188
5: 16	229	9: 18-20	179	2: 13, 14, 17	273
5: 26	139	9: 22	160	2: 19	274
5: 26, 22	247	9: 26, 28	285	2: 21-24	225
II TIMOTEI		10: 6-10	231	2: 22	248
1: 7	41, 84	10: 12, 13	238	4: 7	251, 257
1: 8-15	248	10: 23	253, 258	4: 19	94
2: 8, 43	221	10: 24	30	5: 1	239
2: 11, 43	239	10: 26	107	5: 8	219
2: 21	233	10: 31	93	5: 8, 9	278
2: 23	22	10: 34, 39	148	II PETRU	
2: 23	250	11: 1	108	1: 16	238
2: 24-26	281	11: 1, 2, 13-16	247	1: 17	247
2: 1-5	19	11: 8, 9, 9	147	1: 20	217
2: 1-11	268	11: 8, 9	181	1: 20, 21	279
2: 9	247	11: 10	215	1: 21	187
2: 10, 14	143	11: 11, 12	152	2: 1-4	248
2: 15-17	14, 138, 184	11: 13	211	2: 5	229, 230, 279
2: 24, 27	178	11: 13, 14	210	2: 3	110, 171
TEI		11: 17-19	124	2: 5, 40	111
1: 2	28	11: 21	171	2: 12	44
1: 11	275	11: 23-27	179	2: 13, 19	147
1: 14	258	11: 28	176	2: 19	14, 74
2: 1	279	11: 29	178	2: 20, 22	287
2: 3	289	11: 29, 31	194	2: 2-4	182
FILEMON		11: 32	281	3: 6	120, 133
10	186	12: 1	281	3: 7, 4	48
EVREI		12: 18	161	3: 10	268
1: 2, 4	123	12: 22, 23	304	3: 10-12	135
1: 8, 4	39	12: 23-24	199	3: 13-14	124
1: 13	41	12: 25	228	3: 13, 14	119
1: 14	102	12: 24	107	3: 13	294
1: 6, 2	44	12: 28	232	III IOAN	
2: 7, 8, 14	217	IACOB		1: 2	239
2: 9	221	1: 13-15	87	1: 4, 6	185
2: 12	63, 67	1: 17, 15	91	2: 12	182
2: 14-18	228	1: 17	85	2: 13-17	225
2: 1-8	107	1: 18	93	2: 21	77
2: 14	246	1: 18	20, 218, 223	2: 22	294
2: 15-19	62	2: 21, 24	149	2: 23	239
4: 1-15	65	2: 23	26	2: 24	22
4: 14, 15	222	2: 8	43	2: 2	22
5: 8-9	222	2: 10, 17	23	2: 8	22

2: 8-22	13	7: 8-17	229	17: 1-3, 14	50
2: 12	102	9: 22, 24	202	17: 1-3, 18	239
2: 13	195	10: 5	22	17: 4, 4	14
2: 19	25	10: 11	271	17: 4, 5, 11	142
4: 1-3	212	11: 2-10	270	17: 4	249
4: 2, 2	41	11: 11, 12	272, 291	17: 12	236
4: 8	23	11: 15	265	17: 13	237
4: 9	121	11: 17, 18	254, 288	18: 1, 2	266
4: 10	68	11: 17-19	226	18: 7	238
4: 14	217	11: 19	252	18: 8, 9	238, 258
4: 16	80	12: 1, 1-2	278	18: 9, 10, 12	260
5: 4, 12	104	12: 5	89	19: 7	153
5: 21	20	12: 7	284	19: 11, 14	278
IV IOAN		12: 7-9	280	19: 15	27
7	41, 218	12: 9	72	19: 15, 14	294
IUDA		12: 9-12	87	19: 26, 28	294
1	155	12: 12, 11, 17	90	20: 1-3	238, 269
2	192	12: 13, 17	88	20: 4	273
13, 15	114	12: 15, 4	292	20: 4-6	267
APOCALIPS		12: 16, 7, 15	208	20: 4, 5	43
1: 5	224	13: 14, 15	293	20: 14	222
1: 8, 4	250	13: 16-17	224	21: 1	112
1: 18	27, 221	14: 1-2	198	21: 1, 4	187
2: 24-28	42	14: 2, 4	210	21: 2, 2	259
2: 28	44	14: 4	228	21: 2-8	261
2: 7, 4	241	14: 6-8	271	21: 2, 10, 27	263
2: 14	274	14: 8	280	21: 2, 9, 10	26
2: 17	18	14: 12	247	21: 2-5	87
4: 21	47	14: 14-20	248	21: 4-6	172
5: 9	98	15: 2-4	276	21: 5	188
5: 9, 10	234	15: 2	23	21: 19, 23, 24	279
5: 11-14	45	15: 4	23	21: 14	242
5: 5-10	252	15: 5	27	22: 18	41
7: 8, 10, 14, 17	218	17: 2-5	248	22: 17	275

Biroul principal și adresa oficială a Int
WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY, WATCHTOWER BIBLE & TRACT
SOCIETY, INC., INTERNATIONAL BIBLE STUDENTS ASSOCIATION
 este
 124 Columbia Heights, Brooklyn 2, N. Y., U.S.A.

Adresele tipografiilor și editurilor:

Africa de Sud,	623 Boston House,	Cape Town
Africa de West,	11 Broad St.,	Lagos, Nigeria
America (U.S.),	117 Adam St.,	Brooklyn 1, N. Y.
Anglia,	24 Crown Terrace,	London, W. 2
Argentina,	Calle Honduras 2666-68,	Buenos Aires
Australia,	7 Boreford Road,	Strathfield, N. S. W.
Austria,	Pflanzgasse 20/21,	Viena VIII/65
Belgia,	29 Ave. Gen. Eisenhower,	Schaerbeck-Brussels
Bolivia,	Lista de Correo,	La Paz
Brasilia,	Rua Lúcio Cardoso 290,	Rio de Janeiro
British Honduras,	Box 257,	Belize
Et. W. Indes,	21 Taylor St.,	Port of Spain, Trinidad
Burma,	G. P. O. Box 62,	Rangoon
Canada,	40 Irwin Ave.,	Toronto 5, Ontario
Cehoslovacia,	Postovní Úrad 45, Příhradka C/o. 13	Praha
Chilii,	Avenida Lyon 3004,	Santiago
China,	Post Box 1203,	Shanghai
Colombia,	Avenida 22, Nr. 12-24,	Bogotá
Costa Rica,	Apartado 2443,	San José
Cuba,	C y 22, La Sierra Mariano,	Havana
Daneamarca,	Søndre Passavej 34,	Copenhagen - Valby
El Salvador,	Apartado 401,	San Salvador
Elveția,	Ailmenstrasse 20,	Berna
Finlanda,	Vatnankatu 27,	Helsinki
Franta,	21 Rue des Epinettes,	Paris 17
Germania,	Wachturmstrasse 12/15,	Magdeburg
Germania,	Federstrasse 7,	Wiesbaden
Grecia,	14 Tenedos St.,	Ateena
Guatemala,	16a Calle Oriente Nr. 4A,	Guatemala
Guiana Britanică,	5 Canal Street,	Georgetown, Demarara
Haiti,	Post Box B-125,	Port-au-Prince
Hawaii,	1228 Pepeeula St.,	Honolulu 24
Honduras,	Apartado 147,	Tegucigalpa
India,	121 Love Lane,	Bombay 27
Insulele Filipine,	221 Int. 2 Herran,	Santa Ana, Manila
Italia,	Via F. Veghio 10,	Milan
Jamaica,	101 King St.,	Kingston
Jugoslavia,	Koplenička ul. 11,	Gobjovo (Zagreb)
Luxemburg,	29 Rue de Steinsel,	Berseldange
Mexico,	Calanda Melchor Ocampo 73,	Mexico, D. F.
Newfoundland,	Post Box 221,	St. John's
Noua Zeelandă,	G. P. O. Box 20,	Wellington, N. 1
Nicaragua,	Apartado 123,	Managua
Norvegia,	Ekognitogaten 28 B.,	Oslø
Olanda,	Koningslaan 1,	Amsterdam - Z.
Panama,	Box 274,	Amzon, C. Z.
Paraguay,	Mariacel Lopez 1201,	Avenida
Polonia,	Ul. Rybnicka 24,	Lodz 7
Porto Rico,	49 Luis Ave.,	Santurce
Republica Dominicana,	Apartado 292,	Ciudad Trujillo
România,	Str. Generalii Nr. 22,	Bucuresti 1
Suedia,	Box 67,	Bangkok
Suedia,	Luntaskarogatan 24,	Stockholm
Sri Lanka,	20 Zwartenhovenburgstraat,	Paramaribo
Ungaria,	Baross ucca 4,	Ujpest
Uruguay,	José Luis de Salazar 1224,	Montevideo
Venezuela,	Car. Cal. Lista de Correos,	Caracas

